

THE NATIONAL BESTSELLER

Jean Marie Pierson

KHÔNG CÒN CÔ GÁI ĐANG ĐỂ YÊU

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

No
Good
Girls

Không còn cô gái đáng để yêu

Jean Maria Piarson

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

(MỞ KỊCH) BỮA TỐI

1. Cái giá của những điều ước
2. Nếu một người điên bị lạc vào rừng
3. Siêu thường nhật
4. Một ngôi sao nữa lại được sinh ra
5. Giường, bồn tắm, và còn hơn thế nữa
6. Những điều cần làm và Thực Sự Không Nên Làm lúc hẹn hò
7. Ngày hết hạn
8. Tiến về phía trước mà bước đi
9. Lướt qua nỗi đau
10. Một đêm ở Knickerbocker
11. Những viên đá có hình trái tim
12. Nắm bắt một tín hiệu, bất kể nó là gì!
13. Không biết gì
14. Màu xanh nghĩa là phải dừng lại
15. Cha nào, con nấy
16. Lạc bước ở quán Spy
17. Quà tặng miễn phí
18. Hẹn hò với Wreckoning
19. Lần đầu tiên, bản tính thứ hai
20. Con Át thua cuộc
21. Bạn không phải là người thắng cuộc – Vui lòng thử lại lần sau
22. Những chiếc xe Mustangs ở Chambord
23. Chuyện của 2 người
24. Sẵn sàng cho cả 3
25. Giữa những cánh cửa

[26. Những ngày ở bệnh viện](#)

[27. Tất cả chúng ta đều ngã xuống](#)

[28. Không còn anh bên bậc thang thoát hiểm](#)

[29. Giặt sạch sẽ, gấp lại, và cất đi](#)

[30. Đồng hồ điểm hai giờ](#)

[31. Tình yêu và Những nguyên nhân thất lạc khác](#)

[32. Đi tìm ánh sáng của đời tôi](#)

[33. Những điều vẫn còn trôi dạt đâu đây](#)

[34. 4 tháng sau](#)

[Đoạn kết](#)

[Kỷ yếu](#)

Mục Lục

(MỞ KỊCH) BỮA TỐI

1. Cái giá của những điều ước
2. Nếu một người điên bị lạc vào rừng
3. Siêu thường nhật
4. Một ngôi sao nữa lại được sinh ra
5. Giường, bồn tắm, và còn hơn thế nữa
6. Những điều cần làm và Thực Sự Không Nên Làm lúc hẹn hò
7. Ngày hết hạn
8. Tiến về phía trước mà bước đi
9. Lướt qua nỗi đau
10. Một đêm ở Knickerbocker
11. Những viên đá có hình trái tim
12. Nắm bắt một tín hiệu, bất kể nó là gì!
13. Không biết gì
14. Màu xanh nghĩa là phải dừng lại
15. Cha nào, con nấy
16. Lạc bước ở quán Spy
17. Quà tặng miễn phí
18. Hẹn hò với Wreckoning
19. Lần đầu tiên, bản tính thứ hai
20. Con Át thua cuộc
21. Bạn không phải là người thắng cuộc – Vui lòng thử lại lần sau
22. Những chiếc xe Mustangs ở Chambord
23. Chuyện của 2 người
24. Sẵn sàng cho cả 3
25. Giữa những cánh cửa

[26. Những ngày ở bệnh viện](#)

[27. Tất cả chúng ta đều ngã xuống](#)

[28. Không còn anh bên bậc thang thoát hiểm](#)

[29. Giặt sạch sẽ, gấp lại, và cất đi](#)

[30. Đồng hồ điểm hai giờ](#)

[31. Tình yêu và Những nguyên nhân thất lạc khác](#)

[32. Đi tìm ánh sáng của đời tôi](#)

[33. Những điều vẫn còn trôi dạt đâu đây](#)

[34. 4 tháng sau](#)

[Đoạn kết](#)

[Kỷ yếu](#)

Cuốn sách này được đề tặng cho những người bạn tốt của tôi,

Marcy Flamholtz, Stephanie Graseck và Marianne Allen.

Và cho tất cả các bạn gái nào đã luôn là một người bạn tốt.

Và cũng dành cho tất cả những bạn gái cần có một người bạn tốt.

Tôi thì biết cái quái gì ư?

Nguyên tắc đầu tiên của việc viết lách đó là phải viết về cái mà bạn biết. Nhìn vào trang giấy trắng tinh trước mặt, tôi nghĩ chà, vậy nó là cái gì? Tôi sẽ nói cái gì đây về cái tuổi đôi mươi của mình để có thể lấp đầy 119 trang giấy, mà theo lệ thường đó là chiều dài hợp lí của một cái kịch bản? Tôi buộc phải tự nhắc mình rằng tôi đã làm cái việc này rồi. Kịch bản đầu tiên và cũng là cái không ai mua của tôi là về Giáng sinh. Xuất sắc. Tôi biết về mùa lễ hội quá đi chứ. Thậm chí ông sư nhà chùa cũng có thể nói vài thứ về mùa Giáng sinh mà. Vậy thì tôi bắt đầu cái kịch bản này thế nào đây? Được rồi, bắt đầu với những thứ tôi thực sự biết.

Tôi biết viết kịch bản về Giáng sinh.

Tôi biết sửa bộ chế hòa khí.

Tôi biết huýt sáo.

Tôi biết một thứ duy nhất còn chán hơn một cuốn sách về các loài chim, đó là tác giả đọc lớn cuốn sách về chim do mình viết.

Tôi biết tôi ghét công việc hiện tại.

Tôi biết tôi ghét công việc của tôi bởi vì nó không cho phép tôi viết kịch bản về Giáng sinh.

Tôi biết tôi cần công việc của tôi.

Tôi biết là đọc những cuốn sách hướng dẫn tìm bạn trai chỉ có thể áp dụng đối với những người đàn ông suy nghĩ giống các người phụ nữ viết mấy cuốn sách đó.

Tôi biết anh ấy đang ở đâu đó ở Manhattan.

Tôi biết những cuốn sách có thể giúp tôi tìm thấy nửa kia của cuộc đời mình đó là Binh Pháp và Atlas.

Tôi biết là Một phút theo giờ New York sẽ điểm bất cứ lúc nào.

Cộng thêm một tí địa lí và chút quấy quả theo phong cách đội bóng của bang Pennsylvania năm 90 thì đây là một hình dung khá rõ nét về những gì tôi có thể viết. Tôi không dám nói mình là chuyên gia về các lĩnh vực tôi liệt kê ở trên. Việc sở hữu một nền tảng kiến thức khá sâu về công việc cũng có thể là như vậy. Nhưng tôi có những người bạn tuyệt vời. Đó là điều tôi biết chắc. Và đó là lĩnh vực mà tôi tường tận. Là một chuyên gia, hay là một người cực kì may mắn.

Được rồi, có vẻ như tôi đã có một bước khởi đầu rồi đấy.

(MỞ KỊCH) BỮA TỐI

Ba thiếu nữ độ tuổi đôi mươi, GERI, MARIA và EMMY, ngồi tại bàn của một quán ăn ở thành phố New York. GERI hí hoáy viết vào cuốn sổ tay trong khi Maria đang kể một câu chuyện phiếm với cái miệng ngồm ngoàm thức ăn.

MARIA

Pat và tớ lúc đấy đứng gần lũ khốn đó, súng thì chĩa ra còn tim đập loạn xạ. Cái ngày này là lý do vì sao cảnh sát được sinh ra. Mấy cậu thường nghe kể như vậy. Điên! Này á, thực ra họ sợ phát khóc gọi mẹ ời mẹ hời.

GERI

Chúng chỉ mới mười một tuổi.

MARIA

Không quan trọng. Dù sao thì chúng phá đủ nơi. Chúng biết là chúng bị chơi xỏ. Tớ khụy người xuống và nói với cái lũ...

GERI

(lẩm bẩm một mình) Tớ đâu có viết luật đâu.

MARIA

Tớ không viết luật. Tớ chỉ bảo đảm thực thi pháp luật theo yêu cầu của thị trường thôi.

EMMY

Điều đó quả là tuyệt, Maria.

MARIA

Ừm, thì cái lũ đầu lợn ấy học được một bài học rằng xả rác không phải là một thứ có thể đem ra đùa giỡn. Và Geri, đừng có ghi câu tớ vừa nói.

Geri, nhà văn, ngược lên từ trang ghi chép của mình.

(nói tiếp) **MARIA**

Đây là chuyện cá nhân. Tớ không muốn cậu lôi tớ vào mấy cái chuyện dài hơi nghệ thuật.

GERI

Nếu cậu mà vào trong truyện thì truyện đó chả còn gì là nghệ thuật nữa.

EMMY

Kịch bản mới của cậu viết về cái gì vậy, Geri?

GERRI

Về tụi mình. Nhưng... thú vị hơn một tí.

Emmy và Maria bỏ thức ăn vào miệng nhai và nhìn Geri trong im lặng.

(nói tiếp) **GERI**

Cái gì vậy?

MARIA

Từ hàng ngàn ý tưởng trong cái đầu bự chẳng của cậu, tội mình là thứ hay ho nhất để viết về hả?

GERI

Tớ có nên nhắc cho các cậu rằng chúng ta là những thiếu nữ thị thành thời thượng, phong cách luôn làm những thứ thời thượng, phong cách của chốn thị thành không?

MARIA

Chúng ta không có thời thượng.

EMMY

Cái thứ hợp thời nhất mà tớ làm tuần trước đó là ăn đồ Thái.

GERI

Và trong kịch bản của tớ, Thái là một chàng trai.

MARIA

Tuyệt vời! Đúng là thứ nhân loại đang cần. Một bộ phim tình cảm lãng xet của nữ giới. Làm ơn được không Geri? Không có cảnh nào chúng ta hát hò gì cả. Tớ ghét lắm đấy. Cứ phim nào theo thể loại tình cảm suốt mướt là cũng có đoạn đưa nào ra đứng hát. Ngớ ngẩn.

GERI

Nhớ rồi.

MARIA

Nếu tớ mà ở trong phim ấy à, tớ muốn đá đít vài đứa. Buffy chẳng hạn.

EMMY

Và nếu tớ ở trong phim á, tớ muốn một câu chuyện tình lãng mạn. Trong đó, một chàng điển trai cỡ như Brad Pitt sẽ bị gục ngã trước tớ. Còn tớ thì cứ làm danh làm giá như thể anh ta chẳng hề tồn tại.

MARIA

Cậu đùa cũng hay nhỉ, Emmy? Trai nó mà bảo thì nhào lộn cậu cũng làm.

EMMY

Này, tớ mà làm vậy thì hẳn tớ chết đi.

GERI

Không, mấy cậu nghĩ sai hết cả rồi. Sẽ không có cảnh đánh đấm nào và cũng chả có người mẫu nào đóng trong phim này cả. Tớ đang nghĩ về sự chân thật của câu chuyện. Nó là một câu chuyện đương đại về việc làm thế nào mà thiếu nữ có thể bị lôi kéo bởi cái ảo tưởng đầy lãng mạn về...

EMMY

Việc cạo lông chân?

MARIA

Vệ sinh vùng kín?

GERI

Về Phút New York. Làm thế nào mà những nghệ sĩ đầy lạc quan hy vọng có thể mong rằng thành phố New York có thể thay đổi cuộc sống của họ chỉ bằng một xu. Và rõ ràng đây là vấn đề chúng ta rất dí dỏm. Nào, Maria. Nói một điều gì dí dỏm về, để nghĩ xem, ăn chay.

MARIA

Ăn tôi đây này, thay vì con bò.

GERI

Được rồi, nhiều người người ta không nghĩ chữ “ăn tôi đây này” là dí dỏm. Bây giờ nhé, thử vờ như là nhà văn Kurt Vonnegut đang ngồi viết ở bàn bên cạnh...

MARIA

Tớ sẽ nói, “Kurt, ăn em đây này, đừng ăn con bò,” và nếu ngài Volkswagen muốn sử dụng cái đoạn này cho phim tiếp theo, tốt. Nếu không, mặc xác.

EMMY

Còn cái kịch bản về Giáng sinh của cậu sao rồi?

GERI

Nó nằm trong cái đồng giấy loại của hãng Universal.

MARIA

Vậy nếu họ mua kịch bản của cậu thì mấy cái bài hát Giáng sinh sẽ rất có thể bị đốt trước thềm nhà của Steven Seagal.

EMMY

Làm gì có. Geri không phải cái loại giờ trò để gây sự chú ý.

GERI

Emmy à, với cái đà này, tớ phải bỏ cái lũ con nít kia vào món bánh kẹp thì mới có thể bán được.

MARIA

Và đó là sự thật phũ phàng của cậu.

MỘT NGƯỜI PHỤC VỤ tiến tới

GERI

Làm ơn, thưa ông, nói một cái gì đó dí dỏm đi.

NGƯỜI PHỤC VỤ dừng lại suy nghĩ

NGƯỜI PHỤC VỤ

Ăn thôi đi.

1. Cái giá của những điều ước

Vậy là giá thành của những điều ước đã chính thức leo thang. Bước ra khỏi nhà hàng Soupberg, hòa mình vào bầu không khí thoáng đãng của khu Upper Eastside Manhattan, và trong túi xách chứa những trang kịch bản mới toanh, tôi nhận thấy trong đầu mình đang có một cuộc tranh cãi. Vấn đề không phải là Angelia Jolie có quá xinh để có thể đóng vai tôi trong cái kịch bản này hay không; mà là liệu cái thang chạy bàn vừa mới bảo tôi hãy “ăn” anh ta đi đấy, có tề vào món bánh mì kẹp bơ thịt nguội của tôi không. Vậy nên nếu có thể ước một điều gì đấy, thì giờ là lúc thích hợp nhất.

Bước một vài bước nhỏ đến góc đường giao giữa đường 72 và đường số 2 thì thấy Max, người hàng xóm vô gia cư, hay đứng hơn theo cái cách mà ông ấy tự gọi mình đó là: chuyên gia sống theo chủ nghĩa tối giản. Người ta hay thấy ông tại nơi này, với một bộ cánh tuềnh toàng và chiêu câu khách quen thuộc. Một cái hộp của hãng Jack Daniel đã cũ mềm với dòng chữ “Hãy ước một điều ước – giá 50 cent” viết bằng tương cà chua và cột vào một cây gậy golf số 9 gấp làm đôi như là một dấu hiệu gậy chú ý vào cái khả năng ban phát điều ước của ông ta. Hơn nữa đó cũng là một cách để giúp cái thùng sơn trét tường của ông ta không bị rớt xuống. Tôi không thể hiểu nổi làm thế nào mà Maria và Emmy chưa bao giờ thấy ông ta bên ngoài Soupberg Diner này. Xét cho cùng, bạn có thường ngẫu nhiên gặp một người đàn ông vô gia cư trông cứ như là ông già Noel với một cái bị rác thật to không? Tối nay, phần chữ “50 cent” trên “biển hiệu” đã bị gạch đi và thay thế bởi: “1 đô la”. Tò mò muốn biết nguyên nhân sâu xa của vụ tăng giá này là gì, tôi mang cho ông một bát đựng món súp ngô và một vài chiếc bánh quy bơ đậu phụng giòn tan như ông ta mong đợi.

“Vé tàu điện ngầm tăng. Hai đô một chuyến.” Ông ta nói, tay vươn ra đón lấy món súp.

“Nếu như vậy thì thời gian để điều ước nhiệm màu sẽ được rút ngắn còn một nửa đúng không?”

“Thế tàu điện ngầm có chạy với tốc độ nhanh gấp đôi không?”

Ông ta nói có lý. Tôi lục ví tiền và lấy ra mấy đồng xu Sacajawea lẻ. Khi tôi vừa đặt chúng vào cái tô thì ông ta nhăn mặt.

“Tôi ghét chúng.”

“Kìa Max, đồng tiền chính thức, có giá đấy.” Nói vậy chứ tôi cũng đồng ý với ông ta. Mặc dù tôi rất biết là cái đồng này minh chứng cho sự công nhận của xã hội về người phụ nữ Mỹ bản địa, cho dù phải mất hơn một ngàn năm. Nhưng tôi ghét cay ghét đắng khi tôi được thối lại 18 đồng loại này khi nhét tờ 20 đô từ các máy bán vé tàu điện ngầm tự động. Chúng biến cái ví của tôi thành một cục gạch và khiến tôi luôn trả hớ khi mua một phong kẹo cao su.

“Nhưng cái máy chơi xèng không có nhận mấy đồng này.”

“Bà này là phụ nữ Mỹ bản địa. Nó phải nhận.”

“Có đồng chẵn nào không?”

“Tên bồi bàn mắc dịch lấy nó rồi.”

“Thế còn những đồng 25 xu thì sao? Tôi muốn Missisipi...”

“Max, ông đang đeo một chiếc túi rác đấy! Ông là người vô gia cư, nhớ không?”

Khi lời nói của tôi lơ lửng trong không khí, một người phụ nữ dẫn con chó Bull giống Pháp đi ngang qua, bà ta xầm xì gọi tôi là đồ quý cái. Ừ, nếu trước đó tôi không hề thấy Max bước ra từ cửa hiệu Polo đường số 72, trên người bận một bộ com-lê mới cứng còn tay thì khoác một cái túi xách thật to, thì có lẽ những gì mà người phụ nữ đó nói về tôi là đúng. Thậm chí người gác cổng đã gọi cho Max một chiếc taxi và đứng vậy tay chào cứ như thể đang chào Donald Trump ngày Giáng sinh vậy. Nhưng cảm giác tội lỗi lại cắn xé tôi. Thôi, để tu tâm tích đức, tôi thả thêm đồng 1 đô vào cái bát.

“Của ông đây. Xin lỗi nhé, Max.”

Max chỉ lắc cái đầu bặm đầy bụi của mình và mỉm cười với tôi. Ông ta nhúng cái bánh bơ đậu phụng vào súp ngô rồi cắn một miếng. Bộ râu của ông ta đón lấy tất cả những mảnh vụn từ cái bánh rơi ra khi nói.

“Geri à, cô là một cô gái tốt bụng. Cái miệng hơi chua chát một tí nhưng là một người tốt.” Ông ta vờ tay và cầm cái bát lên.

“Đây,” ông ta đưa nó cho tôi. “Lắc cho mạnh vào.”

Nó đấy, cái bát của những điều ước. Ở giữa cái vạc nhỏ màu đen là một cái chuông đồng bị mẻ nằm thẳng bằng trên đồng tiền xu lẻ mà hai đồng đôla vàng của tôi chót vót trên đỉnh.

“Làm đi nào. Cô biết cách thức rồi đấy.”

Và tôi bắt đầu. Trong sáu lần tôi rung chuông trước đây thì điều ước duy nhất có thể xem như đã thành hiện thực đó là tôi sẽ tìm thấy được tình yêu ở một nơi bất ngờ nhất. Đó là khi tôi bước vào toilet của quán Brother Jimmy’s Bar and Grill và thấy một người phụ nữ tuổi tứ tuần đang thổi kèn cho một tay bồi bàn trạc tuổi hai mươi. Để cái bát điều ước phát huy tác dụng, không chỉ cần một đô la, mà còn cần cả sự cụ thể của điều ước và một đức tin mãnh liệt nữa. Từ khi lên tám, tôi chả có nhiều trong số những thứ đấy.

“Ông ước cho tôi đi,” tôi nói Max.

Thế rồi Max nhẹ nhàng đặt cái bữa tối xuống lề đường. “Hợp với tôi, và ồ... một chút niềm tin nữa.”

Max xát hai bàn tay lại với nhau khi chăm chú nhìn tôi. Ông cố tìm kiếm những cái biểu hiện khó hiểu trên khuôn mặt tôi xem tôi mong muốn những điều ước đại loại như thế nào. Sau một khoảng thời gian dài nhìn nhau ngột ngạt, ông ta đặt tay lên gối và nhìn thẳng lên bầu trời đêm Manhattan. Tôi nhìn theo, tự hỏi Max đang nhìn cái gì vậy. Mặt ông ấy đảo quanh một vài ngôi sao lấp lánh sau ánh sáng màu hồng từ phía đường chân trời. Ở Manhattan, dường như không tài nào thấy được mặt trăng vào buổi chạng vạng. Ánh sáng của phố xá lấn át những ánh sáng yếu ớt từ phía ngoài không gian. Cứ như thể là New York không hề cần đến ánh trăng khi đêm xuống. Cơ thể Max rung và hắt về trước rồi ngã ra sau theo một nhịp điệu chậm rãi phát ra từ cái cổ của ông. Sau một phút nhìn Max như đang bị thôi miên, tôi cảm giác thật điên rồ. Quên nó đi, tôi nghĩ. Tôi có thể ở đây suốt đêm.

Cúi xuống ngang tai Max, tôi khẽ nói: “Ngủ ngon nhé Max. Bảo trọng, và nhớ giữ ấm.” Và như vậy, tôi tiến bước về đại lộ hai dẫn về nhà. Phía sau là Max, với sức mạnh tâm linh, và không hề có ý định rung cái chuông đó nữa.

Tối thứ Ba ở khu Upper Eastside cứ như là tối thứ Sáu ở Pittsburgh. Tất cả những người giàu và những người đang đợi làm giàu đều không chịu ở trong nhà, họ ra ngoài tận hưởng thời tiết ấm áp của một đêm cuối xuân. Các cặp đôi xinh đẹp bên nhau trong những quán café, thưởng thức không khí mát mẻ với một điệu thuốc lá, trong khi chọc nĩa vào salad khổng lồ

đầy dầu ăn và phô mai. Trên vệ đường, mấy người phụ nữ bận quần dài kiểu thể thao bằng vải nhung, lông nga lông ngóng đập phải phân của mấy con chó đang đi đàng trước. Còn những cặp vợ chồng có tuổi thì tay trong tay đi dạo trên vỉa hè tranh luận về bài dạy tự nấu những món ăn từ nguyên liệu tự nhiên của trung tâm YMCA trên đường 92 đồng thời thưởng thức thứ sữa chua không béo, ít calorie làm từ bột bánh brownie nhão. Khi tôi lướt qua các thực khách ngồi ngoài hiên, những tay hút thuốc và những người sành sữa chua, hình ảnh của Emmy và tôi hồi 5 năm về trước lại chợt lướt qua trong tâm trí tôi. Hai thiếu nữ vừa chân ướt chân ráo rời ghế đại học đang giữ tóc một thiếu nữ khác khi cô ta nôn đầy ra vỉa hè trước quán bar Doc Watson. Tôi bước tránh bãi nôn và gào lên từ đáy lòng “Tôi yêu các cô đến không chịu được,” rồi tự hỏi mình vẫn câu hỏi đau lòng mà tôi vẫn tự vấn mỗi ngày từ khi tôi chuyển đến cái thành phố định mệnh này.

Từ lúc nào mà thành phố New York xa hoa trở nên... quê mùa? Tại sao tôi không ở khu nghệ sĩ bất hảo ở Lower East Side và ngủ với các chàng đẹp trai giống Ethan Hawke? Tại sao tôi không đi kéo dây cáp cho các đoàn làm phim hay là đuổi dân du lịch ra khỏi bàn đựng đồ ăn của đoàn phim? Tại sao tôi, nhà văn sắc sảo tuyệt vời, lại hạ cánh ở thủ đô ăn giữa bữa của thế giới? Nơi mà mọi thứ đều tầm thường tới mức tôi phải tìm mọi cơ hội tự xử bản thân để có cảm giác rùng mình là tôi đang sống? Hay là tôi cực kì dửng dưng, hoặc là đã phát điên vì buồn chán? Tôi đoán không thể này thì cũng chắc là thế kia. Cuối cùng thì, tôi là người duy nhất không lao ra cửa khi tiếng nổ lớn phát ra từ dưới phố 78.

Tôi làm những gì mà bất cứ ai đã sống ở Manhattan trên 5 năm làm. Tôi dừng lại, đợi hai giây và làm toán. 1 tiếng rầm + 0 tiếng thét = 1 vụ nổ máy xe hơi. 1 tiếng rầm + 1 khoảng lặng + 1 tiếng rầm = 2 cái bánh xe đụng phải cái đinh thép nhọn. 1 tiếng thét + 1 tiếng nổ toạch + 1 tiếng nổ toạch + 1 tiếng nổ toạch + tiếng chân chạy lạch bạch = 911. Nhưng tiếng rầm này tôi biết quá rõ. Nó phát ra từ cái xe cổ lỗ sĩ hiệu Nissan Maxima đời 1984 của nhà hàng xóm. Tiếng thét cũng là của cái xe đó, nói với chủ của nó là nó muốn chết.

Xe của Todd là cái xe dễ nhận biết nhất trên đường 78. Ngoài những chiếc SUV, xe thùng kiểu mấy kẻ bắt cóc hay dùng và những chiếc Lincoln đen thường hay đậu dọc hai dãy nhà, xe của Todd thường đậu xéo lại dưới cột đèn đường với một làn khói nhỏ lên lỏi bay ra từ cái trần xe. Tối nay cũng không là ngoại lệ. Với cái trần xe mở toang ra và một nửa cái hộp đồ nghề trải ra trên lề đường, Todd gầm gừ khi đang nện cái tuốc nơ vít vào cái bình ắc quy.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ Todley,” Tôi hỏi khi liếc mắt nhìn cái động cơ xe. Bờ vai vạm vỡ và thân hình cao lớn của Todd che gần hết tầm nhìn của tôi. Todd quay đầu lại và nhìn tôi, cười với tôi một cách mệt mỏi, nhưng rất ngọt ngào.

“Chào Geri, trông em thật xinh đẹp.”

“Em thừa biết mình đáng yêu.” Tôi khẽ cười và thả cái túi đựng tài liệu của mình xuống. “Lần này lại là cái gì đây?”

Anh ấy ấn cằm, bĩu môi như một cô gái. Với một người đẹp trai, khuôn mặt chữ điền, anh như vậy trông thật buồn cười. Đáng yêu nhưng buồn cười. “Nó không khởi động được Geri. Tại sao chứ?”

“Bởi vì nó quá cũ kĩ và được sản xuất tại Nhật.”

“Nhưng tại sao?”

Vén tay áo lên, tôi khẽ đẩy anh ấy ra để có thể nhìn rõ hơn cái động cơ xe. “Chà, với cái xe này thì có vẻ như có rất nhiều nguyên nhân. Ắc quy hết điện, cái ống bơm bị bể, cuộn đồng bị hư, ổ khóa xe bị mòn. Hoặc...” Tôi gần như dán cái mũi mình vào cái động cơ xe và ngửi thử. “Hoặc nó đơn giản chỉ là một đồng rác. Đồng rác thì làm được gì khi anh đút chìa khóa vào và vặn?”

“Chà, nó đã từng khởi động được mà...”

“Ừm, chúng ta mới biết đấy thôi.”

“Nhưng sau đó nó chết. Giờ nó kêu lách cách.”

“VẬY CHẮC LÀ DO BÌNH ĐIỆN RỒI.” Tôi bước về phía hộp đồ nghề sửa xe và kéo ra một cặp gang tay quá khổ của anh. Nhưng khi tôi đang lắc đầu tỏ vẻ khó tin rằng một bác sĩ trị liệu cột sống có thể lái một cái bẫy tử thần như cái xe này, thì anh ta ném cho tôi một trong những nụ cười khiến cái lúm đồng tiền trên má lún sâu vào đến nỗi có thể đút cả ngón tay vào. Một trong những nụ cười luôn khiến não của tôi nhanh như chớp lên tiếng, *Giá như*. Giá như Todd Boyd không phải là của Emmy và không phải là hàng xóm ở phía dưới căn hộ của tôi. Giá như anh ấy lái xe sản xuất từ Mỹ. Nhưng luôn luôn là vậy, giây phút suy nghĩ vẫn vơ đấy tan biến đi. Và tôi để cho nó ra đi. “Mà anh có khi nào đụng đến cái bộ cờ-lê này không vậy?”

Todd cúi người xuống và kéo ra cái ngăn đầu tiên của hộp đồ nghề, trong đấy là một hàng cờ lê đủ kích cỡ bóng loáng. Anh cầm lên một trong những cái dụng cụ ánh bạc ấy soi dưới ánh đèn cho tôi quan sát.

“Nó trông tốt chứ đúng không?”

Nhìn kĩ hơn, tôi thấy tim mình rùng rờ. Chun mũi, tôi nói, “Anh mua cờ-lê của hãng SAE à?”

“Như anh nói đấy, nó trông thật tốt phải không?”

“TODD, SAE SẢN XUẤT THEO CHUẨN CỦA XE HƠI MỸ. XE HƠI CỦA ANH, ANH À, ÁP DỤNG TIÊU CHUẨN ĐO LƯỜNG TÍNH MÉT.” Qua ánh nhìn của Todd, cứ như thể tôi vừa mới đâm lủng thêm cái lốp xe của anh ta vậy. Không muốn làm thất vọng người đàn ông duy nhất (cùng với bố tôi) đã mua đồ nghề theo lời khuyên của mình, tôi tiến lại gần và xoa xoa cánh tay của Todd để động viên. Khi bàn tay tôi trượt theo bắp cơ cánh tay của Todd, anh có vẻ căng thẳng. “Đừng lo,” Tôi nói, cười gượng. “Anh cũng vẫn có thể dùng chúng mà. Chỉ cần nhớ là cờ-lê cỡ nửa inch thì có thể đi với ốc phi 12.7 mili.”

Vậy là nụ cười lại nở trên môi Todd. “Cũng vui nhỉ, các cô gái có cô thì thích hoa, có cô thì lại thích đồ nghề.”

“Lần sau nếu Cassie không phiền, thì tôi thích hoa hồng. Nhưng chỉ với điều kiện là thân của chúng đủ dài để tôi làm que đo mực nước.”

Vụ hỏng xe này đánh dấu lần thứ ba trong một tháng tôi có những giây phút vui vẻ với Todd dưới... trần xe của anh. Cũng không hẳn là một nơi tồi. Cái quả bom màu nâu này của anh ấy không chỉ là một cơ hội để tôi ôn lại kiến thức máy móc ngoại nhập của mình mà còn là cơ hội để tôi chuyện trò cùng người hàng xóm duy nhất mà tôi thực sự biết trong cái tòa nhà này. Ngồi trên thanh chắn trước mũi xe, Todd lục lọi lung tung cái hộp đồ nghề trong khi tôi thì phải rí sét bám trên mấy cái đầu cực của bình điện.

“CHẬC, THẾ BÊN CẠNH NHỮNG RẮC RỐI LIÊN QUAN ĐẾN CÁI XE NÀY, THÌ NHỮNG VIỆC KHÁC THỂ NÀO ANH?” Tôi hỏi khi tay đang nới lỏng cái đầu chụp của sợi dây điện. Todd dừng lại một lúc và tay thì vân vê cái kẹp. Cảm thấy có gì lạ trong sự im lặng, tôi nhìn Todd. Khuôn mặt anh đã mất đi nụ cười từ hồi nào. Đó là tất cả những gì không tốt tại căn hộ số 18.

“Em có biết ai đang tìm bạn ở cùng căn hộ không? Anh đang tìm,” Todd nói trong khi tay thì bấm lách tách cái kẹp. Tôi chuyển hướng chú ý về lại cái bình ắc quy.

“Em chả biết ai muốn ở cùng với một cặp yêu nhau cả,” Tôi nói, “Anh đưa cho em cái giẻ kia

được không?”

Anh ấy nghiêng người gần lại xem việc mà tôi đang làm. Mùi thơm từ chiếc áo sơ mi vừa giặt và mùi lẩn nhách hiệu Speedstick ngay lập tức át ngay mùi dầu xe. “Chỉ mình anh thôi,” Todd nói và đưa tôi cái giẻ lau. Tôi ngừng lại.

“Còn Cassie?” Tôi hỏi.

Anh chỉ lắc đầu. “Kết thúc rồi em ạ. Câu chuyện dài lắm.”

“Em rất lấy làm tiếc khi nghe điều đó.” Và tôi thật sự cảm thấy như vậy. Lần cuối cùng tôi sửa cái ống bơm xăng của Todd, anh lúc đấy còn đang bàn đến chuyện mua một chiếc nhẫn. Trong khoảng thời gian từ cái ống dẫn xăng đến bình ắc quy, mối quan hệ của họ đã mất phương hướng. Tôi không biết nhiều về Cassie ngoài việc cô ấy làm thợ cắt tóc ở trong phố và nghiện kẹo Altoids. Trong suốt năm năm, tôi chỉ có một vài lần gặp cô ấy ở sảnh tòa nhà. Và Cassie chưa bao giờ nói chuyện với tôi cả. Thậm chí khi tôi giữ cánh cửa ra vào tòa nhà cho cô ấy đi qua thì thứ nhiều nhất mà tôi được nhận là một cái gật đầu tỏ thái độ cảm ơn và một làn hơi đầy mùi kẹo bạc hà. Nhưng khi đi bên nhau, Cassie và Todd cứ như là một cặp trời sinh. Cả hai đều có dáng người thật cân đối và tóc thì đen dày tới mức không nhìn thấy đường rẽ trên đầu. Mắt của họ có màu gần giống màu xanh xám, cái màu mà tôi chỉ có thể thấy trong mắt mèo hoặc lông của chúng, hoặc là đất sét nặn gốm của bà tôi thôi. Có thể nói rằng, nếu một trong hai cần tới một quả thận, thì họ biết kiếm ở đâu rồi đấy.

Nhưng kể cả khi Cassie không hề tỏ ra thân thiện với tôi, mối quan hệ giữa tôi và Todd chả có gì khác biệt cả. Kể từ ngày tôi giúp anh mở cửa xe, Todd và tôi chưa bao giờ thấy nhau mà không chuyện trò. Từ những câu hỏi đại loại như bố tôi dạy tôi về mấy cái cổ máy to bự này như thế nào, bao nhiêu thứ đề xuất tôi đã gửi khi viết kịch bản, hay hàm lượng canxi mà tôi đưa vào cơ thể hàng ngày là bao nhiêu, có thể thấy Todd thực sự quan tâm tới những gì đang diễn ra trong cuộc sống của tôi. Anh ta cũng có vẻ cởi mở. Chừng mực nào đó, anh không hề ngần ngại kể tôi nghe về những bệnh nhân của mình tại trung tâm điều trị cột sống ở Queens và những gì xảy ra trong ngày khi anh tham gia đội bơi ở UCONN. Nhưng khi tôi hỏi về người phụ nữ mà anh đang ở cùng, tất cả những gì anh chia sẻ đó là anh ấy gặp Cassie từ thời còn học trung học và ước mơ của Cassie đó là có thể bỏ nghề làm tóc để chuyển qua nghề chăm sóc da mặt. Không gì hơn. Và tôi chải cái bàn chải sợi thép quanh cái bình ắc quy và cố nghĩ xem tại sao một người không hề nói gì khác về mối quan hệ của anh ta mặc cho nó đã quá cũ kỹ và thậm chí đã có dấu hiệu rạn nứt, giờ lại đi đến quyết định chia tay một người bạn gái đã cùng anh trong 8 năm? Và người nào có thể tự nhận mình là tỉnh táo khi quyết định rời bỏ một người đàn ông không hề xét nét và còn mua về những cái cò-lê cơ chứ?

Khi tôi quay đầu lại để trả lời Todd, tôi thấy khuôn mặt anh có vẻ như quá gần tôi. Gần tới mức tôi có thể cảm nhận hơi thở của Todd phả vào má mình. Quá gần đến tưởng chừng như tôi chỉ cần thì thầm thì anh có thể nghe tôi. “Em sẽ chú ý xem, nếu có thông tin gì, em sẽ cho anh biết.”

Thế rồi tôi nghe tiếng gì đây. Tiếng chuông. Tiếng Chuông của Max. Cái chuông mà tôi đã rung khi ước rằng tôi sẽ tìm được tình yêu đích thực, và hợp đồng một triệu đô cho kịch bản của tôi, và một công việc mới. Giờ đây tiếng chuông đó như đang rung ngay bên tai trái của tôi. Tiếng chuông đấy khiến tôi bật người lên nhanh đến nỗi đầu tôi đập vào cái nắp thùng xe.

“Chuyện gì vậy?” Todd hỏi và sờ cái đầu u một cục của tôi.

“Anh có nghe thấy không?”

“Nghe gì?”

“Cái chuông đó.”

“Ý em là trong đầu em nghe thấy tiếng chuông phải không?” anh ấy nói, nửa quan tâm, nửa châm chọc. Trong một tâm trạng bối rối, tôi ngược lên và nhìn dọc con đường để tìm Max và cái túi rác của ông ta. Không có ai cả.

Xoa xoa cái đầu của mình, tôi quay qua Todd. “Bây giờ thì thử xem sao.”

Todd phóc lên xe và vặn chìa khóa. Cái xe cà tàng khởi động ngon lành. Bốt ắt hẳn sẽ rất tự hào về tôi, tôi thầm nghĩ. Bốt sẽ ôm tôi thật chặt, hôn lên trán tôi, sau đó là đưa tôi vào nhà để gạt sạch dầu mỡ trên áo quần trước khi chúng trở thành những vết bẩn cứng đầu. Phản ứng của Todd cũng na ná như vậy. Anh ấy nháy ra khỏi xe và tung hai tay lên trời cứ như thể tôi vừa ghi một bàn thắng ngoạn mục vậy.

“Geri, em là một nữ thần!” Todd thốt lên trước khi chạy về phía tôi. Anh ấy ôm chầm lấy cái cơ thể cao 5 bộ của tôi và nhấc bổng tôi lên vì sung sướng. Tôi phát hiện ra đây là phản ứng rất bình thường của những ai được sửa xe hoàn toàn miễn phí.

“Anh nợ em một chén uống nhé.”

“Được rồi mà Todd. Không cần phải vậy đâu...”

“Anh muốn mời em mà. Em đã giải cứu anh khỏi cái đồng này mấy lần rồi, chí ít anh cũng mời em được một ly nước chứ.” Anh ấy đặt tôi trở về với mặt đất. Gối tôi khuyu xuống khi chân tôi vừa chạm đất. Cái cảm giác mà tôi đổ lỗi cho cú đập đầu hồi nãy thay vì cái bao tử đang quặn lên. Todd chạy về lại cái xe, ném đồ đạc trở lại vào trong, đóng sập cái nắp thùng xe lại. “Này, anh phải đi ngay vì có hẹn, nhưng em nghĩ thế nào nếu chúng ta hẹn đến Doc’s? Thứ Năm được chứ?”

“Được.”

“Tuyệt. Vậy anh sẽ gặp em ở đây lúc tám giờ,” Todd nói và nháy lên xe. Tay vẫn mang găng bảo hộ nhóp nhép, tôi lần lần trên tóc mình xem cái cục u do va đầu vào nắp thùng xe mới nãy. Todd quay kính ô tô xuống và thò đầu ra. “Và nhớ chườm đá chỗ u đầu nhé. Anh không muốn em bị mất trí nhớ và quên mất định mệnh của chúng ta đâu.”

“Cái gì của chúng ta?”

“Buổi hẹn hò Geri à. Buổi hẹn hò của chúng ta,” rồi Todd cười và lái quả bom màu nâu đi xa dần. Cái xe của anh dừng khi đèn đỏ ở góc đường số 78 và biến mất trong dòng xe cộ đi về đường số 1. *Một cuộc hẹn hò*, tôi nghĩ. *Tôi có một cuộc hẹn*. Không phải là một cuộc hẹn thực thụ nhưng là có một buổi tối với ai đó không có tử cung. Một người điển trai mà tôi có thể vờ như anh ấy đã chú ý tôi từ góc xa trong một quán bar thay vì một ai đó muốn cảm ơn vì tôi đã sửa hộ xe. Tôi tự hỏi có bao nhiêu phần nó giống một cuộc hẹn đây. Thế rồi tay tôi tìm thấy cái cục u trên đầu và nó đau nhói lên ngay lập tức. *Tuyệt*.

Một chiếc taxi bóp còi phía sau tôi. Đó cứ như là một cú đẩy nhẹ bảo tôi rằng đừng có đứng giữa đường như vậy. Tôi cúi nhặt túi đựng tài liệu đầy những thư đề xuất và bì thư dán sẵn tem và ghi địa chỉ của chính tôi. Rồi tôi bước theo lối lát gạch về phía tòa nhà sáu tầng không có thang máy mà Emmy, Todd, Cassie, và tôi gọi là nhà. Đêm đó, tòa nhà của chúng tôi trông chả khác gì 15 tòa nhà cũng không có thang máy khác nằm nối tiếp nhau dọc con đường. Nhưng ban ngày thì bạn có thể thấy thứ nổi lên tuổi của tòa nhà chúng tôi ở: đó là lối thoát hiểm. Thang sắt chạy lên phía trước của gian 314 trông cứ như thể nó là của một khách sạn nằm trong khu người Pháp ở New Orleans thay vì là ở khu Upper Eastside Manhattan. Những đoạn cuộn ngoằn ngoèo với những bậc thang thép ống sơn bằng sơn chì màu nâu đồng cứ như đang

cười vào mặt của mấy cái quy định an toàn mà mấy cái tòa nhà như thế này buộc phải tuân thủ. Và mặc dù chủ nhân các căn hộ vẫn rất có thể sống sót tìm được lối thoát hiểm khi xảy ra hỏa hoạn nếu may mắn, phải nói là tôi rất thích những cái bóng mà những thanh sắt đó tạo ra trong phòng ngủ của tôi khi đêm buông xuống.

Thò tay vào túi xách để tìm chùm chìa khóa cửa, tôi lại nghe thấy âm thanh đó, tiếng chuông của Max. Quyết tìm cho ra ông ấy, tôi quay lại nhìn xuống đường, thì tôi chỉ thấy một thanh niên người Hoa đạp xe giao thức ăn đang đi nhầm vào đường số 78. Ngón tay cái của anh ấy khẽ kéo cái chuông gắn trên tay cầm của xe.

Tiếng chuông của Max. Thật điên rồ. Tôi nghĩ và lắc cái đầu hơi nhức của mình. Tôi bị điên thật rồi.

2. Nếu một người điên bị lạc vào rừng

“Không, *chính em* mới là người bị điên,” anh nói. Anh ấy luôn tỏ ra căng thẳng khi thấy tôi đứng trên lan can cầu thang thoát hiểm. Vừa rướn người vừa đưa cái bình tưới cây lên cao quá đầu để tưới cho mấy chậu cây ráy thơm, tôi vừa cố giải thích cho anh ấy, một lần nữa, rằng tôi làm điều này không chỉ vì nó dễ dàng đối với tôi mà còn vì sự an toàn của những người khác nữa. Mấy chậu cây cảnh treo của Emmy lớn quá nhanh vào mùa xuân và trĩu nặng nên việc tháo nó ra khỏi lan can để tưới là một công việc khá nặng nhọc. Mà thôi, có ai quan tâm tới việc cái chậu cây này có thể rơi xuống và giết chết người đi đường phía bên dưới vào lúc bảy giờ sáng cơ chứ. Còn nếu tôi rớt xuống thì người đi đường càng có nhiều cơ may thoát nạn. Một người phụ nữ la hét inh ỏi thì dễ gây sự chú ý hơn là một cái chậu cây nặng khoảng hai chục kilo rơi xuống trong im lặng. Gạt qua một bên vấn đề an toàn, khung cảnh bầu trời dần hiện ra khi tôi rướn người lên cao, nó làm tôi bồi hồi. Nhưng J.T. thì không thấy vậy.

“Em không điên,” tôi cố giải thích. “Em đang tiết kiệm thời gian và tính mạng.”

“Em đang tiết kiệm gì khi cứ đứng tập hít xà trên thang thoát hiểm vậy? Hội viên câu lạc bộ thể thao hả?” anh ấy hỏi. Tôi có thể cảm thấy mắt anh ấy xoáy thẳng vào mình. “Anh không thể cứu em đâu, em biết chứ.”

“Em không cần ai cứu cả,” tôi nói khi chọc ngón tay vào đất ẩm trong chậu cây. “Em chỉ hy vọng là mình không để cho mấy cái cây của Emmy chết khô thêm lần nào nữa.”

“Được rồi. Nhưng nếu em rớt xuống và bắn cái mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của mình lên khắp vệ đường thì đừng có chạy đến anh mà khóc lóc đấy,” anh ấy mắng. Tôi xoay người lại để trông anh ấy kĩ hơn. Bộ com-lê trắng phẳng phiu của anh ấy sáng lấp lờ trên nền gạch. Anh ấy đứng chéo chân, tay khoanh lại, cười khó hiểu, thế rồi anh ấy lắc đầu miêng “chắc chắc” với tôi như đứa trẻ con hai tuổi. “Tôi mến em, Geri à, nhưng không hề có ý định theo sau dọn dẹp những gì của em đâu.”

Nhìn xuống quá đôi chân trần đang bám vào lan can của cầu thang thoát hiểm, tôi thấy vài người đang đi dọc vỉa hè. Họ đang hối hả tới công sở, trên tay thì cầm ly mochaccino còn trước bụng là cái máy nhắn tin móc vào nịt. Không ai có ý định nhìn lên để trông thấy màn biểu diễn ở độ cao tầng bốn của tôi cả. Khi tôi thả cái bình tưới cây trên cầu thang thoát hiểm, tôi tự hỏi. Một cái cây trong rừng chỉ có thể phát ra âm thanh khi có ai đó đứng gần để nghe thấy. Vậy phải chăng con người chỉ “điên” khi có người chứng kiến họ làm những việc điên rồ? Dựa vào sự hối hả đi làm đúng giờ của mọi người, tôi đoán là mình không điên. Tôi chỉ là người vô hình.

“Có nghĩ là em làm được không?” tôi hỏi anh. J.T. thở dài rồi nghiên cứu mấy cái khoe móng tay của mình.

“Lại nữa à?”

Dang rộng hai chân, tôi hơi gập gối lại để đứng vững hơn.

“Cứ mỗi giây em có thể đứng cân bằng trên cái lan can này là lại có thêm một nhà sản xuất phim triệu đô muốn mua kịch bản của em.” Tay tôi từ từ thả ra khỏi cái chậu đang treo lơ lửng ở phía trước mặt tôi ra. “Lần trước em làm được 10 giây. Lần này anh nghĩ sao nếu em làm được trong 15 giây?”

J.T. cắn móng tay. “Chỉ có thể giữ trong 7 giây thôi.”

Khi tôi đếm tới giây thứ tư, tôi cảm giác chân của mình trượt khỏi cái lan can. Tay tôi quờ quạng trong không trung cho đến khi chụp được một trong những chậu hoa. Giật mạnh chậu

hoa, tôi mất thăng bằng, ngã xuống khỏi cái lan can, đập mạnh lưng xuống mặt cầu thang thoát hiểm. Châu cây rầy thơm cũng ngã theo, đất từ chậu cây phủ lên cái áo khoác hiệu Burlington Coat Factory rẻ tiền của tôi. Anh ngồi xổm xuống bên cạnh tôi.

“Cứ như thế này rồi chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội nào để gặp nhau nữa đâu. Và lúc đó có biết anh sẽ giận em thế nào không, Mèo con?” anh nói khi đang phủi mấy mẩu lá khô vụn trên quần. Anh nâng bàn tay bắt lấy màu vàng trên những lọn tóc, và làm cho đầu anh lấp lánh như khi ánh nắng chiếu xuống mặt vịnh. J.T. vén một vài lọn tóc xòa trước mắt tôi.

“Em biết rằng chỉ có anh mới có thể làm được 15 giây.” Anh ấy minh họa bằng việc nhảy nhẹ nhàng lên cái lan can và nhấp nháy giày theo nhịp điệu. “Em à, em phải chờ thôi.”

Thế rồi anh ấy nháy mắt với tôi, nhảy xuống khỏi cầu thang thoát hiểm và biến đi mất. Tôi trở mình dậy và nhìn qua những thanh sắt, hy vọng sẽ thấy anh đâu đó trên vỉa hè dưới kia. Nhưng tôi không thấy gì cả ngoài bà chủ nhà đang quét lối vào trước nhà. Bỗng tôi nghe Emmy gọi từ phía trong căn hộ.

“Geri, cậu ổn chứ? Tớ nghe có tiếng đập xuống đất.”

“Tớ không sao, Emmy à,” Tôi nói mà không nhích người nổi. Tôi ổn ư? Chắc là không. Nhưng chỉ ít thì tôi biết là tôi không ổn. Tôi không bị điên. Tôi tỉnh táo mà. Cực kì tỉnh táo. Bởi vì tôi may mắn có được điều mà không một người phụ nữ 27 tuổi nào ở khu Upper Eastside có được. Đó là một người bạn trong trí tưởng tượng. Anh ấy tên J.T.

J.T. xuất hiện khi tôi lên 9 tuổi. Vào mỗi ngày Chủ nhật, cứ sau khi đồng hồ ở nhà thờ St. Patrick's vang lên báo hiệu 10 giờ, bố sẽ lái xe chở tôi đi thăm ông nội Poppy ở trang trại của ông. Chuyến thăm của chúng tôi bao giờ cũng bắt đầu bằng việc cả bố và ông mở tờ báo địa phương ra và đọc trong im lặng, bên cạnh là một tách cà phê. Sau đó, cả hai người sẽ chén sạch khoảng 6 cái bánh kẹp xúc xích, rồi bố và ông sẽ dành buổi chiều và xế tối với cái máy kéo, hoặc đồng khoai tây bị bệnh nấm mùa. Thông thường thì tôi sẽ trèo lên ngồi phía sau cái xe kéo vĩ đại của ông, và quan sát bố và ông làm việc. Bố chỉ cho phép tôi nhìn thôi. Bố giảng giải về cách thay nhót hay làm thế nào để lắp bugi cho máy, trong khi nói bố luôn mỉm cười và nháy mắt với tôi. Còn ông Poppy thì nghĩ rằng tôi nên làm một cái gì đấy thay vì ngồi một chỗ, thế nên ông gọi tôi lại giúp. Ông cần một cái tay bé nhỏ để vớ vào tìm xem mấy cái lưỡi sắt không khớp với nhau chỗ nào. Việc này luôn làm bố tôi tức điên lên. Bố nói với ông rằng nếu trật số máy thì tôi sẽ rất may mắn nếu chỉ bị cắt mất vài ngón tay, nếu không nói là cả bàn tay. Poppy chỉ gạt lời bố tôi đi như ông vẫn thường làm, bảo rằng một cô gái với một cánh tay thì đỡ tổn gãy tay.

Một buổi sáng Chủ nhật nọ, khi bố và ông đang sửa cái máy cắt cỏ, tôi quyết định là mình muốn giữ lại mấy ngón tay này, nên chạy đi chơi trốn tìm trên cánh đồng lúa mạch phía sau mấy cái chuồng trại. Ở phía bên kia cánh đồng, ngay ở bìa rừng, có hai cây táo rất cao. Từ xa, hai cái cây đó trông cứ như một cặp tình nhân đang rào bước dọc bờ biển vậy. Gió làm lao xao các tán cây và từ xa thấy hai nhánh lớn của cây chạm vào nhau giống như hai người đang nắm lấy tay nhau vậy. Trong cái khung cảnh màu vàng kem đấy, tôi tự hỏi hai “người” đấy có muốn bứt ra khỏi gốc rễ vùi sâu trong lòng đất để cùng nhau chạy băng cánh đồng cho đến phía chân trời kia không. Rồi tôi lại nhìn hai cái cây đấy và thấy chúng có vẻ như rất hài lòng khi chỉ đứng đấy bên nhau mà thôi.

Tôi chẳng thể nào mà leo lên một trong hai cây táo đó. Nó rất lớn, già hơn cây kia, và cái cành thấp nhất cũng ngoài tầm với của tôi. Tôi leo lên cái cây thấy hơn. Khi đã đứng vững được trên một cái cành to chắc, tôi nhắm mắt lại và đếm tới mười. Trong khi tôi úp mặt vào thân cây, tôi thầm bảo với vũ trụ vạn vật rằng khi tôi mở mắt ra, mẹ tôi sẽ xuất hiện và nói cho tôi biết rằng bà đã ở đâu trong suốt năm qua. Nhưng khi đếm tới mười, mở mắt ra, tôi lại thấy một người khác. Tôi thấy một cậu bé đang ngồi trên một cái cành của cái cây cao hơn mà tôi

không trèo lên được. Cậu bé trông lóng ngóng và có một mái tóc vàng. Cậu khoảng chừng mười hai tuổi, mặt quần tây trắng và một cái áo thun cũng màu trắng. Cậu ấy trông rất điềm đạm và có một chút gì đấy hài lòng. Cứ như thể cậu đã ngồi trên cành cây rất lâu chờ tôi đến và thấy cậu. Một ngọn gió thổi qua những chiếc lá cây khi chúng tôi đang ngồi đấy, tôi trên cây táo thấp, còn cậu ấy trên cây táo cao, nhìn nhau.

Như bất kì một đứa trẻ nào khi gặp người lạ, tôi chả biết sợ là gì, tôi nghĩ nếu mình nhắm mắt và đếm tới 100 thì cậu ấy sẽ biến mất. Và rất có thể sau đó là mẹ tôi xuất hiện thay vào chỗ cậu ấy đang ngồi. Vũ trụ thần kì thỉnh thoảng cũng phải mắc sai lầm chứ và phải có một cơ hội thứ hai cho tôi. Nhưng khi tôi quay lại nhìn thì cậu ấy vẫn ngồi đấy. Nhưng lúc này thì cậu ngồi ở nhánh cây gần về phía tôi hơn. Tôi dang hắng giọng.

“Này cậu. Cậu nên đi là được rồi đấy.”

“Cậu chắc chứ? Tớ đi mãi mới đến được đây,” vừa nói cậu ấy vừa cắn một miếng Red Delicious. Biểu hiện khó hiểu trên khuôn mặt cậu ấy vẫn lộ rõ trong khi cậu ấy ăn.

“Đúng vậy, tớ đang mong người khác cơ, không phải cậu.”

“Ai vậy?”

“Mẹ tớ.”

“Ồ,” cậu ấy nói trông có vẻ tự ái. “Bà ấy à?” Cậu ấy cắn thêm một miếng Red Delicious rồi nhìn về phía cánh đồng. Cậu ấy như đang tập trung và đôi mắt đang hướng về một thứ gì đấy; tìm kiếm thứ mà cậu ấy chắc chắn nó ở đấy. Ánh nhìn của cậu ấy như đang lục lọi mọi thứ quanh đây. Tôi có cảm giác không một ngọn gió nào giờ có thể làm lay động cậu ta được. “Geri à, bất kì khi nào cậu muốn nói chuyện với tớ, chỉ cần huýt gió.” Cậu xoay lại và nhìn tôi. Ánh nhìn màu xanh nước biển của cậu khiến tôi bồi hồi. “Cậu biết huýt gió đúng không?”

“Tôi biết chứ sao không. Còn bây giờ cậu đi đi.” Tôi ra lệnh.

“Cậu không biết huýt gió.”

“Biết.”

“Vậy thì làm thử xem. Huýt gió đi,” cậu ấy khích tôi. Tôi chu miệng lên và thổi, nhưng kết quả là tôi phun nước miếng tứ tung trước cái váy màu xanh lá của tôi. Điều đó khiến cậu bật cười.

“Tớ nói là huýt gió chứ có phải là phun nước miếng đâu,” cậu ấy vừa nói vừa cười. “Thối ra như thế này này.” Cậu ấy chum môi lại và huýt lên một tiếng, lũ chim nghe thấy liền tùm năm tùm bảy trên cái cây gần đấy. “Thấy chưa? Dễ mà.”

Tôi cố gắng tập huýt gió và trông theo cậu ấy đang nhảy từ cành này qua cành nọ. Khi cậu ấy xuống tới mặt đất, cậu ấy ngược lên nhìn tôi. “Còn bây giờ đừng có rời cái cành cây này trước khi cậu huýt sáo được đấy. Và nó sẽ là tiếng gọi riêng của chúng ta. Khi nào cần nói chuyện, chỉ cần huýt một tiếng nhé.”

“Đồng ý,” Tôi trả lời và nhìn cậu ấy đi xa dần về phía khu rừng. Khi nhìn cậu ấy, tôi chợt nghĩ rằng rất có thể cậu ấy biết những thứ mà tôi muốn biết. Tôi vội tuột xuống và cố huýt sáo. Không huýt được, tôi la lên.

“Này cậu! Huýt sáo, huýt sáo!” Cậu bé quay lại và tiến lại về phía tôi. Tôi nhìn xuống từ những tán cây và thấy khuôn mặt trẻ trung của cậu ấy. “Cậu có biết mẹ tớ ở đâu không?”

Cậu ấy cắn thêm một miếng táo nữa và giang tay ra. Ngón trỏ của cậu ấy chỉ thẳng vào tôi.

“Bà ấy ở đó.”

Tôi nhìn xung quanh để xem mẹ tôi có ở sau tôi không nhưng chẳng thấy gì khác ngoài một cánh đồng lúa mạch bát ngát dập dềnh trong gió. Tôi nhìn lại và vẫn thấy ngón tay của cậu ấy đang chỉ. Tôi lần theo hướng cậu ấy đang chỉ thì thấy cái hình con mèo vằn ngay trước cái túi trên váy tôi. Nhìn trong túi, tôi chỉ thấy cái hình xăm giả. Lôi nó ra chỉ cho cậu ấy xem.

“Đây là hình Popeye. Thấy không?” Tôi giải thích, xoay cái hình xăm giả hình vuông về mọi phía để cậu ấy có thể nhìn thấy rõ. “Nó là phần thưởng tôi tìm được trong hộp bánh Cracker Jack.” Tôi lại nhìn một lần nữa vào trong túi. “Mẹ tôi không có ở trong này.”

Cậu ấy tung một nửa quả táo đang ăn lên cho tôi. “Bà ấy ở đây,” cậu nói. “Tìm đi. Cậu sẽ thấy bà.”

Tôi chụp quả táo và cắn một miếng. Cảm giác thất vọng như đang bò quanh người tôi. Nhưng khi tôi nhai miếng táo, thì nó dừng lại. Có lẽ tôi chưa hết hy vọng. Có lẽ cậu ấy sẽ dẫn tôi đến với mẹ tôi. Có lẽ đây là một điềm báo gì đấy. Tôi muốn gọi cậu ấy lại một lần nữa, nhưng khi tôi nuốt xong miếng táo thì cậu ấy đã đi sâu vào trong rừng.

Cả một buổi chiều, tôi ngồi trên cây táo và tìm cách huýt sáo cho bằng được. Ăn hết mười lăm quả táo sau đó, tôi đã làm được. Tối đấy khi bố tìm thấy tôi đang ngồi trên cây, tay cầm lõi táo và mồm huýt sáo liên tục, bố hỏi tôi làm một con chim từ hồi nào vậy. Tôi muốn kể với bố về cậu bé đó. Cậu bé xuất hiện rồi biến mất và biết mẹ đang ở đâu. Nhưng tôi không kể. Có gì đấy trong lồng ngực bảo tôi không được kể. Như cái hình xăm trong túi tôi vậy, tôi muốn giữ cậu ấy thật gần với mình. Tôi muốn giữ bí mật về cậu ấy. Và cậu ấy sống trong tôi. Cậu bé sống chỉ cho tôi mà thôi và chỉ có tôi mới có thể làm cậu ấy xuất hiện. Đôi khi chẳng cần tôi phải huýt sáo.

“Geri! Cậu ổn chứ?”

Tôi bò lại gần cửa sổ và leo vào bên trong căn hộ rộng 37 mét vuông của tôi và Emmy. Điều đầu tiên mà tôi học được khi tôi và Emmy chuyển đến sống ở Manhattan, đó là không gian có tính tương đối. Những quan điểm của tôi về không gian sống và độ dài thích hợp của váy nơi công sở đều cần phải điều chỉnh lại. Căn hộ của chúng tôi thuộc kiểu kiến trúc trước chiến tranh, loại không có thang máy, mặc dù tôi không biết rõ “trước chiến tranh” có nghĩa là trước chiến tranh thế giới thứ nhất, hay nội chiến, hay chiến tranh của người Pháp, hay của người da đỏ. Nói chung là chúng tôi thuê một căn hộ hai phòng ngủ. Đó là hai căn phòng không có những cái ống dẫn nước lổm ngổm lộ ra ngoài, đủ rộng cho một cái giường đôi và một cái giỏ để áo quần giặt là. Không có gì khác cả. Đó là một căn hộ khiến cho nhiều người ở Manhattan này phải thốt lên rằng chúng tôi rất may mắn vì có phòng ngủ riêng. Ai mà không nói điều đó, thì họ chỉ nhìn xung quanh một cách lo lắng và nói Manhattan là một nơi rất tuyệt để tham quan, nhưng họ sẽ không bao giờ định cư lại đây.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ? Tôi nghe như cậu bị té xuống vậy,” Emmy hỏi khi tôi đang đi vào bếp và dừng lại trước cái tủ lạnh. Emmy đang hấp tấp chạy qua chạy lại hai căn phòng, nhét vào cặp của cô ấy nào là bài về nhà của học sinh, giáo án, và những dụng cụ văn phòng linh tinh. Tất cả là để cho một ngày nữa với công việc dạy dỗ các em nhỏ về những giá trị của cuộc sống. Cô ấy trông thật tươi tắn và năng động. Nếu mà tôi không biết trước Emmy từ thời học mẫu giáo, tôi sẽ nghĩ là Emmy ăn sáng với món bánh mì kẹp thuốc lá. Emmy dừng lại trước gian bếp và nhìn tôi. Vừa thoa dưỡng môi mùi dâu tây lên môi bằng ngón tay út, Emmy hỏi:

“Cái áo của cậu bị làm sao vậy?”

“Cái cây nó rớt xuống. Emme, cậu thức dậy từ mấy giờ vậy?”

“Từ lúc bốn giờ rưỡi. Tớ phải chấm bài. Con chim sớm hơn là con chim bắt được nhiều sâu nhất, cậu biết mà.”

“Tương tự cho người cuối cùng uống hết chai rượu tequila tối qua nhưng tớ chắc là họ không hề mong muốn nhận cái vinh dự đó.” Cô ấy chỉ cười khi tay đang búi tóc theo kiểu bà giáo già. Một lọn tóc chìa ra, cô ấy hơi nhăn mặt và chải gọn lại lọn tóc đấy.

“Geri, bây giờ thì tớ không lấy làm lạ vì sao cậu không thích công việc xuất bản. Cậu mệt mỏi. Tớ nghĩ sẽ tốt hơn nếu cậu tập thể dục vào buổi sáng. Có lẽ yoga sẽ tốt cho cậu.”

Tôi đổ ngũ cốc Cap'n Crunch vào tô. “Emmy à, nếu tớ mà chăm chỉ tập thể dục vào buổi sáng như vậy thì bảo đảm đến trưa, cậu sẽ thấy tớ nằm ngủ trong cái tủ để áo khoác.”

Cô ấy lắc đầu không tin, “Thôi đi, cậu không bao giờ làm vậy.”

Emmy không hề biết về việc tôi bị khoảng bốn mươi người nhìn thấy đang nằm ngủ trong phòng để áo khoác của nhân viên tại công ty. Và trong phòng họp sát bên cạnh thang máy. Và trên đi vắng trong phòng làm việc của Hedda khi đang diễn ra hội thảo kinh doanh.

“Chà, còn với bất cứ một người giáo viên tận tụy nào thì một ngày như chỉ còn có mười hai giờ,” Emmy vừa nói vừa xếp lại sách giáo khoa và mấy tờ bài về nhà của học sinh. Emmy quan tâm đến trẻ nhỏ và mấy bộ óc tí xiu của chúng đến mức khiến tim tôi rĩ máu. Ngoài giờ dạy phép tính nâng cao và lượng giác học tại The Day School khu Upper Westside, cô ấy còn xung phong giúp đỡ tại bệnh viện Lenox Hill điều trị trẻ em bị nhiễm HIV. Thời còn học trung học, cố vấn bộ môn kết luận là tôi và Maria bị “chậm tiến” trong môn Toán. Nếu Emmy không để cho chúng tôi giờ tài liệu trong lớp phụ đạo 2 do cô ấy phụ trách thì rất có thể chúng tôi vẫn đang còn ngồi ở hàng ghế thứ hai trong lớp cô Manna, tự hỏi số nguyên là cái gì.

“Ồ, và Geri à, cậu có thể tháo cái này xuống được không?” Cô ấy chỉ vào mấy cái thư từ chối tôi dính trên cửa tủ lạnh. “Cậu biết là tớ cảm thấy thế nào về chúng rồi mà.”

Bằng một lí do nào đó, tôi có một thói quen là giữ lại mấy cái thư từ chối mấy nhà sản xuất gửi cho tôi. Tôi đọc một bài viết trong Vanity Fair, bảo là việc làm đó xây dựng một tính cách. Với cái đà này thì, tính cách của tôi sẽ lớn như tượng Nữ Thần Tự Do mất. Emmy thì mê tin rằng thức ăn không nên để gần những điều xúi quẩy.

“Nhưng Emmy à, tớ sắp sưu tầm được năm mươi lá rồi.”

Cô ấy giật một lá xuống và đưa cho tôi với vẻ mặt kinh tởm. Đó là lá mà tôi thích nhất. Nó được viết bởi một trợ lí của nhà xuất bản William Morris, nó ghi, “*Chúng tôi không nghĩ là khả năng diễn đạt của Geraldine đủ tốt để chúng tôi có thể đọc hết kịch bản của cô ấy.*” Kịch bản?

“Gì đây hả Geri?”

“Rất nhiều nhà sáng tác giữ lại mấy cái thư từ chối để tạo thêm động lực cho mình.”

“Tớ thì lại cho đó là một đam mê bệnh hoạn. Và đó ắt hẳn là nguyên nhân khiến cho mấy cái hộp sữa của chúng ta bị hư trước hạn sử dụng.”

Không hề muốn tranh cãi về sức mạnh của những điều xúi quẩy, tôi đồng ý. “Tớ sẽ lôi chúng xuống nếu cậu không thích.”

Emmy dừng công việc gói ghém đồ đạc, đứng chống nạnh và chỉ tay theo kiểu bà giáo về phía tôi.

“Cậu nên thấy được vấn đề ở đây. Đây là lá thư của những kẻ sẽ nuốt lại lời của họ khi cậu trở thành người nổi tiếng. Và đó là điều đương nhiên, vì cậu là một nhà văn vĩ đại, Geraldine Agnes O'Brien. Cậu luôn luôn là vậy. Nhưng từ đây cho đến đó, tớ không nghĩ việc nhìn vào những cái lá thư từ chối này có lợi cho tinh thần của cậu và thức ăn của chúng ta. Tin tớ đi, cậu sẽ cảm giác tuyệt vời sau khi từ bỏ chúng.”

“Được rồi, mẹ Kozak. Nói xong chưa?”

“Nếu cậu đã nói vậy thì, chưa. Tớ nói chưa xong.” Ngay lập tức Emmy đặt xuống trước mặt tôi một hộp hàn the. Bụi bay lên từ cái nắp hộp. Cô ấy đứng nguyên đấy như đang chờ đợi một câu trả lời.

“Cậu có thể giải thích được không?”

“Hàn the? Chắc, nó là một loại khử mùi dạng bột. Chỉ cần rắc một ít lên miếng rửa chén và lau thì bề mặt được lau sẽ trở nên sạch sẽ...”

“Cậu gặp Todd đêm qua đúng không?” Từ cái nhìn của cô ấy, tôi biết tôi đã bị bại lộ. Hàn the xuất hiện trong cái nhà này chỉ vì một lí do đó là bố đã dạy tôi rằng hàn the và oải hương là hai thứ có khả năng tẩy sạch vết dầu máy. Và mỗi khi tôi để hộp hàn the ra ngoài, nó đồng nghĩa với việc chiếc xe của Todd bị hư. Và mỗi lần xe Todd bị hư, Emmy cho rằng đó là nhân quả mà Chúa trời hay hãng xe Nissan đã sắp đặt để tôi với Todd trở thành một đôi tâm giao.

“Bình sac của xe anh ấy bị hư. Không có gì cả,” Tôi vừa nhai ngũ cốc vừa nói. Thay vì nhìn thẳng vào Emmy, tôi vờ như đang đọc thông tin dinh dưỡng ghi trên bao bì.

“Đây là lần thứ tư trong hai tháng, đúng không?”

“Tớ phải nói gì đây? Xe anh ấy như cứt.”

“Tớ nghĩ đó là cái có anh ấy tìm cách gặp cậu.”

“Thật sao? Anh ấy sẵn sàng liều mạng mình và vài cái mạng của người đi đường chỉ để có thời gian trò chuyện với tớ sao? Một người con gái sống cách xa anh ấy... một tầng lầu? Tớ không nghĩ vậy đâu, Emmy à.” Có giải thích cũng vô ích. Nụ cười ẩn ý vẫn cứ ở trên miệng của Emmy. Tôi có thể cảm giác mắt mình đang bò từ từ lên trần nhà. “Bên cạnh đó, tớ sẽ không hẹn hò với anh ta đâu. Bên cạnh anh ấy rất khó chịu. Anh ấy đã chia tay với Cass...,” nhưng khi tôi chưa kịp kết thúc chữ “Cassie” Emmy đã nhảy ngay vào.

“Thấy chưa! Đó là một cái điềm! Tiến tới đi, Geri! Giữa cậu và anh ấy có tình cảm với nhau mà.”

“Không, anh ấy lái một cái bẫy tử thần và tớ vô tình có khả năng sửa máy móc. Vậy thôi.”

Tôi không còn thấy ngon miệng nữa, cố ăn hết thức ăn trong tô và để nó vào chậu rửa chén. Emmy chạy vào phòng và lục lọi trong đồng sách của cô ấy. Cô ấy lôi ra một cuốn và đi lại vào bếp, giở cuốn sách lên, **TÌNH YÊU BẠN LUÔN ĐÁNH MẮT: LÀM CÁCH NÀO ĐỂ CHINH PHỤC VÀ GIỮ CHÂN ANH ẤY CHỈ SAU 3 LẦN HẸN** của tác giả Kelly Cox.

“Để dành cho lúc anh ấy hẹn hò cậu. Tớ thấy cuốn sách này có rất nhiều điều thú vị,” vừa nói cô ấy vừa đưa cho tôi.

“Cậu đùa đấy à,” Tôi nói, tay thì lật lật mấy trang sách. “Chương số 3 – Đừng nguyên rửa hay chửi thề.” Tôi gấp cuốn sách lại. “Thôi, khỏi đọc, sách này không viết cho tớ rồi.”

“Đừng vội đánh giá nó như thế. Nó không có căn cậu đâu.” Emmy nhìn đồng hồ hình con gà

trống treo tường. “Ôi, tớ trễ làm mất.” Cậu ấy vội xách túi lên và đi về phía cửa. “Tớ hứa với học trò là sẽ mang cho chúng món bánh đường của tiệm Zabar để ăn trưa. Vậy nên hẹn gặp cậu sau bữa trưa nhé.”

“Nhớ rồi, Emmy,” Tôi gọi với theo cô ấy. Tôi mở cuốn sách ra và đọc lớn lên. “Đừng nói lời yêu trước. Nó sẽ rút cạn sức mạnh của bạn trong mối quan hệ và làm cho bạn trông có vẻ thiếu thốn.”

Cô ấy chỉ cười. “Tớ yêu cậu, đồ điên ạ.”

“Thấy chưa, giờ tớ nghĩ là cậu ủy mị. Tớ không nghĩ là tớ có thể ‘đỡ nổi’ cái mối quan hệ của chúng ta. Cậu cần phải chuyển ra ngoài sống rồi đấy.” Emmy chỉ cười khi mở cái then cửa, cái khóa chặn, và sợi dây xích. Trước khi đi, cô ấy nhìn lên cái vết nứt lớn trên trần nhà thạch cao.

“Cậu biết điều này không, Geri?”

“Chúng ta cần phải trám nó lại à?”

“Không, tớ nghĩ hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời.” Và ngay cả khi cô ấy đã đi khỏi phòng, mùi nước hoa HẠNH PHÚC của cô ấy vẫn cứ thoang thoảng trong không khí. Điều làm tôi ngạc nhiên đó là làm sao một người không có bạn trai trong suốt ba năm liền lại có thể giữ cho mình luôn lạc quan về đời sống tình cảm như vậy. Thậm chí là khi chưa hề thấy một tín hiệu khả quan nào cả.

Khi tôi soạn đồ để chuẩn bị đi làm, tôi nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu không để Emmy biết tôi và Todd đã hẹn gặp nhau đi uống nước. Cô ấy rất có thể sẽ bắt tôi đi làm đẹp hoặc mua một bộ cánh mới. Nhìn vào gương và thấy mái tóc đen gọn sóng mà tôi tự cắt, thấy cái quai hàm vuông vắn của tôi, cộng với làn da trắng bệch không bao giờ chịu rám nắng, tôi cười. Có tình cảm à. Đúng rồi đấy.

Tôi nhìn lại quanh căn hộ để chắc chắn rằng mọi bóng đèn đều đã tắt và bàn ủi, vốn vẫn đang nằm trong cái hộp nguyên thủy của nó, đã được rút dây. Tôi làm cái việc thường lệ này khoảng tám lần trước khi tôi rời khỏi nhà. Nhưng khi tôi bước ra khỏi cửa, tôi quay trở lại và vợ lấy cuốn sách cẩm nang hẹn hò ở trên bàn cà phê. Nhét nó vào trong giỏ xách, tôi thầm nghĩ là Emmy có thể đúng. Thậm chí khi nó không phải là một cuộc hẹn hò đúng nghĩa, thì cũng chẳng thể làm tôi phải lấy làm phiền muộn.

3. Siêu thường nhật

Hồi tôi còn học trung học, thầy giám thị hay bảo rằng không có cái gì có thể làm chúng tôi buồn thả hay cạnh tranh không lành mạnh với nhau bằng những việc ngu ngốc như hút ma túy, đốt pháo trong garage xe của giáo viên dạy âm nhạc hay nhảy xuống cầu Goose Creek khi thủy triều đang rút, nếu, chúng tôi biết giữ mình và được sống ở một nơi tràn đầy hạnh phúc. Nhưng thật khó để có thể tìm thấy cho mình một nơi tràn đầy niềm hạnh phúc khi bạn có thể cảm nhận được áp lực từ phía CFO của công ty ngay sát bên hông mình khi đang ở trong thang máy. Thông thường thì vào buổi sáng, tôi sẽ chờ để bắt được một chuyến thang máy không có cảnh báo vượt trọng lượng ghi ở cửa trong. Nhưng khi tôi thấy một đồng người đứng trong đây mà tranh cãi xem buổi họp sẽ diễn ra ở tầng mười hai hay tầng mười lăm, thì tôi quyết định tốt hơn hết là mình nên chen chân vào. Điều đó có nghĩa là bị ép giữa mười hai người đàn ông mặc com-lê, tay thì giữ lấy ly cà phê ngang quả táo Adam và mười người phụ nữ khác đang mang những cái túi vải bố; trong số những cái túi xách đó luôn có cái lộ ra logo của công ty xuất bản Junior Varsity hình một con cạp ôm hai cuộn len. Khi cửa thang máy đóng, những cuộc chuyện trò lắng lại và những đôi mắt hướng về dãy số sáng đèn. Tôi tự hỏi là tại sao những người vốn quen biết nhau lại từ chối không nói chuyện hay nhìn vào mắt nhau khi đang ở trong thang máy. Hedda, sếp của tôi, giải thích hiện tượng này bằng câu: việc hét vào mặt một ai đó trong cuộc họp vào lúc 10 giờ 30 phút rằng họ thật bất tài sẽ trở nên khó khăn hơn nếu lúc 8 giờ bạn hỏi xem đôi giày của họ mua ở đâu.

Nhưng khi thang máy tiến gần về tầng của tôi, tôi không thể phớt lờ cái cảm giác là mình đã quên cái gì đó. Cái cảm giác này trước đó không xuất hiện thường xuyên cho đến khi cuộc sống của tôi tại nhà xuất bản Junior Varsity đi vào một lẽ lối tới mức tương chừng như mấy công ty sản xuất đồng hồ Thụy Sĩ có thể lấy tôi ra mà làm đơn vị đo đạc. Thứ duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra đó là mình đã quên hỏi Sally về cuộc hẹn hò của cậu ấy với Paul. Ngoài ra, chả có thứ gì khác trong đầu tôi cả.

Khi cửa thang máy mở ra tại tầng mười hai, tôi rẽ người để bước ra sảnh của Nhà xuất bản Junior Varsity. Nhìn xung quanh, tôi chả thấy có gì bất thường cho ngày thứ Hai này cả. Mọi thứ nhìn y chang như ngày làm việc trước và ngày làm việc trước đó, và... Năm năm của đời tôi sẽ theo một thói thường:

Đầu tiên sẽ là Berta, lễ tân tầng 12.

“Chào cô Berta,” Tôi nói. Berta, người phụ nữ tám mươi tuổi người Hungary, lúc đó sẽ đang đọc một cuốn tiểu thuyết lãng mạn mà trong đó thường sẽ có một nhân vật nam người da trắng, da rám nắng, mình lấm tấm mồ hôi, đầu đội mũ thổ dân, bạn một tấm da bò. Cô Berta sẽ chẳng cần ngừng đầu lên khi hỏi tôi bằng giọng đặc âm Hungary một câu hỏi duy nhất, cái câu hỏi khiến tôi cảm thấy mình như là sai lầm của Thượng đế vào mỗi buổi sáng.

“Vậy công việc viết lách thế nào rồi?”

“Vẫn tốt ạ, cảm ơn cô.” Cơ bản là như vậy. Kịch bản đầu tiên của tôi đã được hoàn tất và kèm theo đó là một chú thư tự vẫn.

Sau đó, Howard, người quản lý thư từ của tầng 12 sẽ bước vào thang máy đẩy theo cái xe thư của mình. Là một người đàn ông chừng năm mươi tuổi dẻo mồm, Howard xức mùi Drakkar Noir. Mùi nước hoa này bạn trai cũ thời trung học của tôi vẫn hay dùng.

“Chào Geri đúng giờ, như mặt trời vậy.”

“Chào buổi sáng Howard,” Tôi nói và đi ra. Ông ấy sẽ giữ cửa thang máy mở cho tôi bằng một cánh tay và trong hai giây đi ngang qua ông ấy, tôi thấy trào dâng ham muốn được ân ái và

làm bài kiểm tra một tiết.

Sau khi tôi vòng qua một góc hành lang, đi quá mấy cái nhánh lá màu nâu của chậu cây cọ và tấm poster cũ in hình chú mèo Karate Kibbles, Daisy Dickinson sẽ đi vội ngược hướng tôi về phía phòng toilet trên tay mang theo một cái xách nhỏ nhét đầy những thếp giấy vệ sinh cá nhân. Chính xác 8 giờ 55 phút, ly mocha cỡ đại thứ hai của cô ấy sẽ khiến cho cái ly thứ nhất tìm được đường đến ruột già và đặt một chuyến bay vào phòng vệ sinh.

“Chào buổi sáng Daisy.”

“Chào Geri!” Cô ấy chào lại, đôi mắt sáng nhờ caffeine. Làn da đồi mồi của Daisy cùng với mái tóc đỏ hung và giọng miền Nam khiến cho cô ấy trông cứ như là một nữ thần đồng quê vậy. Không cần phải ở bên cạnh Daisy lâu để nhận ra điều đó là đặc ân của Mẹ Thiên nhiên ban tặng cho cô ta, như là một phương thức tự vệ để mọi người không nở lòng bóp cổ cô ta cho đến chết sau khi nghe cô ta nói xong câu đầu tiên. Mọi thứ mà cô ta nói đều là những lời thóa mạ được gói bọc trong những câu hỏi hết sức lịch thiệp. “Đường tàu điện số 6 lại quá đông đúc đúng không?”

“Gì?”

Đồng hồ của tôi điểm 8 giờ 56 phút, vừa đúng giờ. Không thèm quan tâm đến Daisy, tôi đi thẳng tới bàn làm việc của mình. Khi tôi thả túi xách lên bàn, chồng giấy tờ cao ngất phía bàn làm việc của Sally đổ xòa xuống bàn tôi. Bàn làm việc của hai chúng tôi đối diện nhau, khiến chúng tôi trông cứ như thể là võ sĩ giác đấu vậy. Tuy hai người đều là trợ lý của Phó giám đốc bộ phận Marketing, bàn làm việc của hai người không có gì là giống nhau cả. Của tôi trông trống trải. Bảng gắn ghi chú của tôi có dính hình Elvis, cái xe hơi cổ thập niên 60 màu xanh lá nhạt của bố tôi và một danh sách các đại lý, nhà sản xuất và công ty sản xuất mà tôi đã gửi kịch bản của tôi đến. Trên mặt bàn không có gì khác ngoài cái bấm giấy chỉ có thể bấm được ba tờ cùng lúc, một ly sứ nhét đầy những cây bút không viết được và một tấm lịch khoanh vòng những ngày đầu và ngày cuối của chu kỳ kinh nguyệt. Thứ duy nhất tỏ ra hữu dụng trên bàn làm việc của tôi là búp bê đầu bông Bill Clinton mà Sally tặng tôi nhân sinh nhật lần thứ 3 của tôi tại công ty. Tôi không phải là fan hâm mộ của Clinton nhưng Sally quá mệt mỏi khi mọi người luôn mồm hỏi tôi có phải chỉ là nhân viên tạm thời của công ty thôi không.

Bàn làm việc của Sally, ngược lại, trông cứ như là một chi nhánh của hãng bưu chính Kinko vậy. Tệp hồ sơ, chồng tài liệu, mấy cuốn sách thiếu nhi đầy màu sắc, lịch xuất bản được ghi từ trước khi chúng tôi tốt nghiệp đại học, đều được bày biện làm thế nào để có thể lọt ngay vào tầm nhìn của bất cứ quản lý cao cấp nào của công ty khi họ bước ngang qua khu này. Chỗ làm việc của Sally gào thét: “Làm việc tốt hơn” trong khi của tôi “Thủng thủng mà đi câu cá.”

Tôi lục lại cái sổ kế hoạch và bảng gắn tin của Sally mong tìm được một vài chỉ dẫn cho công việc văn phòng. Ngoài một cuộc họp của công ty về vấn đề xâm phạm tình dục nơi công sở và một vài ý tưởng cho ngày nghỉ của công ty thì tôi không tìm thấy thêm gì cả. Khi đã thấy đường không có chướng ngại gì, tôi bắt đầu ngồi viết thêm nhiều thư giới thiệu kịch bản của tôi, CON NÍT GÌ THỂ NÀY?, một hài kịch dành cho giới trẻ vào mùa Giáng sinh chủ đề về trẻ con, hát đồng ca và bệnh máu trắng. Khi tôi vừa ngồi xuống để đánh thư, Sally xuất hiện với bộ đồ công sở màu đen vừa vịn tay ôm một kẹp tài liệu phát ra cho nhân viên.

“Sally! Câu với Paul thế nào rồi?” Tôi hỏi và nhìn cô ấy đang đào bới đồng tài liệu trên bàn để tìm cái bấm giấy bằng một trong những cái móng tay dài sơn màu sơn của Pháp.

“Ý cậu là Carlos ấy à?”

“Chuyện gì đã xảy ra với Paul?”

“Điều vẫn thường xảy ra khi mẹ tớ gào lên qua món kugel, ‘Cháu có biết Sally nhà bác đồ thủ khoa tại trường St.John’s và vẫn giữ cho mình trinh trắng trong năm đó không? Điều đó thật tuyệt vời phải không? Cháu có thích lười không?’”

“Thiệt hả. Nhưng Carlos đâu có đeo nhẫn Hê-bơ đâu.”

“Tớ bảo họ đó là Ephraim bằng tiếng Yiddish.”

“Từ bỏ ý định tìm được một nam dễ thương người Do Thái tại New York rồi hả?” Tôi hỏi.

“Câu đùa à? Với gia đình mình, tớ đang từ bỏ ý định tìm bất cứ ai có thể hiểu được tiếng Anh.” Sally dừng công việc đào bới loạn xạ đồng tài liệu khi cô ấy để ý tới trang phục của tôi. Sally đứng ngay ngắn lại và nhìn tôi qua cặp kính gọng đen hiệu Dolce & Gabbana. Mái tóc đen của cô ấy được vén gọn gàng phía sau đôi tai được trang trí bằng kim cương.

“Cái gì đây?” Cô ấy hỏi. Cô ấy vung vẩy ngón tay một cách điên cuồng, tới mức tưởng như cô ấy đang cố đọc lời nguyện biến tôi thành một quả bí ngô.

“Cái gì là cái gì mới được?”

“Cái thứ màu đen đen á kìa.”

Tôi há hàm ra và làm kiểu như Ally Sheedy trong *Tiệm điểm tâm*. “Tôi thích cái đen này đây.”

“Geri à, đó là đất.”

“Ồ, cái này hả?” Tôi nói và thấy một cái là vương trên nắp túi áo và một vết vàng vàng nhợt nhúa dính phía bên trái áo khoác của tôi. “Tớ bị té.”

“Ở đâu? Từ trên một cái cây xuống ở Công viên trung tâm hả? Này, cậu nên chùi mấy cái vết bẩn đó trước buổi họp. Bài đề xuất của cậu thế nào rồi?”

Đó là lúc tôi thấy choáng. “Hạn là ngày 8 mà,” Tôi nói còn mắt thì đảo vào con chuột màn hình vi tính. Da của tôi cảm thấy rít rầm khi tôi bắt đầu đổ mồ hôi trong cái áo khoác 100% polyester hiệu Burlington Coat Factory giá 30 đô. Mặc dù tôi không thích công việc của mình là trợ lý marketing tại nhà xuất bản Junior Varsity, tôi không chịu nổi cái ý nghĩ bị đuổi việc. Tôi đã bị đuổi việc một lần trong đời. Và tôi sẽ không bao giờ có thể vượt qua nếu lại bị đuổi thêm lần này.

Cô ấy tháo kính đeo mắt ra và xoa cái sống mũi. “Làm ơn hãy nói rằng cậu đã có ý tưởng cho sê-ri lịch sử dành cho thiếu nhi của Hedda đi.”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy nó là gì?”

Tôi ghen hòng. “Một sự bất ngờ chẳng?”

“Trời đất ơi, nữa hả,” Cô ấy vừa nói vừa gom đồng tài liệu lại. “Tớ sẽ gặp cậu trong phòng họp, Geri à.”

Khỉ thật, tôi nghĩ. Sếp của chúng tôi muốn tôi và Sally đến dự buổi họp với đầy ắp ý tưởng ở trong đầu. Để chứng tỏ khả năng của mình cho các sếp khác xem. Rằng chúng tôi là học trò xuất sắc của sếp. Là nguồn năng lượng mới, tươi trẻ. Là một hội đồng cố vấn của sếp. Nhưng cái đầu tôi giờ trống rỗng. Trí não tôi là một tờ giấy trắng. Tôi biết sớm muộn gì thì câu trả lời

cũng xuất đầu lộ diện thôi. Tôi chỉ cần một tí cảm hứng. Và với cái suy nghĩ đây, tôi bò tới cạnh bàn làm việc của mình, kéo ra cái ổ cắm máy vi tính và quét qua cái phím khởi động.

Đó là khi đèn sáng lên.

Cho đến khi tôi nhìn chính mình trong gương phòng vệ sinh nữ thì tôi mới biết tại sao tất cả mọi người ở phòng họp đều nhìn tôi suốt buổi thuyết trình cứ như thể tôi vừa tỉnh dậy sau mười năm sống đời sống thực vật và hỏi có phải Regan lại được bầu chọn tiếp không. Một sự thật đau lòng đó là cho dòng điện chạy qua người không chỉ dừng lại ở việc giúp cho não tôi nảy ra một vài ý tưởng về marketing cho dòng sách thiếu nhi mới mà nó còn làm cho tròng đen mắt trái của tôi phình to ra. Tôi nghĩ là nhìn thẳng vào ánh sáng đèn neon sẽ khiến mắt mình trở lại bình thường. Nhưng thực tế thì nó chỉ làm tôi bị đau nửa đầu. Mà tôi cũng chẳng quan tâm lắm đến mọi người nghĩ gì. Ngoại trừ Sally, tất cả những gì cô ấy làm đó là bước từng bước lo lắng đằng sau tôi và

“Donner Party hả?”

“Này, đó là thứ hay nhất tớ có thể nghĩ ra.”

“Không Geri à. Thứ hay nhất của cậu đó là búp bê Joan of Arc có thể đổi màu trong nước nóng. Còn cái này... cái này là rác rưởi!” cô ấy vừa nói, tay vừa chỉ một cái hết sức tình cờ vào cái toilet mở nắp. Ngay lúc đấy Daisy Dickenson bước ngang qua. Có lẽ sau khi tham khảo ý tưởng lớn của tôi đề xuất lên ban giám đốc, Sally đã đi đến quyết định là tôi quá ngu ngốc để có thể hiểu “cứt” là cái gì.

“Được rồi, nó không quá xuất sắc. Nhưng cậu cũng đừng có tự ái, Sally, ý tưởng của cậu cũng đâu có hay hơn đâu.”

Sally khoanh tay lại tỏ ra khó chịu. “Tớ nghĩ là câu chuyện của Suffragettes sẽ tạo nên một sê-ri tuyệt vời.”

“Không có ý gì, Sally, nhưng nếu tớ thậm chí không thể có đủ sức đọc về chuyện làm thế nào tớ có quyền công dân đi bỏ phiếu thì làm sao tớ có thể bán chúng cho mấy đứa học sinh lớp 2? Thành thật mà nói có bao giờ cậu trông thấy một đứa trẻ nói, *“Bố ơi, bố có thể kể lại cho con nghe câu chuyện về Lucrecia Mott không?”*

“Còn cậu, rõ ràng là cậu không hề coi lịch sử đấu tranh cho nữ quyền là cái quái gì cả, khi trước áo của cậu là cả một mớ bùn đất to bằng nửa bang Nebraska và cái con mắt điên loạn của cậu thì nhìn trừng trừng vào mọi người. Cậu làm tất cả mọi người trong phòng họp sợ chết khiếp.” Sally bắt đầu cắn móng tay. Với Sally thì điều đó có nghĩa là độ căng thẳng đã đến mức báo động cam.

“Nó không tệ như cậu nghĩ đâu. Dù sao thì chúng ta vẫn có được thỏa thuận mới và lịch sử của bột mì. Cả hai đều là thành phố ngủ.”

Sally đứng phía sau tôi nhìn từ trong gương. Ánh mắt của cô ấy lộ vẻ lo lắng hơn là lo sợ. “Vấn đề ở đây không phải là những ý tưởng tồi, Geri. Mà thực tế đó là cậu không hề quan tâm đến. Bộ cánh của cậu gào thét điều đó. Và vài người trong chúng ta thực sự quan tâm. Một vài người quan tâm rất nhiều.” Cô ấy nhìn xuống một cách buồn bã và lại cắn móng tay, khiến cho một móng bị gãy. Sally nói đúng. Một vài người, như Hedda và Sally quan tâm đến công việc này. Và chừng mực nào đấy, tôi cũng phải quan tâm đến nó. Chỉ khi không có gì trong đầu, trong tim và linh hồn này thì tôi mới hành động như vậy.

“Tớ xin lỗi, Sally. Tớ nên suy nghĩ trước về nó.”

“Geri à, tớ yêu công việc này. Tớ làm việc cật lực chỉ để thoát khỏi bộ phận lễ tân và có được công việc này. Và cho đến khi tớ có được mấy cái móng thật, tớ cần công việc này.”

“Tớ sẽ hỏi Hedda xem...” nhưng sau đó tôi dừng lại. Tôi có thể nghĩ thấy cô ta. Bạn luôn nghĩ được Hedda trước khi bạn thấy cô ta. Hedda Jove. Phó giám đốc phụ trách Marketing và ngôi sao nữ của Nhà xuất bản Junior Varsity. Điều duy nhất mà cô ta yêu thích hơn cả bữa trưa bốn tiếng đồng hồ hay một đám cưới chóng vánh tại Vegas đó là mùi hương mang dấu ấn riêng, *L'air du Temps*. Sally và tôi im lặng đếm số giây mà cô ta sẽ từ ngoài kia xông vào đến phòng vệ sinh nữ.

“Geri! Cô đây rồi! Quả là một bài thuyết trình có nhiều điều đáng nói!” Cô ta rống lên, tay thì vỗ lại cứ như thể đang vui thích điều gì. Hệt sa-phia 19 cara tọa lạc một cách hết sức thoải mái trên ngón tay của cô ta.

“Cảm ơn cô Jove, nhưng tôi có thể giải thích. Tôi chắc chắn là cô cũng đồng ý rằng ý tưởng của Sally hay hơn ý tưởng của tôi nhiều, tôi không thể cạnh tranh...”

“Geri, thôi nào. Gọi tôi là Hedda,” cô ta nói.

“Ok. Cô thấy đấy, Hedda, tôi biết là cô không hề có hứng thú giới thiệu cho bọn trẻ về chủ nghĩa ăn thịt người, nhưng...”

“Không hứng thú? Hội đồng đã hết sức ấn tượng! Mọi người đã đề cập đến việc cho phát hành sê-ri vào tuần lễ dinh dưỡng.” Tôi nhìn Hedda với con mắt bình thường của mình và chờ đợi phần kết của trò đùa này. Sally nhìn tôi cứ như thể cô ta vừa nghĩ thấy mùi cứt chó vậy.

Hedda là hình ảnh mà tôi nghĩ Sally sẽ trở thành trong vòng 25 năm nữa với nhiều tiền hơn, căng da tối đa và thay chồng liên tục để giữ cho cái họ của mình luôn mới. Sau khi hỏi Sally khoảng 20 lần là cô ấy làm móng tay ở đâu, Hedda kéo Sally ra khỏi khu vực lễ tân còn kéo tôi vào công việc. Nhưng mặc dù Sally và Hedda chia sẻ đam mê về làm móng và túi xách của hãng Louis Vuitton, Hedda dường như nghĩ rằng tôi mới là người sở hữu những tư chất thích hợp cho một công ty Hoa Kỳ.

Nhưng giống như bà nội sẽ nhìn vào khuôn mặt mười bốn tuổi đầy mụn của tôi bằng đôi mắt bị đục thủy tinh thể và nói, “Mụn ư? Da con trông như lụa thế kia mà,” Hedda vẫn tin vào cái mà cô ta muốn, bất chấp sự thật có thể nào đi chăng nữa. Cái tính này của Hedda trở nên rõ hơn cả trong cái buổi liên hoan giới thiệu tôi vào làm tại công ty. Hedda mang tôi đi giới thiệu với ban nghệ thuật về phái mạnh với tư cách là “trợ lý sành điệu đồng tính mới” của cô ấy. Quá sức sững sốt vì được cho là sành điệu, đó là chưa nói tới chuyện đồng tính, cả một buổi tối tôi gào thét vào tai bất cứ người nào sẵn sàng lắng nghe về sự cuồng nhiệt của tôi với bản nhạc Better Homes and Garden và, nếu có cơ hội tôi sẵn sàng ngủ với bất cứ thành viên nào của nhóm Duran Duran. Kể cả Andy. Và điều đó chứng minh là trên thực tế, tôi không hề sành điệu, cũng như bị đồng tính.

Nhưng trong chính giữa căn phòng vệ sinh màu xám và đỏ của công ty, Sally và tôi nhìn chăm chăm vào Hedda cứ như thể cô ấy vừa bị mất trí vậy. Hedda cứ tiếp tục.

“Đó là giá trị truyền thống! Walmart sẽ yêu thích nó! Và đó chẳng phải là điều mà nước Mỹ đang gắng tìm lại sao? Những chuyến du lịch gia đình, các cuộc cắm trại, ăn uống cùng nhau.”

“Ý cô là ăn thịt lẫn nhau hả?” Sally đánh chính.

“Tương tự như vậy.” Cặp mắt của Hedda trở nên mơ mộng, như đang trôi vào suối nguồn cảm hứng. “Chúng ta có thể tung ra thị trường vào dịp lễ Halloween. Tôi có thể tưởng tượng ra sách của chúng ta được đặt lên kệ của Barnes & Nobel. Những thảm họa tuyệt vời và ghê tởm

của nước Mỹ. Những cuốn sách sẽ dạy lũ trẻ về sự khó khăn của thời kì mở rộng lãnh thổ. Và thật vậy, việc gì tụi con nít phải ngồi trước máy chơi game khi chúng có thể đọc về những điều này?" Dứt ra khỏi ánh nhìn say sưa của mình, Hedda nhìn vào gương để chỉnh lại lọn tóc vàng óng vừa chìa ra khỏi mái tóc trông như một cái tổ ong treo lủng lẳng trên đầu mình. "Và thêm vào đó, họ lâm vào một thảm họa theo kiểu Titanic, thật là tuyệt vời."

Mấy cái thứ lá khô vớ vẩn rơi ra khỏi đầu tôi khi tôi gội cái đầu mình trong một sự khó hiểu khôn tả. "Tại sao Titanic lại tuyệt vời?"

"Điều đó tuyệt vời bởi vì những con người đó đã chết quá lâu rồi. Việc bản quyền chắc chắn sẽ đoạt được. Không ai thèm để ý nếu chúng ta sử dụng một đoạn nhạc hay một con búp bê biết nói cả. Khác với trường hợp chú mèo Karate. Đúng không?"

Qua vai của Hedda, tôi có thể thấy não của Sally đang muốn nổ tung vì cô ấy sẽ chuẩn bị nghĩ làm thế nào để có những ý tưởng kêu gọi các gia đình trẻ vui nhộn mua những cuốn sách về những gia đình trẻ vui nhộn ăn thịt lẫn nhau. Hedda vẫn giữ vẻ thản nhiên và chỉnh lại cái nơ trên chiếc áo hiệu Channel.

"Và Geri, thêm một điều nữa này. Đừng tưởng tôi không biết về công việc riêng của cô," Hedda nói khi cài hoa trang trí lên ve áo. Mắt của Sally chọc vào tôi. Tôi bắt đầu toát mồ hôi. Kịch bản của tôi. Cô ấy đã chú ý đến các thư đề xuất ý tưởng của tôi. Rác rưởi thật. Miệng tôi mở ra nhưng không có lời nào thốt lên cả. Dường như giờ này nó là cái phần duy nhất của cơ thể tôi trở nên khô khốc. Hedda trở ngón tay vào mặt tôi. "Tôi biết cô là một thợ máy, nhưng cô không cần phải sửa cái máy Xerox một mình đâu. Cô biết là chúng tôi có thuê người chuyên làm việc đó mà." Hedda cầm một cái khăn giấy và phủi bụi trên áo khoác của tôi.

"Ồ, đây không phải là mỹ phẩm, Cô... ahhh, Hedda, đây là..."

"Và việc thấy cô làm việc cật lực với mấy đồng tài liệu thậm chí không có thời gian để sửa soạn quả là một minh chứng cho tình yêu công việc. Một tình yêu công việc thiết tha." Sau đó Hedda cúi xuống và đưa mặt sát vào mặt tôi. Hơi thở của cô ấy nghe toàn mùi răng và bánh mì khi mắt của cô ấy nhìn thẳng vào cái trống đen phình to của tôi. "Tôi thấy tình yêu. Hội đồng thấy được tình yêu. Còn cô thì sao, Geri?"

Tất cả những gì mà tôi có thể thấy đó là tay của Sally đang vỗ trán của mình ở sau lưng Hedda. Tôi đưa tay dụi mắt phải và với tất cả sự phấn khích tôi có thể tìm kiếm được, tôi trả lời. "Đương nhiên!"

Sau đó, chỉ trong một tích tắc thôi, tôi nghĩ rằng rất có thể Hedda biết một cái gì đó mà tôi không biết. Có thể cô ấy biết được về tương lai của ngành xuất bản sách thiếu nhi và muốn thử thách tôi. Hoặc cô ấy muốn kéo tôi về dưới cánh tà áo Channel và dạy tôi về những điều thú vị của cuộc sống. Ví dụ như là con người có thể giữ cho mình thiêng liêng liêng được bao lâu trước khi cá tính của họ bị phơi ra dư luận. Có thể cô ta biết làm sao để mà chấm dứt việc khóc than. Và nếu chỉ có một điều tôi cần học thôi, thì chính nó.

Hedda đẩy chúng tôi vòng quanh, choàng tay lên vai Sally và tôi, dẫn chúng tôi ra khỏi phòng vệ sinh như là một huấn luyện viên đang cố gắng thuyết phục cầu thủ của mình ra sân thi đấu, để có đội bạn cứ tiếp tục đá vào mông.

"Đi nào các cô gái. Hãy tạo nên phép thuật đi."

4. Một ngôi sao nữa lại được sinh ra

“Tớ đã bảo là ‘Ăn tôi’ rất thú vị mà,” Maria nói, miệng nhai món thịt nướng Hy Lạp.

“Cậu đã đúng và tớ đã sai,” Tôi nói vừa húp ly nước chanh kiểu Hy Lạp. Chanh tươi chua lè như đang đốt cái họng của tôi khi tôi đang rất cần bổ sung nước cho cơ thể. Cái áo sợi tổng hợp khiến người tôi bí bách và tôi cảm giác như đã ướp thịt mình trong mồ hôi được khoảng hai tiếng rồi. “Không lấy làm lạ khi Sylvia Plath đút đầu mình vào lò nướng. Có lẽ không phải lỗi của Ted. Mà có thể do cô ấy thấy trước những gì sẽ xảy ra.”

Maria nhìn tôi, miệng dính đầy kem của món tzaziki. “Hoặc đơn giản là cô ấy quyết định nướng mình trước khi mời ai đó ăn cô ta. Ai mà biết được? Không phải lỗi của tớ, cậu không hề biết cái gì là dí dỏm hài hước? Tin tớ đi, tớ biết. Tớ là một con quỷ cái khôn ngoan.”

Tôi đặt mạnh cái ly xuống bàn và giơ tay lên gọi thêm một ly nữa.

“Hôm nay là ngày tệ nhất từ trước đến giờ.” Tôi nghĩ và nói lớn.

“Hãy nghĩ là nếu công việc của cậu mà như công việc của tớ, thì ngày tệ nhất đó là ngày cậu bị ăn đạn.”

Bồi bàn đặt ly nước chanh tươi trước mặt tôi. Tôi nâng ly. “Dám mơ đi.”

Maria và tôi ăn đến nửa bữa trưa thì Emmy sầm sầm bước vào quán. Mỗi thứ hai hằng tuần khi Maria đi tuần, tôi sẽ chạy về lại khu Upper Eastside để có bữa trưa khoảng hai tiếng đồng hồ tại quán Soupberg. Emmy thường sẽ ghé ngang qua để ăn một miếng gì qua loa giữa giờ nghỉ giải lao và kể cho chúng tôi nghe câu chuyện về những đứa học sinh thần đồng và kế hoạch cứu thế giới của chúng. Năm này qua năm khác, Emmy chứng minh rằng mình không những là một giáo viên dạy toán tâm huyết và đáng kính trọng, mà còn là một người tính tiền bo rất nhanh mà hai kẻ dốt toán có thể đi ăn cùng.

Khi tôi bắt đầu húp ly nước chanh của mình, Emmy dừng lại và nhìn vào ghế cạnh Maria. Hết hơi nhưng rất vui vẻ, mặt cô ấy đỏ ửng lên vì phấn khích.

“Tin sốt dẻo đây! Tớ quá hạnh phúc. Tớ quá hạnh phúc. Tớ quá...,” Emmy dừng lại và nhìn khuôn mặt của tôi trong sự sợ hãi. “Mắt cậu bị làm sao vậy?”

“Không có gì. Cuộc họp quan trọng thôi mà. Một ngày thật tệ,” Tôi nói trong căng thẳng. “Vậy tin vui của cậu là gì?”

“Ôi đúng rồi, tin vui của tớ, các cậu sẽ sửng sốt cho mà xem.”

Maria đảo mắt và tiếp tục công việc ăn uống mà không lộ vẻ gì khác lạ. Tôi tự hỏi là liệu Maria có đang nắm giữ điều gì mà tôi chưa biết không. “Kể đi nào Emmy,” Tôi nói.

“Này, lúc đấy tớ đang ở Zabar’s thì thấy...” Mặt cô ấy ngấn nước và cô ấy bắt đầu khóc. “Cậu không thể tin nổi là ai đâu. Nào, đoán đi.”

“Jude Law!” Tôi ré lên.

“Không!”

“Brad Pitt!”

“Không!”

“Không phải trai trong phim *Quá Nhanh Quá Nguy Hiểm!*”

Emmy quay cái đầu qua bên. “Vin Diesel?”

“Vin Diesel trông như là Chú Pete của tớ trước khi ông ngã bệnh vậy,” Maria nói chen vào.

“Không, người kia mới đúng,” Tôi nói. “Anh ta lái xe màu xanh lá ấy.”

“Ừm đúng, anh ta dễ thương đây,” Emmy thú nhận. “Nhưng không. Hơn cả vậy kia!”

“Dễ thương?” Maria hô lên. “Dễ thương á? Chó bull con thì dễ thương. Bọn buôn thuốc phiện dễ thương. Tớ đã đi xem bộ phim sến rện của anh ta rồi, *Timeline*. Cái gã đó có thể làm cho nguyên một hàng ghế của rạp trở nên trơn tuột.”

“Cậu xem ở rạp rồi hả? Cậu đi với ai?” Tôi hỏi, cảm thấy hơi bị tổn thương.

“Không với ai cả. Tớ đi một mình.”

“Cậu mà nói thì tớ đã đi với cậu.”

“Tớ biết. Và cậu sẽ nói liên tục về nó. Với những quan điểm của cậu về biên tập hay viết lách hay diễn xuất hay bất cứ cái quái quỷ gì mà tớ không hề quan tâm đến. Tớ chỉ muốn ngồi lại một mình, thả lỏng, chỉ với suy nghĩ của tớ và...”

“Máy rung?”

“Các cậu!” Emmy gọi. “Trở lại tin tức nóng hổi của tớ!”

“Xin lỗi Emme.”

“Được rồi, tớ nói cho các cậu biết, các cậu sẽ không bao giờ có thể tin nổi ai đã mua tặng tớ một ly latte đầu. Tớ gợi ý nhé. Anh ấy cao trên một mét tám...”

Maria đưa cái nĩa ra khỏi mồm và nhìn. “Là Bryan Starr.”

“Nhưng làm sao cậu biết được?”

“Lần cuối cùng mà tớ thấy cậu hạnh phúc đến như say thế kia là khi cậu nghĩ rằng gã đó chú ý cậu trong lớp tiếng Anh của thầy Presby.”

“Ừm, rồi. Cậu làm mất cả hứng,” Emmy nói trong vẻ thất vọng. Tôi đã không thấy Emmy phấn chấn như vậy về một người đàn ông nào, chắc, kể từ khi Bryan hồi cấp hai. Tôi cố giữ không khí trò chuyện hứng khởi.

“Các cậu có nói chuyện với nhau không?” Tôi hỏi.

“Có chứ. Và cậu sẽ không bao giờ có thể đoán ra...”

“Không phải chúng ta đã đi đến phán quyết vào năm lớp 10 rằng gã đó là đồ bỏ sao?” Maria hỏi. Emmy chỉnh người và chuyển toàn bộ sự chú ý sang tôi.

“Tớ và anh ấy ngồi uống cà phê và nói chuyện được nửa tiếng. Anh ấy làm việc tại khu Wall Street. Sống tại khu Upper Westside *một mình*. Thông minh, đẹp trai và nhìn tận vào sâu thẳm con người ta với một đôi mắt xanh...”

“Không phải đó là cái thằng quái đản xách cái cặp tài liệu thay vì một cái hộp đựng com

trưa đến trường sao?”

“Bỏ qua chuyện đó đi, Maria.” Tôi nói qua kẽ răng.

“Này, tất cả những gì tớ biết đó là cái thanh kẹo ngọt đấy không hề chú ý đến cậu. Nó không hề dành thời gian cho cậu khi học tiểu học, cấp hai, rồi cấp ba. Luôn nghĩ rằng nó là một nhân vật nổi trội. Nó đã, là, và sẽ mãi là một thằng khốn.”

Maria nói cũng có lý của cậu ấy. Từ cái ngày định mệnh đấy, cái ngày mà Bryan táng vào mặt của Emmy một quả bóng cao su màu đỏ trong trò chơi “Đánh cắp miếng thịt xông khói,” Emmy đã trở nên lụy tình một cách vô vọng. Và mặc dù chúng tôi nhìn thấy gã đó hẹn hò tất cả các bạn gái nổi tiếng của tất cả các lớp học trên cũng như dưới 3 lớp của chúng tôi, Emmy vẫn ấp ủ một niềm hy vọng rằng một ngày nào đấy, gã sẽ bày tỏ tình cảm với cô ấy. Cô ấy gần đạt được mục tiêu vào năm cấp ba, khi thầy chủ nhiệm bóng đá yêu cầu cô ấy kèm môn hóa cho gã. Mặc dù hai người đã có nhiều đêm muộn chuyện trò trong phòng làm việc của bố cô ấy về tất cả các vấn đề ngoại trừ toán, thứ duy nhất mà cô ấy có thể có được từ gã là kiến thức về những cú sút từ góc sân và mẩn ngứa vì đã xúc quá nhiều nước hoa Shalimar của mẹ.

“Chúng tớ hẹn đi cà phê với nhau thứ Sáu này,” Emmy nói.

Maria ném cái khăn ăn đặt trên đùi lên bàn, ra hiệu rằng cô ấy vậy là xong. “Khỉ thật. Đừng có nói là nữa chứ.”

“Tớ biết là cậu đang bận tâm về chủ nghĩa sống độc thân của tớ, Maria. Tớ biết. Nhưng con người mà, thay đổi là chuyện thường. Và cậu không thể hạnh phúc cho tớ được sao? Tớ không hề có một cuộc hẹn hò nào với người mà tớ thích trong một thời gian dài. Làm ơn đi, hãy vui cho tớ?”

Maria trông cứ như mới ăn phải miếng vỏ chanh trên bàn. “Nhưng cái vụ cà phê này là một cuộc hẹn thật sự chứ? Ví dụ như là cậu sẽ hôn cái túi rác đó vào cuối buổi?”

“Chà, không. Đây chỉ là một buổi cà phê bạn bè. Nhưng ai mà biết trước được? Rất có thể buổi cà phê này sẽ dẫn đến buổi cà phê khác và dẫn đến một buổi ăn xế vào thứ Bảy và một bữa tối khác...”

“Dẫn tới một cuộc đụng tay đụng chân!” Tôi nói. Emmy chỉ cười e thẹn. “Tớ mong là mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Tớ rất vui cho cậu.”

Maria lấy một cây tăm găm trên miếng dưa chua và cắm vào răng. “Hẹn hò cho tợn vào. Rồi đá nó cho mạnh.” Emmy vươn người tới và ôm Maria. “Tớ hứa là nó sẽ không bao giờ tới gần được tớ.”

“Chỉ cần đừng bao giờ mang nó lại gần tớ,” Maria cảnh cáo. “Và khi nó nhìn cậu say đắm bằng đôi mắt xanh lè hay thế nào đi nữa thì cũng hi vọng mắt nó không có trôi tuột lên não như mắt của Geri.”

Tôi vớ lấy một con dao ăn trên bàn để soi khuôn mặt của mình. Một tròng mắt của tôi vẫn còn nhỏ bằng kích cỡ một hạt nút áo.

“Gì? Nó sẽ trở lại bình thường thôi.”

Sau khi chúng tôi dùng xong bữa trưa, Emmy gom đồng sách, bánh vòng, và mấy tờ bài về nhà khi Maria kiểm tra băng đạn mới. Sau khi mỗi viên đạn đã được kiểm xong, cô ấy bỏ chúng lại vào cái nịt cảnh sát nặng khoảng chín kí lô. Cái nịt được trang bị với mọi thứ công cụ thực thi pháp luật, nó mang một cái tập ghi chú, radio ba chiều, điện thoại di động, còng tay, dùi cui,

và súng ngắn. Nếu nó ở trên người một cảnh sát thông thường thì cái nịt này trông bình thường; súng ở bên này hông, còng tay ở bên kia. Nhưng khi Maria cao chưa đủ một mét rưỡi, tất cả đồ đạc của cô ấy cứ như bị nhét lại gần nhau khiến cho cô ấy ngồi xuống thật khó khăn. Nhưng vì có một người cha từng làm thám tử của hạt Suffolk, Maria được ưu tiên mang một khẩu súng đặc biệt. Nòng súng ngắn hơn được vài centimet và tay cầm được thiết kế nhỏ hơn, không có giật mạnh khi bắn. Ngày đầu nhận nó, vài người trong sở làm đã chọc Maria. Nói rằng cô ấy không đủ mạnh để dùng một khẩu súng thật và nếu có thể, thì cô ấy sẽ muốn có một khẩu súng màu hồng. Sau đấy cô ấy yêu cầu một khẩu súng thông thường vì nó làm cô cảm giác ngang hàng với mấy gã đàn ông hơn. Và bây giờ thì Maria đã biết cảm giác có một cái khẩu súng dài hơn bảy tấc rưỡi treo dưới nịt, và, ít khi nào dùng đến.

Khi chúng tôi chờ tại trạm xe buýt nội thành, Maria rút tay vào túi rút ra đưa cho chúng tôi mỗi đứa một tờ rơi.

“Tớ muốn các cậu treo nó ngoài hành lang. Lúc nào cũng chú ý đến nó.”

Phía dưới một dòng chữ in đậm ghi rằng, “Truy nã,” là một bức hình cái đầu bị trùm khăn xám không thấy mặt mũi đâu cả. Emmy trở ngược tấm hình lại giống như đang chơi giải đố, nghĩ xem cô ấy có bỏ sót cái gì không. Tôi thì giải đầu.

“Lần sau tớ gặp mấy người thế này, tớ sẽ gọi cậu.”

Emmy đưa tấm hình lên trời. “Maria, đằng sau này không có hình gì cả.”

“Tớ biết. Không ai có thể vẽ được một khuôn mặt đằng hoàng của một người đàn ông. Gã bọc khuôn mặt của mình lại bằng một cái túi ni lông trước khi sẵn vào nhà cậu và cướp của cậu mà cậu không hề hay biết.”

“Nhưng tất cả những gì ở đây là một người đàn ông cao khoảng 50cm mặc jeans và áo trùm đầu màu đen. Cậu phải cho chúng tớ biết nhiều thông tin hơn chứ. Ý tớ là gã là người da trắng? Da đen? Hay người Mỹ La Tinh?”

Maria giật tờ rơi khỏi tay tôi và buộc nó vào trụ đỡ mái che của trạm xe buýt. “Đó là câu hỏi đáng giá đấy, mắt vàng. Còn bây giờ tớ chỉ biết là gã đấy mang xăng-đan.”

“Gã đang gây thương tích cho ai chưa?” Emmy hỏi.

“Chưa, nhưng những người đi làm về đêm nghĩ là gã rất có thể. Gã đã đột nhập năm căn hộ trong hai tháng nay rồi. Nhắm vào những người đi bộ là phụ nữ. Thường là những cô gái say trở về từ các quán bar. Nạn nhân cuối cùng cố kháng cự lại và nắm được khuôn mặt của gã. Gã dí súng vào đầu cô ấy và nói rằng nếu cô ấy cố nhìn thấy mặt gã thì gã sẽ bắn thủng đầu.”

Emmy và tôi nhìn Maria với vẻ mặt sửng sốt. Tôi biết là thật ngớ ngẩn nếu như một người nói rằng không có chuyện gì xảy ra ở Manhattan khi mọi người đều nghĩ New York là nơi khai sinh của tội phạm nhưng hầu hết các vụ “phạm tội” mà chúng tôi thấy là vụ mấy bà giằng co nhau mấy món hàng giảm giá trước cửa hàng Prada.

“Đừng lo, các cậu không bị gì đâu. Không ai trong các cậu đi bộ quanh khu vực này vào lúc ba giờ sáng đúng không?”

Chiếc bus M79 tiến tới trước chúng tôi và bắt đầu thắng phanh kêu bíp và mở cửa trước. Vẫn đang nghĩ ngợi về tờ rơi khi bước lên xe, Emmy quay lại Maria và nói. “Tớ mong cậu bắt được gã này, Maria.”

“Ai đó sẽ làm điều đó. Không phải là tớ nhưng chắc chắn gã sẽ bị tóm,” Cô ấy nói mắt thì dán

vào tờ rơi, răng sít lại. Tôi có thể cảm nhận được sự lúng túng của cô ấy khi cô ấy nắm cái túi cúi. Khi xe lăn bánh, tôi quay qua Maria.

“Bạn có nghĩ là họ sẽ cần sự trợ giúp của cậu không? Ví dụ như làm một con mồi như chẳng hạn?” Tôi nói đầy hi vọng.

“Đã đề xuất rồi. Họ nói sẽ xem xét.”

“Tuyệt!”

5. Giường, bồn tắm, và còn hơn thế nữa

Phòng tắm của chúng tôi, với không gian chỉ vồn vẹn vừa cái bồn tắm, một cái toa lét và cái vòi hoa sen nước nóng lúc nào cũng chảy nhỏ giọt, nhưng chúng đích thị là tất cả những gì tôi tha thiết cần lúc này sau một chuỗi sự kiện vừa qua. Emmy đi ngủ ngay sau khi xem Jeopardy và xem độ đã say giấc được hơn ba tiếng đồng hồ khi tôi đi tắm. Tôi uể oải mặc cả bộ đồ tắm nằm vào bồn. Xà phòng với nước xem ra cũng chẳng hại gì cái bộ đồ này, tôi đoán, dù gì sau ba tuần nằm yên vị trong cái giỏ mây, nó cũng đâu có hư hao hay mốc. Loại xà phòng tôi đang xài, Mr. Bubble không có dung dịch tẩy vết gỉ nhưng nó tạo ra hàng sa số bọt nổi lênh bênh trên thành bồn. Nghịch chán, tôi thả mình từng tiếng vỗ tanh tách của bong bóng quanh người mình. J.T chẳng biết từ đâu đã ngồi trên toa lét từ lúc nào, chân gác lên thêm bồn tắm. Anh ấy với tay vẩy nước chùi nhẹ nhàng bàn chân của tôi. Được một lúc, anh nghiêng đầu lên kiểm tra từng ngón chân một của tôi.

“Ngón chân của em đều nhau đến hoàn hảo đấy, em có biết không?” Anh ấy vừa nói vừa xếp từng ngón tay dọc lên mấy ngón chân của tôi. “Xem này. Anh chả bao giờ thích chân của mình cả. Ngón út thì lúc nào cũng nham nhở. Chưa kể cái ngón thứ hai luôn dài hơn ngón cái, kinh khiếp đi được. Thế mà chân anh lại như vậy đấy.” Anh giơ bàn chân dí sát mặt tôi “Thấy chưa?”

“Em chắc ở ngoài đời, chúng không tệ đến vậy đâu.”

“Có chứ” Anh đáp trả vừa lúc dí ngón chân cái nhéo mũi tôi. “Khi nào chúng ta gặp, em sẽ thấy.” Nói rồi, anh dậm chân xuống sàn và đứng thẳng dậy. “Lúc anh đi dép, chả bao giờ anh nhìn xuống cả. Cứ ngó cái ngón cái là như thể ai dí cái ngón giữa mà chửi tục ấy.”

Tôi cười lớn “Tởm quá. Em không biết mình có thể hện hò nổi thẳng cha nào có bàn chân quái vậy không nữa.”

“Nếu mà em yêu thằng nào rồi, thì em chẳng bận tâm mấy ngón chân của hần nữa đâu. Đã yêu rồi á, thì mấy ngón chân nhấp nhô cũng thấy đẹp đến phi thường. Có khi còn làm thơ về chúng nữa chứ. Xem nào, về sau nhân loại sẽ có một bài ‘Ngợi ca ngón chân tật của Tình Nhân tôi’ của Geraldine Agnes O’Brien.”

Tôi khúc khích cười khi anh ấy bắt đầu ngân nga cái bài thơ ấy trong cái phòng tắm bé xiu của mình. Gương mặt của anh ấy gợi nhớ trong tôi một điều gì đó. Một gương mặt hoàn hảo chứa đựng từng góc cạnh của mọi vẻ đẹp. Chiếc cằm vuông vẫn nhìn rất mạnh mẽ mỗi khi cậu nói. Đôi lông mày gọn gàng và sắc sảo mà dù có được wax hay cạo cũng chẳng đẹp bằng. Còn chưa kể đến vết chẻ giữa cằm trông lúc nào cũng sâu thật sâu mỗi khi cậu chau mày bối rối. Phần duy nhất trên khuôn mặt của J.T. trông mềm mại chính là đôi mắt của anh ấy. Đôi mắt sâu thẳm và luôn ẩn chứa những nỗi niềm. Lúc nào đôi mắt ấy cũng nhìn mọi vật bằng sự thích thú và quan tâm, như thể mỗi sự vật chung quanh là một điều gì đó mới mẻ mà anh cần phải học hỏi. Tôi vỗ nhẹ lên lưng của mình. Tôi đã chọn một khuôn mặt hoàn hảo cho anh.

Kể từ ngày gặp nhau trên cây táo, đầu tôi là cả một thế giới với cậu bé tóc vàng đỏ. Thế nhưng khi tôi lớn lên, tôi phải tìm một nơi mới cho cậu bạn ấy. Chọn một khuôn mặt thật sự cho người bạn thân tưởng tượng của mình hóa ra khó hơn tôi tưởng. Không thể chọn như bốc một cuốn tiểu thuyết vớ vẩn lúc đợi trong sân bay hay đôi giày để đi được. Cũng giống như bất cứ mối quan hệ dài lâu nào, bạn không thể dựa vào vẻ bề ngoài. Sau những tháng năm dài, tôi nhận ra rằng những khuôn mặt đẹp nhất không phải kiểu mặt của diễn viên, mà càng ít người giống càng tốt, đặc biệt phải có chút gì đó cổ điển. Những khuôn mặt cổ điển hẳn nhiên sẽ trông già dặn cùng với tuổi tác. Hẳn nhiên bạn không muốn một anh chàng mà phải đi kéo căng da mặt hay nhuộm da nâu ngay khi sự nghiệp của anh ta sắp sửa trên đà xuống dốc. Mặc khác, có một điều khá mạo hiểm nữa là bạn sẽ rất dễ tìm thấy những thói hư tật xấu về cuộc đời họ bất cứ lúc nào. Và điều này sẽ thiêu trụi mọi ảo tưởng tình yêu. Thôi được rồi chọn

khuôn mặt của Jude Law trong bộ phim VIEW FROM ANOTHER ROOM. Tôi đã mê đắm chàng người Anh hấp dẫn có chút gì đó độc đáo đó cho tới lúc tôi biết được anh ta đã còn và làm tình với vô số bạn gái của mình. Khuôn mặt cho người bạn tưởng tượng của tôi thế là đi tong.

Sau Gattica, tôi cần phải tìm ra một người mà tôi chỉ ngẫu nhiên gặp vài lần như là khuôn mặt lướt qua trên một đoạn quảng cáo hay trên bảng xếp hạng âm nhạc. Một người mà không liên quan đến bất kỳ người phụ nữ, người đàn ông nào, một vấn đề chính trị nào đó hay trong một show truyền hình thực tế. Tôi gần như từ bỏ hy vọng cho tới khi cơn đau thắt lưng bỗng hành hạ tôi đến mức bác sĩ chưa gặp ca nào nặng đến vậy ở mấy ông già sáu mươi. Trong lúc đợi ở phòng khám, tôi xem số tháng 2 của tờ *Town and Country*, tôi thấy một quảng cáo về loại thuốc trị bệnh mụn giộp. Choán nguyên trang là một anh chàng người mẫu tóc vàng đẹp trai nhất mà tôi từng thấy đang leo xuống núi cùng một phụ nữ, cô gái toát lên vẻ phần khởi như kiểu bệnh mụn giộp bộc phát chẳng mấy may ảnh hưởng đến mình. Trang quảng cáo giật cái tít “THÔI BAY CƠN ĐAU CỦA BAN. THÁNG MỘT CHUYẾN ĐI RESORT VÀ SPA Ở CANADA.” Tôi xé ngay trang đó ra khỏi tạp chí và nhét vào cặp mình. Điều này có ý nghĩa hết sức ý nghĩa với tôi. Đứa con trai còn bé trong trí tưởng tượng của tôi đã lớn lên rồi và chào tôi với một diện mạo mới.

Tất nhiên, tôi đã tuyệt vọng tìm kiếm thêm thông tin của anh chàng người mẫu trên Internet. Nhưng tôi nhận ra rằng khó mà moi được thêm thông tin nào. Hầu hết mấy chàng người mẫu tóc vàng điển trai đều muốn trở thành diễn viên ở một giai đoạn nào đó trong nghề nghiệp của mình. Những người mẫu/điễn viên kiểu này đều có khuynh hướng đóng phim người lớn để nuôi sống mình. Mặt tôi dần dần sau cả ngày chẳng làm việc gì ngoại trừ search anh ta trên mạng. Điều tiếp theo tôi còn nhớ là đứng trong tiệm đĩa đấu tranh với bản thân để có mua cuốn băng VHS của bộ phim hạng B bị phát hành thẳng thành băng có tên HOT STREETS. Có nên nắm lấy cơ hội này không? Hỏi thì hỏi vậy, nhưng cuối cùng tôi đã mua và sau mười cảnh sex mùi mẫn, tôi đã thấy chàng người mẫu/điễn viên này chẳng ngần ngại cúi xuống thối kèn đầy nhiệt tình cho một thằng cha khác mặc quần yên ngựa. Mặt tôi dần thối ra – Và thế là tôi nói đúng sự thật. Từ đó, một khuôn mặt vô danh là chìa khóa kiếm tìm của tôi.

Điều cuối cùng tôi biết về chàng người mẫu này là chữ cái đầu của tên anh ta, J.T. Giống như tên viết tắt của Joshua Tenor hay Taylor. Tôi không thể nhớ tên đầy đủ được bởi lúc đó tôi chả bao giờ đọc kĩ tiểu sử người mẫu trên chuyên trang “Những gương mặt mới nóng bỏng” của tờ Glamour để tìm ra. Cũng có thể anh ta sẽ chuyển nghề hát và được xếp hạng trên bảng billboard ở quảng trường Thời Đại hoặc được quảng cáo một vài lần trên mấy chiếc xe buýt cho hãng Ralph Lauren. Nhưng tìm cho ra anh ta hay không không quan trọng, vì anh ta đã sống trong trí óc tôi. Hình ảnh anh ta sẽ còn lưu giữ tại đây. Ngoài trừ những lúc tôi cần sự thay đổi.

“Khi nào đây?” Tôi hỏi tiện tay chà xà phòng lên vết ố trên ve áo tôi.

“Khi nào cơ? Khi anh đi dép hả? Thường là lúc trên bãi biển hoặc khi anh tắm ở mấy trung tâm thể dục...”

“Không. Khi nào thì em tìm được anh trong hiện thực?”

“Có hay không có mấy ngón chân xỉa lên?”

“Gì cũng được.”

“Chà” anh vừa nói vừa tìm dưới đáy bồn tắm cái bàn chải. “Thật sự là nó tùy thuộc ở em.” Anh đặt cái bàn chải lên mặt nước và bắt đầu kỳ cọ gót chân tôi.

“Ở em sao?”

“Đến lúc em sẵn sàng, anh sẽ xuất hiện ngoài đời thực và đến bên em.”

“Chúa ơi, em đã luôn sẵn sàng hàng mấy năm nay!”

Anh chỉ bàn chải vào tôi. “Nhớ nè. Anh là J. T. Không phải J.C.”⁽¹⁾

“Người đó sẽ trông như thế nào?”

“Anh không thể nói em được.”

“Vậy làm sao em biết được đúng người? Liệu em có nhận ra được anh ta không? Ý em là người-đó mà em gặp được có trông giống anh hay không?”

“Có hoặc không hoặc có khi giống với anh chàng hàng xóm sống ở...” Anh chỉ xuống mặt nước.

“Dưới đáy bồn tắm á?”

“Lại gần đây nào.” Anh rê bắp chân tôi kéo gần lại anh. Rũ hết những mảng tóc ướt trên mặt tôi, anh tiến xuống thật thấp và nhìn vào đôi mắt tôi. “Khi nào tình yêu gõ cửa trái tim em bằng những cảm xúc chân thành. Em sẽ biết.”

“Anh biết rồi đấy. Em hoàn toàn không biết khi nào lúc đó sẽ đến. Người ta nói câu đó hàng trăm lần nhưng sao có chút manh mối nào để biết chứ.”

“Có tất nhiên là em sẽ biết.”

“Anh còn nhớ lúc em vẫn còn tin ông nội Poppy phát minh ra bơ chứ? Em đã tin điều đó bằng cả trái tim mình. Cả cái lúc em đinh ninh rằng đội Mets sẽ thắng đội Yankees ở giải bóng chày World Series? Hay khi em vẫn ngây thơ tin rằng George Michael tuyệt đối không thể nào thích đực rựa được.”

“OK, có lẽ khả năng nhìn nhận của em không tốt. Nhưng chắc chắn em sẽ nghe về nó. Một thứ sâu thẳm trong em sẽ nghe được tiếng chuông ngân vang đó. Và khi em nghe được, nó sẽ là manh mối để em, Geri Bean, tỉnh giấc.”

Thế rồi tôi thức suốt đêm thật. Dù đã tắm nước nóng, tôi cũng không thể nào ngủ được. Tôi dành hẳn một giờ đầu tiên của đêm mất ngủ xem mấy hàng xóm khóa thân của tôi sống ở tầng bốn chung cư đối diện treo mấy tấm tranh nghệ thuật trên tường. Thật tình tôi cũng không thích thú ngắm nhìn gì mấy thân thể ngoài năm mươi đang trần như nhộng hay mấy cái màu nước nên tôi quyết định xoay cái nệm futon lại. Có một điều không thể nào tha thứ được của loại nệm này là các góc của nó luôn cứng. Thậm chí hơn là nó càng lúc càng cứng khi bạn phải trải qua hàng trăm đêm cô đơn gối chiếc, thui thủi ngủ bên một góc giường. Một giờ sau tôi đổi sang ngủ góc bên kia nhưng cũng chẳng cảm thấy thoải mái là bao, cuối cùng tôi quyết định ngồi đếm bóng của mấy thanh sắt trên cầu thang thoát hiểm hắt vào tường phòng mình.

Nhắc mới nhớ đến phòng ngủ của tôi ở Southold, mỗi đêm là một sự trải nghiệm độc đáo. Giữa ánh trăng sáng, những hàng cây, bóng râm và làn gió nhẹ, mỗi đêm đều tạo nên một bầu trời riêng trên những bức tường phòng tôi. Tiếng lá sồi cọ nhau sột soạt báo hiệu một đêm mùa thu đã tới. Tiếng gió luồng qua những hàng cây và từng tán lá xào xạc là lúc xuân qua chào mùa hạ tới. Và khi đông về, những nhánh cây trụi lá hắt hiu soi bóng dưới làn trăng sáng vào mọi ngóc ngách trong căn phòng tôi.

Nhưng ở thành phố, đêm nào cũng như nhau. Từng dãy xe ô tô nối đuôi nhau, tiếng quát tháo nhau thay cho tiếng gió. Tiếng còi xe, còi còi và chuông báo theo cho những tiếng chim hót

tự nhiên. Ánh sáng duy nhất bạn thấy được chỉ còn là ánh đèn đường. Bóng trắng bây giờ chỉ chạm được đến nóc những tòa nhà. Khi bạn ở trong cái thành phố sáng bừng lên ngay cả khi đêm về thì cũng chẳng có gì lạ khi chẳng mấy ai tìm thấy được bóng trắng.

Nhớ đến cuốn sách dạy tán trai của Emmy còn trong cặp, tôi đắn đo không biết có nên bật chương trình về sách Book TV hay không. Kết quả là hai giờ tiếp theo tôi lại ngâm cứu cuốn sách của tác giả Kelly Cox, **TÌNH YÊU BẠN LUÔN ĐÁNH MẮT**. Tôi không biết điều gì làm cô nàng Cox này biết được cách săn và bẫy được một chàng chỉ trong vòng ba buổi hẹn nhưng tôi dám chắc mình sẽ không phải giờ tài cao đến độ dụ một chàng giới thiệu về bản thân mà chỉ cần đánh mắt đưa tình trong vòng... hai giờ, tuy nhiên vẫn có nhiều lời khuyên của cô ta có ích. Cô chia quyển sách thành sáu phần, mỗi phần đều có ba lời khuyên "*Những điều cần làm*" và ba lời khuyên về "*Những điều không được làm*". Tôi càng tin lời tác giả Cox này hơn khi đọc hết ba phần "*Những điều không được làm*" trong mỗi cuộc hẹn. Tôi đau khổ nhận ra rằng không chỉ mắc phải chín điều tối kỵ không nên làm trong quyển sách mà còn khinh suất khoe hết các tật xấu ấy ra ngay trong cuộc hẹn hò đầu tiên. "*Không được chửi thề*", "*Không để mình say*", và "*Tuyệt đối không hỏi bây giờ làm gì nữa đây?*" đều là những việc tôi làm đầu tiên, thậm chí trước khi bữa salad kịp bụng ra. Nội điều này thôi cũng đủ kết thúc buổi hẹn trong thảm hại.

Dù cho bữa ăn tối của tôi và Todd không phải thực sự là một cuộc hẹn, cũng chẳng hại gì khi ghi nhận những mảnh của cô Kelly này. Mà biết đâu nếu thực hiện tốt những tiêu chí trên, Todd có khi còn quên luôn cô bồ thừa trung học đến giờ và yêu tôi điên cuồng thì sao. Đến lúc ấy có khi tôi còn đẹp luôn mấy quý tộc nào là không hẹn hò với ai đi xe nước ngoài và yêu anh ấy nữa chứ. Rồi sau những lá thư đề nghị xin xuất bản, tôi sẽ viết một lá thư gửi cho tác giả Kelly cảm ơn cho những mẹo yêu bằng một trái tim sâu sắc. Ôi, rồi cô ta sẽ đọc bức thư sụt mướt ấy và chịu xuất bản chuyện tình thành công của tôi trong lần tái bản tiếp theo với bức hình Todd và tôi quần nhau đấm đuổi trên chiếc xe jeep mới coong của hai đứa cũng nên.

Giờ tôi mới chợt giật mình hình như mình mơ quá đà. Cái nệm quý này chả bao giờ êm được.

Và Todd thì còn lâu mới mua xe hãng Mỹ.

6. Những điều cần làm và Thực Sự Không Nên Làm lúc hẹn hò

“Một ly bia đen nữa không quý cô?” Anh chàng bartender người Ireland hỏi ngay khi tôi nốc cạn ly bia cối đầu tiên. Tối nay tôi chọn quán Doc’s và miễn cưỡng nặn một cái bản mặt thích thú xem trận đá banh trên cái tivi treo trên quán bar. Đám đông tối thứ Năm này hầu hết đều là mấy vị khách ngồi từ giờ khuyến mãi đến tận giờ. Có mấy nhóm nhỏ dăm ba người cả nam lẫn nữ cười đùa huyên náo trong góc phòng rồi huyết lên mỗi khi quán bar mở mấy bài của nhóm U2, mặt ai cũng đỏ ngầu say xỉn. Mấy chàng bartender phải ngắt hết các máy jukebox để nguyên cái album *Rattle and Hum* phát âm ỉ trong suốt trận đấu. Hôm nay là trận giao hữu giữa hai đội Ireland và Vương Quốc Anh kéo dài cũng đã hơn một giờ. Mặc dù tôi mê mấy anh chàng bartender siêu đẹp trai ở quán Doc’s này, tôi vẫn thầm hy vọng đội Anh vô địch. Lần cuối cùng đội quê hương của chủ quán này thắng, cả quán bar mở bài “Jump Around” của House of Pain suốt ba tiếng liền không nghỉ! Chỉ cần nghe bài hát xập xình đó là tôi lại quên ngay mấy quy tắc hẹn hò mình vừa mới học được để áp dụng với Todd – người mà lúc này đã trễ đến mười lăm phút. Tôi quyết định sẽ chờ thêm ít nhất mười lăm phút nữa trước khi phát bực. Với cái xe cà tàng của anh ấy, muộn nửa tiếng là điều dễ hiểu.

“Thôi khỏi, cảm ơn anh.” Tôi trả lời. Chỉ cần thêm bốn ngum bia nữa là tôi sẽ chính thức phá vỡ quy tắc “Những điều không được làm” đầu tiên: “Không để mình say”. Tôi ráng hết sức tập trung vào mấy chàng cầu thủ mặc đồ xanh và đỏ đá trái bóng đáng chán đó thì bỗng có hơi thở của ai đó kề sát mình. Mùi nước hoa Zest và kem cạo râu Guinness thoang thoảng khi anh ấy vòng tay qua tôi đặt lên thành bar.

“Quý cô đây đã rất kiên nhẫn. Vui lòng cho cô ấy một ly nữa.” Todd nói với nụ cười mở trên môi. “Thêm một chai Amstel light cho tôi.”

“Amstel Light?” Tôi hỏi khi anh ngồi lên cái ghế kế bên.

“Em cứ nhìn hậu quả của nó đây này” Anh trả lời, tay kéo áo lên và vỗ lên cái phần bụng mà chỉ cần ních vài năm bia rượu nữa thì sẽ thành bụng bia. Nhưng mắt tôi đâu có chịu dừng lại ở đó mà bắt đầu di chuyển xuống phần dưới một chút, lúc này mặt tôi đỏ dần lên. Khỉ thật, cái quy tắc chết tiệt “*Không được nhìn cái ấy anh ta trong năm giây đầu tiên của cuộc hẹn*” lại lùnh bùng trong lỗ tai tôi. Tôi phải giả vờ chuyển mắt nhìn lên khuôn mặt anh ta, lúc này đang nở nụ cười duyên hết cỡ. “Thôi nào. Tìm góc nào ít đông hơn đi.”

Khi chúng tôi chuyển chỗ, tôi để ý phải đến mấy chục cặp mắt đang dò xét chúng tôi. Tất cả chúng đều đang nghĩ cùng một thứ “Tại sao anh ta lại đi với cái con bé ấy?” Tôi tha thiết muốn hét lên với chúng rằng chúng tôi không có hẹn hò nhưng rồi lại thôi, để gì có dịp nổ với mọi người tôi đăng cặp với một tay đẹp trai.

“Em dẫn tất cả các bạn trai em đến đây hả Geri?” Anh hỏi khi đặt mấy ly bia lên cái bàn còn trống trong góc phòng “Hay chỉ dành cho những chàng có tiềm năng thành chồng hơn?”

Tất cả các bạn trai. Nghe đáng yêu dễ sợ, tôi thầm nghĩ trong lòng. Anh ta hiển nhiên không biết gì về tôi rồi.

“Mấy chàng có tiềm năng kết hôn thì uống bia đen. Có mấy anh chỉ biết uống bia light thì rẻ tiền và dễ dãi.”

“Thôi, cứ uống mừng cho đêm nay cái đã.” Chúng tôi cạn ly mừng “hai người độc thân tự do” và nốc cạn ly bia đầu tiên của buổi tối. Lúc uống, tôi để ý thấy Todd đang nhìn tôi. Không phải nhìn kiểu trai gái hấp dẫn nhau mà đang dò xét. Hình như nào anh ta đang tiến hành xử lý

khuôn mặt tôi. Đầu anh ta cúi xuống một chút để quan sát nửa trên cơ thể tôi. Đột nhiên tôi ý thức rất rõ ràng hôm nay là thứ Năm mà tôi thì đang mang cái quần con siêu sến có chữ “Chủ nhật” trên đó. Tôi cố gắng không quan tâm đến việc mình đang bị đánh giá để phải tức tưởi chạy vào toa lét và thay cái quần khác. Nói cho cùng, đây đâu phải một cuộc hẹn. Chỉ là một chầu nhậu vui vẻ giữa hai hàng xóm với nhau. Giữa tôi và một anh chàng hàng xóm đẹp trai. Người vừa mới kết thúc một mối tình tám năm.

“Vậy ra em kiên luôn làm cô thợ máy trong lúc chờ cơ hội thăng tiến nghề nghiệp bên văn học thiếu nhi. Đây là một ưu điểm hấp dẫn đàn ông đấy.”

“Chắc chắn rồi. Nhiều thì chưa nhưng ít ra em cũng giúp được một quý ngài chạy lại cái máy. Biết sửa ô tô là một điều tuyệt vời. Đặc biệt là khi anh sống ở một thành phố và không có nổi một chiếc xe.” Lòng kiêu hãnh nổi lên và tôi bắt đầu ba hoa về tài năng trời cho này. “Nếu xe anh không phải đồ lỗi thì chắc em cũng không có cơ hội ôn nghề rồi.” Thôi rồi, tôi lại lỡ miệng nói ra điều không đáng nói. Kelly Cox hình như mới chìa mặt lên tivi cắt ngang trận đấu và quát vào mặt tôi “Lời khuyên cho những điều không được làm thứ 6” là *“Tuyệt đối không bao giờ, dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, xúc phạm bất kỳ tài sản nào của người đàn ông. Đặc biệt là xe anh ta.”* Dù cho cái xe anh ta vô cùng tệ. Nó giống như chē anh ta có cái ấy nhỏ hoặc chả biết luật đá banh. Tôi vô ý đập mạnh cái ly xuống bàn làm bia tràn cả ra tay.

“Xin lỗi em không cố ý nói như vậy” Tôi nói, nhanh tay chùi vết nước. Anh gật đầu. Hình như sự căng thẳng của tôi làm anh thích thú.

“Cũng đúng mà. Anh biết cái xe anh là của nợ. Nhưng nó là thứ duy nhất giúp anh có thời gian bên em.”

“Nghe dễ thương đó. Và anh cũng cần ai đó giúp mình bình tâm.”

Anh đứng dậy có vẻ không tự nhiên. “Đúng. Anh đang như vậy. Và tình yêu sẽ không bao giờ đến với anh nữa. Ít nhất là trong tám tháng đến để quên được cô ấy.”

“Tám tháng?”

“Bố anh bảo vậy. Ông nói cần ít nhất một tháng để quên đi một người cho một năm yêu nhau” Mắt anh sụp xuống. Anh nhấp thêm một nhấp bia Amstel. “Giờ này năm sau, cô ấy sẽ còn là quá khứ mà thôi.”

Ồ. Tôi hơi bị ấn tượng. Té ra đây là công thức đàn ông truyền tai nhau. Tám tháng để quên cho tám năm gãi bó. Nghe cái cách anh nói tôi biết đây là câu mà anh luôn tự nhắc mình mỗi sáng thức dậy. Tôi có thể tưởng tượng anh ta thức giấc với cái quần con trên người, ngó lên cái lịch bự chà bá dán trên tủ lạnh, đánh một dấu “x” lên đó. *Rồi đó, tôi ơi. Chỉ còn 7 tháng 2 tuần và sáu ngày nữa thôi.*

“Chúc anh thành thông. Em cũng đang cố quên tài tử Colin Ferral thế mà lại đụng anh ta lúc ăn bánh donut ở Krispy Kremes.”

“Rất hài hước, cô O’Brien,” Anh đáp. Anh lấy tay chùi miệng mình. “Rồi, kể cho anh nghe đi. Cha em là thợ máy, thế còn mẹ em? Nghệ sĩ hài? Khoan đã, hay bà ấy là người mẫu ngồi trên mấy cái xe Rolls Royce thách thức chàng công tử.”

Đáng lý tôi nên ăn trước khi uống vì tôi lại quên mất quy tắc đầu tiên của ngày hẹn thứ hai “Không được nói điều gì quá sức riêng tư.” Và kết quả là tôi lại nói không màng suy nghĩ.

“Mẹ em là một con khốn.” Thế là toi cơ may có bồ của tôi.

Bây giờ, tất cả đàn ông sẽ hết sức căng thẳng, nói chuyện không thoải mái và ngay lập tức đổi chủ đề. Todd, ngược lại, vươn người tới nắm lấy tay tôi. Bình thường khi đề tài về mẹ tôi được nhắc đến, hoặc là tôi lờ đi, hoặc chỉ nói bà qua đời rồi. Có lẽ vì anh là hàng xóm của tôi hoặc có khi anh thật sự quan tâm, tôi thấy mình chẳng còn chút sức lực để nói dối.

“Anh xin lỗi.” Anh vừa nói vừa vuốt ve đầu các ngón tay tôi. “Anh không nên hỏi về chuyện đó. Em không thích nhắc về mẹ, đáng lý anh phải để ý một chút.”

Đúng là như vậy. Tôi hoàn toàn không muốn. Tôi thậm chí còn không có hình bà trong phòng mình. Thật ra có một tấm nhỏ tôi nhét tận đáy ngăn tủ đựng tất. Một bức hình trắng đen của bà tại một bữa tiệc nướng trong vườn của ông nội Poppy. Trong bức hình tôi được bà ôm bằng một cái tã còn bà đang cười với ai đó đằng xa. Cách xa trong góc hình là bố tôi, đang đứng một mình nướng thịt bằm làm nhân món hamburger và nhìn tôi mỉm cười. Tôi tưởng tượng rằng nếu camera lúc đó có chụp khuôn mặt tôi, tôi cũng sẽ đang cười với ông.

“Ôi chúa ơi, Todd, không phải vậy đâu. Anh thật sự rất tuyệt vời nhưng em mới chính là người cần xin lỗi. Anh mới là người cần phải quên đi chuyện buồn cơ mà.” Tôi nói, cố gắng thay đổi chủ đề. “Thôi nào anh hàng xóm của em. Bây giờ anh là người tự do. Vui lên và uống cho say nào.”

Anh nâng ly bia lên cao “Uống vì những ả khốn”

“Vẫn không thể nào hạ gục chúng ta!” Tôi chúc mừng.

Chúng tôi cạn ly và uống sạch. Giá mà sự tình về sau cứ dễ dàng như vậy.

Ba tiếng tiếp theo, chúng tôi tâm sự tất tần tật mọi thứ. Từ nụ hôn đầu tiên đến những khoảnh khắc đáng xấu hổ trong mấy lớp thể dục, tôi cũng chẳng thêm giữ ý nữa. Càng nói, chúng tôi càng biết nhiều về nhau hơn lúc chỉ đơn thuần là những xóm giềng. Chúng tôi đều thích show hài của Abbot và Costello phát trên kênh 20 mỗi khi đi học về. Chúng tôi đều thắng trong mấy trận chuyền banh bốn người. Hai người bạn thân nhất của anh, Matt và Al chả khác gì phiên bản đàn ông của Maria và Emmy. Giữa lúc nói về chuyện bố anh và anh từng cời trường nhảy với nhóm The Cars, bài “Jump Around” lại mở lên lần nữa. Người ta phải đẩy hết mấy dụng cụ chế biến thức uống sang một bên để khách hò hét nhảy theo điệu nhạc. Tôi phải hét lên nhìn về phía đám đông.

“Anh không có ham muốn thoát y giờ chứ?” Tôi cười lớn. Tôi đi lấy một chai bia khác và để ý Todd không nhìn đám nam nữ đằng xa mà chăm chăm vào tôi.

“Cũng có thể” Anh trả lời.

Tò mò và lâng lâng sau ba ly bia đen, tôi hỏi anh “Anh mỉm cười gì thế?”

“Em đấy” Anh la lớn át tiếng nhạc “Em có nụ cười đẹp lắm.”

“Mặt em nhìn giống Ric Ocasek của nhóm The Cars lắm hả?” Tôi cười lớn. Anh trườn đến sát tôi.

“Em có muốn ra khỏi anh đây không?” Anh hỏi.

Lời thì thầm của anh át hết mọi tạp âm trong quán bar. Mặt tôi đỏ bừng bừng còn cả người tôi bắt đầu nóng lên. Tôi khẽ vẫy tay phía trước mặt, hy vọng anh không chú ý.

“Tất nhiên. Ở đây càng lúc càng nóng.” Tôi đáp. Chúng tôi tính tiền và đi khỏi quán, từ biệt luôn cả mấy fan bóng đá và nhóm House of Pain vẫn thét ầm ầm bên trong.

Hai phút đi bộ về nhà rồi cuộc kéo dài đến một giờ đồng hồ. Chúng tôi quyết định ăn kem trước khi quán Sedutto đóng cửa. Todd chọn hương hồ đào phủ bơ (loại kem mà tôi nghĩ chẳng ma nào ăn từ sau cuộc đại suy thoái) còn tôi ăn kem vanilla với bột cốt rắc bảy màu. Chúng tôi đi tản bộ về phía tòa nhà, tận hưởng không khí buổi tối và băng qua những tòa nhà cũ màu be và đồ gạch cũ kỹ dọc con đường. Cuối cùng, hai đứa đứng đối diện nhau ở cổng ra vào tòa nhà, chia nhau phần kem của mình.

“Em đã không biết là còn có người dưới 55 tuổi còn ăn cái cái thứ này.” Tôi nói khi ăn thử vị kem của anh.

“Còn anh đã nghĩ sẽ không có ai trên mười tuổi còn rắc bột cốt bảy màu lên kem ấy chứ” Anh đáp, rồi dùng muỗng quẹt một hạt cốt dính trên mũi tôi. Tôi gỡ cái hạt cốt vô duyên xuống và hít một hơi chuẩn bị hỏi câu hỏi mà tôi có chết cũng can tâm.

“OK. Hôm nay em nghĩ là em biết rõ về anh hơn một chút...”

“Em biết là chim anh chào cò trong lớp thể dục lúc anh mười tuổi. Anh nghĩ em có thể hỏi anh lý do tại anh chia tay.”

Đầu tôi dựng ngược lại, tôi thấy mình hơi ngu khi cứ phải hỏi vòng vòng. “Thôi được rồi. Tại sao anh và Cassie chia tay?”

“Cô ấy quan hệ với một gã ở chỗ làm.”

“Ở quán cắt tóc?” Tôi không tin nổi. “Nhưng em nghĩ...”

“Anh cũng đã nghĩ vậy. Té ra không phải đứa nào cũng đồng tính.”

“Ôi. Em xin lỗi.”

“Chà, ít ra là không phải hẳn. Cô ấy nói rằng anh làm cô ấy chịu áp lực. Anh đoán sau tám năm yêu nhau có lẽ đang như thế mà anh không biết.” Anh nói, tay bóp chặt đáy hộp kem.

“Cô ấy có làm anh căng thẳng không?”

Anh ngừng ăn và nhìn tôi suy nghĩ một lúc.

“Anh không biết. Có lẽ tại anh đang làm cho nhau phải mệt mỏi. Tại anh biết nhau quá rõ. Bố anh nói khi đã quá thân thuộc với nhau, nó không chỉ đơn giản nghe được tiếng chuông đám cưới hay thấy trái tim lỗi nhịp nữa. Em phải biết con đường mình phải đi. Anh nghĩ cô ấy muốn một sự thay đổi.”

“Có lẽ nó chỉ là một lần lầm lẫn.”

“Cũng có thể. Cô ấy nói cần xem bên ngoài thế giới của Todd còn có những gì. Anh đoán đối với cô, mình anh là chưa đủ.” Anh nói bằng đôi mắt buồn bã. Anh chắc lười, như thế đang tìm kiếm chút hương hồ đào còn sót lại trước khi nổi cay đắng xâm tràn trong tâm trí mình. Tôi rướn người lên, cố bắt ánh mắt của anh.

“Em biết đó, ít ra thì thế giới đó cũng đâu đến nỗi tệ.” Anh nhìn về phía tôi. Mỗi cử chỉ trên khuôn mặt anh phản ứng rời rạc. Mắt lóe lên chút hy vọng, rồi đầu ngẩng lên, rồi nở một nụ cười như tự an ủi mình.

“OK, tới lượt em. Anh dốc hết ruột gan mình ra rồi đấy. Còn em thì sao?”

“Còn em? Em đâu có yêu ai.”

“Sao lại không?”

“Vì em không phải tuýp con gái muốn hẹn hò.” Nói câu này mà tôi sượng âm ỉ. Nghe hay hơn hẳn sự thật trần trụi. “Đâu có ai em thích mà thích em lại.”

“Một lần nữa, sao lại không?”

“Em chỉ thấy mình không giỏi thôi. Khỉ thật, nếu đã giỏi trong chuyện tình cảm, em đâu có phải đọc mấy quyển sách dạy yêu đương.” Tuyệt vời! Quá sức tuyệt vời. Cuối cùng tôi cũng huých toẹt ra. Đỉnh cao của đỉnh cao cho toàn bộ những quy tắc không được phép làm. Cái điều không được nói nhất đã bị nói ra. **NÊN NHỚ KHÔNG ĐƯỢC THỪA NHẬN BẠN ĐỌC SÁCH TƯ VẤN TÌNH YÊU.**

Todd bắt đầu thấy thú vị. “Em đọc sách về hẹn hò á?”

“Vâng. Em đọc. Chỉ một cuốn.”

“Cho buổi tối hôm nay?”

“Em lỡ đọc một cuốn trước tối nay nhưng không phải vì anh...”

“Em đọc cuốn sách đó vì anh?”

“Không!” Tôi không thể nào ngừng mỉm cười trước cái hổ xấu hổ mà tôi đang chúi vào. Và anh càng hỏi thì sự căng thẳng càng làm tôi thấy bối rối. “Đây đâu phải một cuộc hẹn.”

“Sao lại không?” Lúc này anh kề sát người lại gần tôi. “Em ngâm cứu sách đó thì sao lại không biến nó thành một cuộc hẹn?”

“Bởi vì em mua kem bằng tiền của em!”

“Thì quên vụ đó đi vậy.” Mặt anh lúc này trườn sát vào tôi làm tôi còn thể cảm nhận được cả hơi thở của anh trên má mình. Mặt tôi lúc này nhìn vào cái ly kem rỗng không bằng một niềm thú vô hạn cố che đi cơn căng thẳng trào chực trong lòng.

Tôi lí nhí hỏi anh bằng một cái giọng rụt rè đúng kiểu các em tuổi teen mới biết yêu “Làm... thế nào mà nó lại là cuộc hẹn được?”

“Xem nào, anh mời em vài chai bia. Mà nếu tính ra thì nó cũng là bữa tối còn gì.” Anh nói khi vén lại mấy lọn tóc sau tai tôi. “Rồi anh tiễn em về nhà...”

“Nhưng cả hai chúng ta sống cùng chỗ mà.”

“Thì vẫn tính vậy. Giờ thì anh sẽ hôn em chúc ngủ ngon.” Tay anh đặt lên miệng tôi kéo nhẹ về phía anh.

“Todd,” Tôi thầm thì. “Em nghĩ em sắp ốm rồi.”

“Tin anh đi. Nó chỉ như một hạt mưa thôi.”

Hôn thì dĩ nhiên sượng rồi. Người đàn ông cuối cùng tôi hôn có hàm răng xấu nên lúc nào hôn cũng nghe tiếng cạ nhau răng môi lẫn lộn. Nhưng môi của Todd làm đảo lộn những kỷ niệm xưa đó dù cách hôn chẳng khác nhau là bao. Như thể chúng tôi hôn hàng triệu lần trước đây rồi. Môi kề môi, nghịch nhẹ lưỡi nhau, cảm giác mút lưỡi vừa thân mật nhưng cũng không quá táo bạo, nói một cách khác, nó hoàn hảo.

Một chốc sau chúng tôi ngừng lại và nhìn nhau hơi bối rối. Todd vẫn giữ tay anh vòng qua cổ tôi.

“Em hy vọng anh không nghĩ em là đứa dễ dãi.” Tôi phân trần.

Anh cười lớn rồi hôn lần nữa lên trán tôi. “Geri, nếu có điều gì mà em không bao giờ có được, thì nó chính là sự dễ dãi.”

Đột nhiên tôi thấy sợ. Là trán! Nụ hôn kiểu “ông ngoại dành cho cháu gái”! Đây chẳng phải là dấu hiệu cho thấy phép màu của nụ hôn đã qua?

“Anh hôn em một lần nữa được không? Ý em là nếu anh cũng muốn? Trên môi em?”

Ngạc nhiên bởi sự thẳng thắn của tôi, anh trả lời “Cuốn sách có khuyên em nói vậy không?”

“Kệ mẹ quyển sách.”

Ngay khi tôi quyết định sẽ thây kệ nữ hoàng tình yêu Kelly Cox, anh ghì lấy đầu tôi rồi kéo tôi lại về phía mình. Lần này, cả hai chúng tôi ôm ghì lấy nhau và siết chặt trong vòng tay. Trong lúc cuồng quay ân ái ngay giữa chốn công cộng tôi nghe thấy nó.

PING PING.

Tôi giật nảy mình và nhìn anh.

“Anh có nghe thấy nó không?” Tôi siết tay anh.

“Cái gì cơ? Em nghe thấy gì?”

“Không. Không gì hết.” Tôi làm lơ rồi đắm mình vào nụ hôn một lần nữa. Nhưng rồi, lại tiếng đó.

PING, PING, PING.

Tôi đẩy anh ra và hỏi Todd một lần nữa “Anh có nghe tiếng đó không?”

“Không, nhưng anh ngửi được mùi của nó đó.” Người đàn ông ở tầng 19 đứng ngay sau chúng tôi đang ôm trái bóng rổ. Hình như ông ta đã đợi màn mây mưa của chúng tôi khá lâu để bước lên tòa nhà. Chúng tôi đứng bật ra, nhường đường cho người hàng xóm.

“Ôi trời, tôi xin lỗi” Tôi trả lời.

“Chúng tôi không để ý.”

“Ờ ờ” ông ta âm ừ rồi đi băng qua chúng tôi. Todd và tôi đứng đó lặng thinh nhìn nhau rồi phá lên cười. Hai ngày trước, tôi đang đứng đây sửa xe cho anh. Thế mà tối nay, tôi lại hôn anh ngay trước cổng. Chúa ôi, tôi yêu New York.

Cùng nhau bước lên tòa nhà, cả hai chúng tôi dừng lại khi ở tầng nhà Todd. Tôi, lúc này vẫn còn tin sái cổ Kelly, giả vờ bước tiếp lên bậc thang mà không hỏi han gì. Anh trông ngạc nhiên khi tôi cứ lẳng lặng mà bước.

“Anh tiễn em lên phòng được không?” Anh hỏi dóm theo.

“Em tự lên cũng được mà.” Chúng tôi trao nhau một nụ cười dễ chịu trước khi tôi bước nốt những bậc thang lên phòng mình. Tôi nghe tiếng khóa mở và tiếng cửa mở ra rồi đóng sầm lại.

Anh đã vào nhà.

Từng phần trên cơ thể tôi vẫn còn run rẩy trên đoạn đường còn lại trong bóng tối. Bước vào phòng, đồng hồ điện tử trên đầu DVD đã điểm 1 giờ 14 phút. Tôi cởi đồ, mặc đại một cái áo thun cũ rồi leo lên giường. Nhìn những song sắt trên cửa sổ, tôi chẳng thể gọi tên cảm xúc trong lòng mình lúc này. Tôi huýt sáo gọi J. T., chỉ nghe tiếng lách cách đằng sau cửa sổ. Cả người tôi run bắn lên. Tôi run run rướn về phía cửa sổ và thấy có thanh gỗ gõ nhẹ lên thành cửa sổ của tôi. Tôi mở cánh cửa và nhìn xuống bậc thang thoát hiểm. Ngay phía dưới Todd đang cầm cây hút ống nước.

“Này, anh không muốn đi cửa trước và đánh thức Emmy,” anh thăm thì, “Không biết anh có...”

“Có dọa em sợ phát chết không á? Câu trả lời là có.”

“Xin lỗi. Anh chỉ muốn nói với em rằng anh đã có một buổi tối rất đáng nhớ và anh muốn mình thỉnh thoảng gặp nhau nhé.”

Tôi muốn nhảy cẫng lên như con ngựa và nặn nụ cười như nàng Mae West nhưng may làm sao, tôi dừng lại được. “Ừ, chắc chắn rồi. Em cũng thích như vậy.”

“Chúc ngủ ngon, Geri. Xin lỗi đã làm em sợ.”

“Chúc ngủ ngon, Todd. Xin lỗi vì sợ vô cớ.”

Tôi khép cửa lại rồi nằm lên giường. Tôi để ý rằng đây lần đầu tiên, kể từ lúc tôi còn nhớ được, tôi có thể ngủ thấy mùi nướng bánh ở lò bánh mì ngay sát bên. Tôi nhận ra mình đã phục hồi được khứu giác của mình hoặc có thể do trước đây tôi chưa từng thức khuya đến tận bây giờ mà không xỉn. Đắp chăn lên quá cảm, tôi cứ tưởng tượng mãi cảnh anh đang ngủ ngon giấc trên giường. Cách tôi vài mé. Tôi nghe tiếng thở ra rồi lại thở vào. Cậu ấy đã ở đây từ này đến giờ!

“J.T,” Tôi thăm thì “J. T., tới đây đi. Em còn thức.”

7. Ngày hết hạn

Cả tháng sau đó, tôi phát hiện toàn bộ thời gian trong ngày là ngồi một mình với cái máy copy hoặc tự thưởng cho mình một vài phút tĩnh lặng trong hành lang phòng toa lét, tự hỏi không biết cơn gió tình yêu đã thổi qua ba đứa chúng tôi – tôi, Emmy, và Maria hay là đoạn đường đầu của cơn bão. Mọi điều không hẹn mà gặp đến cùng nhau. Emmy lúc này bắt đầu gặp mặt Bryan ba buổi chiều một tuần tại quán cà phê gần trường mình dạy. Bryan nhìn giống hệt tay giao dịch hợp đồng ở phố Wall Street. Cao, đẹp trai với mái tóc vàng cắt ngắn lảng bóng và ngó bộ cũng thừa thãi tiền ở tuổi hai mươi bảy. Bryan rất thích dạy Emmy về những phiên giao dịch chứng khoán. Đối với một người thần thánh hóa mấy quyển sách toán như Emmy, hiển nhiên cô say đắm trước sự nhiệt tình và tình yêu những con số của Bryan. Cả hai đều yêu công việc của mình và những thành quả của mình. Emmy có một niềm tin mãnh liệt rằng một trong số những học sinh của mình sẽ sớm trị được bệnh ung thư. Còn Bryan tin một trong những quỹ đầu cơ sẽ cho phép anh nghỉ hưu ở tuổi ba lăm. Và dù cho cả hai chưa từng hôn nhau, Emmy luôn duy trì một niềm tin tất thắng là thời cơ sắp chín mùi. Từ “Có hy vọng” và “Bryan” lúc này nhảy loạn xạ trong tim cô. Tất nhiên, chúng tôi sợ mình sẽ chết già trước khi thấy kết thúc có hậu của bọn họ.

Maria chẳng còn thời gian lo lắng về Bryan từ khi tên trộm khu Eastside bắt đầu tung hoành. Maria và Patrick dành nhiều thời gian hơn để điều tra và theo dõi dấu vết của tên trộm chưa nhìn thấy mặt với sự chuyên nghiệp chẳng khác gì biệt đội Navy. Hắn ta bây giờ đã trở thành kẻ thù số một của Sở Cảnh Sát New York sau khi vượt mặt cảnh sát đến hai lần, thậm chí còn đột nhập vào sở để trộm mũ cảnh sát. Ca trực của Maria và Patrick đều vào ban ngày nên hai người hầu như đứng chặn ngay cổng ra vào những tòa nhà bị đột nhập. Cả hai đều biết đồng nghiệp vào ca tối có cơ may bắt được hắn hơn, nhưng với niềm yêu nghề mãnh liệt, cả hai vẫn lập những kế hoạch về khả năng bắt hắn lúc đang ăn trưa. Vào các buổi chiều khi ga tàu điện ngầm đường 77 vắng vẻ hơn một chút, Maria và Patrick đổi ca cho nhau qua lại giữa cửa quay tàu điện ngầm và khu thang bộ. Chỉ trong vòng hai tuần, thời gian từ quán Pick-a-Bagel góc ga số 77 đến sân ga chính của Maria còn nhanh hơn một người bình thường nhặt cái ví lên. Nếu có thăng khốn nào mà gây sự quanh đó ban ngày, thì biết tay Maria rồi đấy.

Về phần tôi, sau “cuộc hẹn hò” không chính thức, Todd và tôi bắt đầu một chuỗi ngày cặp kè và tổng khứ luôn những tháng ngày bị từ chối và đầy thất vọng của mình. Mỗi tối đều là một đêm đầy thích thú. Todd đến vào lúc 11 giờ để xem chương trình đêm khuya. Anh vẫn giữ ý tứ chờ lúc Emmy ngủ và để tôi chút thời gian viết mấy thư xin xuất bản. Khi anh tới, chúng tôi nằm vật ra ghế sofa xem mấy show truyền hình cũ kiểu như Cheers. Nhưng trước khi phim chiếu dĩ nhiên là không thể bỏ qua một màn ân ái rồi cuối cùng là kết thúc trên giường của tôi. Cả cơ thể cường tráng của anh nằm đè lên tôi. Người anh nặng nên tôi đành phải dang hai chân ra để ngực anh nằm vừa vặn trong lòng mình. Tay và hông chúng tôi hòa trong một nhịp điệu say mê mỗi khi quần áo hai đứa cọ vào nhau. Mỗi lần chà sát đó, chiếc quần jeans của anh càng lúc càng cứng và ấm dần lên. Cả mùi hơi thở lúc này chỉ còn lại một.

Mỗi khi nghe tiếng gõ cửa của anh, tim tôi lại dồn dập một cảm xúc khó tả. Nhưng có đến hai lần, tôi phải để anh đợi.

Cụ thể là tối hôm nay, người đàn ông trong đời tôi quyết định chen vào.

“Geri! Lâu lắm rồi bố không nhìn thấy mặt con. Làm gì mà một tháng rồi còn không về thăm nhà vậy!” Bố tôi thắc mắc ở bên kia đầu dây. Bình thường vào những cuối tuần, tôi bắt xe buýt về Southold nhưng kể từ khi Todd và tôi đi chơi, tôi quyết định ở lại thành phố. Tôi muốn mình có thời gian rảnh rỗi để chờ dịp anh rủ đi chơi vào tối thứ 7 hay chủ nhật. Đến giờ thì Todd chưa ngỏ lời, nhưng tốt nhất là cứ tự cho mình cơ hội vậy.

“Con biết bố à. Chỉ là con mới gặp một người và con đang hy vọng...”

“Một đứa con trai? Là ai thế?” Bố hỏi tôi đầy ngạc nhiên “Và quan trọng hơn, nó đi xe gì?”

“Anh ấy là hàng xóm của con, và...” Tôi cố gắng nói cho xong trước khi ông bắt đầu cười lớn.

“Cái thằng với cái đồng sắt vụn màu nâu dựng trước nhà con ấy à?”

“Là anh ấy đó bố.”

“Hãy dà, ít ra cũng đừng để bố nhắc nhớ những điều bố đã dạy. Con qua lại với nó lâu chưa?”

“Ừm... tụi con cũng không thật sự hẹn hò. Anh ấy mới chia tay bạn gái lâu năm, tụi con chỉ đi chơi với nhau thôi.”

“Con có cho nó hôn con không?” Ông hỏi ngay vấn đề trọng tâm.

“Bố!” Bình thường bố con với nhau không hay nói về vấn đề này nhưng kể từ khi tôi được nuôi nấng bởi một người cha đơn thân ở tuổi lên tám, những chủ đề về bọn con trai, búp bê Barbie và băng vệ sinh cũng thành chuyện bình thường.

“Dĩ nhiên là con không thể chỉ ‘đi chơi’ khi con hôn một thằng đàn ông được. Bố đi chơi với lão Kenny cùng chỗ làm. Mà lão có bao giờ nựng bố đâu.”

“Tụi con chỉ thích ở bên nhau thôi. Con không muốn nói thêm đâu.”

“Con thích nó??”

Tới đây thì tôi nghe tiếng gõ cửa. “Có bố à.” Tôi thừa nhận.

“Chà, nói với nó là bố hy vọng nó chăm sóc con gái bố tốt hơn là với cái xe.”

“Con sẽ.” Tôi chạy ra cửa và nhìn vào cái lỗ nhỏ bên trên. Ở ngoài là Todd đang cầm bằng lái xe của mình với bộ mặt khá căng thẳng.

“Cảnh sát đây. Mở cửa ra nào”

“Bố ơi, con phải đi đây. Con sẽ về thăm khi con có dịp. Con hứa đó.” Tôi nói khi mở cửa.

“Nhanh nhé. Bố cần con giúp sửa cái xe Muntz. Bố tin cặp mắt của con hơn là ông nội. Ngày hôm qua ông con nhằm cái lốp xe là dây đai quạt làm mát đứt. Đang chạy thì nó đứt, ông vớt nó ra sân rồi chửi ầm lên phải tới mười lăm phút.”

“Ông chỉ muốn chỉ ra ai là ông chủ trong nhà thôi mà.” Tôi đáp lúc Todd vừa bước vào.

“Ừ, bố sẽ không cho ông đụng con Muntz cho tới khi nào ông chịu đeo kính vào. Nhưng thôi giờ bố cúp máy đây. Và nhớ là bố yêu con, Geraldine.”

Nhìn thẳng vào Todd, tôi trả lời “Con cũng yêu nhiều.” Tôi cúp điện thoại còn Todd nhìn băng quơ căn phòng.

“Đó là một trong số những bạn trai của em à?”

“Ít ra đó cũng là một người con trai.”

“Em nói anh biết được không? Cũng hơi kì khi em nói em yêu một người trong khi lại có một gã khác ở cùng em thế này.” Anh chọc.

“Là bố em. Ngoài ra, em còn có một quy tắc là không nói yêu một người trước. Quy tắc số 3 cho cuộc hẹn thứ 3.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nói ‘Em yêu anh’ với một người đàn ông sẽ làm họ sợ và làm mình yếu thế hơn họ. Tác giả Kelly Cox giải thích như vậy đó.”

“Ồ, lần này lại vì cô ta sao?” Anh nói rồi tắt tivi. “Thế... Nếu em yêu anh, em sẽ không nói? Dù cho em thật sự, thật sự rất yêu sao?” Mẹ ời. anh làm mặt tôi đỏ bừng lên.

“Không. Thế là sai luật.” Tôi không cử động nổi nữa khi anh tắt đèn trong phòng. Anh chậm chậm đi về phía phòng ngủ của tôi.

“Vậy làm sao anh biết được em yêu anh?”

“Em... em không biết,” Tôi lí nhí.

“Anh đoán là em phải chỉ cho anh thấy đó, bây giờ nè, nhé?” Nói xong, anh nằm xòa lên giường tôi. Chân anh thả hờ xuống đất.

“Khỉ thật,” tôi rửa thầm trong bụng. Tôi ước gì tôi xem nhiều phim truyền hình dài tập. Làm sao để quyến rũ hơn chút lúc này đây. Tôi hít một hơi sâu rồi bỏ tay vào túi quần của mình. “Cũng được.”

“Như thế nào đây? Em chỉ cho anh thấy bằng cách nào?” Hình như âm thanh duy nhất còn sót lại trong phòng là tiếng nấc cụt của tôi. Anh ngồi sang cạnh giường và kéo tôi xuống. Mùi thơm trên người anh làm đầu tôi điên đảo. “Em viết cho anh một bài thơ? Hay là hát một bài tình ca?” Tay anh bắt đầu cọ lên mặt tôi.

Tôi lục não mình tìm cho ra được một câu trả lời thích hợp, gợi tình và hoàn hảo nhất. Phải thành thực, tôi nghĩ. Chỉ cần thành thực mà trả lời. Sự thành thật luôn hấp dẫn.

“Em sẽ cài cho anh bộ giảm thanh mới trong xe để người ta sẽ không nghe tiếng anh tới.” Câu trả lời tuyệt vời, Geri ời. Rất đúng chất của mình.

Anh đặt cả người tôi lên ngực mình, còn người anh bắt đầu nằm xích lên thành giường.

“Biết đâu em muốn nghe tiếng anh đến thì sao”

Ôi trời ời. Cuộc chơi đã điểm. Tới giờ hành động rồi.

Miệng chúng tôi quăn lấy nhau, còn tay mân mê đằng sau lớp áo. Não tôi bật đèn xanh soát lại danh sách chuẩn-bị-làm-tình của mình

Đã cạo nách?

Rồi.

Đã cạo lông chân?

Rồi.

Vùng kín?

Rồi.

Có sẵn bao cao su?

Rồi.

Còn hạn sử dụng?

Còn. Thiết tình là còn!

Anh nhắm nháp cổ tôi khi tôi rướn tay mở hộp đựng đồ lót và lấy ra cái túi đen với ba bao cao su và bình bôi trơn KY cũng phải gần cả thế kỉ trước. Tôi lấy bình bôi trơn ra và tự hỏi mình đã mua nó từ khi nào. Tệ một nỗi bình KY này giờ giống như hộp hồ khô hơn là chất bôi trơn nên tôi quyết định cứ cẩn thận là hơn và không dùng nó nữa. Tôi cầm bao cao su lên và dí sát vào mắt tôi để nhìn hạn sử dụng. Ngay lúc đó, Todd đứng bật dậy khỏi giường.

“Em đang làm gì thế?” Anh thở gấp.

“Không, đâu có gì.” Tôi trả lời rồi hôn anh lại. Nhưng đến khi anh thấy hộp bao cao su rơi ra, anh há hốc miệng.

“Cái gì thế kia?” Anh lùi người lại.

“Gì là gì cơ?”

“Cái đó kìa!” Anh chỉ vào cái bao cao su trong tay tôi với một biểu hiện kinh ngạc như thể tôi đang cầm lựu đạn hay cái bàn tính chứ không phải một cái bao cao su tránh thai.

“Thì sao?” Đến lúc này thôi thành tâm mong Kelly Cox xuất hiện và giải thích tại sao sự xuất hiện của cái bao cao su lại gây ra sự ngập ngừng chết tiệt này. Máu tôi giờ đổ dồn cả về não. Và đầu tôi bây giờ rung lên những nhịp đập hỗn loạn.

Todd không dám nhìn vào mắt tôi rồi anh ngồi ra giữa giường. “Geri, chúng ta không thể nào làm tình được.”

“Sao cơ?”

“Ý anh là có lẽ em chỉ cần thủ dâm cho anh thôi.”

“*Cái gì?*” Giữ cái bao cao su trong tay, tôi ngồi phịch xuống giường với cái áo vẫn chưa được gỡ nút, mặt thộn ra. Có chuyện gì vậy trời? Anh có đầy đủ những dấu hiệu chứng tỏ muốn quan hệ. Chẳng phải chúng tôi đã phải đợi đến mấy tuần để đến giây phút này sao? Và đàn ông thì ai chả muốn làm tình? *Đúng không?* Và có phải quá đáng khi một người đàn ông độc thân lại từ chối một cô gái với một cái bao cao su trong tay? Dù muốn biết câu trả lời nhưng miệng tôi chẳng thể mở được. Nó trở nên quá rõ ràng là tôi không cần phải đọc sách dạy hẹn hò nữa. Tôi phải trốn khỏi đất nước này.

“Geri, anh nghĩ...” anh vội vàng cài nút lại. “Anh nghĩ anh nên xem phim ở phòng mình vậy.”

Anh thậm chí còn không mang giày rồi đi thẳng ra cửa. Tôi cứng đờ người nhìn anh hấp tấp mở tìm cho ra chìa mở khóa cửa. Càng sai chìa, anh lại càng thử vội vã như thể tôi chỉ là một thứ gì đó anh sẵn sàng vứt lại bỏ đi ngay. Anh khựng lại một chút rồi chạy vụt đi. Lúc này cổ động đất chắc anh cũng chẳng dừng.

Máu tràn lên não rồi chảy dồn về tim tôi, làm tôi khó thở kinh khủng. Tôi nhìn xuống cái bao cao su vẫn nằm gọn lỏn trong tay. Tôi đã kiểm tra ngày hết hạn. Ngày 14 tháng 2 năm 2001. Nó không dùng được nữa. Không dùng được ngay cả trước khi mở ra.

Tôi vút nó vào thùng rác và nghe từ đâu đó giọng nói trầm ấm quen thuộc.

“Hãy nhớ,” J.T. nói. “Có một sự khác nhau cơ bản giữa sự ngại ngần và trở thành một kẻ nhát gan.” Tôi trở mình và thấy anh đứng cạnh cửa sổ, xĩa răng với cây tăm trên tay. Bóng của những bậc thang thoát hiểm hắt lên mặt anh.

“Khác nhau gì cơ?” Giọng tôi yếu ớt.

“Tại sao chúng ta không để Todd tự chỉ ra điều đó.”

Một cơn gió nhẹ thoảng qua cửa sổ phòng tôi, đung đưa tấm rèm cửa. Cả căn phòng đột ngột có mùi mưa. Hay do mắt mình? Tôi nghĩ. Những ngày vui bên nhau đã qua. Cơn gió mang bão đã về.

8. Tiến về phía trước mà bước đi

Việc Todd từ chối quan hệ không chỉ làm tôi mất ngủ mà còn đảo lộn cuộc sống thường ngày của tôi. Tôi nặn kem xoa bóp Ben Gay của Emmy thay cho kem đánh răng bình thường và mặc nguyên bộ đồ đi làm của ngày hôm nay cho ngày tiếp theo. Ơn trời là tôi không phải gặp Emmy vào buổi sáng nên tôi không phải giải thích chuyện của Todd. Những thanh song sắt cửa sổ không có dấu hiệu gì cho thấy Todd liên lạc lại. Thậm chí cũng không còn nghe tiếng nứt của cái trần nhà thạch cao. Và cũng không còn thấy ánh đèn của cái xe tăng M103 ở góc sân nhà tôi nữa.

“Geri! Coi chừng phía trước.” Max hét lên khi tôi sắp tông thẳng về phía đầu xe buýt. Giọng ông đánh thức cả chục hành khách vẫn còn ngái ngủ buổi sớm mai và khiến tôi giật cả mình. Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy Max vào buổi sáng sớm. Sau khi đi lùi lại lên vỉa hè, tôi quay người nhìn ông ở cửa hàng đánh giày phía bên kia góc đường với cái chén trên tay còn tay kia cầm cái bánh hamitashin vị mâm xôi. “Làm sao mà cô không thấy cái xe buýt thế?”

“Xe buýt nào?”

“Cái đó kìa!” Ông ta cầm cái bánh lên chỉ về cái xe buýt lăn bánh sát bên tôi. Chiếc xe chậm chạp chuyển bánh và băng qua tầm mắt tôi với tấm hình quảng cáo trên đó. Đó là bức hình quảng cáo của anh chàng người mẫu mà tôi lấy làm khuôn mặt cho J.T. Đứng chống nạnh giữa cánh đồng lúa mì, J. T. mang chiếc áo thun màu trắng, quần ka-ki và nở một nụ cười chế giễu. Có một khung chữ ngay góc tấm poster quảng cáo chỉ về miệng anh, dòng chữ ghi *Có người có nó. Có kẻ lại không.*

“Cám ơn, Maxie. Tôi nợ ông lần này.” Tôi nói rồi rút ví ra. Không có tiền mặt hay tiền xu, tôi bỏ đại cái thẻ đi tàu vào cái chén.

“Không cần cám ơn, cô nhóc à. Chỉ cần để ý đi cho đúng đường là được rồi.”

Max xua tôi đi chỗ khác. Tôi chào từ biệt và hòa mình với đám đông đi về phía nhà ga. Đi đến nửa đường tôi mới nhớ ra cái thẻ tôi đưa cho Max không phải thẻ đi tàu mà là thẻ mua đồ ăn sáng trên xe, mà trong đó vẫn còn hai phần bánh mì chưa đựng vào. Tôi chạy ngược trở lại để đổi thẻ. Đến khi bước lên bậc thang, thì ông ta không còn ở đó nữa.

Có một lần trên đường đến ga xe lửa, có một cặp cứ đứng sát gần tôi, tôi mở cặp ra kiểm tra cái ví lần thứ bảy vào buổi sáng hôm đó. Khi tôi nhìn vào thì thấy khuôn mặt Kelly Cox đang mỉm cười trên cái bìa sách. Tôi không nhớ là vẫn còn giữ cái quyển sách này trong cặp. Và hình như nó là một dấu hiệu. Nếu ai đó biết được câu trả lời vì sao một người đàn ông từ chối làm tình với một cô gái, thì đó sẽ là Kelly. Tôi lật nhanh các trang và đọc chương cuối cùng mang tựa đề “Hoàn Tất.” Tôi đọc lướt đến đoạn kết cuối.

“Những quy tắc này đã được kiểm chứng và đúng sự thật. Nếu lướt qua, hay bỏ qua, hay bỏ tất bất cứ công đoạn nào, hay phá vỡ chỉ cần một trong số tất cả các quy tắc này sẽ dẫn đến sự thất bại của mối quan hệ. Đàn ông không khó để nắm bắt. Tôi vừa giúp bạn làm được điều đó. Nếu lời khuyên của tôi không hiệu nghiệm hay bạn bực bội với kết quả thì có lẽ đó không phải người đàn ông dành cho bạn.

Chúc bạn hẹn hò thành công. Yêu thật nhiều. Và hạnh phúc mãi về sau.

Tôi gập cuốn sách lại. Cái ảnh chân dung cô ta ở bìa cuốn sách vẫn lọt vào tầm mắt tôi. Đôi mắt đầy hy vọng hình như đang cười tôi. Giở cuốn sách lên, tôi hét lớn.

“Đi chết đi con mẹ ngu!”

Tôi xé toạc bức hình. Tôi chưa từng giận như thế trong cuộc đời mình. Bố tôi từng nói nếu có chuyện giận giữ, ông sẽ gánh lấy và trút nó lên mình. Nhưng tôi thật sự thấy run lên vì sung sướng khi cuối cùng xé được cái bản mặt đó. À, mà tôi còn có cách trị con quỷ cái này, tôi ném thẳng cái bìa sách lên tường tàu điện ngầm. Con giận dồn sức lên bàn tay tôi làm cái mặt của mẹ Kelly đập vào tấm bản đồ hướng dẫn đi tàu điện ngầm rồi rớt lên tờ quảng cáo của lão luật sư chuyên xử lý mấy vụ ly hôn. Tôi giơ quyển sách lên cao, chuẩn bị ném Nữ Hoàng Hôn Nhân vào cái đường ray thì đột nhiên để ý mọi người đang từ phía xa. Họ xầm xì gì đó, rồi tùm đầu bàn tán, nhìn tôi như kiểu nhìn con cánh cụt hay con động vật hoang dã vô hại đi lạc trên tàu lòng đầy lo sợ, tò mò và hoàn toàn bất an. Tuyệt, tôi nghĩ. Cảnh sát sẽ gọi đó là CRLTT. Chứng Rối Loạn Tâm Thần. Tôi hét lên với một niềm tự trọng lớn lao trong lòng.

“Nhìn gì lũ đàn!”

Khi tôi tới văn phòng, tôi chẳng còn chút năng lượng nào để bật máy tính. Chưa ai đến hết nên tôi chỉ ngồi xuống và nghe tiếng tí tí khởi động của máy tính, tiếng máy in, máy photo. Sally tới vừa lúc tôi đang ngồi thui thủi ở bàn làm việc, nhìn vào cái màn hình tối đen, tay vẫn cầm quyển sách của Kelly.

“Geri, tớ biết cậu không có nhiều áo quần nhưng ít ra cũng phải để người ta một hai ngày để quên bộ công sở này chứ?”

“Sally? Cái thứ này có đúng không?” Tôi hỏi khi đưa cô quyển sách. Hành động này làm tôi cảm thấy mình ngu dốt. Đưa cô quyển sách cho Sally khác gì đưa cho ông trùm Donald Trump cuốn Cẩm Nang Mua Nhà của một thằng ngốc.

“Cái của nợ này chỉ dành cho mấy con ngu được nuôi trong chuồng ngựa thôi.” Cô nói khi mấy đầu móng tay mới sơn giật lở vài trang đầu. Cô liếc vài dòng rồi nhìn tôi nhận ra câu nhận xét vừa rồi chẳng khác sự thật trước mắt là bao. “Tớ không cố tình ám chỉ cậu. Xin lỗi. Nhưng quy tắc thứ 3 ở ngày hẹn thứ ba quá hiển nhiên và cá nhân tớ sẽ tiếp tục làm điều đó cho tới ngày hẹn 18. Trừ phi anh ta ăn tạp. Ít nhất đó là điều mẹ tớ từng nói. Quy tắc cho ngày hẹn thứ hai rõ ràng chỉ là các cách hành xử đúng mực ở đám đông và nếu cậu có lỡ nói từ ‘yêu’ với một thằng đàn ông, thậm chí là để nhận xét ‘em yêu bộ phim này quá thế’ hay ‘em yêu đôi chân em trong bộ váy này’ thì rồi cậu cũng sẽ thấy anh ta phôi thân mình trần truồng trước cậu mà thôi.” Cô trả cuốn sách lại cho tôi. “Mà sao cậu hỏi tớ vậy, Geri? Geri?”

Tôi òa khóc.

Sally vỗ vai tôi và dìu tôi về phía văn phòng của Hedda. Cô vòng tay ôm sát tôi lại, cố gắng an ủi.

“Cậu đã nói với hấn là cậu yêu hấn rồi, đúng không?”

“Không, Sally. Còn tệ hơn thế. Anh ta không muốn ngủ với tớ.”

Cô chỉ kịp buông một tiếng “Ôi trời.”

“Tại sao? Đàn ông không bao giờ từ chối chuyện đó. Đúng không?”

“Với tớ thì không. Ý tớ là... Ôi bạn yêu ơi, có thể hấn là đồng tính.”

“Không, anh ta là đàn ông bình thường. Anh ta siêu, siêu nam tính còn hơn Siêu nhân nữa, còn tớ cứ như cục đá kryptonite làm anh ta muốn tránh xa.” Nước mắt tôi không ngừng tuôn rơi còn Sally lục túi lấy ra chiếc khăn chùi mặt cho tôi.

“Sẽ ổn thôi mà. Nhìn tớ đây, cậu là một cô gái xinh đẹp. Và nếu cậu chịu khó trang điểm, cậu

còn đẹp hơn gấp bội phần. Cũng có thể vì căng thẳng mà thôi. Hoặc cũng có lẽ cậu làm anh ta nhớ đến mẹ mình. Cũng có thể cái đó của anh ta bị vênh sang trái và anh ta tự kỉ về việc đó. Cứ nói rõ ràng với anh ta. Tớ chắc chắn anh ta sẽ không mắc phải sai lầm một lần nữa đâu.”

“Ừ.” Tôi nấc lên trả lời. Rồi đột ngột Hedda bước qua Sally và tôi với một cái liếc mắt đầy thắc mắc. Cô ta thả bịch cái túi xách Berkin đỏ tía lên máy in, còn tôi đang lạy trời sao cho cô ta không thấy tôi khóc.

“Sally, nhớ nhắc tôi cho lái xe chai nước hoa mới nhé. Anh ta có mùi như cá chết ấy. Tôi không biết thằng lợn thối ấy ăn cái gì mà người ta lúc nào cũng hỏi có phải tôi mới đi đánh cá về không.” Cô ta đi đến bàn và lấy ra bình nước hoa khăn cấp L’air du Temps. Sau khi xịt từ tung tóc mình, cô ta mới để ý bộ mặt đang ướt nhèm ướt mắt của tôi. “Geri? Có chuyện gì thế?”

“Tôi không sao, cô Hedda. Có chút chuyện thôi. Không có gì cả.”

“Nếu không có gì cả, việc gì cô phải khóc. Giờ thì kể cho tôi nghe đi. Tại sao cô nhân viên yêu quý nhất của tôi lại khóc?”

Tôi cố gắng nặn ra một lý do dễ nghe và thuyết phục thì Sally nói thẳng.

“Đứa con trai cô ấy thích không thể làm chuyện đó được.”

“Cái đó của nó bị vênh về bên trái à?” Hedda hỏi trong khi giơ tay mô tả bằng ngón trỏ và ngón giữa.

“Không. Không. Anh ấy không muốn làm chuyện đó.” Tôi đấm chính.

“Ôi chào!” Hedda cất cao giọng đầy hạnh phúc. “Dễ ẹc. Anh ta là đồng tính, cục cưng ơi! Chào mừng tới New York! Lâu lâu cũng có vài vụ như thế đó. Chồng thứ hai của tôi là dân đồng tính. Đồng tính nhưng dễ thương hết sảy. Dù sự thật phơi bày, chúng tôi vẫn cặp kè nhau suốt. Chúng tôi ly dị nhưng vẫn sáng tối có nhau. Giờ thì chúng tôi là cặp chị em đi shopping, xem chương trình International Male với nhau...”

“Không phải, cô Hedda, anh ta không phải đồng tính. Chỉ là tôi làm anh ấy sợ... có thể vậy.”

Hedda đứng thẳng dậy và nhìn Sally ra hiệu đi ra ngoài.

“Sally, tôi nói chuyện với Geri một mình được không,” Sally ôm tôi rồi rời khỏi phòng. Hedda bước đến chỗ tôi cùng mùi nước hoa nồng nặc của cô.

“Geri, đây là câu hỏi riêng tư. Thứ lỗi cho tôi. Lúc này tôi chỉ nói về tên tài xế với cái mùi cá của hắn. Nhưng cô... ở dưới đó... nó đã là một người phụ nữ rồi chứ?”

“Hedda! Có. Tôi là... cái đó nó ổn và đã rồi.” Ngay lúc này tôi muốn gọi Maria và hỏi cô ghé qua chỗ làm và bắt tôi một phát.

“Nghe này, có lẽ cô hơi hấp tấp quá. Geri, tình yêu là khi cô bước vào cái thế giới tạp nham của người đàn ông cô yêu. Nếu không đi đúng đường đi, chuyện đó khó mà thành.” Hedda gỡ mấy miếng giấy trên mặt tôi và cô chùi hết nước mắt. Mắt tôi bắt đầu nóng bừng lên, tôi nhận ra thay vì đưa khăn giấy, Sally đã đưa cho tôi khăn ướt sắc mùi chất hóa học. Đây là lần đầu tiên Hedda cư xử như mẹ hiền thế này nên tôi gắng không hét lên khi cô nhỏ nước chanh lên khóe mắt tôi.

“Cám ơn, Hedda. Tôi sẽ ổn thôi.”

“Rồi cô sẽ thấy mình còn hơn cái gọi là ổn này. Cô sẽ là người đàn bà tuyệt vời. Quên thằng cha đó đi. Đi chơi với mấy cô bạn mình. Cô sẽ thấy thành phố này đi đâu cũng có đàn ông. Tất cả cô cần là giữ đôi mắt này luôn mở. Vài người đàn ông tốt. Một số họ tuyệt vời. Một số khác thậm chí còn trên cả tuyệt vời. Nhưng cũng có vài kẻ là lũ chó má, Geri à. Chỉ cần nhớ cô không dẫm phải cứt tụi nó.”

9. Lướt qua nỗi đau

“Coi chừng cút chó kia!” Maria nhắc khi cả hai chúng tôi đi ngang qua công viên Trung Tâm. Maria nháy qua đồng phân ngay giữa đường còn tôi nhắc một chân đang đi giày pa tin qua. Mùa hè lúc này đã tràn về khắp ngõ ngách thành phố này. Sau bảy giờ sáng, khi công viên đã vắng vẻ đôi chút, và nắng vàng rực rỡ thế này khiến ba đứng chúng tôi quyết định đi chơi chỗ khu biểu diễn ca nhạc trong công viên và trượt pa tanh với nhau. Emmy đến sớm hơn một chút để dựng sẵn mấy cột nón cho đường trượt và trò chuyện với một vài học sinh của mình. Nhờ vậy mà tôi với Maria mới đủ chút thời gian để kể với cô ấy về chuyện tôi và Todd với hy vọng nhận được chút lời khuyên. Chỉ tầm mười phút nhưng tôi nghĩ vậy cũng đủ với Maria. Với Emmy thì khác, có lần Emmy đã nói liên tù tì với tôi đến năm mươi hai tiếng không ngừng nghỉ để phân tích về trí não đàn ông. Emmy nỗ lực tìm ra được một lời giải thích đủ lô-gíc vì sao Todd lại bỏ đi và đồng thời không làm buồn cô bạn thân yêu quý của mình. Cô ấy nghĩ ra mọi lý do, từ việc Todd yêu đắm say tôi nhưng anh ta sợ chứng xuất tinh sớm của mình đến việc anh ta phải chối từ tình dục vì đang trong mùa chay tịnh. Sau khi nói vòng vo tam quốc, Emmy đi đến nhận xét là anh ta không phải đối tượng dành cho tôi và tôi dư sức tìm được người tốt hơn. Giống hết những gì tôi nghe được từ Hedda and Sally. Đó cũng chính là những gì cả trái tim và khối óc tôi muốn tin nhưng vì lý do nào đó chẳng thể làm được.

“Chính xác thì cậu đã nói gì?” Maria hỏi khi cô mua cây xúc xích ở ngay quán hè.

“Không gì cả.” Tôi trả lời và lục túi. Tôi thấy còn một đồng xu, tính ném vào cái vòi phun nước Những Thiên Thần Nước đằng kia. “Tớ ngồi ì một cục đó và thộn mặt ra.”

“Vậy là cậu không hề nói chữ nào?”

“Hình như có một từ ‘Gì cơ?’ nhưng anh ta chẳng giải thích lấy một lời. Đứng dậy và biến.”

“Hoàn hảo!” Cô cất cao giọng nhạo báng. “Còn cậu cũng mắc sai lầm thứ nhất rồi.”

“Trời, chứ tớ phải nói gì?”

“Ba chữ mà bất kỳ người đàn ông nào cũng muốn nghe.”

“Chim anh to?” Tôi trả lời khi đưa tiền cho người bán xúc xích.

“Không. Làm em đi.”

Anh chủ quán mém chút nữa làm rớt miếng xúc xích trước khi kịp đưa tôi. Chúng tôi tới bồn nước công viên rồi ngồi xuống, tôi nói, cố gắng hạ giọng xuống hết mức có thể.

“Maria, tớ không muốn đem ân ái đầu tiên với người đàn ông mà tớ muốn là cha của những đứa trẻ của tớ sẽ bắt đầu bằng ‘Làm em đi’ được.”

“Ừ. Cũng phải. Nếu thế thì thêm vào ‘Làm em đi, cục thịt của em’ nghe dễ chịu hơn.”

Tôi bắt đầu cắn miếng xúc xích được bọc bởi một lớp dưa leo và hành phủ caramen (hy vọng vậy) và nghĩ nếu Todd chỉ cần gọi và giải thích cho tôi thì đã chẳng có cái cuộc đối thoại mạnh mẽ này. Nhưng anh ta không tới nữa. Anh ta thậm chí còn chẳng thèm gọi điện. Dù rằng tôi biết mình sẽ không thể nào dẹp hết hoài nghi và sự căng thẳng này cho tới khi chúng tôi gặp nhau trực tiếp. Bốn đêm vừa qua tôi cố tình đi đổ rác muộn và kiểm tra xem phòng anh có sáng hay không. Nhưng đêm nào căn hộ ấy cũng tối om. Tôi chìm trong một mớ bòng bong không biết tình trạng này phải giải quyết thế nào. Lúc này thì đồng hồ trong tâm trí tôi đã thực sự làm tôi lạc mất phương hướng.

“Nhìn tớ này, Geri, giữa những đứa em trai và công việc, tớ cũng biết một hai điều về đàn ông. Trước hết là không bao giờ yêu cầu hẳn ta phải giải thích về những rắc rối của họ. Ngay cả lúc trên giường. Chỉ đơn giản là đàn ông không thể làm được việc đó. Đòi hỏi anh ta phân trần bản thân là bất khả thi. Tớ dám cá nếu cậu hỏi Todd sao anh ta không ngủ với cậu chỉ làm anh ta thêm khó xử.” Maria cắn một miếng xúc xích và nhìn bảng ô chữ được tạo từ những vệt mây trên bầu trời khi hàng loạt máy bay của các hãng LaGuardia và JFK chẳng chịt bay ngang qua. Với cái miệng đầy xúc xích, cô tiếp tục. “Sự thật là, đàn ông không biết lý do cho việc họ làm. Đó là tại sao họ kết hôn. Hầu hết những đứa con trai tớ biết đều cần ai đó chọn món cho ăn, khi nào thì nên làm tình và thăm trong phòng tắm nên mua màu gì. Tớ dám chắc Todd cũng chẳng khác là bao. Tớ cá với cậu là Todd sẽ không hiểu tại sao anh ta lại sợ đến thế vào đêm hôm đó.” Cô nuốt hết nửa cái xúc xích. “Có thể đó là lý do đến giờ anh ta vẫn chưa gọi cho cậu. Có lẽ anh ta đang cố gắng tìm cho ra một lời biện hộ nào cho để nghe một chút và ít ra là đảm bảo của anh ta cũng tin được.”

“Thật sao? Cậu nghĩ như vậy à?”

“Tớ biết. Và trong trường hợp nó xảy ra một lần nữa...”

“Sẽ không bao giờ có ‘một lần nữa’ đâu.”

“Geri, khi hai người muốn làm tình với nhau thì dĩ nhiên luôn có ‘lần nữa’. Và khi thời điểm đó tới và nếu cậu thực sự làm cậu vui thì tốt nhất đừng hỏi anh ta vì sao. Đừng nhìn anh ta như con chó nhỏ bị lạc ngoài đường hy vọng anh ta sẽ thay đổi mình. Để anh ta chứng minh cái oai đàn ông. Nhìn thẳng vào mắt anh ta, xô anh ta lên giường và nói ‘Làm em đi, chàng chiến binh. Làm ngay bây giờ!’”

Tôi phải đứng dậy và đi ngay. Nếu tôi ngồi đây thêm chút nào tôi không biết mình nên cười hay nôn cái đồng thức ăn này ra. “Nghe cũng có lý, Maria. Cảm ơn lời khuyên của cậu.”

“Hy vọng nó giúp cậu chút ít.” Cô vò cái khăn ăn lại. Tôi ném đồng xu xuống cái bồn phun nước. Tôi quan sát đồng xu rớt xuống tõm xuống mặt nước từ từ yên vị dưới đáy. Maria với tay ném đồng hai lần xu về phía đầu của tượng thiên thần. Nó đập trúng mặt của cái tượng rồi rơi thẳng xuống mặt hồ cách chúng tôi vài mét. Chúng tôi cùng nhìn đồng xu chìm dần xuống mặt hồ. Cô nhìn tôi và mỉm cười.

“Cẩn thận nhé, Geri. Điều ước sắp thành hiện thực rồi đấy.”

Hai đứa tôi tiếp tục đi dạo con đường dưới chân cầu và đến Bandshell; khu vực duy nhất của công viên mà bạn có thể chơi cùng lúc tám sáu hay bảy môn thể thao mà lúc mà không ai bị thương hay hề hấn gì. Lúc băng qua khu trượt ván và pa-tanh, có mấy đứa nhỏ đang học trượt ván gần đó, chúng tôi thấy Emmy đang nói chuyện gì đó với một đám con nít. Có một đứa tôi nhận ra được là Shoshanna. Emmy rất lưu tâm đến cô nhóc người Philippine này. Đầu con bé nhìn giống như mẫu thử của hãng sơn Benjamin Moore. Nghe đâu kể từ khi tốt nghiệp con bé phải giúp việc trong tiệm cắt tóc của mẹ dù Emmy tin rằng nó có khả năng tìm ra giải pháp cho cơn khủng hoảng năng lượng của thế giới. Shoshanna đang dùng dằng gì đó với Emmy khi chúng tôi bước tới.

“Chà, cô nhóc này là ai đây?”

“Tớ không biết cậu đang nói ai,” Emmy trả lời với một nỗ lực cười không được thành công. Cô cúi xuống và xếp mấy cái cọc hình nón cách nhau chính xác sáu xăng ti mét. Shoshanna chỉ về Maria và tôi.

“Các cô có muốn nói cho tụi cháu nghe tại sao cô Kozak không thể ngừng cười mỗi ngày thứ Tư sau tiết thứ 5 môn Đại Số không?”

Maria và tôi im lặng nhìn nhau để Emmy nháy vào. “Cô yêu môn toán loga. Và nếu em đã từng mắc kẹt giữa một trận động đất và có một cái địa chấn kế gần đó, em sẽ thích toán thôi.”

Cả đám con nít chịu thua rồi bỏ đi ngay. Shoshanna tán lại cho tới khi bọn bạn của nó đi khá xa.

“Cô không lừa em được đâu, cô Kozak. Em thấy có một anh tóc vàng siêu đẹp trai đợi cô ở ngoài sân trường lúc cuối giờ.”

“Đó là anh trai cô.”

“Em làm em dâu cô được chứ?”

“Em sẽ không thích yêu xa khi em vào học Đại học Công nghệ Massachusetts đâu” Emmy trả lời mắt không nao núng vừa lúc đặt xong mấy cái vật hình nón xuống.

“Em đã nói với cô rồi. Em sẽ làm thợ nhuộm!”

“Tuyệt vời. Em sẽ kiếm thêm ít tiền tiêu vặt trong thời gian ở ký túc xá bằng công việc đó.”

Shoshanna hất cái đầu đa sắc của nó rồi bỏ đi về phía mấy đứa bạn. Nó quay người hét lớn.

“Cô có biết phải kì công thế nào để em giữ cho mái tóc đỏ này luôn sáng sau tám tuần nhuộm không?”

“Em có biết phải kì công thế nào để giải được phương trình bậc hai mà không phải nói đến câu thứ hai không?” Emmy hỏi. Shoshanna quay người lại, nhắc bóng một chân và hích mũi lên.

“Ấn X bằng trừ B cộng trừ căn của B bình phương trừ cho bốn lần A nhân C cùng chia cho 2 A chứ gì? Cứ thử đồ em câu nào khó hơn lần sau đi.”

“Massachusetts có mùa thu đẹp. Em sẽ gửi cô một tấm bưu thiếp cho mà xem.”

Shoshanna chạy biến đi với một nụ cười mở trên môi. Maria và tôi đứng đó như thể cả hai đứa mới xem xong một bộ phim Ấn Độ không có phụ đề. Tôi cảm thấy tự hào cho Emmy và sự tận tâm giáo dục lũ trẻ. Maria nói chen vào.

“Tớ hy vọng con bé không có bầu sớm. Bọn con gái tuổi teen bây giờ chả khác gì lũ điểm hư hỏng.”

“Maria! Học sinh của tớ không phải thứ đàng điếm.”

“Ừa thì không, chúng chỉ may mắn hơn tụi mình thôi còn học sinh.” Tôi nói. Emmy và Maria nhìn những cột nón giao thông thẳng thớm trên bãi cỏ. Tôi ngồi lên ghế công viên và cố gắng chùi cho sạch vết tương ớt dính trên quần.

“Nhắc đến may mắn,” Emmy nói “Bryan mới mời tớ tới Câu lạc bộ Trường Đại học cho một bữa tối công ty.”

“Đây có phải ‘cuộc hẹn’ mà chúng ta đã đợi bao lâu nay?” Tôi hỏi.

“À thì, có và không. Anh ấy nói tớ là cuộc hẹn của anh ấy nhưng tớ nên mang theo một người bạn. Và Geri, tớ muốn biết cậu sẽ đi với tớ chứ?”

“Tớ thà ở nhà kiểm tra vú mình còn hơn.” Tôi trả lời ngay lập tức.

Emmy sốc. Cô nhìn tôi năn nỉ “Sao lại không?”

“Bởi vì tớ không thể nghĩ ra lý do gì để thành kỳ đà cản mũi cậu với Ngài Hoàn Hảo trong cuộc hẹn đầu tiên.”

“Thôi nào, chỉ một đêm thôi mà?”

“Đúng đó, Geri. Nói chuyện với mấy tên môi giới chứng khoán đâu có chết ai đâu.” Maria la lớn.

Tôi đứng dậy. Thành tâm mà nói, tôi không muốn đi bởi vì tôi dư sức biết đêm đó sẽ kết thúc như thế nào. Điều đầu tiên bạn sẽ làm với một cô gái mà bạn biết sẽ chẳng đi tới đâu là mời cô ta đi cùng với một người bạn. Tôi có thể tưởng tượng mình đang đứng trước bữa tiệc, uống một ly cocktail pha kiểu công nghiệp, nhoẻn miệng cười với một tên con trai mặc vest chỉnh tề và khi hắn nỗ lực gây ấn tượng với tôi thì cũng là lúc tôi nhận ra là hắn sẽ không bao giờ, dù có đổ cả núi tiền ở New York, để làm tôi yêu đến mức phải khóc nức nở ở chỗ làm hay đọc sách dạy tán đàn ông. Tôi nhìn xuống bộ đồ rẻ tiền của tôi, nói ra thành tiếng: “Ai thêm làm tình với mình chứ?”

Emmy băng qua vạch được và hơi ấn tượng với câu đó. Cô an ủi “Thôi nào. Đâu chỉ đơn giản là chuyện gối chăn.” Cô tiến sát tôi và nói nhỏ “Cậu muốn một người đàn ông đang hoàng. Cậu không muốn ai chỉ để... *làm tình*.”

Maria tiến sát đến và gia nhập luôn cuộc trò chuyện. “Sao không. Cậu ấy muốn làm tình. Bọn mình đưa nào cũng muốn làm tình hết.”

“Tớ thì không.” Emmy nói rất quả quyết. “Tớ muốn yêu và muốn làm với người mình yêu. Đó là Bryan.”

“Geri, cậu muốn... đợi đã, để tớ tìm cho đúng từ... Chúng tớ muốn cậu có một đêm quan hệ tuyệt vời. Làm tình mà có tình yêu hay cái gì đại loại như vậy. Bao lâu rồi cậu chưa làm chuyện đó? Xem nào. Hai năm?”

Câu nói dường như có sức mạnh dập tắt hết mọi tiếng ồn trong công việc. Mọi chuyển động dừng lại trước mắt tôi. Tai tôi ù đặc lại. Tôi bắt đầu thấy đất trời chao đảo. Emmy cố vót vát.

“Geri chỉ kén chọn chút thôi. Cậu ấy có thể tìm được đàn ông bất kì lúc nào cậu ấy muốn. Cậu ấy chỉ muốn chọn tình yêu thay vì những cuộc giao hoan vô nghĩa!” Nghe câu sến này, Maria ngả người ra cười lớn làm rớt ba thanh chắn đường.

Tôi đau khổ thú nhận. “Không Emmy, tớ chạy tình mãi từ

năm 2001 đến giờ. Tớ không có cái kiểu hấp dẫn giới tính được. Đàn ông, ít ra cũng là lũ tối nay chúng ta gặp, sẽ không nhìn

tớ và nghĩ ‘Mình muốn nhìn cô ta khỏa thân’. Họ sẽ nghĩ

‘Phải đi lấy đồ giặt thôi. Mình bỏ quên mẹ nó trong máy giặt cả tuần rồi.’”

“Còn đỡ hơn tớ,” Maria khẳng định. “Bọn đàn ông sẽ nghĩ ‘đắm con lợn đó một đấm cho nó kêu đi.’”

Emmy ngồi xuống cái ghế đầy chán nản “Cậu sẽ đi với tớ dù chỉ là để động viên được không? Và cởi mở hơn. Biết đâu nếu cậu mở cửa trái tim, cậu sẽ gặp người đàn ông trong mơ của mình thì sao?”

“Emmy, tớ không nghĩ dẫn một người bạn đến một bữa tiệc với một người có tiềm năng là bạn trai đến phố Wall Street là một ý kiến hay đâu.”

Maria mỉm cười nhìn chúng tôi. “Thế sao cậu không bỏ cái bao...”

“Tớ sẽ đi, nhưng nhớ là vì cậu thôi đây” Tôi trả lời. Emmy nháy phồng lên day day người đầy vui sướng. Niềm hạnh phúc của Emmy bao giờ cũng dễ lây cho người khác. Tôi chợt nghĩ biết đâu cô lại đúng. Có lẽ đây là một dịp hay. Tôi sẽ ngừng nghĩ về Todd trong vài tiếng đồng hồ và tự thưởng cho mình một đêm dễ chịu. Biết đâu tôi sẽ có được một điều tuyệt vời nào đó.

10. Một đêm ở Knickerbocker

Có lẽ nếu tôi vờ bị tiêu chảy thì Emmy sẽ dẫn tôi về nhà. Hoặc bị ợ hơi. Hoặc bị trào ngược dạ dày. Hay gàu bám da đầu? Đầu tôi không tìm cho ra được một lý do tử tế gì để thoái lui và chúng tôi thậm chí còn chưa ăn được một chén súp.

Emmy, Bryan và tôi đứng nói chuyện với nhau trên một cái bàn ăn tối dài vô tận tại câu lạc bộ The Knickerbocker. Bryan không chỉ đẹp trai như Emmy đã tả sau mỗi buổi cà phê mà còn sở hữu một vẻ quyến rũ mà tất cả bọn đàn ông trong phòng muốn có và hết thấy đàn bà sẵn sàng chết để ngồi vào lòng anh ta. Anh ta mang bộ vét đắt tiền của hãng Brooks Brothers với bộ khuy măng sét là cặp trâu và gấu bằng bạc sáng lấp lánh trong ánh nến. Anh ta đang say sưa kể mấy chuyện làm ăn ở phố Wall với cái miệng duyên dáng làm ai cũng phải say đắm nhìn nó.

“... rồi tôi nghĩ cái tên thô lỗ này sắp sửa giết tôi đến nơi nhưng rồi hấn chỉ khuyu người xuống bảo ‘Ý anh là Chaikin Oscillator’ chứ gì?”

Câu nói đó làm cả đám người òa lên cười. Ngoài trừ hai kẻ lạc loài. Tôi và Emmy. Hình như là vì cả hai đứa chúng tôi không biết Bryan đang nói về cái quái gì, hoặc vì mục đích cái chuyện cười vô duyên này nhằm gây ấn tượng với người phụ nữ ngồi ngay đối diện Bryan. Một người phụ nữ Thụy Điển đẹp đến mê hồn tên là Ingrid. Hình như cô ả mới bắt đầu làm việc ở văn phòng anh ta với tư cách nhân viên lưu kí. Cô ta hiển nhiên có thể trở thành một siêu mẫu nếu không hứng tình với cái nghiệp bảo hiểm này. Mắt cô ta màu xanh lá cây hài hòa với mái tóc để ngang vai đang thả lên bờ vai rám nắng nhân tạo. Cô ta miết cái miệng lý bằng ngón tay giữa, rồi tảo tợn nhúng nó vào ly nước. Cô ta nhoẻn một nụ cười khiêm dâm kiểu như “Câu chuyện của cưng làm em vui rồi đấy” hay “Đoán xem em có mặt quần lót không nào.”

Emmy tiến sát gần tôi. “Cái gì là Chaikin...”

“Tôi không biết. Cứ thấy họ cười thì mình cười theo. Tôi đi vệ sinh đây.” Tôi nói rồi đi ra khỏi bàn. Hoàn toàn từ bỏ hy vọng kiếm bồ. Ngay khi tôi đến cái câu lạc bộ Knickerbocker và ngó quanh cái phòng sặc sỡ sắc màu này cùng lũ đàn ông đã cưới vợ, tôi quyết định thà có một chuyến phiêu lưu tình ái với Chàng Rượu còn hơn. Bốn ly sâm panh và một ly rượu Glenfiddish từ năm 1954, ấy thế mà tôi vẫn đi thẳng thớm tới tận nhà vệ sinh phụ nữ. Ngồi trong buồng vệ sinh lần thứ tư với cái quần rút lên rút xuống vì bụng xẹp lép, mùi đồ ăn đầu đó thoảng qua làm tôi thêm một tô cháo Trung Quốc đến vô vọng. Một thứ mùi hương giữa nước xả vải Downey và mùi thuốc phiện. Đi xong, tôi đi ngửi quanh các buồng để xem cái mùi này từ đâu mà ra. Đến cái buồng cuối cùng, tôi mở nhẹ cửa và thấy một vị khách tuổi teen đang ngồi lên bồn toa lét. Một tay cầm mấy mẫu thuốc phiện, tay kia cuộn giấy lại để vo thành điều thuốc. Chẳng thèm nháy xuống xin lỗi hay ra vài cử chỉ lúng túng, cô ta ngồi yên một chỗ nhìn tôi với cặp mắt đỏ ngầu.

“Không ai rời cái bàn lúc đang dùng món súp hết.” Cô ta nói khi tay bẻ mẫu thuốc rắc nhỏ ra.

“Nếu có người chán ngấy mấy cái chuyện tầm phào về tour du lịch Cayenne thì ai cũng có quyền đi được cả.”

Mặt cô ta cau lại cố không gắt. “Là Chaikin Oscillators. Em nghe anh ta nói về nó rồi. Cũng hài hước đó.” Cô ta đưa điều thuốc làm từ đồng giấy toa lét lên miệng rít nhanh, rồi ho sặc sụa như bị hen. Cái mùi thuốc với giấy vệ sinh làm cả căn phòng có mùi cần sa. Cô ta nhắm lại lại hít lấy hít để cái mùi hương như thể đang nếm món canh hầm thịt. “Ahhh. Mùi của tháng Tư đây rồi.”

“Như mùa xuân ở nhà của David Crosby nhỉ.”

“Rút một miếng không?” Cô ta hỏi, tay giơ gói bột cần sa và miếng giấy lau hiệu Charmin.

“Không cảm ơn,” Tôi đáp. “Chị say rồi.”

“Hừm, vậy chị giúp em một việc được không? Canh chừng cái hộp tiền boa giúp em. Em chẳng muốn ai phá đám lúc phê thế này đâu.”

“Em nghĩ đám người này lại đi làm chuyện đó sao?”

“Chị giỡn hả? Hôm rồi em để mười tờ một đô ở cái bồn rửa mặt. Mấy ngày sau trở lại, có còn có 3 tờ đó.”

“Được thôi.” Tôi đi về phía cổng ra nhà vệ sinh và nghe tiếng cửa đóng sầm lại, từ xa tôi đã tiếng bước chân uyển chuyển của Emmy đi lại. Cô thả cái ví cầm tay xuống gương và nhìn mình với nỗi buồn sâu thẳm.

“Anh ta nhìn tớ còn ít hơn số lần anh ta nhìn cái đầu con linh dương trên tường!” Cô nói trong tủ hờn.

“Đó là con dê rừng.” Cô bé kêu lên trong phòng vệ sinh trong góc.

Emmy tròn tròn mắt nhìn tôi. Tôi chỉ gật đầu. “Đừng hỏi.”

“Geri, tớ phải làm gì đây? Cô ta lộng lẫy hết sức. Không. Cô ta không lộng lẫy, cô ta đẹp siêu phàm. Và rất có duyên. Còn thông minh nữa. Lại độc thân mới chết chứ. Và làm việc ngay cạnh anh ta ngày này qua ngày khác.

“Làm ơn đi mà. Cô ta có chân đẹp và dáng chuẩn nhưng đâu phải chỗ nào trên người ả cũng hoàn hảo.”

Emmy quay phắt người lại nhìn tôi bằng một niềm uất ức chờ chực vỡ òa. “Geri, cô ta có bằng nghề mát-xa”

Tôi đặt tay lên vai cô. “Thế thì toi cậu rồi.”

Nhớ lại tất cả những lần say nắng nhục nhã tôi đã có trong đời, tôi nghĩ tôi sẵn sàng quay lại thời gian đó bốn lần còn hơn ở vị trí của Emmy ngay lúc này. Thậm chí ngay cả việc Todd biến mất tăm, ít nhất tôi cũng còn thấy mình may mắn vì anh ta không có lãng nhãng với ai ngoại trừ cô bồ cũ của mình. Một cô ả đẹp như Skankasaurus Rex từ đâu xuất hiện và chẳng cần tốn chút giọt mồ hôi cướp ngay người trong mộng của Emmy. Emmy vẫn cố giữ vẻ kiên cường khi thấy có sự hiện diện của Ingrid. Nhưng khi tôi nhìn cô bặm môi lại, tôi biết cô đang mất dần hy vọng. Môi dưới của cô bắt đầu nhú lại run rẩy nhưng rồi cô dừng lại ngay.

“Tớ là ai mà dám đua đòi với ả. Tớ là giáo viên toán. Nhìn tớ quê mùa đúng kiểu giáo viên toán.”

“Tớ nghĩ cậu rất đẹp. Và thông minh. Và có duyên. Và rất cả bọn con nít ở đội toán học ở trường trung học đều nghĩ như vậy. Ngoài ra, nếu sự thật này làm cậu thấy đỡ hơn thì tất cả bọn tớ đều không hề có bồ kể từ lần bầu cử cuối cùng. Ngoại trừ, ừ thì một người, là Sally, nhưng cậu ấy là gái trinh nên không tính.”

Emmy gập cái túi lại đầy buồn bã. “Tớ xin lỗi tớ đã kéo cậu tới đây Geri. Tớ biết cậu không muốn tới đây. Giờ thì tớ thấy hối hận mình đã ở đây.”

“Ôi trời, bất cứ nơi nào tớ ở với cậu, nơi đó đều tuyệt vời.”

Ngay lúc đó thì Ingrid bước vào phòng vệ sinh nữ và đứng ngay sát cạnh Emmy. Sải chân cô ta bước dài và khoan thai còn hông lắc như cái máy nhịp.

“Ôi, Emelia.”

“Là Emily. Hay gọi là Emmy được rồi.”

“Emmy, tôi mới nói chuyện với Bryan, anh ấy nói cô làm việc ở trường học cơ đấy.” Mắt ả ta quét một lượt đầy dò xét như thể không biết Emmy có phải là bà trông trẻ hay phải dạy tô màu trong lớp học.

Emmy cố gắng tiết lộ một phần sự thật. “Tôi là giáo viên.”

“Hồi ở Thụy Điển, tôi có làm tình nguyện ở mấy trường dạy ngôn ngữ bằng tay đó. Nếu cô có chương trình này ở trường, tôi tham gia với được không?”

Rượu không cản được tròng mắt tôi trợn ngược lên. Ingrid cùng cái ngữ điệu cao vút như được bôi trơn thật sự làm Emmy có cảm giác như bị con dê núi húc vô bụng. “Ờ... chắc rồi. Rất thú vị.” Emmy khổ sở gật đầu.

Ingrid vỗ tay trong niềm vui sướng ngây thơ. “Tuyệt vời. Tôi sẽ liên lạc cô thông qua Bryan. Anh ấy sẽ là bạn liên lạc của chúng ta. Tôi sẽ ăn trưa với anh ấy ngày mai và hỏi thử xem. Được chứ?”

“Ờ,” Emmy trả lời. Từ này nghe như âm phát ra từ địa ngục.

“Tôi rất muốn được nói chuyện với cô thêm.” Ingrid củng cố tình keo sơn gắn bó mới xây dựng bằng hai nụ hôn cháy bỏng lên má của Emmy. Emmy bỏ đi ngay, chùi sạch mặt cô như đứa con nít năm tuổi mới bị một bà cô già có râu hôn vậy.

Lỡ hứa với con bé trong toa lét, tôi phải đứng đằng sau và quan sát Ingrid chải mấy lọn tóc của ả. Lúc chải tóc, cô ả thấy cái hộp đựng tiền boia ở trên bồn rửa tay. Cô tay lục mớ tiền rồi moi mấy đồng xu ở tận đáy hộp. Để ý thấy tôi đang nhìn chăm chăm, ả dừng lại.

“Tôi sưu tầm đồng hai lăm xu ấy mà,” Cô ta chữa thẹn.

“Ai cũng vậy mà.”

“Cô hẳn là nhân viên xuất bản.”

“Nhà văn. À, thật ra tôi muốn là một nhà văn. Tôi viết kịch bản phim. Tôi làm việc trong một bộ phận của công ty xuất bản.”

“Thật sao? Ở Thụy Điển, bạn học của bố tôi là đạo diễn Ingmar Bergman.”

“Còn ở Long Island, bạn học bố tôi là thằng cha nghiện rượu tên là Re-pete. Họ gọi ổng là vì... vì...”

Tôi không thể tiếp tục. Giọng tôi lạc đi khi mắt tôi nhìn bờ vai của Ingrid. Ngay khi cô ta sửa lại mái tóc bụi lọn đầy kiểu cách của mình, tôi nhìn trần trối vào điểm đó. Đây rồi! Một điểm duy nhất không hoàn hảo của ả. Cô ta xả tóc rồi búi lại theo kiểu búi xoắn của dân Pháp và kiểm tra hai bên tóc mình “Búi lên hay thả xuống đây?”

“Dĩ nhiên là búi lên” Tôi đáp, người vẫn sượng trân. “Tôi đi đã.”

Tôi lấy tờ năm đô ra khỏi ví và bỏ lên cái hộp tiền boia. Trên đường đi ra, tôi nghe tiếng cô

phục vụ bước đến bồn rửa mặt. Ở tận xa, tôi vẫn còn nghe cô ta nói với Ingrid, “Ở cái đất nước này sao tờ năm đô giống nhau vậy trời?”

Tôi húc phải anh chàng phục vụ khi bước vào lại phòng ăn, ngay lúc anh ta đang đổ thêm nước. Tôi cố gắng xin lỗi và chùi vết nước đổ ra trên áo anh ta nhưng anh chàng dễ thương chỉ xua tay tôi đi, tỏ ý việc đó không quan trọng. Tôi đang đứng thộn ra như tên cảnh sát Keystone thì Ingrid kiêu diễm bước lại rồi bằng qua tôi như thể nàng tiên đang ban phát cho mị dân chút sắc đẹp. Tôi bỏ đi và ngồi xuống thật nhanh như thể đi vào rạp hát lúc buổi hòa nhạc đã bắt đầu. Khi Bryan thấy Ingrid thùng thảng bước tới, anh ta ngồi thẳng lại và vuốt cái cà vạt cho mượt mà. Anh ta đợi cho tới lúc cô ta trở lại ghế ngồi mới ngồi xuống.

Emmy nhìn cô ta nói không nên lời, quay sang tôi hỏi thầm “Làm sao... làm sao cô ta trông càng đẹp hơn vậy?”

“Đội đã,” Tôi nói ngay khi có gã cố bắt chuyện với Ingrid.

“Cô Ingrid, thế đàn ông Thụy Điển có to không vậy?”

“To cái gì nữa chứ? Tôi không có nhiều kinh nghiệm lắm với đàn ông Thụy Điển.” Cô ta cúi đầu xuống một chút và nhìn về phía Bryan. “Tôi thích những chàng trai Mỹ ở phòng làm việc công ty mình cơ.”

Cả đám đàn ông bảnh bao ồ lên đầy mãn nguyện trong khi cô ta vẫn đắm đuối nhìn Bryan. Bryan nở một nụ cười tươi rói rồi anh ta sửa lại khăn ăn trên lòng mình. Hình như là để cố dấu chút bối rối. Emmy nhìn chằm chằm vô chén súp với hy vọng không ai chú ý mình đang khóc.

Tôi nói lớn từ phía đối diện “To là về chiều dài hay chiều rộng?”

Lúc này Ingrid mới thôi nhìn Bryan và quay sang phía tôi. “Tôi không hiểu.”

“À thì họ bự kiểu này?” Tôi hỏi khi tôi vươn tay cao quá đầu mình, “hay là kiểu này?” Tôi dang tay rộng ngang vai, ngờ đâu lại húc phải đúng anh chàng bồi bàn đang rót nước lúc nãy.

“Ôi không không. Họ bự kiểu này nè.”

Không khí cả bàn chợt im phất khi Ingrid dang hai tay rộng ra như hứng lấy thứ gì. Kiểu như huy hiệu con đại bàng Mỹ lúc sắp sửa chấp cánh, tay Ingrid dang lên cao quá đầu, làm lộ ra hàng lông nách vừa dài, vừa đen thui, lại vừa rậm rạp. Hết thấy cánh phụ nữ ngồi ở bàn ngay lập tức nhìn xuống hoặc quay sang chỗ khác, tránh hàng lông mơn mớn trên nách của Ingrid. Bọn họ như thể ngấm trao đổi với nhau thứ thông điệp nào đó khi nhìn vào mắt nhau. Mấy gã mới đầu còn hứng thú với người đẹp này bây giờ nhìn như thể sắp nôn mửa, đập cái khăn ăn xuống bàn dằn dỗi. Còn anh chàng ngồi bên cạnh Ingrid không còn bận tâm phải giữ phép lịch sự, vứt ngay miếng bánh quy đang ăn dở vào cái chén.

Chỉ có hai người duy nhất không bị vỡ mộng làm tình với cô ta là tôi và Emmy. Cô túm lấy khăn ăn chấm chấm lên khóe mắt, chùi đi giọt nước mắt chưa kịp trào ra. Cô liếc tôi thăm thì “Cám ơn cậu.” Giờ thì ước mơ có được Bryan đã quay trở lại.

“Tôi cũng nghĩ dân Thụy Điển như thế.” Tôi đáp. “Món súp ngon quá. Phải súp cilantro không vậy?”

Lúc tàn tiệc chẳng ai thèm bắt chuyện với tôi. Tôi cố gắng bắt mình theo dõi cuộc trò chuyện của Emmy và Bryan ở hàng ghế piano trong đại sảnh. Cả hai đang khúc khích cười gì đó khi Bryan dạy cô chơi với mấy cây dũa. Lúc đang uống dở ly rượu cuối cùng, tôi nhìn lên đầu con dê rừng sừng sừng trên tường. Mắt nó nhìn tôi như kiểu “quỷ dữ đang dòm ngó nhà

người”, tôi ngồi đó thầm thì một lời ước nho nhỏ. Tôi hy vọng, giữa buổi tiệc với hàng chục con người đang mang những bộ đồ đắt tiền, những nội thất hàng ngàn đô la, và con linh dương bị nhồi bông đắt đỏ trong cái câu lạc bộ Knickerbocker này, Bryan sẽ nhận ra được anh ta đang ngồi cạnh với một báu vật vô giá mà không một thứ lợi ích công việc nào có thể đem lại được.

Cầm lấy ly rượu xa xỉ trong tay, tôi quyết định đi khám phá mấy phòng khác. Lúc tôi đi xuống cái hành lang mờ mờ, bằng qua mấy bức chân dung của mấy quý nhân đã chết giàu có vừa già vừa mập mặc những bộ đồ xanh đắt tiền, tôi cảm thấy một sự thúc giục lạ thường ở cuối hành lang. Mùi gỗ cháy mang một hơi ấm dịu dàng như mời gọi tôi bước vào một phòng ngồi nhỏ với hai chiếc ghế bọc da được đặc đối diện đốm lửa cháy lách tách. Phía trên lò sưởi treo một bức tranh người đàn ông già nửa hơi giống Max. Ngày khắc bên dưới là vào năm 1843. Tôi dựa vào cánh cửa và cười khúc khích một mình. Một lúc sau tôi mới để ý có người ngồi ở góc ghế. Anh xoay người lại để nhìn tôi. Thế nhưng chỉ cần nhìn vào bờ tóc, tôi đã nhận ngay ra anh.

“Em không thể tưởng tượng ra anh lại ở một nơi như thế này.” Tôi nói khi lắc nhẹ ly rượu trên tay mình. Anh từ từ đứng dậy khoe thân hình khỏe khoắn cao tới một mét chín của mình. Ôi trời, tôi thầm nghĩ. J.T. trông đẹp không tả xiết. Anh không mang bộ vest trắng như thường lệ mà là chiếc quần ka-ki tôi thấy anh mặc trong bức poster quảng cáo. Và chiếc áo sơ mi màu xanh kiểu hoàng gia mà anh để bung vài nút khoe bờ xương đòn khỏe khấn càng hợp hơn với màu mắt anh. Tóc anh trông có vẻ ngắn hơn và đen hơn một chút so với lần cuối tôi tưởng tượng. Có lẽ tại cái bánh bích quy lúc này đã làm cho lần tưởng tượng này khác đi một chút.

“Em thích cái áo xanh này đấy. Nó trông hợp với anh lắm.” Tôi nói vừa lúc nhấp thêm một ngụp.

Nhưng J.T. chỉ lặng thinh. Anh đứng đó chau mày lại, nhìn tôi như thể cả hai đứa là người xa lạ và tự hỏi làm thế nào tôi tìm ra được căn phòng này. Vài giây sau, anh chỉ nói được một câu “Cảm ơn.”

Chúng tôi đứng nhìn nhau trong im lặng. Mặt đối mặt, dò xét lẫn nhau, nhưng cả hai chúng tôi không di chuyển gì. Tôi tự hỏi liệu có phải vì ly rượu mạnh tôi uống tôi nay hay thuốc cần sa của cô bé trong toa lét lúc này đã làm tôi có một hình ảnh rõ ràng của J.T. trước mắt mình như thế này. Dầu khi nghe được Emmy gọi lớn từ sảnh hành tôi, tôi cảm thấy như mình hoàn toàn có thể vượt người tới lấy và bắt lấy bờ vai anh.

“Geri! Đi thôi!”

Tôi đặt ly rượu nay đã cạn xuống cái bàn gần đó và nhoẻn miệng cười nhìn anh. “Gặp lại anh sau.” Tôi nói rồi đặt tay vào túi quần mình. Mặt anh trông vẫn rất phân vân khi anh nhìn tôi đi ra khỏi phòng.

Lúc vào lại đại sảnh, tôi thấy Emmy đang đứng giữa đám đồng nghiệp của Bryan. Mặt cô sáng bừng lên hạnh phúc khi Bryan cúi người xuống hôn nhẹ lên má cô. Sau khi nhìn thấy tôi, cô vẫy tay với nụ cười tươi thắm trên môi, làm cái ví xách đập trong niềm hạnh phúc lên ngực cô. Vừa lúc cả hai chúng tôi đi ngang qua lũ đàn ông sắc mặt tiền bạc bắt tay nhau, tôi quay người lại nhìn lên con dê rừng treo trên tường. Trao nó một nụ cười, nhờ nó mà tôi đã gỡ gạc cho bạn mình tối nay.

“Cảm ơn anh bạn,” Tôi nghĩ. “Nhờ mày mà tao còn chút hứng thú với cái chỗ chết tiệt này.”

Nhưng tôi nói điều ấy quá sớm. Vẫn còn say sưa sau nụ hôn với Bryan, Emmy xoay sở mãi với cái chìa khóa khi chúng tôi bước lên căn hộ của mình. Cô ấy vẫn còn háo hức đến nỗi tìm không ra chìa khóa để nhét vào. Còn tôi thì say đến mức sẽ ngã chổng vó nếu không nhờ dựa vào tường.

“Tớ không thể nào tin được anh ấy muốn gặp lại tớ lần nữa! Tớ biết mình đã tiến thêm một bước đến cuộc hẹn chính thức của hai đứa. Tớ cảm thấy vậy đó. Geri ời Geri à, tớ nợ cậu lần này, sẽ trả công cậu thật lớn.” Cô nói khi cuối cùng đã mở được cổng ra vào nhà tập thể.

“Cậu cho tớ cóp pi môn Đại số năm lớp 9 rồi mà. Ít ra tớ cũng giúp được cậu gì chứ.” Tôi vấp phải lề cửa lúc bước vào. Lúc này tôi chỉ mong sao được ngay lập tức bước lên giường và ngủ ngay lập tức.

Emmy tiếp tục phân tích từng chữ một mà Bryan đã nói cho tớ khi chúng tôi bước lên được tầng đầu tiên còn mở đèn. Khi tôi nghe tiếng lách cách quen thuộc của căn hộ ngay sau lưng tôi, một cơn sóng gợn nhẹ lên trong lòng khó tả. Thế nhưng lại có thêm một người khác chạy vội lên bậc thang và cơn gió lạnh mà cô ta mang theo kéo tôi về thực tại phũ phàng. Tai tôi căng lên nghe từng tiếng chân cho tới khi nó dừng lại. Với chút kiên cường còn sót lại trong lòng, tôi biết rằng nếu mình quay lại, tôi sẽ phải thấy nỗi đau mà tôi không muốn đối mặt trong lúc tuyệt vọng này. Giọng người phụ nữ đó hòa vào tiếng anh, tôi có thể nói được gì khi mình hoàn toàn không có sự chuẩn bị trước nào.

“Chào Geri,” Todd nói, giọng anh nghe lạ hơn mọi khi “Dạo này em thế nào?”

Hít một hơi thật sâu, tôi xoay người chậm rãi đối mặt với cơn ác mộng của mình. Từ tầng dưới nhà anh nhìn lên tôi với khuôn mặt, nửa như một kẻ vừa bị đánh trọng thương đầy đau đớn, nửa như cậu bé bị tụt quần trong lớp thể thao. Mắt anh như nài nỉ tôi, cố gắng nói nhiều hơn những điều ngôn từ không diễn đạt được. Hồn tôi như muốn lìa xác để bay đến chạm khuôn mặt anh bằng đôi bàn tay mình. Tôi muốn quấn lấy đôi môi anh và cọ cảm mình lên bờ râu chồ tai anh. Nhưng tiếng đằng đẵng đầy mùi bạc hà của cô ta kéo tôi về lại thực tại.

Cassie đứng ngay sau lưng anh. Vẫn lơ đi sự tồn tại của tôi như thường lệ. Với vẻ bề ngoài đó, cô ta luôn là thứ tôi không bao giờ trở thành được. Nét nữ tính mềm mại và mong manh như thể lúc nào cũng cần sự chở che. Tóc cô ta như phát ra chút ánh sáng mờ ảo phản chiếu lại ánh đèn cầu thang. Cô ta mang bộ đầm đen ôm sát người đến mức bạn có thể nhận ra ả không mặc cả quần lót. Cô ta đứng ngay sau anh. Đứng tựa lên một chân, cô ta lục lọi ví xách của mình trong khi tay kia cầm tờ áp phích quảng cáo vở kịch “Annie Get Your Gun”. Tìm mãi không ra, cô ta túm lấy vai áo của Todd giật nhẹ.

“Đưa em chìa khóa được không, anh yêu?”

Anh yêu? Tại sao cô ta lại gọi người đàn ông suýt lên giường với tôi là anh yêu? Tôi gần như quy ngã, cảm giác như thể bạn vừa bị sốc, vừa mất đi một đức tin trong lòng. Sở dĩ tôi biết mặt mình trông thảm hại thế nào vì Emmy lúc này đang đi rón rén lên cầu thang. Tôi quay lại nhìn Todd, anh vẫn thôi không nhìn mặt tôi. Như thể cả hai chúng tôi đang nhìn nhau trong đau khổ giữa hai làn song sắt. Nhưng chỉ có điều tôi chẳng thể biết được ai trong số hai người là kẻ phải bị giam cầm.

Anh cất giọng. “Gặp em sau nhé. Khi nào rảnh đi uống bia cùng tụi anh cho vui.”

Anh ta đang dối trá. Anh ta dối tôi ngay trước mặt bạn tôi và cả người phụ nữ của anh ta. Thậm chí khi say thế này, tôi biết mình đang bị dối xử chả khác gì một con ả ngu ngốc.

“Thật chứ?” Tôi đáp trả, ngạc nhiên vì giọng mình hào hứng khác lạ. “Em rảnh cả. Từ lần cuối đó đến giờ, tối nào cũng rảnh hết.” Chết tiệt. Mình hóa thành một kẻ tuyệt vọng từ lúc nào

vậy.

Anh ta đột nhiên chần chừ. “Anh thật sự không nhớ đêm cuối cùng mình uống với nhau như thế nào nữa.” Anh ta thừa nhận “Anh nghĩ... có lẽ là tuần trước...”

Emmy nhìn xuống từ tầng hai và vẫy tôi đi lên lầu. Trong lúc này, cô hẳn là đang nghĩ tôi sắp sửa quậy anh ta một trận hay mửa lên người anh ta. Mà có khi hai ý này cũng hay. Nhưng rồi tôi bậm môi lại, quay người đi thẳng lên lầu. Tôi không trả lời Todd hay chúc họ ngủ ngon. Ước sao cho hai con người đó gặp ác mộng. Một đêm kinh hoàng. Tôi hy vọng vở kịch bọn họ vừa xem thật dở và cầu cho cô ta nhai nhầm phải thuốc dị ứng.

Khi Emmy và tôi bước vào căn hộ của mình cô hỏi tôi có muốn kể cô nghe mọi chuyện không. Nhưng quá xấu hổ nên tôi trả lời rằng mình chỉ muốn đi ngủ ngay. Nhưng ngay khi tôi tắt đèn và nằm lên cái nệm đơn thân này, những suy nghĩ lại ập đến trong đầu. Việc Cassie có mặt ở căn hộ anh ta tối nay đã giải thích tất cả. Anh ta không xuất hiện hẳn nhiên là không còn lý do để đến đây nữa. Giải thích cho một người nghĩa là bạn muốn họ hiểu bạn. Muốn họ hiểu nỗi lòng bạn có khác nào tự thừa nhận mình sai. Câu trả lời giản đơn nhưng sao đón đầu quá. Anh ấy đang đóng vai Rhett Butler⁽¹⁾. Todd không xuất hiện vì không muốn khó xử với bạn gái anh ta. Anh ta không cần phải đọc đến 100 trang giấy để biết mình phải làm gì. Hít một hơi thật sâu, tôi xoay người chậm rãi đối mặt với cơn ác mộng của mình. Từ tầng dưới nhà anh nhìn lên tôi với khuôn mặt, nửa như một kẻ vừa bị đánh trọng thương đầy đau đớn, nửa như cậu bé bị tụt quần trong lớp thể thao. Mắt anh như nài nỉ tôi, cố gắng nói nhiều hơn những điều ngôn từ không diễn đạt được. Hồn tôi như muốn lìa xác để bay đến chạm khuôn mặt anh bằng đôi bàn tay mình. Tôi muốn quấn lấy đôi môi anh và cọ cảm mình lên bờ râu chồ tai anh. Nhưng tiếng đăng hăng đầy mùi bạc hà của cô ta kéo tôi về lại thực tại. hi tôi phát hiện Timmy Krietchek, tình yêu của đời tôi vào năm tôi học lớp 9, đang hôn con nhỏ Suzy Motts sau sân khấu khiêu vũ đêm Halloween dance, tôi quên hẳn ngay lập tức khi chơi đến trò đớp táo. Còn lúc Kevin, bạn trai thời đại học của tôi, muốn quen người khác, tôi khóc mất hai ngày nhưng rồi lại quên ngay số điện thoại của anh ta. Nhưng một niềm đau không thành hình lại ập đến. Tình cảm tôi dành cho Todd không phải thứ cảm xúc cho đứa con trai khác. Làm sao quên được nó chỉ bằng một điệu nhảy hai vài đêm đi chơi với mấy cô bạn gái. Tôi cảm thấy buốt giá và mất phương hướng, như thể tôi mới tìm thấy được đường về nhà từ một trận bão tuyết nhưng không ai dang rộng cánh cửa đón mình. Nó từng xảy ra một lần trong đời tôi trước đây. Chỉ là tôi không thể tin được còn có một người khác ngoài mẹ mình làm tôi đau đớn với cảm giác đó.

11. Những viên đá có hình trái tim

Từ lúc chả thèm quan tâm cuối tuần phải làm cái gì, tôi vớ lấy quyển vở và ngồi lên xe bus đi một mạch từ Jitney đến Southold. Khi đã yên vị, tôi bắt đầu giở sách, sửa soạn viết một lá thư giới thiệu xuất bản mới và thuyết phục hơn. Thế nhưng khi xe còn chưa đến đường hầm trung lộ Manhattan, tôi đã ngủ gục lên vai bà xơ nào đó ngồi kế bên mình.

Hai giờ sau, sau khi ngủ băng qua quận Queens, những mini plaza và các cửa khu thương xá bao trùm hầu hết khu Long Island, tôi thức giấc nhìn những vườn nho bạt ngàn qua khung cửa sổ. Cuối cùng, tôi đã đến chặng đường cuối của chuyến cao tốc Long Island. Nơi tuyến xe số 25 khẳng định vị trí độc tôn là con đường chính xuyên dọc thành phố này. Nơi mà những vườn nho, bãi cỏ được vun cấy mình mọc tươi tốt giữa thanh âm và vùng vịnh. Tôi xin lỗi xơ Mary Eunice vì lỡ nhỏ nước dãi lên áo bà, rồi chúng tôi cùng dừng lại ngay trước ngân hàng tiết kiệm của Southold. Từ cửa sổ, tôi đã nhìn thấy bố mình đứng từ góc đường đằng xa đợi tôi; vẫn là thái độ sốt sắng như lần đầu tiên tôi đi học ở nhà trẻ về. Mặc một chiếc áo thun được phát miễn phí từ công ty dầu nhớt mô tô và chiếc mũ John Deere rất đặc trưng, ông vẫy chào tôi trước cả khi tôi kịp xuống xe. Hồi học lớp sáu, tôi từng xấu hổ chết đi được với người bố “héc quìn” cao đến gần hai mét lúc nào cũng hào hứng nhìn tôi từ phía cửa tàu. Nhưng ở tuổi hai mươi sáu như bây giờ, tôi sẽ rất thất vọng nếu ông chỉ lạnh lùng ngồi trên xe tải đợi tôi.

“Con gái của bố, khỏe không hả con?” Bố tôi bật khóc khi ôm chầm tôi trong vòng tay siết chặt của mình.

“Dạ khỏe ạ.” Ngẹt thở trong cái ôm hào phóng, khó khăn lắm tôi mới trả lời lại được. Lúc nào cũng vậy, trong cái ôm đầy hơi ấm này, tôi luôn cảm thấy muốn khóc nhưng rồi tôi kiềm lại được. Tôi chớp mắt cho trôi đi giọt nước mắt trước khi nhìn thẳng vào khuôn mặt của bố. “Con đã bảo con sẽ về nhà để giúp bố sửa chiếc Muntz rồi mà.”

Ông đẩy nhẹ vai tôi ra và nhìn chằm chằm vào mắt tôi. “Con ổn cả chứ?” Ông hỏi. Tôi gật đầu trả lời “Dạ phải” và ngay lúc đấy, từ đằng xa, tôi thấy Poppy băng qua con đường, tay cầm hộp pizza đang bốc hơi nghi ngút.

Ông đưa cái bánh Pizza cho bố rồi nhắc bóng tôi lên “Ôi cháu gái bé bỏng của ta.”

“Pops ơi,” Tôi chết ngạt dưới sức nặng của vòng tay ông. Người đàn ông duy nhất tôi biết lại bự con và rắn chắc hơn bố chính là ông tôi, Poppy. Với mái tóc bạc và vòm râu cá trê, trông ông y hệt ông già Noel luôn phát quà cho trẻ em vào đêm Giáng sinh. Emmy tuyệt nhiên nghĩ rằng lý do tôi chẳng hề hẹn hò thuở còn trung học là bởi mọi thằng con trai đều sợ phát khiếp các đấng nam nhi trong gia đình tôi. Mãi cho tới ngày tôi nhận ra rằng mình có thể nhổ lông thừa giữa hai hàng lông mày mình, tôi đã hoàn toàn tin.

Chúng tôi bước lên xe tải, tôi ngồi lọt thỏm giữa bố và ông nội Poppy, tay ôm chặt hộp pizza trên cả quãng đường về nhà. Thả mình trên con đường xóc, nghe những thanh âm của máy móc kêu lên từng tiếng lách cách nhẹ nhàng dưới bánh xe, bỗng nhiên, tôi thấy mình hạnh phúc biết bao nhiêu khi được trở lại quê hương mình. Lúc bố mở garage, phớt tôi hít hà lấy mùi dầu nhớt ô tô và xăng đã quá đỗi thân quen. Mùi động cơ làm tôi nhớ tới Todd. Với tay lấy một miếng pizza để trên chiếc xe bán tải cũ, tôi quan sát bố và ông giờ tắm phủ ny lông ra khỏi chiếc Muntz.

Bố cứ xin lỗi tôi mãi về bữa tối đơn giản này: “Xin lỗi con vì bữa tối tẻ nhạt này nhé, con yêu. Nếu bố mà biết con về thì...”

“Nó sẽ đặt một bữa Trung Quốc hoành tráng rồi” Poppy nói chen vào.

“Nhưng chúng ta nôn cho con Muntz nó chạy lại sớm. Thời tiết đang độ đẹp thế này cơ mà.”

“Ồn mà bố.” Tôi trả lời khi cố nhai hết miếng pizza ăn dở. Khi cả hai người kéo miếng phủ xe xuống, tôi ngừng ăn. Trong một khoảnh khắc, cả người tôi trở nên nín lặng. Cả ba chúng tôi bần thần nhìn chiếc xe. Đã bao nhiêu năm trôi qua, nó vẫn làm cho chúng tôi ghen ngào không nói nên lời.

Bố thở dài, lấy tay quệt lên trán, và nói một câu muôn đời mỗi khi ông gỡ miếng bạt phủ xe xuống.

“Khỉ thật, nó đẹp quá đi mất.”

Tôi phải đồng ý với ông. Trước mặt chúng tôi là một bộ máy tuyệt tác của nước Mỹ. Một chiếc Muntz Jet màu xanh bạc hà đời 1954 với tròng bánh xe trắng dày mà phải cần tới cái bàn chải lông ngựa cỡ bự mới chùi sạch nổi, và bộ gầm xe dài đến nỗi khó lòng để vừa trong garage. Ghế ngồi phía sau như lưỡi của hàng trăm con bò xếp nối tiếp nhau thành một hàng. Còn nội thất chiếc xe màu đỏ như máu tươi, chưa hề bị phai. Thậm chí, những phần mạ crôm vẫn sáng dù không hề có ánh sáng nào hắt vào trong.

Bố tôi bước đến cuối góc garage bật cái máy cát-xét lên và nhấn nút chơi nhạc. Bài hát *“Marie’s the name of his lasted flame”* của Elvis Presley thối bùng lên sức sống cho cả garage. Trước đây cả ông và bố tôi từng có một luật lệ cho garage. *“Không bao giờ bước vào nhà mà dầu mỡ còn dính trên tay”*, *“Không được động tay vào ống máy lạnh”* và *“Bỏ cây trắc vi kế vào đúng nơi lấy ra”* rồi trở lại điều 1. Khi nào có sự hiện diện của Muntz, ở đó có Elvis, luôn luôn là như vậy. Bố tôi lý giải: Một cô gái phải biết bố mình hiện diện ở đâu trong trái tim.

Mà quả đúng là như vậy. Chiếc xe này có từ thời Elvis. Thuở bố tôi còn trong quân đội, ông từng đóng quân ở Friedberg, Đức trong tiểu đoàn 32 cùng với tài tử lừng danh Elvis Aaron Presley. Thế mới có một câu chuyện mà bố tôi lấy làm tự hào, một ngày, Elvis nhờ bố tôi chở ông ra khỏi doanh trại để gặp một cô gái người Mỹ mới tới Đức du lịch. Trên đường đi chiếc jeep bỗng nhiên bị lật xuống hào và bắt đầu bốc khói. Elvis gần như phát điên lên vì nỗi tha thiết được gặp nàng Beaulieu nào đó của mình. Nam ca sĩ này hứa sẽ làm cho bố tôi mọi điều chỉ cần cho ông tới khách sạn của cô ấy đúng giờ hẹn. Vốn là thợ máy lành nghề, bố tôi nâng ngay gầm xe lên một cách thuần thục và thế là cả hai người đến buổi hòa nhạc sớm những nửa tiếng. Bố tôi kể Elvis cảm thấy quá biết ơn và hứa là khi nào ra khỏi quân đội, Elvis sẽ gửi bố tôi một lá thư cảm tạ. Với chính bản thân ông, việc giúp ông hoàng nhạc Pop thoát ra khỏi vụ lật xe đã là một niềm tự hào. Kể từ đó, ông không gặp Elvis nữa. Một thời gian sau, khi nhận được lá thư của mẹ tôi, ông hết sức ngạc nhiên khi biết rằng có một người đàn ông gửi tới nhà một lá thư cảm ơn ký tên Presley vì đã cho ông ấy đi nhờ xe. Mẹ tôi nói với người đàn ông đó không hiểu bố tôi đã làm gì cho nam ca sĩ này để nhận được món quà vô giá đến thế. Người đàn ông chỉ trả lời rằng bà không cần quá bận tâm vì Elvis tin rằng phải luôn biết ơn những người đã tận tụy vì đất nước, và nhất là những ai trung thành với dòng xe Cadillacs.

Tôi ngân nga theo bài hát, hạnh phúc nhìn ông và bố sửa lại cái vành trắng cho bánh xe. Đột nhiên, Poppy làm tôi cụt cả hứng khi hỏi: “Geri, ta cá bạn trai mới của con cũng nói điều y chang khi hân thấy con bước vào phòng phải không?”

Lòng tôi quặn thắt. Tôi làm rớt vỏ bánh xuống hộp. Chỉ nhìn tôi, bố đã đoán ra tôi không muốn nói về chuyện đó. Ông chuyển đề tài của Poppy sang chuyện khác.

“Ông già ơi, con bé chả muốn than vãn về chuyện hẹn hò với ông đâu. Lo mà tập trung vào cái vành xe đi. Lần này đừng làm mẻ góc nào nữa đấy.”

Poppy bật dậy từ hầm xe. “Mẻ? Có mà làm mẻ răng mày thì có, thằng ôn dịch. Có bao giờ tao quan tâm gì...”

“Con đi dạo đây,” tôi cắt ngang câu chuyện. “Phải tranh thủ cho tiêu miếng pizza lúc trời còn sáng. Con đi xuống biển đã.”

“Ôi, đàn bà,” Poppy than thở. “Lúc nào cũng coi trọng sức khỏe quá mức!”

“Lão chỉ cần coi cho kỹ cánh vành xe đi”

“Mày còn nói nữa, tao thụi một cú vào sọ bây giờ.”

Tôi nhảy xuống cái sàn phẳng xe tải, xỏ đôi giày Tretorns có lô gô như hăng Nike ở trong góc garage. Bước xuống làn đường xe chạy và đi về phía biển, tôi vẫn còn nghe lời qua tiếng lại của bố và ông vắng vắng. Mãi đến khi đi băng qua cây đậu tía ở vườn nhà Milfred, tiếng ồn ào mới lắng bớt đi.

Sau giờ ăn tối, con đường lại trở về sự tĩnh mịch vốn có. Chỉ vài chiếc xe qua lại trên quãng đường tôi đi bộ xuống biển Goose Creek. Thường thì tôi sẽ nhận ra ít nhất một người trên xe mỗi bận họ đi ngang quá. Những người quen sẽ bóp còi và vẫy chào tôi. Có vài người thậm chí còn dừng lại, hạ cửa sổ ô tô xuống để chào hỏi. Chủ đề ưa thích thường là dạo này bố tôi sao rồi hay khi nào ông Poppy mới chịu bán lứa dâu tây chín mọng trong vườn. Nhưng kể từ khi rời Southold từ bốn năm trước, chả còn ai thèm bấm còi hay nhìn tôi qua ô cửa.

Nhưng thôi, quan tâm cũng đâu để làm gì. Ánh chiều tà làm tôi nhớ tới những đêm mùa hè đến sớm, lúc mẹ, bố và tôi bỏ hết đồng đĩa bắn vào bể rửa chén, làm món kem béo ngậy và cùng đi bộ xuống biển để ngắm hoàng hôn. Lúc nào tôi cũng đi tụt lại phía sau. Mỗi quan tâm duy nhất của tôi lúc đó là ăn bằng hết cốm bảy màu rắc trên cây kem. Cũng nhờ mãi mê với món tráng miệng, tôi mới đứng đủ xa để nhìn thấy bố và mẹ sánh bước cùng nhau. Lúc chẳng còn ai đi trên đường, họ sẽ siết lấy đôi bàn tay nhau đi dọc chính giữa con đường. Có lẽ thứ chia cắt được họ lúc đó là hai vạch chia đường. Hai người căng cả cánh tay thật rộng, như thế đang cùng vượt qua một vật cản vô hình nào đó, nhưng dù nó có rộng hay lớn đến mấy cũng chẳng tách được đôi bàn tay siết chặt vào nhau. Khi hai người đi qua đoạn cua, mẹ sẽ nhảy lên lề vỉa hè một cách duyên dáng. Một tay cầm que kem như ngọn đuốc sáng, tay kia đan từng ngón vào nhịp nhàng với bàn tay bố. Vì sợ tuột khỏi tay mẹ, bố tôi thậm chí chả muốn tránh nếu có chiếc xe nào vô tình đi tới. Dù con đường đó quanh co khúc khuỷu, hay chỉ là một đoàn đường tắt băng qua rừng, chả bao giờ họ thôi nắm chặt lấy tay nhau. Đêm hôm nay, khi tôi băng qua nhà của bà Haman, tôi cũng nhảy lên đoạn vỉa hè của sang đường khác như mẹ vẫn từng làm, nhưng tay lại siết chặt vào túi quần. Tôi không cảm nhận được một chút xúc cảm nào. Không ai đi cùng tôi một đoạn đường để giúp tôi khỏi ngã. Không ai với lấy bàn tay này. Và tôi cũng sẽ không nép mình vào một người đàn ông, dẫu cho tôi muốn nhiều đến thế nào.

Khi đến biển rồi, tôi gỡ đôi Tretorns và lang thang dọc mép biển. Tôi có thể cảm nhận từng mảnh vỏ trai ran rất dưới bàn chân mình. Tôi ráng nhìn đau, quyết không thừa nhận giờ đây bàn chân tôi đã bị “thành thị hóa” mà trở nên yếu ớt. Bạn có thể dễ dàng nhận ra khách du lịch mùa hè ở Manhattan khi xe Good Humor truck ghé ngang bãi biển. Trông họ giống hết như đang biểu diễn ở một đêm nhạc đồng quê, chân cứ giật nảy liên hồi vì đau vì cứ giâm chân lên nào là vỏ sò, vỏ trai, vỏ hến nằm đầy trên bờ biển. Còn dân địa phương thì chậm chạp chỉ còn đi chân trần trên nhựa đường lúc trời còn nắng chang chang.

Tôi kiếm quanh bãi biển, tìm cho ra vài viên đá cuội để ném nhưng cuối cùng, tay lại nắm đầy vỏ sò. Mặt nước tĩnh lặng và ráng chiều hăng còn rực sáng làm cho những đám mây tím và hồng ở phía đằng xa chân trời chuyển sang sắc xanh và chàm. Mặt trời kỳ vĩ như vậy, nhưng chính ánh trắng mới làm tôi bàng khuâng. Chu kỳ của một ngày bắt đầu từ bình minh và kết thúc bằng hoàng hôn. Trong cái chu kỳ đó, con người luôn quan tâm tới làm thế nào để tránh cái nắng chói chang gay gắt nhưng cũng biết hưởng thụ cái ấm áp mà mặt trời đã đem lại. Nhưng mặt trăng lại kiên nhẫn đến lạ kỳ. Trong một ngày dài như thế, nó phải chờ đợi tới lúc mặt trời đi ngủ thì mới dịu dàng lộ mình sau những làn mây xanh. Nó chiếu những ánh sáng

ting túy mà không cần một sự tô điểm nào cả. Ánh trắng lạnh lùng, nhưng làm cho lòng người đầy xuyên xao.

Mãi mê ném đá trên mặt nước, mặt trăng từ từ hiện ra với những sắc màu lung linh, sáng tỏa cả bầu trời. Tôi hít hà lấy không khí mặn của biển cả, dang tay ra với lấy bóng trăng một cách vô thức. Tôi chẳng bận tâm xem tôi có giống một con ngốc hay không. Tôi không biết mình có thật đang đứng trên bãi biển, hay đang ở ngoài khơi xa để đợi một cái gì đó cầm, nắm được. Chẳng có gì cả ngoài những cơn gió nhẹ mơn man trên bờ tóc tôi.

Khi tôi nhìn xuống những viên đá nhẵn nhụi, tôi để ý một viên đá phẳng hình trái tim. Tiến đến gần quan sát, tôi thấy rằng trên bờ mặt tảng đá có vết khắc hình chữ "T". Tôi ngó nghiêng quanh bãi biển để xem có phải Maria hay Emmy có núp đằng sau bụi cỏ nào cười khanh khách vì trò đùa "số phận" này. Trong chốc lát, tôi đã nghĩ mình sẽ bỏ viên đá vào túi và mang về tặng Todd. Nói cho anh ta biết thật nực cười làm sao khi tôi nghĩ rằng tôi đã tìm thấy nó trên bờ biển rồi đưa anh giữ phòng khi có muốn thứ gì ném vào cái xe cà tàng của mình.

Nhưng thay vào đó, tôi đã chạy vào nhánh sông. Tôi đã thoát nghĩ một viên đá hình trái tim là thứ dễ nhất tôi có thể nhặt để chiếm lấy trái tim Todd. Thế nhưng một viên đá càng dễ nhất bấy nhiêu, càng dễ bị ném trả về đại dương. Tôi nhặt giày lên, dốc hết cát ra và nhảy òa vào làn nước. Điều hạnh phúc nhất của tôi bây giờ là sẽ có một ngày, ở đâu đó có một ai sẽ tìm ra hòn đá hình trái tim khắc tên tôi đang trôi dạt trên bãi biển, phủ sạch cát và rong rêu rồi nói rằng: "Geri O'Brien thân mến, anh nghĩ cái này là của em."

Ngày cuối tuần còn lại, giữa bọn bề nào là dầu mỡ nào là xăng, tôi lại còn hứng chịu trận tranh cãi bất tận giữa bố và ông Poppy về việc ai có cú đập bóng giỏi hơn: cầu thủ bóng chày Mike Piazza hay "vườn người" Topper Goldsmith – ngôi sao học cùng trường của hai người từ năm 1954. Ở trận chung kết bảng D, Topper đập một cú cực mạnh làm trái banh bay ra khỏi sân. Dân tình đồn đại, trái bay đã bay đến tận mép sông cách sân trường chừng hai arcses. Sau mấy giờ liên cãi nhau liên miên, cả hai người cùng đi đến nhận xét Topper có tài đến mấy cũng thuộc hạng dai dột tốt cùng. Có ai lại đi bỏ ngón tay cái của mình vào cái máy làm kem để bị "hót" một miếng, để rồi từ đó về sau chả còn tay để cạo mặt.

Bố và tôi cuối cùng cũng hàn xong con Muntz và sau khi kiểm tra trong, ngoài đầy đủ, chúng tôi quyết định cho nó chạy thử. Hai bố con tôi hạ nắp xe xuống, mở bài "*Blue Hawaii*" và cho Muntz dạo một vòng quanh phố. Trên đường đi, những người đi bộ vẫy chào chúng tôi thích thú nhìn cái ánh đèn xe xanh hắt xuống vệ đường. Cả tuổi thơ của tôi gắn liền với chỗ ngồi ở hàng ghế sau chiếc xe này, nhìn bố tôi lái xe đầy vẻ tự hào với hai người phụ nữ của đời mình. Còn mẹ tôi thường lặng im tựa đầu vào yên ghế đỏ. Bà thắng hoặc nhìn lên bầu trời, thả mái tóc dài tung bay trong gió. Sau đó, bà thường nghiêng đầu nhìn bố tôi và mỉm cười hạnh phúc. Trên con đường dài đó, ông hay hát theo bất cứ bài ca hạnh phúc nào của Elvis Presley từ máy cát xet.

Lần này, tôi ngồi trên hàng ghế khách. Mái tóc xoăn ngắn cũng phảng phất trong cơn gió nhẹ. Bố vẫn đi đúng lộ trình cũ vòng quanh Southold. Chúng tôi đi qua nông trại khoai tây rồi rẽ qua vườn nho của Pindar, Lenz và Raphael. Băng qua hàng dặm đường với cơ man là những vườn nho hai bên đường quấn vào cả những đường dây điện, tôi thậm chí còn thấy từng chùm nho Gewürztraminer nặng trĩu. Chúng tôi băng qua nông trại của Krupski nơi mà mùa hè rực rỡ đã làm cho từng vại rượu nho thơm lừng. Đi ngang qua ngôi trường trung học với mái ngói màu trắng và đỏ tươi, và sân đá banh lúc nào cũng có mùi cỏ mới cắt mà Maria từng chơi ở đó một quãng thời gian dài. Và cuối cùng là Jockey Creek nơi Topper đã xây nên một câu chuyện thần thoại vẫn còn sống mãi trong garage của bố tôi. Suốt chặng đường đi, tôi ra sức tận hưởng từng khoảnh khắc phố phường nơi đây, còn bố mãi hát theo các bài hát, vờ như không quan tâm đến sự im lặng của cô con gái. Khi đã đi vào trong garage, bố tắt xe, nhưng không ai trong chúng tôi đứng lên. Cả hai người tận hưởng từng giây cuối cùng của bản tình ca *Can't Helping Falling in Love* rồi bố tôi gọi chuyện.

“Có muốn nói gì không, con yêu?”

“Không ạ.” Tôi nói, hơi bồn chồn nhìn ổ khóa bạc lấp lánh ở ngăn đựng găng tay. “Có gì để nói đâu bố.”

“Thế con có muốn nói về anh hàng xóm ưa thích của con không?”

“Nhưng anh ấy có để tâm gì đến con đâu.”

Bố gắt lên như kiểu ông thường làm mỗi khi ông bị người bạn nào đó hạ gục. “Chà, thế thì thằng nhóc này có vấn đề rồi. Đáng lý ngay từ đầu, con chả nên để ý nó. Chấp gì một đứa thậm chí còn không mua nổi một chiếc ô tô Mỹ.”

“Không phải bố à. Con không phải mẫu người của anh ấy. Chúng con chứ như... đôi đứa lệch ấy.”

“Con là một người tuyệt vời, con gái ạ. Từng ngón tay trên đôi bàn tay này. Từng ngón chân trên đôi bàn chân này. Nó hoàn hảo đến từng chi tiết một.”

“Không phải, ý con là, con chẳng có chút nhan sắc nào. Lúc nào con cũng chửi thề. Chẳng hề quan tâm đến hơi thở. Lại ghét kinh khủng mấy buổi hòa nhạc...”

“Khoan, khoan đã nào” Bố ngắt lời và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Nghe này, Geraldine Agnes O’Brien. Con là hiện thân của mẹ con. Và mẹ con là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà ta từng biết. Chúa ơi, ta còn không dám cho Elvis xem hình cô ấy vì sợ ông ta cướp mất người đàn bà của lòng ta.”

Bố tôi đúng. Tôi là hiện thân của mẹ tôi. Một mẫu người phụ nữ Đức mạnh mẽ với dáng người mỏng manh và mảnh khảnh. Chỉ có mẹ tôi mới biết cách biến mình giống như một minh tinh điện ảnh. Thời trung học, bà đã có được sắc đẹp của Marilyn Monroe thuở nữ diễn viên này vẫn còn vẻ trong sáng dưới cái tên Norma Jean Baker. Trai tráng, đặc biệt là những anh chàng con nhà lành tha thiết có được bà. Lớn lên, ai cũng bảo tôi mang những nét đặc trưng không thể nhầm lẫn của bà. Lúc bà mất, tôi không bao giờ trang điểm hay để tóc dài quá ngang vai. Tôi biết nếu làm như thế, tôi sẽ quá giống bà. Làm như thế, có khác gì mang trái tim của bà cho chính cuộc đời tôi.

“Con không phải là mẹ. Con không thể gây thiện cảm như cái cách mà mẹ đã làm. Có lẽ nếu con biết xoắn từng lọn tóc vào tay, hay chỉ ít mặc được một cái váy cho ra dáng phụ nữ, con đã tán được người như Todd rồi.”

“Người như Todd? Con nói cứ như thế hẳn là đáng cứ thế không bằng. Điều gì làm thằng nhóc đó đặc biệt đến thế?”

Quả thực câu hỏi này buộc tôi phải suy nghĩ. Điều gì làm anh ấy đặc biệt đến như vậy? Chúng tôi đã không hẹn hò cũng nhau. Anh còn chưa mời tôi thứ gì ngoài cái bánh pizza, chứ đừng nói đến hoa cỏ. Thậm chí, anh cũng chẳng buồn hỏi kế hoạch cuối tuần của tôi thế nào. Có gì ở anh lại đặc biệt cuốn hút tôi? Tôi gãi cổ tự nhủ thầm.

Phải rồi. Đó là vì anh luôn với tay gãi phần cổ sau gáy tôi mà chẳng buồn tự hỏi tôi có ngứa ngứa gì không. Tôi nhớ mình đã từng nằm ngả đầu lên chân anh, để mặc bàn tay anh xoa lấy cổ mình trong lúc anh vẫn coi chương trình Yankees. Những lúc như thế tôi hay nhìn lên anh. Rồi anh dừng trò chơi lại trong chốc lát và mỉm cười. Tôi thật tình không thể nhớ ra mình từng có những phút giây diu dàng đến thế. Cứ như mới chỉ là ngày hôm qua. Tôi dám đánh đổi mọi thứ trên thế giới này chỉ để được bên anh trong khoảnh khắc đó. Ở bên anh chính là bến đỗ cho trái tim tôi. Được rúc vào lòng anh, xem băng quơ một bảng tin truyền hình. Đầu óc tôi trở nên rõ

ràng hơn bao giờ hết, tôi quay sang nói với bố.

“Không phải anh ấy ngại con.” Tôi trả lời và tay cố gạt đi giọt nước mắt. “Con nghĩ là vậy. Anh chỉ muốn tránh mặt con thôi.”

Bố rút ra chiếc khăn tay đỏ từ túi sau rồi đưa cho tôi. “Thật là... con có làm gì để nó phải sợ không?”

Lấy bao cao su ra trước lúc dạo đầu, Tôi nghĩ khó mà kể cho bố về điều này được. Nhưng tôi vẫn trả lời trung thực. “Con không nghĩ vậy.” Nói rồi, tôi hỉ mũi vào khăn.

Bố cười khúc khích rồi đập tay lên chiếc quần jeans Levi’s đã bị mài bạc của mình. “Nếu con chẳng làm việc gì sai thì hoặc là nó chỉ là thằng cút gà, hoặc nó yêu con.” Ông bước ra khỏi xe miệng vẫn cười vang. Tôi bước theo ông đến ga-ra và đi vào nhà, vẫn cảm thấy vô cùng khó hiểu, như thể bố trả cho bốn năm đại học của tôi bằng mấy lượng vào ông mới đào được trong vườn vậy.

“Anh không phải vậy đâu bố ời.” Tôi nói khi bước theo ông vào bếp.

“Không phải cái gì? Yêu con hay sợ con? Mà cả hai việc đó có sốc không?” Ông hỏi khi mở tủ đông ra “Có muốn ăn kem không con?”

“Không. À quên, có chứ.”

“Không là con không với cây kem que này hay anh ta không đủ lòng tự tin để yêu một người phụ nữ biết sửa chữa máy móc, thông minh và xinh đẹp như con?”

“Việc anh ta có thể hay không? Con không biết. Những với một cây kem que thì có bố ạ”

Bố đưa tôi một que kem vẫn nghi ngút hơi lạnh. Ông cắn một miếng kem vĩ đại rồi nói. “Geri, ta đã từng lái một chiếc xe tăng trên biên giới Tây Đức và Czechoslovakia bên cạnh một thằng lính gác biên cao gần bảy foot, dẫn thêm một con chó béc giê giống Đức như chó chực xé xác bất kỳ kẻ nào. Ấy thế mà nó vẫn không đáng sợ bằng cái cảm giác lần đầu tiên khi ta ngỏ lời chở mẹ con về nhà sau buổi khiêu vũ Halloween đầu.” Bố rung mình lên. Không hiểu là vì kem lạnh hay nhớ lại lần đầu bắt chuyện với mẹ. “Con yêu à, hãy tin bố. Con chỉ thật sự gắng hết sức mình khi con sắp sửa mất một thứ gì đó. Hoài bão của con, thân xác con, máu mủ và cũng là cuộc sống của con. Chỉ ba thứ đó mới xứng đáng để bước lên và giành lấy.”

Tôi đứng trong nhà bếp, găm nhấm từng lời của bố và nhìn ông đi băng qua hành lang vào phòng sinh hoạt chung. Ông thả phịch người xuống cái ghế tựa bọc da ưa thích của mình Vẫn ngậm kem trong miệng, tôi gọi với theo, “Có bao giờ bố vẫn quyết làm một việc dù biết nó sai không?”

“Chắc chắn là có, con gái. Bất cứ người đàn ông làm đều có ít nhất một lần trong đời mắc sai lầm.” Ông đáp khi trườn người lấy chiếc điều khiển tivi gần đó. “Nhưng con sẽ dùng một khi đến một lúc con nhận ra nó chẳng còn ý nghĩa nữa. Tin ta đi.”

Màn hình ti vi bật sáng thắp lên chút ánh sáng trong căn phòng tối và nụ cười đặc trưng của ông già trong show *All in the Family* vang lên khắp vòng. Rồi tôi mấp máy trong miệng như để hồn ma đó vẫn đâu đây sẽ nghe được. “Nhưng mẹ đâu làm được.”

Đêm đó, tôi ngủ trên chiếc giường đôi trong phòng ngủ thuở bé của mình, tôi nhìn qua tấm poster nhóm Duran Duran đã bạc màu đến lớp nhưng đỏ thắm phủ lên tấm màn cửa vàng mà mẹ đã treo lên vào ngày sinh nhật thứ 7 của tôi. Bố tôi cứ phàn nàn đối với một đứa con nít thì hơi lờ lợc nhưng mẹ lại bảo rằng màn cửa nhưng biến ngôi nhà giống như tòa lâu đài và các

cô con gái thấy mình giống như bà hoàng. Ngày xưa bỗng chốc hiện về, có những ngày tôi thường ngồi cuối giường của mẹ hàng giờ, kể cho bà nghe những câu chuyện về các nàng công chúa và bà tiên mà tôi nghĩ ra, hy vọng rằng sẽ làm mẹ mỉm cười rồi bước ra khỏi giường để vui vầy cùng tôi. Nhưng nó chẳng mấy hiệu nghiệm. Mẹ chỉ làm tôi vui bằng lời động viên những câu chuyện đó thật dễ thương, và hỏi tôi liệu có để mẹ nằm một mình được không. Những lúc đó, tôi sẽ rời khỏi phòng bà, nhưng không đi xa mấy khỏi cánh cửa. Tôi đứng đó thật lâu cho tới khi nào nghe hơi thở đều đặn của bà trong giấc ngủ sâu. Khi tôi chắc rằng viên thuốc có bao hình chữ “V” đã giúp bà ngon giấc, tôi rón rén đến bên giường và vuốt ve bàn tay bà. Mỗi lần vuốt, tôi lặp đi lặp lại lời cầu nguyện của mình. *“Ơn chúa, xin người ban hạnh phúc cho mẹ con.”*

Vẫn nằm yên trên giường, miệng tôi khe khẽ huýt sáo. Vài giây sau, J. T. hiện ra từ sau màn cửa và khẽ cúi chào. Hôm nay anh mặc một cái áo thun màu trắng thay cho chiếc áo khoác trắng thường thấy. Có lẽ mặc vậy cho tiện lúc xuống miền quê.

“Chào công chúa Grecian Urn,” Anh cất tiếng trước, tay miết lấy miếng vải màn “Tại sao em không vứt thứ này đi?” Anh hỏi.

“Vứt rồi em biết thay bằng cái gì đây.” Tôi trả lời. Đây là câu trả lời duy nhất mà bố luôn đáp lại mỗi khi tôi hỏi ý kiến ông về việc trang trí lại phòng. Đầu tiên là thảm màu ô liu trông chẳng bao giờ sạch sẽ và cái bàn cà phê chiếm quá nhiều diện tích trong phòng khách, toàn bộ những thứ mẹ đã xếp vào, bố chẳng bao giờ muốn di chuyển chúng. Tất cả những đồ vật trong ngôi nhà này được xếp đúng thứ tự mẹ tôi muốn. Chỉ có một điều, bà chẳng khéo trong việc xếp chỗ những người bà yêu thương trong ngôi nhà này.

J. T. bước đến đầu giường và nắm lấy tay tôi, ngón tay cái anh vuốt ve từng đốt trên bàn tay tôi. Anh đã hỏi ra được điều tôi suy nghĩ: “Em có biết nơi nào trong ngôi nhà này em thuộc về không?”

“Không,” Tôi thì thầm. “Em nghĩ em đã, nhưng giờ em không chắc chắn.”

J. T. đặt tay tôi xuống, duỗi thẳng người nằm kế bên tôi. Đầu anh sát bên tôi và cả hai chúng tôi nhìn về phía màn cửa. “Có lẽ đã đến lúc em phải vứt bỏ niềm riêng mà em luôn trăn trở.” Hơi thở anh mơn man bên tai tôi. “Và tìm ra bến đỗ của chính mình.”

12. Nắm bắt một tín hiệu, bắt kể nó là gì!

Từ đó cho tới hết cuối tuần và trong suốt chuyến xe bus trở lại thành phố, câu hỏi của J.T. cứ lấp lửng trong đầu tôi. Đầu đã là bến đỗ của tôi?

Liệu một lần chuyển nhà nữa, nếu có, thì sẽ thay đổi mọi chuyện được chăng? Thay vì ngồi viết cho ra một lá thư đề nghị mới hay hơn, tôi thả trôi những suy nghĩ trong đầu mình. Dĩ nhiên, việc sống với Emmy chưa bao giờ có vấn đề gì. Vị trí của căn hộ có lẽ là câu trả lời. Nhưng đâu tôi có tìm một nơi khả dĩ hơn, cũng chẳng thể nào thuyết phục được Emmy dọn đi. Hơn hết, cho dù có thuyết phục thành công, tôi không biết liệu mình có rời đi được cái sân chung cư mà tôi vẫn thường gặp Todd. Tôi cứ nhảy từ chỗ này đến chỗ khác, hy vọng vấn đề cũ biến mất và một hiện tại đẹp tươi. Chẳng có gì ngoài đồng rắc rối cũ. Công việc của tôi. Sẽ không có gì thay đổi được trừ phi tôi bỏ việc.

Sáng thứ Hai lại tới, lần này, tôi làm theo lời khuyên của Poppy. “Nếu không thể thay đổi được điều gì, hãy nhắm tới Chúa. Ông ta dư sức lo.” Tôi làm theo chính xác lời ông bảo. Khi tôi bước vào đường ngầm tàu điện, tôi thấy một gian còn ghế trống, có một nghệ sĩ violon đường phố đang biểu diễn vài điệu ngẫu hứng bắt chước bộ phim *Devil Went Down to Georgia*. Nhìn lên tấm quảng cáo của bác sĩ Zismor, tôi bước xuống. Tôi chắp hai tay vào với nhau, và gửi câu hỏi của mình tới Chúa.

“Xin người, chúa Jesus, đức mẹ Mary, thánh Joseph, hay Chúa trời hay ai cũng được, miễn người chịu lắng nghe thỉnh cầu của con. Con cần sự giúp đỡ. Con không muốn nghỉ cái công việc phải dọa trẻ em bằng mọi giá để bắt chúng ăn rau. Con không muốn trẻ con lớn lên với cái suy nghĩ thánh Joan of Arc được biết đến nhờ xuất hiện trong món bánh mì của tội nhỏ. Hoặc cái suy nghĩ lịch sử lúa mì không còn quan trọng nữa. Con không muốn bị biết đến như một người phụ nữ phủ nhận quyền bầu cử của phụ nữ không bán được sách như chủ nghĩa ăn thịt người. Làm ơn chúa Jesus, Mary, Joseph, hay Chúa trời, hãy cho con một dấu hiệu. Nếu con không thể có được công việc làm phim tử tế, làm ơn nói cho con nghe nơi đâu để con bắt đầu lại từ đầu. Con nên ở nơi đâu? Đây là nơi con thuộc về?”

Chuyến tàu đi đến trạm dừng, tôi bước lên đường lớn. Trời cứ như vừa mưa xong, mặt trời ẩn hiện sau làn mây, rơi rớt từng chùm ánh nắng trên những tòa nhà. Khi tôi rẽ qua Đại lộ Madison, tôi hồi hộp chờ xem ai sẽ là người trả lời cho câu hỏi của mình. Chẳng cần quá lâu, tôi đứng sững trong sự kinh ngạc tột độ trước đoàn người ở bên kia đường. Nước mắt tôi chực như tuôn rơi. Hình như cả chúa Jesus, đức mẹ Mary, hay chúa trời đều đã tề tựu về New York để ban phước lành cho tôi.

Ở đầu kia, ngay khu phố nơi tôi làm việc, đang có một phim trường.

Ở ngay Đại lộ Madison, người ta đang dỡ trên những chiếc xe tải sàn phẳng xuống nào là những dụng cụ ánh sáng, cột chiếu sáng và các trang thiết bị phim được quấn trong những tấm bạt phủ. Dây chằng được kéo căng để tránh người dân xung quanh hiếu kì đổ dồn về đoàn làm phim. Nhân viên bảo vệ cho tôi đi qua hàng rào chắn sau khi tôi trình thẻ ra vào tòa nhà. Tôi đi thật chậm qua những người công nhân, mắt tôi quét thật nhanh toàn bộ cảnh quay. Một trong những trưởng ekip bước xuống từ xe tải với dây cáp quấn hai bên vai ông. Ông dừng lại một chút ở bàn thức ăn cho cả đoàn làm phim, dùng miệng kẹp lấy một cái bánh vòng bagel rồi đi ngay. Tôi chạy vội tới hy vọng có chút ít thời gian giới thiệu sơ qua về kinh nghiệm làm việc của mình.

Tôi vỗ nhẹ lên vai ông. “Xin lỗi. Xin chào ông. Không biết các ông có cần giúp đỡ gì không?”

“Cái gì?” Miệng vẫn ngậm cái bánh, ông trả lời tôi.

“Thưa ông, tôi nghĩ các ông cần sự giúp đỡ. Có vẻ đây là một buổi quay lớn.” Tôi nói vừa lúc cả hai cuối xuống tránh cái microphone chuyên dụng. “Tôi có thể giúp ông mang mấy cái dây cáp này. Tôi biết tôi trông mảnh khảnh nhưng mọi người ở khu văn phòng này biết tôi rất dẻo dai. Thật ra tôi khỏe là vì mấy nữ viên chức ở đây đều để móng tay dài và chẳng muốn tốn sức động tay vào cái gì. Nhưng tôi biết điều chỉnh âm thanh và những thiết bị 16 mm. Nagras, Bolexes thậm chí của Airre nữa. Tôi thậm chí còn biết vận hành máy móc. Xe hơi, xe tải, xe cắt cỏ. Có thể cả những dòng xe bán tải nữa. Xe cổ cũng không có vấn đề gì trừ phi nó là xe ngoại nhập và đời xe trước năm 1932. Có thể ông không quan tâm lắm, nhưng đó là những thông tin về tôi...”

Ông ấy dừng lại và quay sang phía tôi. “*Hôn có rì, chún tô có.*” Tôi gỡ cái bánh ra khỏi miệng ông để nghe rõ hơn. “Không đâu cô bé, chúng tôi lo liệu được.”

“Tôi biết mình có thể làm được. Tôi tốt nghiệp đại học chuyên ngành điện ảnh và tôi...”

“Thật sự là không cần. Chúng tôi có đủ người rồi.” Nói xong, ông nhanh chóng đi tiếp. Tôi cúi gằm mặt xuống, tay siết chặt đầy quyết tâm. Tôi đánh liều cú chót.

“Thưa ngài. Ngài vẫn muốn cái bánh này chứ?” Tôi hỏi, tay giơ lên chiếc bánh đang ăn dở. “Chẳng ai muốn bỏ qua một thứ ngon đến hoàn hảo thế này đâu.”

Trông tôi ắt hẳn phải bi đát lắm vì ông nhìn lại rồi thở dài thành tiếng. Ông đi chậm lại nói với tôi.

“Được rồi, có một cái list những đồ quay phim trong văn phòng chính. Nếu cô muốn giúp, thì đi kiểm tra đi. Tên tôi là Ralph. Nếu cô có thấy poster quảng cáo cho phim nào tên ‘Commercial – Chunky Soup’ thì nói tôi giới thiệu cô. Tôi không biết mình giúp được gì cho cô không. Tôi chẳng tài năng như Scorsese⁽¹⁾ nhưng mọi thứ chỉ mới bắt đầu.”

Chính ông đã mang lại cho tôi một khởi đầu mới. Niềm vui sướng lan tỏa đến tận mây xanh. “Cám ơn. Cám ơn ông nhiều lắm, Ralph, à không, ngài Ralph.” Tôi ôm ông thật chặt làm xém chút nữa ông ngã nhào ra đằng sau. Tôi đưa miếng bánh lại vào miệng ông và chạy như bay qua đường. Mém chút là chân tôi đập vào lề đường. Khi đến trước cổng cơ quan, tôi nhìn lên cái biển vàng chói chang đề chữ NHÀ XUẤT BẢN JR. VARSITY, tôi căng ngực hít thật sâu và nói trong niềm kiêu hãnh. “Đúng là số mệnh.”

Thang máy vẫn đông đúc như thường lệ với muôn mặt người quen thuộc, nhưng giờ đây cảm giác của tôi nhẹ nhõm lạ thường. Tôi đến sảnh và gặp Berta, lễ tân của nhà xuất bản.

“Công việc viết lách sao rồi, Geri?”

“Tuyệt vời ạ, cô Berta!” Hơi thở của mùa xuân ngập tràn trên từng bước tôi đi và trên từng nét mặt. Đúng như mọi lần, tôi đụng ngay Howard người quản lý thư từ vẫn đang đẩy cái xe thư của mình.

“Chào Geri đúng giờ, như mặt trời vậy.”

Tôi lại ngửi thấy mùi nước hoa của ông ra và đi ngang qua ông đầy phấn khích. “Cám ơn Howard. Nhân tiện, mùi nước hoa của ông thật hết sảy.”

Ông đỏ bừng cả mặt. “Trời, cám ơn nhé, Geri. Tôi chưa từng thấy cô hạnh phúc như thế bao giờ. Yêu rồi à?”

Vừa lúc đó, Daisy-đít-lợn Dickenson đi ngang qua, ả đi chậm lại cố nghe cho được câu trả lời của tôi. Tôi mỉm cười. “Đúng ạ. Tên anh ấy là Ralph.”

Sally vẫn chưa tới lúc tôi ngồi xuống bàn làm việc của mình. Tôi bật máy tính lên và viết thư xin nghỉ việc. Lúc đang gõ đến câu “Tôi lấy làm tiếc khi xin nghỉ việc tại...” tự dưng tôi rùng cả mình vì ngửi thấy mùi bàn tay ai. Ngay lập tức tôi đóng màn hình làm việc lại, khuôn mặt Hedda từ đâu hiện ra cúi xuống thì thầm vào tai tôi.

“Tôi muốn gặp cô ở phòng làm việc của tôi.” Cô ta nói với một tâm trạng khác hẳn ngày thường của mình. Tôi đi theo cô ta và nhìn đồng hồ. Mới sáng sớm thế này, cô ta muốn gì đây? Nhìn hai ly cà phê Starbucks trên bàn làm việc và máy tính thì đã bật sẵn, có vẻ cô ta đã làm việc từ sớm. Cô ta đóng cửa lại rồi ngồi xuống cái bàn gương dài của mình.

“Ngồi đi.” Cô ta vừa nói vừa nhắc điện thoại lên. “Tôi phải gọi cuộc điện thoại này trước đã.”

Trí óc của tôi cố hình dung ra những khả năng có thể xảy ra. Có lẽ tôi chẳng còn cơ hội để tự thôi việc. Có khi nào tôi bị đuổi việc không? Có gì đó mắc nghẹn nơi họng tôi. Không lẽ nào tôi lại bị tống cổ một lần nữa. Rồi tôi biết ăn nói với bố tôi sao? Emmy sẽ phản ứng thế nào? Tay đặt lên đầu gối, tôi cố theo dõi đoạn nói chuyện của cô ta, cố tìm ra chút manh mối ít ỏi.

“Tôi đã nói với anh rồi. Bọn trẻ đó là ý tưởng xuất sắc của anh mà, lo mà giữ chúng cho tốt đi.” Cô ta nói khi tay mở lon cà phê thứ hai và đổ tới tận ba viên đường vào đó. “Đợi chút.” Cô ta chuyển ống nghe sang tay khác rồi tiếp tục quất ầm ỉ. “Bọn oắt con đó ồn quá sức, lúc nào cũng than vãn, cái mùi tụi nó lúc nào cũng thối rình. Và tôi nói cho anh biết tôi không mua thêm bất kỳ con dê già hôi hám nào để chăm sóc cho tụi nó đâu. Tổng tụi nó đi cho khuất mắt tôi, còn không cho ai đó nuôi đi. Tôi không quan tâm. Rồi cũng phải có ai ở cái đất nước này chứa chấp được tụi nó. Thích thì chúng chơi ở ngoài cỏ, ỉa đái trong sân, hoặc làm cái của nợ gì chúng nó muốn. Tụi nó thích thế mà. Anh có hiểu mình phải làm gì chưa?”

Máu bùng bùng dồn lên mặt tôi, tôi nhìn tấm ảnh hai đứa con trai của cô ta úp mặt trên đồng giấy. Tôi nuốt cục nghẹn nơi cổ xuống. Nói xong, cô ta đập máy xuống bàn.

“Dê với chả cỏ.” Cô ta vừa nói vừa hất tay đầy giận dữ “Tôi đã nói mấy người đó mang một con dê tới cho buổi ký sách vậy mà họ mang một đồng loắt choát lăm lờ tới. Nhân viên giữ trẻ thì biến mất tăm. Bây giờ có rắc rối thì ai sẽ giải quyết đây?”

Tôi diu mắt xuống đầy nhẹ nhõm. Nhưng chưa thở phào được lâu, cô ta vòng hai tay lại và nhìn tôi đầy nghiêm trang. “Tôi đã muốn nói với cô điều này lâu rồi, Geri ạ.”

Tôi nói với vẻ căng thẳng. “Nhân tiện hôm nay, tôi cũng đang tính nói... à không... có đôi lời muốn nói với cô...”

“Cô làm việc với chúng tôi được bao lâu rồi?”

“Ba năm... thêm tám tháng mười lăm ngày.”

“Trước khi nghe nguyện vọng của cô, tôi muốn cô biết rằng ban lãnh đạo có nhắc đến cô. Chúng tôi đã tìm hiểu về quá trình làm việc của cô ở đây.”

“Tôi có thể giải thích, cô Hedda...”

“Chúng tôi đều biết đến sự cố của Book TV và hoàn toàn có thể bỏ qua nó. Thật ra, tôi đã bỏ qua rất nhiều điều về cô. Nhưng, chúng tôi đã quyết định không thể cứ tiếp tục như vậy với những kế hoạch của cô. Đó không phải là dự án tốt nữa. Mà kinh doanh có lẽ là mục tiêu đầu tiên và lớn nhất ở đây. Trừ phi chúng ta cùng sát cánh, bằng không sẽ không bao giờ thành công.”

“Tôi biết. Đây là một nơi làm việc tốt, nhưng tôi nghĩ...”

“Geri, chúng tôi muốn cô trở là một thành viên trong Ban Lãnh Đạo của công ty.”

Mấy lời cô ta nói cứ như “bom xì” lọt thỏm trong phòng xông hơi. Cô ta nở một nụ cười mãn nguyện. Trong lúc đó, tôi trợn ngược mắt há hốc miệng. “Xin lỗi?”

Cô ta đứng dậy khỏi bàn làm việc và bước đến chỗ tôi “Những ý tưởng của cô rất xuất sắc. Chúng tôi đã theo dõi cô từ rất lâu lúc cô khởi nghiệp từ đài truyền hình đến nghiệp xuất bản. Có thể cô phải ngủ gục trước máy quay vì chán, nhưng biết đâu đó là số phận đã gửi gắm cô đến chỗ chúng tôi. Nơi mà chúng tin rằng cô thuộc về.”

Trời đất bắt đầu đảo điên. Miệng tôi lắp bắp không nên lời, mắt thì giật giật liên hồi. Lại thêm mùi nước hoa của Hedda càng làm tôi như bị thôi miên.

“Chúng tôi sẵn sàng tăng lương cho cô. Sẽ là một khoản lớn đấy. Tất nhiên, là theo mức lương dành cho giới xuất bản, kèm theo một văn phòng riêng, năm mươi cổ phiếu và cả cái này nữa.” Cô rút ra cái gì đó nhỏ và đẹp từ cái ví Channel bóng lộn và đưa cho tôi. Đó là thẻ tín dụng American Express chuẩn vàng với tên tôi trên đó. “Xin lỗi vì sự hấp tấp này. Tôi thật sự muốn cô hiểu được cái cô sẽ có trước khi chấp thuận.”

Tay tôi run run cầm lấy cái thẻ. Tôi miết dọc ngón tay lên dòng tên tôi. Thì ra cái cảm giác được chạm vào dòng chữ chạm khắc trên thẻ tín dụng chuẩn vàng là thế này đây. Tiếng cô ta càng lúc càng xa. Cứ như thể tôi đang ở đâu đó tận mây xanh.

“Cô đã có một sự thay đổi tuyệt vời, Geri ạ. Và tôi phải nói rằng tôi thích điều đó. Tôi muốn cô gắn kết hơn với công ty. Sao rồi? Câu trả lời của cô là gì?”

Tôi nhìn ra cửa sổ. Từng giọt mưa đầu tiên đập vào cửa kính. Bầu trời tối đen lại và trong một khoảnh khắc tôi ước gì thà mình như hạt mưa kia. *Giá đâu đó có một nơi mà giấc mơ được làm phim của tôi thành hiện thực. Tôi thầm nghĩ. Nhưng giờ, nơi đó chẳng phải đã có rồi sao, đó là Ralph. Ngoài kia, phó mặc cơn mưa, ông đang mãi mê với hoài bão của mình.* Tôi nhìn lại xuống chiếc thẻ trong đôi bàn tay mình.

Và có thể, ở ngoài kia, Ralph còn chấp nhận rủi ro giạt điện trong cơn mưa.

Khi tôi trở lại bàn làm việc, tôi phóng lớn văn bản xin nghỉ việc của mình. Sally, lúc này đã đến làm việc, vừa nhai nhồm nhoàm bữa sáng vừa hỏi.

“Cậu ổn chứ? Trông như thể cậu sắp nôn vậy.”

“Chữ ‘c’ trong từ ‘lấy làm tiếc’ nhảy múa trong đầu tôi. Tôi giận chính bản thân mình, cho số phận này, cho Jesus, Mary, Joseph hay cả Chúa trời nữa. Không kìm chế nổi, tôi đập thẳng vào bàn phím máy tính.

“Khốn nạn.”

13. Không biết gì

Chiếc thẻ nằm yên ắng trong túi xách cạnh nhân viên bartender, cả ba chúng tôi nâng ly lên nốc cạn ở quán bar có cái tên kỳ quặc *Không Biết Gì*. Quán bar với cái tên độc đáo này quả là nơi thích hợp để ăn mừng tôi thăng chức. Sau khi bình tâm lại hoàn toàn, tôi gọi Emmy và Maria trong phòng làm việc mới của mình và rủ họ gặp Sally và tôi để ăn tiệc tối nay. Maria từ chối vì bận trực đêm. Sau khi tôi thông báo tin mới của mình, cô im lặng trong phút chốc rồi nói “Chúc cậu may mắn.” Câu nói này nghe phấn khích như kiểu “Cậu lại mưa ở quán bar” hay “Ồi chao mặt cậu lại có mụn cóc”.

Phản ứng của Emmy xem ra có phần hào hứng hơn. Cô tới quán bar với tâm trạng đầy phấn khích và lạc quan cùng một món quà và tấm thiệp của hãng Hallmark. Tấm thiệp in dòng chữ “Vươn tới muôn vì sao” cùng món quà là một viên đá thủy tinh màu nâu trong suốt với dòng chữ “Can Trường” bên trong. Tôi không tin lắm liệu viên đá trị giá vốn vẹn mười đô này có làm tăng thêm tí can đảm nào không, nhưng chính cái cách mà Emmy dạy tôi đối mặt khó khăn những lúc bất an đã chính là món quà lớn nhất. Tôi cảm ơn cô và tự hỏi không biết đến cuối tuần, cái dòng chữ có theo tâm trạng mà biến thành “Thịnh Nộ” hay không nữa.

Sally nốc ly Kamikaze thứ tư khi cô bồi bàn với hình xăm bộ lạc ở phần dưới lưng bụng ra một khay đồ uống nữa cùng với lát mù tạt. Với sự phấn nộ chính đáng, Sally dường như đang nói với cái ly cô cầm trong tay hơn là với tôi và Emmy.

“Tưởng tượng mà xem. Cậu vào trong đó để xin nghỉ việc và rồi BÙM! Hedda thăng chức cho cậu. Còn tớ? Tớ phải đợi cho tới lúc thằng sếp nào trong công ty chết đi. Đâu như Geri. Vào đó nhảy tung tung lên và người ta cho cô ta một cái phòng làm việc riêng!” Sally vẫy tay gọi cô bồi lại cứ như thể đang chỉ huy máy bay vào đúng cổng đáp. “Tớ chẳng nghĩ ra được cái nào đáng mỉa mai hơn nữa. Ngoài trừ việc tóc tớ luôn đẹp mỗi khi lên giường, còn lại đều đáng mỉa mai hết.”

Nhìn xuống những hạt sáng li ti phản chiếu trong ly Goldschlagger đang uống dở, tôi bồi hồi nghĩ đến Ralph. Tôi tự hỏi liệu ông có ngóng tôi tới những ngày sắp tới. Và rồi tôi tự hỏi ông sẽ thất vọng biết bao nếu tôi không bao giờ đến. Tôi còn tự hỏi liệu ông có còn đủ thời gian ăn cho hết cái bánh vòng lơ dờ trong bụng công việc.

Emmy trườn tới gọi giật tôi. “Geri? Cậu ổn chứ? Có vẻ cậu không vui với quyết định của mình.” Cô vừa nói vừa nhấp một ngụm nước việt quất pha với seltzer. “Mà cậu cứ thử nghĩ đi, nếu có nghỉ việc, cậu tính làm gì chứ?”

“Tớ đã nghĩ có lẽ mình sẽ quay trở lại nghiệp làm phim.”

“Nhưng chả phải trước đó cậu đã thử rồi sao?” Cô nói.

“Tớ biết. Có lẽ đó là sai lầm nghiêm trọng của tớ. Nhưng phim ảnh là một nền công nghiệp lớn. Họ luôn cần trợ lý sản xuất.” Tôi trả lời đầy hy vọng. “Lương thì thật sự không ổn lắm nhưng...”

“Ổn? Lúc khởi nghiệp chả có đồng nào. Và cậu phải ở ngoài phim trường cả ngày liền, liệu còn thời gian gửi kịch bản đi chỗ nào khác không? Và cứ mỗi sáu tuần, cậu lại phải ở trong trạng thái sẵn sàng kiếm việc mới. Còn nữa, thứ duy nhất họ ăn là đồng thức ăn sẵn trên bàn ở ngoài vỉa hè, còn cậu ghét thậm tệ pizza còn gì.”

“Nhưng tớ sẽ được làm điều mà tớ yêu thích.”

“Bây giờ thì cậu yêu tiền đi!” Sally phát bực lên. “Và cổ phiếu công ty và cả mấy tấm card với

tên cậu trên đó với dòng chữ J.V đỏ ngầu ngay góc nữa.” Giọng cô yếu dần, “lại còn xe cơ quan sẽ chở cậu tới những bữa tối xa hoa nữa.”

“Thì... tớ nghĩ điều đó cũng tuyệt vời.” Emmy nói với vẻ cương quyết. “Được thăng chức có lẽ là điều tuyệt vời nhất đối với cậu sau những năm qua.”

“Cậu nghĩ vậy sao?”

“Mẹ nó chứ!” Sally lớn tiếng, “Geri, bộ cậu không nhận ra cậu sẽ không bao giờ kiểm tra đánh máy nữa sao? Không bao giờ nữa! Cậu tốt nghiệp rồi!”

“Tốt nghiệp cái gì cơ? Lớp học cho kẻ chỉ biết nói ‘Dạ vâng?’”

“Thế thì tại sao cậu không nhận công việc này đi?” Emmy hỏi.

“Tớ ước tìm thấy một dấu hiệu.” Tôi nói rồi trợn mắt nhìn Sally nhúng lát khoai tây chiên vào bia. “Tớ đoán lúc đó tớ không muốn phải đợi lâu hơn nữa.”

“Nếu thăng chức là dấu hiệu cho cậu, thì đợi chờ là xứng đáng. Cứ thử nhìn tớ và Bryan đi. Bao nhiêu năm cố gắng của tớ có được đáp trả gì đâu.”

Sally ngẩng mặt lên, chỉ miếng khoai tây chiên vào chỗ chúng tôi. “Đồng ý với Emmy. Tớ đã nói gì với cậu hả Geri? Đợi chờ luôn xứng đáng.”

“Dấu hiệu là một chuyện. Tìm được một người đàn ông lại là chuyện khác. Còn chuyện chăn gối thì sao, Sally? Cậu nhìn lại xem. Trinh trắng như cậu là cả một công nghệ đấy.” Tôi ăn cái burger, hạnh phúc biết bao vì cuối cùng đã chuyển được đề tài câu chuyện sang một hướng khác. “Và tớ ghét phải là người nói với cậu rằng cậu biết tất cả ngoại trừ sex, không phải đó là tất cả một đứa con gái cần hay sao?”

“Nếu nó không phải là tất cả, sao cậu không hẹn hò đi?”

“Có biết bao chàng trai ở Manhattan ngoài kia không lẽ không làm cậu hứng thú sao?”

Emmy mất dần vẻ lạc quan, lời đâu ra vẻ thông thái giống bà mẹ già căn dặn con gái: “Như mẹ tớ luôn nói đi nói lại. Mỗi khi một người phụ nữ nói rằng ngoài kia chẳng có đàn ông nào tốt thì cũng đâu đó quanh đây một người đàn ông lại đang phàn nàn...”

“... là đồ kiểm đâu ra một cô gái ngoan hiền.” Sally và tôi nói chen vào. Chúng tôi lần lượt nhấp ngụm rượu và nhủ thầm cùng nhau: “Nhảm nhí”.

“Tớ thì luôn nghĩ đợi chờ luôn xứng đáng. Tớ không thể nào đợi đến ngày nói với chồng mình trong đêm tân hôn là tớ...”

“Chỉ biết ‘thối kèn’ suốt mười năm?” Tôi trả lời.

“Vẫn còn trinh. Bạn yêu à. Vẫn còn trinh đấy.”

“Này, nhắc lại tớ xem định nghĩa cổ hủ của cậu về mất trinh đi?” Tôi hỏi.

“Khi một người đàn ông đưa ‘bé bi’ vào người bạn.” Sally giải thích bằng cách đưa ngón tay cái bên phải của cô đưa ra đưa vào tay trái.

“Nhưng lúc cậu thối kèn, trích nguyên xi lời cậu, ‘bé bi’ của anh ta chả phải đưa vào miệng cậu còn gì?”

“Nhưng anh ta đâu có phá màn trình?”

“Trời ơi, màn trình còn có thể bị rách lúc tập thể dục đấy!” Tôi ngán ngẩm nói.

“Hoặc nó có thể tự hoại nữa cũng nên!”

“Nghe hơi ớn.” Sally vừa nói vừa lúc lắc cái bình muối.

“À, thế còn những phần khác thì sao?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Phần khác nào?” Emmy hỏi.

“À, theo định nghĩa của Sally thì cậu ấy có thể xài ‘đồ chơi’ mà vẫn có thể còn trình ấy mà.”

“Ôi trời. Không thể nào!” Emmy giật nảy người lên. “Có thật là còn không vậy?”

Sally lấy giấy chùi miệng, đặt miếng giấy rất từ tốn lên bàn và vòng tay lại. “Các em gái à, đàn ông người ta có thể xài đồ chơi, bỏ nó vào phía trước các em trong khi hân chơi ở phía sau các em và thế là các em vừa thỏa mãn vừa mang danh là gái còn ‘rin’.”

Nghe đến đây, miếng burger trong miệng tôi khó nuốt kinh khủng. “Tớ chẳng biết mình có thể thỏa mãn nổi không nữa.”

Khuôn mặt của Emmy lúc này là một sự kết hợp giữa kinh hãi và một sự khai sáng mới như thể Sally mới vừa tìm ra phương pháp chứng minh vật lý lượng tử bằng phần mềm máy tính trên cái điện thoại di động của mình vậy. “Nghe... nó... nó tởm thế...”

“Đời mà!” Cô vừa đáp trả vừa rắc thêm muối vào lên ngón cái của mình “Và nó chẳng tởm như cậu nghĩ đâu.”

Emmy và tôi mém chút nữa là nôn. Sally, mặt không hề biến sắc, nâng gọng kính lên. “Nhân dịp biết thêm một sự lĩnh hội mới, cạm ly nào.”

“Biết về làm tình phía sau hả?” Tôi hỏi.

“Không. Mà là mừng cho cậu, Geri. Tớ không thể nào là một cô gái ngoan được nữa.”

“Chúc cho những điều tốt đẹp sẽ đến cho những ai biết đợi chờ.” Emmy nói thêm.

“Cho cái cửa tủ lạnh nữa.” Tôi nói trước khi cả ba chúng tôi nốc cạn phần rượu của mình. Cô hầu bàn trở lại với cái thẻ mạ vàng sáng chói của tôi được rút ra từ sổ tính tiền. Tôi kiểm tra hóa đơn với Emmy và ký tên mình vào đó. Tôi boa thêm gấp đôi tiền cho cô ta.

“Ôi, cảm ơn cô O’Brien.”

“Đừng cảm ơn tôi. Hãy cảm ơn Nhà Xuất Bản Jr.Varsity Publishing.” Tôi uể oải đáp trả rồi bỏ cái thẻ vào lại ví mình. “Cái nơi hủy diệt ước mơ của tôi.”

“Cứ tiếp tục mà viết kịch bản, cô gái,” Emmy thúc cùi chỏ khích lệ tôi.

Không hẹn mà cả cô hầu bàn và tôi đồng thanh trả lời.

“Dĩ nhiên rồi.”

Bước ra khỏi cái quán bar tối mù mịt và dạo bước trong đêm trăng sáng, Emmy và tôi phải dìu Sally cho vững bởi cô cứ bước chân nọ dẫm lên chân kia. Sally nhất mực bảo đảm với chúng

tôi là đồng nôn mưa trong nhà vệ sinh là kết quả của phần mayonnaise bị thiu chứ không phải vì uống đến bảy shot rượu. Đến cuối góc phố, Sally xiu hần và chẳng thể bước thêm nổi.

“Này, cậu có muốn quay trở lại quán bar nhâm nhi thêm vài ly rượu không?” Emmy hỏi trong khi cả hai tay nhắc bổng vai Sally lên.

“Thôi, tớ cần nghỉ ngơi một chút,” Sally trả lời yếu xìu. Cô đứng thẳng người, cố gắng không khuyu xuống dãy cửa kính của cửa hàng Gramercy Park Tavern; một trong những nhà hàng đắt đỏ và thời thượng nhất xứ Manhattan. Có một cặp vợ chồng ăn bận có vẻ bánh bao đang ăn món ốc escargot ở phía bên trong cửa kính, nhìn Sally bằng vẻ thất thần khi cô ngó chằm chằm vào đĩa thức ăn của bọn họ.

“Đồng đó là ốc sên à?”

Đã quá muộn. Một đồng hỗn hợp kì dị nôn trào ra khắp miệng Sally ngay trước cửa kính nhà hàng. Bên trong nhà hàng, mọi người chết trân nhìn chúng tôi. Cảm giác của tôi lúc này cứ như là những người bạn tốt vừa phải chứng kiến khoảnh khắc đáng xấu hổ nhất trong suốt cuộc đời của bạn mình, Emmy và tôi cứng đờ người nhìn Sally và mèm phì cười khi Sally vẫn đường hoàng đứng dậy lấy tay áo mưa hiệu Burberry chùi miệng. Tôi chưa kịp lục túi tìm khăn giấy thì từ đằng xa, một anh hầu bàn người Ấn siêu đẹp trai bước ra khỏi nhà hàng trên tay là một đồng giấy ăn. Anh chùi miệng cô ấy. Lúc này, cô mới có vẻ xấu hổ đôi chút.

“Cô à, cô có sao không?” Anh ấy hỏi. Sally gật đầu đầy ngượng ngùng. “Cô có đi cùng bạn không?” Anh hỏi tiếp.

“Không,” Cô ấy ngay lập tức liếc sang chúng tôi ra hiệu không-được-bước-tới. “Tôi nghĩ chắc là tôi ăn phải mayonnaise bị thiu.”

“Tệ thật. Để tôi gọi cho cô chiếc taxi.”

Tôi và Emmy đứng ở một khoảng cách an toàn chăm chú nhìn Sally được anh chàng người Ấn Độ nóng bỏng chăm sóc đầy ân cần.

“Tớ hy vọng hần ta không điên tiết lên khi phát hiện mông của cậu ấy chả còn rin,” tôi nói.

Emmy quay sang tôi thầm thì “Mà làm sao cậu ấy làm được thế, ý tớ là, nếu mà là tớ, tớ chẳng dám bén mảng đến đường 14 này lần nữa. Thế mà cô ấy lại ‘câu’ được một chàng đẹp trai dễ sợ!”

“Một đồng ốc sên,” Sally trả lời khi đi loạng choạng về phía chúng tôi bấu môi đầy túi hờn. “Tớ ghét các cậu. Tiện thể, hần ta tên là Habibe.” Cô ấy giờ đồng giấy ăn nhàu nát lên với số điện thoại của anh bồi bàn trên đó.

“Cậu đúng là có số hên!” Tôi nói.

“Không cảm ơn.” Sally tiến đến vỗ lên vai tôi nhưng hụt. Thay vào đó, cô quất phải cặp tôi và làm rơi cái thẻ, hòn đá và ví tôi rơi xuống đường. Cả Emmy, Sally và tôi chạy vội theo để nhặt lại. Hòn đá “can trường” lăn đến gần ngã tư. Tôi chạy xuống hần lòng đường để nhặt ngay khi một chiếc xe ô tô chạy vụt qua tôi chỉ chừng năm bảy mét. Tôi chết đống người, bản thân một lúc mới dám nhìn lên tài xế – Một ông già hói đầu quát âm lên: “Muốn tự vẫn hả cô gái?”

“Xin lỗi.” Tôi lí nhí trả lời, với tay nhặt ngay hòn đá can đảm như là bằng chứng của sự ngu dốt tột cùng của mình.

“Xin lỗi thì giúp ích được gì. Nhìn xem cô đang ở đâu kia.”

Nói rồi ông bắt đầu khởi động xe và đi băng qua tôi, lúc này tôi mới chú ý một đôi mắt nhìn từ hàng ghế phía sau nhìn qua ô cửa kính. Tôi chỉ nhìn được nửa mặt của người đàn ông ở hàng ghế sau nhưng đôi mắt xanh dương và mái tóc vàng đỏ chắc chắn phải là J. T. Như người vô thức, tôi nhoẻn miệng cười khi chiếc xe lăn bánh. Tôi cứ đứng bần thần cho đến khi chiếc xe và người hành khách đó đi khuất tầm mắt mình. Thậm chí tôi còn vẫy tay chào tạm biệt. Giọng của Emmy và tiếng còi ầm ĩ của chiếc xe dừng phía sau tôi ngay lập tức kéo tôi về thực tại.

“Geri! Đèn chuyển màu rồi kìa. Quay lại đây!”

Tôi rời đường cái nhảy bổ lên vỉa hè. Emmy vẫn chưa hết sốc, nhìn tôi tròn tròn cả mắt trong khi Sally đang nỗ lực đầy tuyệt vọng rũ cho bằng hết vết nôn mửa trên áo mình.

“Sao cậu chạy lại đầu kia thế? Mém chút nữa là cậu bị tông rồi.” Emmy kêu lên đầy kinh hãi.

Tôi chỉ mím cười, chìa tay cô ra và bỏ hòn đó vào. “Còn làm thế nào nữa để tó lấy lại sự can đảm của mình chứ?”

14. Màu xanh nghĩa là phải dừng lại

Buổi sáng tiếp theo, sáng làm việc đầu tiên của tôi, với tư cách là một người quản lý, tôi thức dậy với một thể trạng mà bất cứ cậu trai trẻ mới lần xả vào đời làm việc cũng đều gặp phải: choáng váng sau cơn say. Rùng mình với cơn đau đầu và buồn nôn, tôi đau từ nửa đầu sau đến tận hộp sọ, tôi ôm ghì gối tự hỏi lại mình xem hai mươi tư giờ qua đã trôi qua như thế nào, liệu nó có phải là giấc mơ hay không. *Có phải tôi đã được nhận vào làm phim? Có phải tôi đã được thăng chức? Có phải Sally nôn thốc nôn tháo lên cửa sổ nhà hàng Gramercy Park Tavern?* Tôi cố gắng lăm với ngời bật dậy được và nhìn ra cửa sổ.

Có phải Maria không nhỉ?

Tôi dụi mắt, lọ mọ bò đến thành cửa sổ. Nhìn băng qua mấy bậc thang thoát hiểm và mấy cây ráy thơm, tôi nhìn sang cửa sổ căn nhà đối diện của cặp đôi hay thích khóa thân bên kia đường. Duy nhất sáng hôm nay, bọn họ trông không còn vui vẻ húp từng ngụm trà nữa. Trông hai người có vẻ bồn chồn. Cả đám cảnh sát đang đứng trong phòng họ cũng vậy. Maria bước về phía cửa sổ, bật tắt đèn pin liên hồi cố làm tôi chú ý. Tôi vẩy tay lại, ra dấu là tôi thấy cô ấy. Khi người phụ nữ trong căn hộ giải thích gì đó với Patrick, Maria giơ tay ra hiệu bằng ngón út và ngón cái. “Tớ sẽ gọi cậu.”

Tôi bò lại lên giường và trùm chăn lên đầu mình. “Chúa ơi.” Tôi nghĩ thầm. “Thế này thì tệ thật.”

Khi tôi đến chỗ làm thì cơn đau đầu đã hạ từ vạch cam xuống vạch vàng, đội ơn sáu viên thuốc đau đầu Advil và một trận tắm kinh hoàng với cái miệng mở. Cả Berta và nhân viên đưa thư Howard đều không hay biết gì về việc tôi được thăng chức cho tới khi Daisy Dickenson va phải tôi ở cửa.

“Geri! Cô chuyển tới phòng làm việc mới rồi đấy. Cô và mấy người khác xin phòng lớn hơn để đựng giấy tờ à?”

“Tôi được thăng chức, Daisy à.” Tôi trả lời mà lòng thiết tha được bạt tai ả này một cái.

“Thật sao?” Cô ta giật nảy cái đầu lên như thể không tin nổi. “Thế ai bị đuổi ra khỏi công ty vậy? Cô thế cho vị trí của ai?”

“Mẹ của mày ấy.” Tôi đã muốn nói ra từ đó nhưng ngừng kịp thời và thay bằng một từ ngắn gọn hơn. “Không ai cả.”

“Thật vậy á? Sally có lồng lộn lên không?”

Tôi ngoảnh mặt đi ngay lập tức, nói với lại cô ta. “Xin lỗi tôi phải đi ngay.”

Cửa phòng làm việc mới của tôi đã được mở ra từ trước khi tôi bước vào trong. Tôi đứng ngay cánh cửa, nhìn lãnh địa mới của mình. Sạch sẽ, gọn gàng, và có mùi như mèo. Tôi dành hẳn hai giờ đầu tiên của ngày làm việc mới hít hà khắp xó xỉnh tìm cho ra được nguồn gốc của cái mùi này. Chủ nhân trước của căn phòng, một vị giám đốc hợp đồng bản quyền, từng mang con mèo của cô ta vào các nửa ngày làm việc thứ Sáu trong suốt mùa hè vừa qua. Hẳn cô ta mang con mèo lên suốt các chuyến tàu điện ngầm Hampton Jitney. Nghe đồn con mèo sợ phát khiếp tiếng dập ghim cho nên, theo suy đoán của tôi, đã tiểu đái đó lên sàn nhà để thể hiện sự bất mãn của mình. Cũng chẳng trách nó được. Nếu tôi bị ném vào trong một cái giỏ mây và bị mang đến tận Quague, tôi cũng sẽ như nó mà thôi.

Lúc tôi đang cúi nhui trên sàn nhà với cái mũi cọ sát lên thảm sàn, Sally bước vào, tay

mang một đồng giày tờ nhìn rất vui vẻ.

“Tớ mang cho cậu cái gì được không? Một cái ghế hay manh mối nào đó chẳng hạn?”

“Không. Nhưng cậu hoàn toàn có thể cho tớ một bình xịt Lysol và một ly Bloody Mary.”

“Rất hài hước. Nhân tiện, có hai việc. Một, tớ lỡ hứa với anh chàng ở nhà hàng tớ sẽ gọi anh ta vào buổi trưa. Tớ mượn phòng cậu một chút được chứ?”

“Được!” Tôi trả lời rồi đứng dậy “Sally, cậu có bị nhức đầu không? Tớ uống bằng một nửa cậu chứ mấy mà giờ người mệt gần chết.”

“Tớ á? Tớ chả bao giờ choáng hay đau đầu sau cơn say cả. Tớ luôn thấy khỏe. Hẳn là cái màn trình còn nguyên của tớ tiểu ra rượu hết rồi. À và điều thứ hai, nhắc điện thoại lên kìa, ai đó ở đường dây số hai đang chờ cậu nghe máy.”

“OK. Cám ơn.” Tôi bò đến bàn nhắc điện thoại lên.

“Có đèn màu xanh đang nhấp nháy đó. Mà nhớ đây, tớ chả phải cô thư ký ngoan hiền của cậu đâu. Nếu tớ phải nghe điện thoại của cậu, tớ sẽ trả lời là cậu không nghe điện thoại được vì đang bận ‘thối kèn’ thằng nào trong phòng đấy.”

“Tuyệt. Họ sẽ nghĩ cậu đang nghỉ giờ trưa.” Tôi vặn vẹo lại rồi nhắc ống nghe lên. “Xin chào, Geri nghe đây.”

“Này Geri, là anh đây.”

Không cần phải nói, tôi cũng đã biết người đó là ai. Rũ mái tóc rơi lòa xòa trên vai xuống cho thẳng thớm, tôi đã biết ai ở phía bên kia đầu dây.

“Chào Teah... Todd,” Tôi lắp bắp như bị lên đồng. Sally đang sắp sửa bước ra khỏi cửa bỗng đứng lại rồi quay phắt người sang tôi. Hai đứa chúng tôi nhìn nhau miệng không thốt lên lời. “Chờ em một chút nhé.” Tôi nói nhanh rồi ngay lập tức bấm nút chờ. Tôi lấy tay nghe ống nghe lại vì sợ lỡ tiếng vọng vào ống nghe phía bên kia, Sally và tôi ngay lập tức phân tích tình hình nước sôi lửa bỏng này.

“Cậu nghĩ xem anh ấy muốn gì?” Tôi hỏi.

“Tớ không biết, thế cậu nghĩ anh ấy muốn gì?”

“Tớ không biết nên tớ mới phải hỏi cậu mà!”

“Thế thì cứ hỏi anh ta đi.”

“Tớ không thể.”

“Chắc chắn là cậu có thể.”

“Anh ấy sẽ không nói đâu.”

“Anh ta đang gọi cậu đó thôi.”

“Nhưng tớ không biết phải nói kiểu gì.”

“Cậu có vui không?» Cô ấy hỏi tôi còn miệng cố rặn ra nụ cười như thể tôi cần một ví dụ về hạnh phúc trông thế nào.

“Có?”

“Có bực tức không?”

“Có?”

“Thế thì nói kiểu xa cách một chút.”

“Nói kiểu xa cách như thế nào mới được chứ?”

Sally giơ tay lên như thể đang giải thích. “Cảm giác sau cơn say rượu ấy!”

“OK. Đau đầu sau cơn say. Tớ có thể làm được.” Tôi hít một hơi thật sâu, bỏ tay ra khỏi ống nghe và nhấn nút trả lời. Tất cả các đèn đều tắt hết.

“Khỉ thật!” Tôi hét lên “Tớ cúp máy mất tiêu rồi!”

“Thế mà xa cách kiểu gì. Cái đó là trốn tránh,” Sally trả lời.

“Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó chứ!” Tôi chửi đi chửi lại mà mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, ước đây tuyệt vọng rằng mấy câu chửi thề đó có thể làm cho anh ấy gọi lại. “Tôi vừa làm gì thế này?”

“Đừng lo. Bấm nút chờ còn tệ hơn phải gác điện thoại. Anh ta gọi lại ngay ấy mà.”

“Không. Anh ấy sẽ không gọi lại đâu. Tớ biết mà. Đàn ông không bao giờ thêm gọi lại cho tôi, Chúa ơi, tớ làm cái quái...”

“Geri?” Sally ngắt lời tôi.

“Cái gì?”

“Đường dây số hai nhấp nháy lại rồi,” cô chỉ vào điện thoại của tôi.

“Gì cơ? Ôi ôi.” Tôi bấm trả lời ngay lập tức cố gắng nói bằng giọng điệu hết sức chuyên nghiệp mà vẫn giả bộ đang còn mệt sau cơn say rượu. “Nhà xuất bản Junior Varsity Publishing, tôi là Geraldine Agnes O’Brien, Giám đốc Marketing. Tôi giúp được gì...”

“Geri, Todd đây.”

“Ôi, Todd. Em xin lỗi. Hôm nay là ngày đầu tiên em có điện thoại làm việc riêng.” Tôi trả lời khi Sally bước ra khỏi phòng không quên giơ tay ra dấu hiệu “Chúc may mắn.”

Todd đáp trả đầy ngọt ngào. “Đừng nói dối nhé. Em cúp máy trước. Em cứ làm thế cũng được, nhưng phải để anh hỏi em cái này trước.”

Tôi cười thầm. Mẹ nó, anh ta đáng yêu quá đi mất. Ngay cả khi nói chuyện điện thoại mới chết chứ. “Chuyện gì hả anh?”

“À thì... trước hết, em dạo này vẫn khỏe chứ?”

“Tốt anh à. Em bận. Em mới được thăng...” nhưng trước khi tôi kịp khoe về mình thì Hedda đã bước vào phòng tôi từ lúc nào.

“Ôi chúa ơi, cái mùi như mèo đái trong đây thế này,” Cô ta thốt lên.

“Đợi... Todd... Đợi em một chút,” Tôi đặt tay lên ống nghe, quyết tâm không để mất cơ hội nói chuyện với anh lần nữa “Hedda, Tôi giúp được gì cho cô đây?”

“Tôi vẫn phòng tôi khi cô nói chuyện xong. Tôi muốn cô giúp Sally chuyển cái bàn tôi. Có quá nhiều tia cực tím chiếu vào tôi mỗi chiều tôi ngồi đó. Chắc phải mất vài năm và vài ngàn đô chữa trị nếu tôi không xem phong thủy cái văn phòng mình mất. Nhớ gọi bộ phận bảo dưỡng về cái mùi này nữa nhé.”

“Vâng.” Tôi trả lời, lay trời sao cho Todd không nghe được gì. Hedda bỏ đi ngay lập tức, để lại trong phòng tôi một đồng mùi nước hoa L’air du Gatto.

Todd ráng nhin cười ở phía bên kia đầu dây. “Mèo đái sao?”

“Nếu mùi mèo đái tệ đến thế, cô ta nên nhìn qua cái đồng tóc mà con mèo này mưa ra trong cái máy in của em.”

Tôi nghe tiếng Todd cười lớn trong điện thoại, đột nhiên, tôi quên mất tôi đã cảm thấy đau đón đến thế nào. Cảm giác này thật thoải mái, tôi đã nghĩ vậy. Một niềm vui nho nhỏ. Nhưng rồi mặt của Cassie vụt qua đầu tôi kéo tôi về thực tại. Những thứ xúc cảm này lại hóa ra phù du.

“Anh muốn nói chuyện với em. Ý anh là gặp em. Em ở nhà tối nay chứ?”

“Vâng.”

“Anh ghé qua được chứ?”

Tôi không biết phải nói gì. Tôi tuyệt vọng mong gặp lại anh. Nhưng tôi biết rằng dẫu có gặp chúng tôi cũng sẽ không ngủ với nhau. Hay... có khi cũng nên? “Được chứ?” Tôi trả lời hơi ngượng ngập “Đến trễ chút nhé!”

“Anh biết mà. Sau khi Emmy đi ngủ.”

“Ừa.”

“Em bận gì cứ làm đi.”

“Phải rồi,” Tôi nói giọng buồn bã, ước gì cuộc nói chuyện này không kết thúc. “Em phải chuyển vài đồ đạc.”

“Nhớ nhé, đẩy bằng đầu gối. Không phải bằng phần dưới lưng.”

“Cám ơn anh đã nhắc.”

“Gặp em sau.”

“Gặp anh sau,” tôi trả lời. Tôi không gác máy lên mà chỉ ngồi thẩn ra đó, để điện thoại áp sát vào cổ mình khi đôi mắt vẫn nhìn vào ánh đèn xanh bé xíu trên điện thoại cho đến lúc nó tắt hẳn.

15. Cha nào, con nấy

Sau nhiều giờ email trong suốt một ngày làm việc chẳng mấy hiệu quả, Sally và tôi rút ra ba kết luận như sau: 1) Không mua quần áo mới khi mà nó sẽ là minh chứng hùng hồn của đêm trái tim bạn tan vỡ. 2) Không được khóc. 3) Đại tiện ở cơ quan, không phải ở nhà. Cửa chính đối diện ngay phòng tắm.

Tôi cũng đã phải chuẩn bị rất nhiều những bài diễn thuyết nhỏ. Câu mở đầu ưa thích của tôi là “Bạn có biết có bao nhiêu đàn ông sẵn sàng ngủ với bạn vào đêm trước không?” Câu hỏi hơi hoa mỹ một chút bởi chính bản thân tôi cũng không biết có bao nhiêu đàn ông bất chấp mọi giá để ngủ với tôi một đêm. Ngoai trừ một đứa tên là Sparrow từng say nắng đảo điên tôi thời trung học. Tôi đã không hề cười hắc hắc xuất tinh trong buổi vẽ hình khỏa thân của lớp mỹ thuật. Sự thật là tôi không hề chú ý bởi vì khi ấy tôi quá mải mê tay tôi sẽ như thế nào nếu tôi là Ann Bollen và có sáu ngón tay. Nếu tôi mà biết hắc xuất tinh ngay trước đám đông, có lẽ tôi đã cười vỡ bụng ra mất. Nhưng chính cái vẻ mặt điềm nhiên không cười của tôi lúc đó càng làm cho hắc ta căng thẳng hơn. Hắc thích tôi cũng phải đến hai năm. Cho đến ngày một đứa con gái chuyển tới từ Yaphank và chỉ nghe mỗi nhạc của nhóm The Cure. Sau đó tôi chuyển lớp mỹ thuật sang lớp lịch sử. Nhưng tôi dám cá là cho tới lúc đó, hắc vẫn còn muốn làm tình với tôi. Hắc và bất cứ thằng con trai nào nghiện sex và có một đam mê làm tình mãnh liệt với cái quần dính đầy dầu cọ. Suy cho cùng, cái bài diễn thuyết nho nhỏ của tôi nghe vẫn được chán và ít ra là trên phương diện lý thuyết nó cũng phần nào đúng sự thật.

Cả ngày dài thoát cái trôi qua. Đồng hồ mới đó đã điểm mười giờ. Ngay khi kim đồng hồ chạm vạch số mười, tôi đã ngồi yên vị trên ghế bành và nhìn chăm chăm vào đầu VCR. Tôi đã không kể cho Emmy về cuộc gọi của Todd vì (hiển nhiên) cô sẽ thức cả đêm bình luận cuộc điện thoại ấy trên tất cả mọi phương diện. Nhưng đến lúc đồng hồ điểm mười một giờ, tôi bắt đầu thấy hơi hoang mang. Quyết định không muốn bị cho leo cây ngay trong nhà mình, tôi đứng dậy để sửa soạn đi ngủ. Khi tôi đang thay áo thì Todd gõ nhẹ cửa.

Tim tôi lồi nhịp khi nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa. Đúng là anh ấy rồi. Không cười mà chỉ nhìn chăm chăm xuống cái sàn, như thể mắt đối mắt với anh là quá thân mật, dù qua một lỗ nhỏ chưa đầy một xăng ti mét. Tôi mở cửa và anh bước vào, tay anh bẻ cổ cho đỡ mỏi rồi nhìn quanh căn hộ.

“Emmy đang ngủ à?” Anh thăm thì.

“Vâng,” Tôi nói “Đi vào phòng em đi.”

Chúng tôi băng qua phòng khách rồi đi vào phòng ngủ chỉ cách đó khoảng hai feet. Tôi thấy hơi khó xử vì cái giường chiếm hầu hết diện tích căn phòng, tôi ngồi sát góc giường. Còn Todd thì chỉ đứng.

“Anh không thể ở lâu được nhưng anh đã rất muốn giải thích với em về đêm hôm đó.”

“Vâng, anh cứ nói,” Tôi trả lời lạnh lùng. Thăm sâu trong lòng, tôi tự nhủ thăm không được buồn.

“Hôm đó không phải là anh không muốn. Anh thật sự muốn. Chỉ là... Chỉ là anh không muốn làm đau em.”

“Làm đau em?” Tôi đảo mắt, hỏi anh “Todd, em đã từng quan hệ trước đây. Có lẽ em hơi tệ một chút nhưng rồi em sẽ quen với...”

“Không, không phải đau trên phương diện thể chất. Ý anh là anh không muốn làm tổn

thương em vì chúng ta chẳng đến được đâu cả.”

“Ôi trời. Câu này mới thực sự làm tôi đau. “Có phải anh đang ám chỉ là anh chỉ muốn tình một đêm với em?”

“Không. Không phải vậy. À thì, lúc đầu anh đã muốn như thế. Khỉ thật! Anh lại nói sai ý mình muốn rồi.” Anh trả lời khi hai chân cố bước vào khoảng không giữa giường và tủ mình. “Geri, anh chỉ muốn bảo vệ em.”

“Quấn lấy em trên giường là đang bảo vệ em sao? Bảo vệ em là chiến đấu lại một con cá sấu, hay mua cho em thuốc chống nắng vào tháng Bảy.”

Bồn cũ soạn lại, anh nói “Em muốn có bao nhiêu thằng đàn ông sẵn sàng chết để có được em đêm đó không?”

Tất cả những gì tôi có thể phản ứng là mấy lời lắp bắp không rõ chữ. Cái tên Sparrow biến mất khỏi đầu tôi và lúc này tôi chẳng nghĩ thêm được gì nữa.

“Nghe này Geri, anh thích em. Chúa ơi anh thật sự rất thích nhưng ai cũng biết một điều rằng em không thể nào ngay lập tức yêu một người ngay sau khi kết thúc mối quan hệ cũ. Không thể như vậy được.”

Tôi chợt nhận ra lý do tôi đọc mấy cuốn sách về hẹn hò. Hiển nhiên tôi làm sao biết được yêu mà cũng cần có lịch trình như thế.

“Bố anh đã đúng. Chúng ta cần thời gian đến quên một người. Ông nói với anh rằng ông cũng rơi vào tình huống tương tự như anh với mẹ anh. Ông chia tay một mối tình lâu năm với bạn gái và ông nói với anh rằng ông cũng trót yêu cô hàng xóm của mình. Nhưng ông biết đó chỉ là một chạng si mê. Và rồi ông quay trở lại với mẹ anh.”

“Thế thì liên quan gì đến Cassie.”

“Cassie muốn bắt đầu lại từ đầu.”

“Nhưng cô ấy đã phản bội anh?”

“Cô ấy đã gây ra một lỗi lầm. Cô ấy cũng là con người mà. Và dẫu cho tụi anh có vấn đề nào, tụi anh vẫn biết quá rõ về nhau. Gia đình tụi anh lớn lên cùng nhau. Bố anh và bố cô ấy lại gần gũi. Cơ quan hai người lại sát cạnh nhau.”

Tôi quan sát biểu hiện trên khuôn mặt anh. Anh đã nghĩ ra rất nhiều lời biện minh để tiếp tục mối quan hệ của anh nhưng không có lý do nào thật sự thuyết phục. Tôi hít một hơi thật sâu và hỏi điều tôi muốn biết.

“Anh còn yêu cô ấy không?”

Anh thở một hơi thật sâu và nhìn xuống. “Geri, tụi anh đã hẹn hò một thời gian rất dài...”

“Em không hỏi anh đã hẹn hò với cô ấy lâu hay mau. Anh có còn yêu cô ấy không? Anh còn rung động mỗi khi anh gặp cô ấy?”

Anh nhìn tôi với đôi mắt mỗi mọt. “Như bố anh đã từng nói. Đó không chỉ đơn thuần là chuyện cảm xúc con tim nữa rồi.”

Môi dưới tôi run run. Tôi cắn chặt môi mình và mắt hướng về phía sàn nhà. Tôi muốn đứng dậy và ôm anh biết bao nhiêu nhưng tôi không thể. Tôi muốn hôn anh và nói với anh rằng anh

không cần phải giống cha mình nếu anh không muốn nhưng tôi nghĩ rằng tôi không nên làm vậy. Tôi muốn nói cho anh biết từng nhịp đập con tim tôi mỗi khi anh bước vào ngôi nhà này. Nhưng anh đã hạ quyết tâm, anh sẽ ở với Cassie, trước khi cho tôi một cơ hội. Điều này càng rõ ràng hơn sau thời điểm đó. Và để nhận ra điều này, tôi đã nghĩ trái tim tôi lại tan vỡ một lần nữa. Nhưng không. Anh đã không làm tan vỡ trái tim tôi. Anh đang bóp nghẹt nó.

Todd ngồi lên giường ngay cạnh tôi và tựa cằm anh lên vai tôi. “Anh nhớ em. Nhiều hơn em nghĩ đấy.”

Tôi có thể nghĩ thấy mùi áo anh khi hơi anh thổi đều đặn bên tai tôi. Nếu quay mặt sang môi hai chúng tôi sẽ chạm nhau. Anh đợi tôi phản ứng hay ít nhất nói một lời. Nhưng tất cả những gì tôi có thể làm được là nhìn vào chân và lạy trời sao cho giọt nước mắt đang chờ chực rơi trên khóe mắt sẽ dừng kịp lại. Anh tựa sát vào tôi và môi anh hôn nhẹ lên má tôi. Anh đặt lên đó ba nụ hôn nhẹ rồi đứng lên. Mắt tôi vẫn không di chuyển ra khỏi cái sàn ngay cả khi anh ngồi dậy và đứng trước mặt tôi. Anh đợi một lúc nhưng tôi biết tôi sẽ không thể nhìn lên hay biểu lộ cảm xúc nào. Hình như nhiệt độ trong phòng bỗng tụt xuống đột ngột hay sao mà tôi thấy người đông cứng lại, không thể nào ngước mắt lên nhìn anh được. Như thể nếu mắt tôi chạm ánh nhìn của anh, mọi thứ trong căn phòng sẽ sụp đổ.

Anh bước ra khỏi phòng ngủ của tôi. Một giây sau, tôi nghe tiếng cửa chính mở ra rồi đóng lại. Khi tiếng bước chân của anh nhỏ dần trong hành lang, giọt nước mắt không kìm được rơi tức tưởi trên khuôn mặt rồi, chảy xuống bờ má mà anh chỉ mới vừa hôn. Tôi thầm thì cho chính mình, hy vọng những lời tôi nói sẽ vang đến những tầng lầu phía dưới, chạy vào tai rồi đi đến trái tim anh.

“Em cũng nhớ anh.”

16. Lạc bước ở quán Spy

Buổi sáng tiếp theo Marie gọi điện đến căn hộ và khuyên chúng Emmy và tôi nên cẩn thận hơn và đón tắc xi về sau mười một giờ. Tên trộm khu Eastside này đã thực hiện một mẻ đầu tiên với cặp vợ chồng ở khu nhà đối diện tôi và làm cho người vợ một trận sợ chết khiếp để chừa luôn cái tật khóa thân lang thang ngoài phố. Đây là lần thứ hai tên trộm dùng súng và Maria cho rằng việc hấn bắn ai đó sẽ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Tôi quyết định không nói với bố vì sợ ông lo lắng cho sự an toàn của hai đứa, dẫu cho tên trộm cũng chỉ ăn cắp vài thứ vặt vãnh trong nhà. Nhưng mẹ Maria hẳn nhiên đã nhiệt tình quá đáng bởi vì ngay sáng hôm sau tôi nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh là hai cây dùi cui với tờ giấy “Một cái để ngay ở cửa – một cái dưới giường con. Thương con, Bố.”

Trong khoảng thời gian này, ngoài chuyện của Todd và tên trộm nhà kế bên, hai tuần tiếp theo tôi chỉ như một lão mù hoàn toàn mất khả năng vị giác hoàn toàn chỉ biết dùng tai. Những tiếng sập cửa ra vào, những va đập, cười đùa vang vọng trong hành lang rồi đi đến tai tôi. Tôi cho rằng chắc chúa Jesus, Mary, Joseph lẫn ông trời đều không đủ khả năng lấy đi trái tim đã tan thành trăm mảnh này, nên các ngài cho tôi một khả năng nghe tốt đến kỳ lạ. Sau hai tuần dõi theo Todd và người yêu từng là người yêu cũ của anh ta, tôi biết rằng mình nên chúc phúc cho anh và tự tìm cho mình một nguồn năng lượng mới.

Nguồn năng lượng trường kỳ này giúp tôi làm việc vô cùng hiệu quả vào ban ngày, nhưng hành hạ tôi đầy khốn khổ mỗi khi đêm về. Chỉ một tiếng đóng cửa cũng đủ làm tôi đau thắt lại. Tôi không thể nào phân biệt được liệu đó có phải tiếng cửa khép lại lúc anh chuẩn bị làm tình hay chỉ đơn thuần thả chiếc cặp thể dục lên sàn nhà. Tôi nhận ra rằng trộm mấy cái gối quần chặt đầu chỉ tổ làm tôi ghệt thở chứ chẳng làm mấy thanh âm đó bớt lại chút nào và miếng bịt tai càng làm hơi thở của tôi to đến khó chịu. Tôi đành phải mua một cái máy phát nhạc thiên nhiên. Với tiếng còi xe, quát tháo, tiếng ồn ầm ĩ của Manhattan kết hợp tiếng thiên nhiên trong rừng mưa, tôi cũng không thể nào ngủ được mãi cho đến lúc tôi tưởng tượng rằng mình đang lang thang trong khu rừng rậm Amazon vào mùa lũ.

Emmy biết có chuyện xảy ra giữa Todd và tôi, dù cho tôi chưa bao giờ kể cho cô nghe về cuộc đối thoại của chúng tôi. Bình thường tôi chẳng bao giờ ngủ trước khi mấy show truyền hình khuya kết thúc, nhưng những tuần vừa rồi, tôi đi ngủ còn sớm hơn cô. Ngay khi tôi đi bộ về lại căn hộ, tôi chẳng buồn giữ cho mình tỉnh táo nữa. Tôi bỏ luôn toàn bộ bữa tối và ăn qua loa món ngũ cốc Captain Crunch. Tôi chỉ biết đổ lỗi lên cái công việc mới chán ngán và mùi mè�o đá làm mất đi cảm giác ngon miệng của tôi. Sự việc mỗi lúc một tệ khi miệng tôi bắt đầu khô lại và mắt trái tôi mờ hẳn vào ban đêm vì thiếu chất dinh dưỡng. Tôi đành phải ăn món gà sốt kem của Emmy. Quả là có tác dụng hẳn.

“Cậu khỏe lên chút nào chưa?” Cô hỏi khi đưa cho tôi cái tô.

“Định nghĩa từ *khỏe* như thế nào?”

“À thì, cảm thấy đủ khỏe khấn để đi chơi với tớ?”

“Cậu á, tất nhiên. Nhưng nếu cậu và có thêm Bryan và cái ban nhạc những chàng lăm tiền vui vẻ ấy thì không.”

Emmy chỉ mỉm cười khi tiếp tục bới thêm đồ ăn. “Không chỉ mình Bryan đâu. Sẽ có cậu, tớ, Maria và Sally cùng đi câu lạc bộ mới mở hấp dẫn nhất khu Manhattan này. Anh ấy và mấy người trong nhóm nhạc sẽ biểu diễn ở đó.”

“Ở đâu cơ?”

“Spy.”

Tôi nhướn lông mày thoáng chút ngạc nhiên. Spy, quán bar thời thượng nhất trong tuần, xuất hiện đều đặn trên trang sáu với các thông tin về người nổi tiếng và mới đây nhất là vụ rùm beng khi một phụ nữ đốt lông mu của cô ta để gây sự chú ý với mấy tên bảo vệ.

“Câu tính tới đó đốt tóc nữa sao?” Tôi hỏi “Họ sẽ chẳng cho ai vào đâu.”

“Không. Đừng có ngốc. Chúng ta sẽ có trong danh sách khách mời. Mình chỉ cần tới đó là được.” Cô nói như thể việc đến mấy quán bar ở New York là thói thường của mình. “Sẽ rất vui đó, Geri. Ít ra là cũng tốt cho cậu nếu đi ra ngoài một lát. Chỉ cần mang đôi giày nhảy và một nụ cười thôi mà. Chúng ta sẽ vượt qua được đám đông ở đó.”

Lời khẳng định của Emmy quả đúng sự thật. Khi bốn chúng tôi bước ra khỏi xe tắc xi, đã có một hàng dài cả trăm người toàn những mỹ nhân chờ tới lượt vào.”

“Con mẹ nó chứ.” Cô chửi thề vào đám lối nhố phía trước.

“Tớ nghe bảo là họ có một khu VIP riêng mà Jeter cũng không thể vào được đấy.” Sally nói khi bắt cô đảo quanh liên tục những người mẫu và các nhân vật giải trí đang chờ xếp hàng đằng xa. Bọn họ đều gõ nhịp nhàn gót nhàn trong khi mải mê tám chuyện qua điện thoại. “Cậu nghĩ xem mình sẽ gặp được người nổi tiếng nào không?”

“Câu nghĩ họ sẽ thêm nhìn chúng ta sao?” Tôi trả lời trong lúc cố gỡ cho ra miếng ngũ cốc còn dính ở kẽ răng bằng móng tay.

Maria đập lưng tôi. “Ý tứ chút nào, Geri.”

Emmy ngó quanh dãy người nhưng không tìm thấy Bryan. “Mọi người hẳn là ở trong câu lạc bộ rồi. Tới cửa vào luôn đi. Bryan nói đã ghi tên mình với nhân viên bảo vệ rồi.”

Emmy đi về phía nhân viên bảo vệ, đó là một anh chàng to con đang đứng ngay chính giữa cổng ra vào quán bar. Thân hình bệ vệ của anh ta chỉ vừa đủ cho một bên hông để ngồi lên cái ghế quầy bar. Có vẻ do ngồi lâu, mặt lão trông hơi buồn tẻ, nhăn nhá xía răng, tay vẫn nhịp nhàn gõ lên cái miếng kẹp giấy tờ trên lòng lão.

“Chúng tôi có trong danh sách. Under Starr,” Emmy nói bằng nụ cười duyên hết cỡ.

Tên bảo vệ thậm chí còn chẳng thèm nhìn xuống tờ giấy kẹp ở dưới. “Tôi không thấy tên nào hết.”

“Ôi, tôi chắc là có mà. Chờ chút. Sally, tớ mượn điện thoại của cậu một chút được không?” Emmy hỏi.

Sally lục trong túi rồi đưa điện thoại cho Emmy. Emmy ngay lập tức mở cái điện thoại nắp gập bấm đại vài số để màn hình sáng lên, tiếng bàn phím thoang thoang âm hưởng bài “Như cô trình nữ” của Madonna. Emmy giữ cho chức năng đèn pin sáng rồi chiếu lên miếng kẹp dính tờ danh sách khách mời. “Thấy chưa. Starr. Tiệc bốn người.”

“À đây rồi. Starr. Bốn người. Cô gập cái điện thoại lại được chứ?” Hẳn nói mắt xếch lên nhìn chúng tôi. “Và ở đây có quy định mặc váy đấy nhé.”

“Anh trai à, có cần tôi nói cho anh biết tôi mới mua cái đầm này ở Old Navy để tới đây tối nay không. Không còn cái nào tươi trẻ hơn cái này nữa đâu.” Maria nháy mắt đáp lại anh ta.

Cuối cùng anh chàng hộ pháp này cũng nhảy xuống ghế rồi mở dây thùng ngay cổng ra vào.

“Vào đi. Nhanh lên.”

Lúc tôi đang nửa đường đi vào, tôi quay sang hỏi với anh ta “Anh còn cái tắm xỉa răng nào không anh bạn? Tôi cần một cái tắm quá. Tôi bị dính món ngũ...”

“Vào mau!”

Sau khi đi một quãng đường ngắn và phải trả ba chục đô mỗi người cho một cô phục vụ giống hệt Kate Moss, bốn chúng tôi vén tấm màn cửa dày trùng trục rồi đến thẳng khu trung tâm quán bar. Ngay khi tìm được chỗ trống cả bốn đứa ngồi xuống ngay lập tức. Chúng tôi nhìn cái phòng toàn gương với những ánh đèn nhả nhót khắp phòng và tiếng nhạc sàn xập xình đình tai nhức óc. Ở phòng chính có vài cô nàng trông giống người mẫu đi qua đi lại tay bưng mấy khay thức uống. Có mấy cái bàn nhỏ được áp sát sàn nhảy với những hàng bàn công nối liền nhau xung quanh mà từ đó bạn có thể xem toàn cảnh quán bar. Mấy cái màn hình lớn che hết tầm nhìn của chúng tôi, nhưng cả ba đứa dư sức đoán mấy vị khách này hoàn toàn có thấy rõ mồn một cả đám đang đứng thộn ra lối ra vào. Một lúc sau Maria cất tiếng.

“Chào mừng tới lãnh địa xứ Oz, mấy nàng lẳng lơ.”

Bryan từ đâu đột nhiên xuất hiện đứng ngay cạnh Emmy, tay cầm một ly rượu xanh. “Emmy! Em tới đây làm anh vui quá.”

Mặt Emmy sáng lấp lánh theo ánh đèn chiếu vào cầu thang chỗ chúng tôi bước xuống “Chào Bryan! Anh nhớ Geri và Maria chứ? Còn đây là Sally, đồng nghiệp...”

“Tới chỗ quầy bar đi. Có mấy anh bạn muốn gặp tụi em lắm.” Anh ta nói rồi dẫn đường cho Emmy tới đám doanh nhân đang ngồi tùm tùm với nhau ở một góc xa trong phòng. Emmy theo chân Bryan nhưng vẫn không quên nhún vai nhoẻn miệng cười với chúng tôi.

“Tớ thấy mình nên mang cái mũ bê rê xanh đi bán bích quy ở đây thì hơn.” Maria nói khi cô chăm chăm nhìn vào hai chàng giả gái đang dò xét bộ ngực giả của mình.

“Tớ thà về nhà làm bài kiểm tra toán học còn hơn.” Tôi rầu rĩ thừa nhận.

“Thôi nào. Kiểm chút gì uống đi.” Sally quàng vai tôi và dẫn cả hai đến dãy nước uống miễn phí ở quầy bar.

“Mình uống theo vòng nhé?” Maria hỏi. “Tớ uống trước cho.” Cô ngoắc tay tới anh chàng pha chế ở quầy bar.

Anh chàng bartender đẹp trai, tay cũng xỉa răng với cây tắm cùn, đi chậm chậm đến chỗ chúng tôi. “Các cô uống gì?”

“Thứ ưa thích của Sally nhé. Cho ba shot rượu Kamikaze.”

“Chúng tôi không được phép pha loại rượu đó ở đây.”

“Đây là quán bar mà, phải không vậy?” Maria bắt bẻ.

“Không phải cái loại bar tầm thường khác.”

“Ôi chán chết mẹ mất!” Maria dè bửu bằng cách dẩy cả hai bàn tay lên trời. “Thế thì cho tôi hai shot Blow Job. Mà cô bạn Sally của tôi thích bỏ thêm nhiều kem để liếm. Và nếu có kem Redi-whip thì chọn kem đào và cho bạn tôi Geri thưởng thức trước nhé. Phải có tí men mới nhảy nhót được.”

Tay bartender nhìn chằm chằm Maria. Bỏ cây tăm ra khỏi miệng, anh ta quay người gọi với vào trong. “Cho ba shot Kamikaze. Làm ngay lập tức.”

Trong lúc đợi đồ uống của mình, chúng tôi quay người lại nhìn đám đông đang ùn ùn đổ về phía sàn nhảy. Ở đối diện phía bên góc quầy bar, Sally và tôi để ý thấy Emmy đứng ngay cạnh Bryan nhưng nói chuyện với một tay thương gia lùn có một khúc và thậm chí còn hỏi trụi đầu. Bryan đứng quay lưng lại Emmy nhấp chút rượu whisky pha với soda của ả Ingrid.

“Có phải chỉ mình tớ hay tất cả mọi người ở đây đều lộng lẫy?” Maria hỏi.

“Đó có phải cô nàng không cạo lông nách ở đầu kia?” Sally nói. “Mọi người ở đây ai cũng đẹp đến rục rối.”

“Và lộng lẫy. Vô cùng lộng lẫy.”

Anh chàng pha chế đặt ba ly rượu cao ngất với thứ nước màu xanh lá cây nhẹ. “Ba shot rượu cho ba người đẹp dễ thương.”

“Tuyệt vời!” Maria khóc lên trong niềm sung sướng nâng ly lên. “Mừng đội 314 của chúng ta.” Ngay khi nhấp ngụm rượu, tay bartender thủng thủng nói.

“Ba ly ba mươi chín đô nhé!”

Cả ba đưa chúng tôi nhổ toẹt ngụm rượu vào lại ly rồi trả ngay cho tay bartender. Anh ta lộ rõ vẻ ghê tởm trên mặt, chùi vết rượu dính trên tay rồi nói. “Đổ vào tay tôi rồi đấy!”

Chúng tôi cầm lại ly rượu và lần này nhấp từng nhấp một cho shot rượu đáng giá đến tận mười ba đô. Vừa lúc đó, Emmy cũng thoát được Ngài Complê chạy đến chỗ chúng tôi “Sao rồi? Các cậu thấy thế nào?”

Tôi nhìn Ingrid vuốt ve đầy lẳng lơ mấy lọn tóc phía trước Bryan rồi nhìn sang hai cô hầu bàn hôn nhau nồng nàn kể bên. “Nơi này chẳng thuộc về cậu.” Tôi thừa nhận.

“Quả là đáng nhớ.” Maria nói khi cô cố gắng nhét ví lại vào trong túi. “Một shot rượu ở đây và phí vào cổng còn đắt hơn cả bộ đầm của tớ.”

“Thôi mà các cậu, làm ơn đi. Tớ biết tội mình chỉ hơi quá tay nhưng ở lại đây thêm với tớ một tiếng nữa thôi được không? Tớ hứa sẽ về với các cậu.”

Maria gật đầu. “Chả biết tớ có đợi đến lúc đó không nữa. Thậm chí chả có ai thèm nhảy.”

“Do họ không có giấy phép mở sàn nhảy ở đây.” Emmy chỉ vào mấy cái bảng hiệu gắn quanh quầy bar “KHÔNG ĐƯỢC PHÉP NHẢY.”

“Ra là vậy. Cái thứ nhạc nhẽo này làm tớ buồn ngủ muốn chết đi được.”

“Tớ năn nỉ đó. Chỉ một tiếng nữa thôi.” Emmy thành khẩn. Cô nhìn lại về phía Bryan, lúc này gã còn mãi mê lần mò ngón tay trên mái tóc của Ingrid. “Hoặc không cần một tiếng nữa.”

“Tội tớ tự lo được cho mình mà,” Tôi trả lời Emmy. “Quay lại giữ lấy anh chàng của cậu đi.” Emmy mỉm cười lòng đầy biết ơn, cô gật đầu rồi chạy lại ngay chỗ Bryan. Tôi quay sang nói chuyện với Sally và Maria. “Các người đẹp của tớ. Cố gì thì tận hưởng nãy thôi.”

“Có gì để mình chơi ở chốn này chứ?” Sally hỏi sau khi cô hớp lấy một ngụm rượu đầy tiếc rẻ.

Tôi mở ví ra và lấy tấm thẻ tín dụng vàng sáng chói của mình. Vẫy chậm chậm trước mặt Maria tôi nói tiếp. “Miễn phí đồ uống cho hai cậu tối nay. Tiền này do Nhà xuất bản Junior Varsity Publishing trả, nếu cậu, Nữ cảnh sát cao quý Maria, chỉ duy nhất đêm nay...” Tôi chỉ tấm thẻ về phía bàn DJ phía trên phòng.

“Ôi không được đâu,” cô vùng vằng “Tớ không thể nào lợi dụng chức quyền như thế được.”

“Tớ sẽ chi nếu cậu chịu tận dụng ít quyền lợi của mình? Nghĩ mà xem, tha hồ uống Vodka Collins này, rồi Baybreezes này...”

“White Russians nữa nhé?” cô nhìn tôi bằng đôi mắt tràn đầy hy vọng.

“Nếu cậu không sợ bị xương xớp thì cứ uống thỏa thích.”

“Tớ nói chuyện với hần ngay đây.”

“Bartender!”

Maria tới ngay chỗ lồng cầu thang xoắn ốc chỗ đặt bàn DJ nhạc. Từ chỗ chúng tôi, Sally và tôi chỉ có thể thấy được Maria và tay DJ nhỏ to với nhau vài câu. Sau vài giây, tay DJ đổi đĩa và một bài hát mới của Madonna mở hòa vài bản nhạc đang mix. Maria nhìn xuống chỗ tôi và Sally. Tôi bịt tai lại còn Sally hớn hờ ra dấu “Tuyệt vời” để tăng thêm âm lượng. Maria quay ngược lại chỗ tay DJ, lúc này gã đang cố tặng lờ cô nàng. Cô với tay cầm lấy micro trên bàn và ngay lập tức cả quán bar nghe được tiếng cô.

“Rồi, tôi biết anh rồi. Anh làm ở quán Dollar Store đường West...”

Đột nhiên nhạc vang ầm lên khắp quán bar. Sally và tôi tới ngay lối ra vào, nơi chúng tôi nghĩ là sàn nhảy với mấy ly rượu trên tay. Maria nhanh tay nhập bọn và đón lấy ly White Russian từ tôi. Mọi người trong quán bar này đứng sát ra mép sàn nhảy, ngưng ngưng chẳng dám bước lên tham gia vào cuộc vui, và bị hấp dẫn đến nỗi chẳng ngó lơ đi được. Ba đứa chúng tôi nhảy quay cuồng như lũ ngốc, vì thừa biết rằng đây là cách duy nhất để bọn tôi có chút vui vẻ với nhau. Tôi bước đến chỗ Emmy và hét lớn rủ cô nhập bọn.

“Lên đây đi!”

“Tớ không thể,” Cô nói rồi quay sang nhìn Ingrid.

“Mặc xác Bryan! Mặc xác luôn lũ bạn của hần! Lên nhảy với chúng tớ đi!”

“Chờ chút đã.” Emmy xoay người sang và cầm tay Bryan. “Anh muốn nhảy chứ?”

“Em giỡn đó hả?” Anh ta đáp trả mà chẳng buồn rời mắt khỏi ngực của Ingrid. Ingrid cười ngặt nghẽo chỉ tay về phía Maria và Sally.

“Ở nước tôi, chả ai làm trò này cả,” cô ta nhả nhót. Tôi hoàn toàn có thể thấy sự điên tiết đang sôi lên ngùn ngụt của Emmy ngay khi cô quay sang tôi.

“Chờ tớ chút.”

Tôi tiến về phía sàn nhảy và nhập bọn với Maria và Sally, lúc này cả hai cô bạn tôi đang nhảy lắc lư theo vòng tròn. Tôi tha thiết muốn quay lại và tát ngay ly rượu lên thẳng khốn Bryan đó nhưng nghĩ lại nếu có làm thế, Ingrid càng có cơ hội cà cưa với hần.

“Cậu ấy tới chứ?” Sally hỏi lớn.

“Không. Cậu ấy ở lại.” Tôi trả lời

Maria ngừng nhảy. Cô nhìn rồi chỉ tay về phía tôi. “Tớ không chắc về điều đó lắm đâu.”

Thời gian đột như ngừng lại. Trong một khoảnh khắc dường như chúng tôi đang trở lại màn nhảy giữa hiệp trong trận đấu bóng rổ. Ở góc đằng xa phía bên kia là Emmy. Chân đang rộng, cầm dương cao, và một tay giơ cao lên như khuấy đảo đám đông bằng màn thoát y. Maria và tôi từng ngồi xem Emmy khoe những đường cong tuyệt mỹ sau bảy năm khổ luyện thể thao. Bây giờ, trong quán bar này, chúng tôi lại sắp sửa chứng kiến lần nữa.

“Mẹ nó chứ.” Maria rít lên làm rớt cả ống hút ra khỏi miệng.

“Cậu ấy tính làm gì vậy?” Sally hỏi.

Và rồi, hai tay dang rộng ra và chân quăn lấy nhịp nhàng, Emmy làm vỡ òa cả sàn nhảy. Cô xoay một vòng rồi lộn tung người ba lần đáp đất ngoạn mục. Lúc đáp xuống đất, cô quay lại chế giễu Ingrid.

“Tụi tao vẫn thường làm thế ở đây như vậy đấy, đồ lẳng lơ.”

Maria gần như khụy cả người xuống vì kinh ngạc, bằng chứng là cô phải giơ tay vịn ngay hai đầu gối. Và bằng màn nhảy tuyệt mỹ của Emmy, cả đám khách trong quán ùa về sàn nhảy. Emmy đã làm một điều KHÔNG THỂ. Khách trong quán nâng cô lên chuyền nhau như nữ hoàng, Emmy đã thổi bùng không khí của câu lạc bộ nổi tiếng bậc nhất Manhattan, và làm bẽ mặt Ingrid trước Bryan. Giá như không chỉ đêm nay.

Sau tám chín ly rượu say túy lúy, một anh chàng ngó bộ cũng bảnh trai chen ngang khi chúng tôi đang nhảy cùng hai chàng đồng tính giả gái. Anh ta hỏi cổ át tiếng nhạc.

“Cô em là ai thế?”

“Giờ thì tôi chẳng biết mình là ai nữa.” Tôi trả lời lòng thầm nghĩ mình lúc này chả khác gì dân mục đồng.

“Tôi cũng không biết, nhưng tôi muốn biết thêm về em. Anh mời em một ly nhé?”

“Được thôi.” Tôi đáp lời. “Tôi nghĩ mình sắp thí không cái thẻ tín dụng cho quán Spy này mất rồi.” Nói rồi tôi đột nhiên mình mẫn trở lại. Tôi dặn chính mình. “Nói đùa cũng đỡ ẹc. Cầm miệng ngay Geri. Ngậm miệng lại ngay.”

Chúng tôi rời sàn nhảy và đi về phía quầy bar. Tên anh ta là Nathan. Tóc nâu lượn sóng và có nụ cười làm khóe môi anh ta hơi cong lên. Sau vài phút giới thiệu bản thân, chúng tôi hâm nóng cuộc trò chuyện bằng những sở thích và làm phim.

“Tôi ghi lại vẻ đẹp của người phụ nữ và những tượng đá bằng nghề nhiếp ảnh.”

“Phim khiêu dâm á?” Tôi hỏi cổ át tiếng nhạc.

“Không. Nhiếp ảnh cơ,” anh ta cười lớn “Có người từng nói tôi nếu vẻ đẹp không thể viết lại được hoặc được nghĩ suy thì...”

“... hãy cứ ghi lại bằng thước phim. Của Stanley Kubrick. Xin lỗi vì cắt lời anh.”

“Làm sao cô biết tôi định nói câu đó?”

“Cử nhân ngành phim. Nhà viết kịch tương lai.”

“Tuyệt vời,” anh ta nói khi nhấp lấy ngụm rượu. “Lại một nghệ sĩ nữa.”

Tôi mỉm cười với chính mình. Mỗi câu nói càng làm tôi thấy Nathan thêm phần hấp dẫn và đẩy Todd ra xa, khuất khỏi tầm nhìn của mình. Ít ra Nathan và tôi có thể hiểu nhau chút ít. Chúng tôi đều là nghệ sĩ. Cả tâm hồn đều cùng một con đường nghệ thuật. Chứ không phải một nhà làm nghệ thuật với một kỹ thuật viên nắn xương. Tâm hồn chúng tôi cùng một lý tưởng sống. Có lẽ anh ta sẽ thấy được vẻ đẹp của con người tôi. Có lẽ anh ta sẽ không chạy trốn khi chuẩn bị làm tình với tôi. Biết đâu đây là điểm khởi đầu tốt. Ít ra tôi có thể ngủ ngon giấc mà không phải mang ngực giả hay phẫu thuật thẩm mỹ.

Lúc sau cô nàng bartender đến trả lại thẻ tín dụng của tôi và tờ biên lai. Tôi há hốc miệng vì sốc.

“Năm trăm đô la?” Tôi nói mà như bị tức thở.

Cô ta lấy lại tờ biên lai, vò nát nó. “Nhưng sẽ miễn phí nếu cô và cô bạn cảnh sát có ý lời hay ho để xin được giấy phép kinh doanh sàn nhảy cho chúng tôi.”

“Được thôi,” Tôi đáp.

Nathan nhìn tôi đầy kinh ngạc. Đột nhiên tôi cảm thấy mình xinh đẹp chẳng khác gì cô gái vừa chịu tiền nước cho chúng tôi. “Trời đất ơi, em là ai thế?”

Đúng ba giờ sáng, Emmy, Sally, Nathan và tôi bước ra khỏi

quán bar và đi lên vỉa hè chỗ Maria đang đứng thế kiêu sắp sửa đánh nhau, khoe mấy đường võ tự vệ với tên bảo vệ. Sally bước lên vỉa hè đường vẫy tay gọi xe taxi. Khi cả nhóm chúng tôi chào tạm biệt với mấy người bạn mới, Nathan nhét tay tôi tấm card visit của anh ta và hôn lên trán tôi. Sợ lại nói vạ mấy câu vớ vẩn, tôi chỉ im lặng mỉm cười rồi vẫy tay chào. Bốn đứa chúng tôi chen nhau lên taxi, sau khi yên vị, tôi nhìn lên tấm card của anh ta.

‘Nathan Ferry. – Nhiếp ảnh gia.’ *Phu nhân Geri Ferry*, Tôi bẽn lén nghĩ thầm. Nghe hơi ngớ ngẩn. Nhưng thôi biết đâu rồi tôi sẽ quen thì sao.

Đúng lúc đó tôi nghe tiếng ai đó gọi taxi. Giọng của anh ấy như dập tắt những tiếng ồn xung quanh lẫn tiếng nhạc xập xịch từ sàn nhảy. Nhìn ra từ cửa kính xe taxi, tôi thấy có một xe khác đỗ lại gần anh ấy. Mặc quần jean và áo thun đỏ hơi ngả màu hiệu Atari, anh ấy thậm chí còn đẹp trai hơn lần cuối tôi tưởng tượng ra.

“Chào anh!” Trong cơn say chập choạng, tôi gọi anh. Anh cúi người bước vào xe rồi ngập ngừng quay lại nhìn tôi đầy bối rối. Bốn mắt nhìn nhau, tôi mỉm cười nói với anh. “Anh hợp với màu đỏ lắm.”

J. T., lúc này vẫn để tay lên nóc xe taxi nhìn tôi chăm chăm. Mặt anh vẫn hiện vẻ tò mò khó hiểu giống như lần trước chúng tôi gặp ở nhà hàng Knickerbocker. Có vẻ như anh không nhận ra tôi nhưng bằng đôi mắt đang nhìn chăm chú đó, tôi biết anh cũng có chút ấn tượng với tôi. Nụ cười của anh không bật ra một cách tự nhiên như những lần chúng tôi thường chuyện trò, nhưng lúc đầu óc choáng váng vì cơn say thế này, tôi chẳng cần quan tâm nữa. Nhìn thấy anh rõ ràng trước mặt thế này đã là quá đủ. Anh vẫn cứ nhìn tôi mãi cho đến khi lái xe mất hết cả kiên nhẫn quát lên.

“Này anh bạn. Có đi hay không hả?”

“Geri!” Sally quát ầm cả lên. “Đi thôi. Tớ mắc tè muốn chết rồi này.”

Tôi quay lại nhìn J.T. từ nóc xe đang mở và chào tạm biệt. “Gặp lại anh sau.”

Trí óc quay cuồng của tôi lúc đó cố ghi lại bằng được khuôn mặt của anh. Tôi muốn nhớ hình ảnh của anh như bây giờ nhưng thể nào sáng hôm sau tôi lại quên đi từng đường nét rõ ràng như thế này. Tôi ngồi lại vào chỗ của mình và cả đám trườn tới để bắt đầu bàn tán về Nathan. Nhưng mắt tôi vẫn không thể nào ngừng liếc về phía gương chiếu hậu của chiếc taxi. Anh vẫn đứng cạnh chiếc taxi chần chừ mãi không vào, rướn cổ lên nhìn theo cho đến khi xe chúng tôi rẽ vào con đường khác. Maria kéo ngay tôi lại thực tại.

“Để tớ đoán xem nào, anh ta là bác sĩ chuyên mổ hậu môn?” Maria hỏi.

“Hay là một thầy giáo!” Emmy reo lên phấn khích.

“Hay là diễn viên khiêu dâm.” Sally cười nắc nẻ. Cả bọn trợn mắt nhìn cô.

Rút tấm thẻ ra, tôi đưa cho đám bạn. “Ảnh là nhiếp ảnh gia.”

Cả ba cô gái hét ầm lên vì sướng.

“Vậy khi nào cậu lại được gặp nhiếp ảnh gia Ansel Adams tương lai này?” Maria nôn nao hỏi.

“Cuối tuần này. Anh ta mời tớ xem buổi triển lãm của một người đồng nghiệp. Cũng được đó chứ?”

“Tốt, nhưng đừng có tự làm hỏng nó nhé.”

“Maria!”

“Tớ chỉ muốn nhắc cậu ấy đừng có làm như lần trước nữa!”

“Cái lần hai năm trước khi tớ có cuộc hẹn với chuyên viên thống kê.”

“Anh ta cũng dễ thương đó chứ!” Emmy nhận xét.

“Anh ta là dân toán học chính hiệu ấy.” Tôi bất bình. “Ôi chết. Xin lỗi cậu, Emme.”

“Maria đúng đó,” Sally thừa nhận. “Đừng có kể cho anh ta biết cậu đi tẩy nốt ruồi.”

“Hay từng làm nổ cả căn hộ vì con gián biển.”

“Hay chửi thề.” Sally chỉ vào mặt tôi. “Cậu có khuynh hướng chửi tục rất nhiều khi cậu căng thẳng. Mấy thằng con trai không thích con gái hỗn đâu.”

“Được rồi, được rồi. Tớ hiểu rồi,” tôi đáp. “Tớ sẽ là một người khác vào đêm hôm đó.”

Cả ba ngồi lại ngay ngắn trên ghế và thở dài cùng một lúc “Thế thì tốt.”

17. Quà tặng miễn phí

Hai ngày trước cuộc hẹn với anh chàng nhiếp ảnh gia Nathan Ferry, Sally và tôi đã đến cửa hàng đồ lót Victoria's Secret. Thật tình, tôi hiếm khi đặt chân vào những cửa hàng trang phục lót kể từ khi tôi mua một chiếc quần trong đồng hàng hóa tại một câu lạc bộ bán sỉ mấy năm về trước. Nhưng Sally khuyên tôi nên đến đó vì trông tôi sẽ sexy và quyến rũ hơn nếu có một chút đăng ten phủ bên ngoài bộ ngực.

Chúi mắt vào những chiếc bàn ngập tràn những chiếc quần lót và áo ngực gợi tình, tôi và Sally bắt đầu công việc cực kỳ thú vị: Tìm một bộ đồ lót nóng bỏng cho buổi hẹn hò mới của tôi.

“Ôi chao, cái này thật lạ.” Tôi vừa nói vừa cầm trên tay một bộ đồ lót bằng cotton mềm mại. “Thông thường, tớ chỉ mua quần lót trong bộ mười cái.”

Sally chạy đến chỗ tôi, vớt cái mà tôi đã chọn qua bên, và đưa cho tôi một cái quần dây màu đen bé xíu: “Đây là quy luật hẹn hò đầu tiên của tớ” – “Đừng có mà mua đồ lót như thể là mua đúng mười cân mayonnaise.”

“Nhưng không ai nhìn thấy chúng cả. Ngoài ra, tớ có thể đem đi giặt trong hai tuần”

“Chính xác, đó là lý do tại sao không phải ai cũng có thể thấy chúng.” Sally vừa nói vừa lôi tôi vào phòng thử đồ. “Thử bộ đồ sexy này nào, mà nó sẽ hoàn hảo hơn nếu cậu mặc với áo không dây đấy. Mà cậu đang mặc áo không dây đấy chứ?”

“Lạy chúa, thành thật, tớ chưa mặc những thứ tương tự như thế này bao giờ!”

“Được rồi, cậu sẽ thấy tốt hơn nếu cậu mua một cái quần lót đen trước. Cậu muốn anh ta thấy nó sau khi cậu cởi quần áo ra, không phải là trước đó. Cậu muốn cởi ra như Stephanie. Không phải là Annette.”

“Hả?”

“Saturday Night Fever? – Cậu xem bộ phim đó chưa?” Sally vừa nói vừa lôi tôi đến bên cạnh cửa. “Cậu phải như Stephanie, bạn nhảy của Tony Manero. Ông ta nghĩ, Stephanie là dạng phụ nữ mà để gây ấn tượng với cô ta, ông ấy có thể thay đổi cả cuộc đời mình. Cậu đừng giống như Annette quê mùa. Cô gái ấy tuyệt vọng khi nhận quyết định từ bạn tình là phải đưa bao cao su cho anh ta. Cậu không muốn giống cô ta, đúng không?”

“Ừ, ai muốn trở thành cô ta cơ chứ?” Tôi lăm bắm như thể động viên mình cố gắng chui lọt vào bộ đồ lót này. Có lẽ Todd nghĩ mình như là Annette. Có lẽ anh ta sẽ nhận ra tôi quá ngu ngốc, tự phụ để thử sẵn vài bao cao su trong người khi mà anh ta sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến việc sẽ ngủ với tôi. Nhưng rồi tôi lại nghĩ, ai lại đi nghĩ chuyện tào lao này. Cho dù là thế, thì đây cũng là bình minh cho một cuộc hẹn hò mới. Và thậm chí nếu như đối với Todd, tôi trông giống Annette, thì đối với Nathan, tôi lại là Stephanie. Và lúc đó, Nathan sẽ là Todd trong tim tôi. Rồi chúng tôi sẽ như Paul và Joanne, Ron và Nancy hoặc Sigfried và Roy với bất kỳ ai khác. Nhìn vào bộ ngực mình trong gương, tôi nói với ra với Sally: “Bộ đồ này làm cho bộ ngực của tớ trông giống như hình quả đất trong giờ khoa học”

Sally nói với vào: “Cái này gọi là định hình và chỉnh dáng. Cậu có thể không cần dùng đến nó”

“Không, chúng làm cho bộ ngực tớ như trái nư lôi vậy.”

Sally mở cửa và sau khi nhìn vào bộ ngực của tôi, cô ấy đồng tình: “Ừ, cậu có thể đánh chìm vài chiếc thuyền chiến đấy – Thử cái này xem. Nó màu vàng, nên sẽ không bị nhìn thấy qua lớp quần áo.”

“Cám ơn.” Tôi nói và đóng cửa lại.

Sau khi chọn được chiếc quần lót phù hợp, tôi trả tiền. Tôi nói với Sally rằng thật tình tôi không phải là một dạng phụ nữ hấp dẫn để kéo tụt một chiếc quần lót dây. Chúng tôi hiểu rằng thậm chí quần lót dây vô cùng sexy, nó sẽ trở nên kém hấp dẫn khi tôi dành cả buổi tối để cố gắng kéo nó ra khỏi mông tôi. Chúng tôi ra khỏi cửa hàng và đi về hướng Đại lộ thứ ba đến ga đường 59. Chúng tôi lại nói về những lỗi lầm và điểm yếu của tôi trước khi cô ấy đón tàu W về Queens.

“Tớ hứa sẽ không nói bất cứ điều gì kỳ quặc nữa.” Tôi cam đoan.

“Và hạn chế bớt mấy câu chửi tục.”

“Ừ, tớ sẽ không chửi rửa nữa. Nếu có thức ăn ở đó, tớ sẽ lau miệng của tớ bằng khăn ăn, cắt thịt của tớ bằng một con dao và tớ sẽ đánh lừa anh ta, để anh ta không nghĩ rằng tớ là Yeti.”

“Cậu thật tuyệt, Geri,” Sally mỉm cười. “Tớ biết cậu sẽ làm được mà.”

“Trời, tớ nghĩ anh ấy thật hấp dẫn. Ý tớ nói có lẽ cậu và Emmy đã đúng. Nếu cậu chờ đủ lâu, nó sẽ xảy ra. Có lẽ đó là ‘New York Minute’ của tớ.”

“Cậu không thể nói với tớ rằng cậu thật sự tin vào hành động ngu ngốc đó.” Sally vừa nói vừa đảo qua cái ví để tìm thẻ đi tàu của cô ấy.

“Tất nhiên, tớ là như vậy, tớ phải như vậy. Tớ là một nghệ sĩ. ‘New York Minute’ là lý do tại sao tớ không chuyển về nhà sau thất bại của Book TV. Kịch bản của tớ kể về một cuộc chiến đấu thầu giữa Miramax và Paramount. Đó chính là ‘New York Minute’ của tớ.”

Sally đứng bất động giữa đường với bàn tay đặt trong ví như thể tôi vừa nói với cô ấy rằng tôi sẽ cưới cha của cô ấy.

“Cái gì?” Tôi hỏi.

“Cậu đang nói với tớ rằng cậu đang dồn tất cả ước mơ và hy vọng của ai đó để tạo thành một bãi rác sao?”

“Có thể không phải là bãi rác. Anh ấy cũng có thể vượt qua một tảng đá hoặc những thứ tương tự như thế.”

“Được, rất tuyệt! Hãy cho tớ thấy cái giây phút đó xảy ra như thế nào. Có thể tớ sẽ trở nên nổi tiếng bởi vì một người nào đó có thể ăn sushi dở. Chúng tôi tiếp tục đi trên con đường của mình cho tới khi đến cửa vào của ga NW. “Chúc may mắn, Cưng. Chỉ một gợi ý, tớ biết, cậu là cả hai nghệ sĩ nhưng đừng vội nói với Nathan về cái lý thuyết này quá sớm nhé. Càng muộn càng tốt.”

“Tớ sẽ rất ngọt ngào và yên tĩnh.” Tôi nói khẽ như tiếng rít trong miệng.

“Chúng ta sẽ nói vào thứ Hai,” Sally nói khi đi xuống cầu thang. “Chúng ta sẽ so sánh những câu chuyện về những chàng trai của chúng ta.”

“Cậu sẽ có một cuộc hẹn khác nóng bỏng với Habibe à?” Tôi nói với theo.

“Lần thứ ba trong tuần này đây” Sally nói

“Chúng ta thích anh ta sao?”

“Chúng tớ thích anh ấy rất nhiều” Sally mỉm cười. Tôi vẫy tay chào khi cô ấy vừa đi vào bên trong nhà ga.

Đứng ở góc ngã tư giao giữa đường 59 và đại lộ 3, tôi đảo mắt qua một cửa sổ bày hàng lấp lánh của chuỗi cửa hàng Bloomingdales. Đây cảnh cửa quay, tôi bước vào tầng trệt và vào trong một bức tường đầy mùi hương và màu sắc. Các màu đen, màu be, màu trắng của những chiếc khăn và chiếc ví Burberry quyến rũ bạn ở bên trái, trong khi các cô gái giàu có đã chiến đấu, thuyết phục với bà mẹ những gì mà túi xách Juicy có thể mang với bộ đồ đồng phục của chúng ở phía bên trái của cửa hàng. Từ chối một cách lịch sự với những người phụ nữ muốn tôi thử mẫu nước hoa mới của Herrera, tôi nghĩ mình có thể tìm thấy cái gì đó tại quầy hàng mỹ phẩm Estee Lauder. Tôi nhìn xuống bảng màu trên quầy. Những mẫu thử son môi và phấn mắt chiếu vào mắt tôi như thể những chiếc bóng của những viên đá màu lục được chiếu qua một cốc rượu. Tôi có thể cũng đã kiểm được một bảng tuần hoàn các nguyên tố, kết hợp với nhau, làm phụ nữ trở nên xinh đẹp. Và rồi một cơn đau bỗng dè trên ngực tôi. Cô ấy có thể làm cho khuôn mặt cô ấy rạng rỡ lên với vài nét lướt qua của chiếc chổi trang điểm. Tôi không có bằng chứng. Cô ấy không bao giờ có khoảng thời gian đủ dài để dạy tôi. Nếu Nathan tìm thấy nghệ thuật của mình ở một phụ nữ xinh đẹp, nếu anh ta đã từng chụp hình cho những cô người mẫu suốt cả ngày, và rồi, tôi đã được so sánh với họ. Nóng bỏng, say xỉn tại các quán bar với bạn bè tôi là một chuyện. Là một phụ nữ đẹp để làm cho một người đàn ông từ bỏ tất cả những người khác để đến với bạn lại là chuyện khác. Khi tôi đặt ngón tay tôi trên mẫu son Boid de Rose, tôi đã nghĩ cô ấy có thể giúp tôi với nó. Và nhiều năm qua để đến thời điểm này trong cuộc sống của tôi, tôi đã là một chuyên gia. Mặc dù tôi chà xát son môi vào môi dưới của mình, tôi đã không có can đảm để nhìn vào gương. Tôi đã rất lo ngại rằng nếu tôi cứ đi, khuôn mặt của cô sẽ nhìn phía sau tôi. Tôi lấy mảnh giấy mềm và chùi môi. Và rồi tôi nhận ra, tôi sẽ cần chúng cho đôi mắt của tôi, khi chúng bắt đầu rơi lệ. Khi tôi quay lại, tôi bắt gặp sự phản chiếu của mình trong gương và nhận thấy rằng tôi cọ xát son môi vào mắt tôi. Liền sau đó, một người phụ nữ lớn tuổi rạng rỡ với mái tóc bất động hoàn hảo và làn da sáng mịn bước đến bên tôi.

“Tôi có thể giúp gì cho cô không, cô gái?” cô ta hỏi. Tôi nhìn thấy trên bảng tên của chị ta: Cô Eva – Tư vấn viên sắc đẹp. “Chúng tôi có một món quà tuyệt vời hoàn toàn miễn phí ngay bây giờ.”

“Ồ không, tôi lúng túng thừa nhận: “Tôi đang thử một vài thứ, nhưng có vẻ không hiệu quả lắm.”

“Ồ, tất nhiên. Màu hồng đó quá già so với lứa tuổi của cô. Cô cần một màu dạng như Juicy Fig. Đó là tất cả những thứ mà các cô gái trẻ hiện đang dùng.” Rồi cô ấy cầm lên một ống son Q-tip, mở nó ra và tô lên môi tôi. Cô ấy giữ lấy cằm tôi và tô son lên môi tôi chính xác như thể một bác sĩ phẫu thuật. “Sau đó là thêm một chút son bóng ở trung tâm của đôi môi và ô la, xem này...,” cô ấy vừa nói, vừa nghiêng đầu tôi về phía gương soi: “Đẹp, tựa như những hương thơm của chúng tôi.”

Tôi không có đủ thời gian để nhắm mắt lại trước khi bắt gặp hình ảnh mình trong gương. Thay vì hơi bối rối, tôi phải thừa nhận rằng tôi thích nó. Màu sắc đó làm hàm răng của tôi thêm trắng sáng và đôi môi tôi căng mọng hơn so với bình thường.

“Cô đang sử dụng loại bóng mắt nào vậy?” Cô hỏi. “Chúng tôi có một món quà tặng là một loại bóng mắt cam mà sẽ làm nổi bật màu xanh trong đôi mắt cô.”

“Tôi không dùng loại nào cả” Tôi thừa nhận một cách e thẹn.

“Tại sao?” Cô ấy sững sờ.

“Tôi không biết vì sao, chỉ đơn giản là tôi không thích trang điểm.”

“Nhưng cô có thể bắt gặp hình ảnh khác của mình tại đây, tại cửa hàng Estee Lauder này. Chúng sẽ giúp cô biết được rằng cô có thể đẹp đến mức nào.” Tôi muốn nói với cô ta rằng, thứ duy nhất mà tôi biết về trang điểm là điều tôi đọc được trong quyển sách của mẹ Mary Kay để trong Toilet. Nhưng thôi, tôi sẽ thú nhận lý do thực sự: “Tôi có một cuộc hẹn đặc biệt. Và người mà tôi hẹn luôn làm việc xung quanh những cô gái xinh xắn, thực sự mà nói, họ là những người mẫu... và tôi...”

“Không cần nói gì thêm nữa,” cô ấy kéo tôi đi. Và tựa như một vị tướng giỏi dạy người lính trẻ, cô ấy dẫn tôi qua một chiếc ghế xoay cao đặt trước một tấm gương sáng rất lớn. Đầu tiên cô ấy vỗ nhẹ vào mặt tôi với nước tẩy trang. Tôi thích cảm giác hai bàn tay ấm lổ chân lông của tôi nên ngồi im cho cô ấy làm. Và rồi, cô ấy vừa tô vẽ trên khuôn mặt tôi, vừa chỉ cho tôi những thủ thuật làm đẹp mà một phụ nữ cần phải biết. Quy tắc số một là luôn đặt cùng một loại kem dưỡng ẩm mà bạn sử dụng trên khuôn mặt với trên mu bàn tay. Bởi vì da tay cũng dễ lão hóa như cổ và mắt của bạn vậy. Rồi sau một vài phút với kem nền, phấn bột và kẻ mắt đen, cô ấy hướng tôi về phía gương.

“Và đây, cái mà người ta vẫn gọi là sắc đẹp!” Sợ phải nhìn vào gương, tôi khóa đôi mắt mình vào cô ấy, vẫn còn sợ hãi để xem chính bản thân tôi hoặc những gì người ta sẽ nhìn thấy ở tôi. Cô Ava mỉm cười và gật đầu để khích lệ tôi nhìn vào gương. Và tôi đã ngạc nhiên trước những gì tôi thấy. Đó không phải là mẹ tôi. Đó là tôi. Đôi môi của tôi, mắt, xương gò má của tôi, chỉ có điều là trông nó đẹp hơn. Như thể cô ấy đã vẽ vào khuôn mặt của tôi, cho phép mỗi tính năng thể hiện cảm xúc riêng của mình. Mắt tôi được tô màu khói và đôi môi của tôi như căng trề ra. Tôi không thể không mỉm cười tự hào. Sau khi gật đầu nhẹ phê duyệt, cô nhìn lên chân tóc của tôi.

“Cô có định làm kiểu tóc gì cho cuộc hẹn này chưa?”

“Tôi không biết, có thể chỉ đơn giản là tóc ngắn và gọn sóng.”

“Ôi, cô gái. Trung bình mỗi người có khoảng 100 đến 150 ngàn sợi tóc. Có nghĩa là có đến 100 hay 150 cách để biến đổi nó.” Rồi, cô ấy gọi với ra: “Monique! Chúng tôi cần chuyên môn của bạn.”

“Moni thân, chúng ta có một cô gái trẻ cần đi đến một buổi hẹn quan trọng. Chúng ta nên làm gì với mái tóc của cô ấy?”

Tay Moni ngay lập tức luồn vào tóc tôi. “Cô sẽ mặc gì, cô gái?”

“Tôi cũng chưa biết nữa.” Tôi ngập ngừng thú nhận. “Có vấn đề gì không?”

“Vấn đề? Mọi trẻ em đều có vấn đề. Nếu cô định mặc đồ kiểu thập niên 40, chúng tôi có thể làm cho cô kiểu tóc xoắn to. Nếu cô định mặc kiểu Pucci, cô sẽ có một kiểu tóc bóng mượt. Kiểu cổ điển, chúng ta có thể tạo mềm mại phần trên và cuốn quăn ở phía dưới...” Cô ấy dừng lại, thật là khó khăn trong việc gọi tên tất cả các kiểu tóc khác nhau. “Đi theo tôi nào!”

Monique nắm lấy tay tôi và hướng dẫn tôi về phía cửa hàng Fredric Fekkai. Tôi chào cô Ava. Cô ấy gật đầu chấp thuận và hét ra sau khi chúng tôi đi: “Đưa cô ấy trở lại đây khi làm xong nhé. Tôi cần phải nhìn thấy sản phẩm cuối cùng.”

Trong những giờ tiếp theo, tôi đã trở thành một cây gậy trong một cuộc chạy đua tiếp sức vẻ đẹp ở Bloomingdales. Từ trang điểm đến mái tóc, trang phục và giày; mỗi chuyên gia làm

việc của họ một cách kỳ diệu. Rõ ràng, cô Ava gọi bốn phòng ban khác nhau, hướng dẫn họ để họ làm cho tôi đẹp hơn so với họ hàng tôi. Sau khi mua một đôi dép màu hồng strappy, không chỉ được giảm 50% mà còn biến đôi chân tôi trở nên ngọt ngào tưởng như có thể ăn được. Tôi khoác một chiếc váy thanh lịch theo kiểu mà Claire Danes đã mặc tại lễ trao giải cuối cùng. Và tôi trở lại cửa hàng đầu tiên, nơi tôi đã bắt đầu thay đổi.

“Được rồi, cô gái! Cô đã sẵn sàng đi đến điểm hẹn với người đàn ông trong mơ của mình chưa?” Cô hỏi khi đưa cho tôi một chiếc túi quà.

“Nếu tôi có thể tự tạo lại cho mình bộ dạng này, tôi sẽ sẵn sàng.” Tôi vui vẻ nhận món quà. Tôi mở ví, trả tiền cho các dịch vụ sắc đẹp nhưng cô ấy đã đẩy tay tôi lại, giống như cái cách Poppy luôn cố gắng trả tiền khi đi ăn sáng cùng tôi vào mỗi buổi sáng Chủ nhật.

“Cô phải hứa với tôi sẽ gây ấn tượng tốt với anh ấy nhé, với những bí quyết làm đẹp mà chúng tôi đã trao cho cô.”

“Tôi sẽ cố gắng.” Tôi vừa nói vừa ôm cô ấy.

Tôi nói với vẻ suy nghĩ, như thể tôi đã nói nhiều đến bản thân mình hơn là cô Ava, “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng bất cứ ai trong cửa hàng này sẽ chú ý rất nhiều đến tôi.”

“Có chứ,” cô vừa nói vừa bôi một số lotion vào tay cô. “Thật buồn cười. Khi tôi nhìn thấy cô, tôi chỉ có cảm giác muốn giúp cô. Nó giống như một người nào đó đã thì thầm vào tai tôi rằng: ‘Hãy giúp con gái của tôi!’”

Tôi bất ngờ đến nỗi rớt tim ra ngoài. “Cô nói sao ạ?”

“Ý tôi nói là cô làm tôi nhớ đến con gái của mình ở Chicago. Nó như là một trực giác vậy em à. Thôi, tôi phải lên tầng ba để quảng bá nước hoa của hãng đây. Chúc cô may mắn!”

“Cám ơn! Cám ơn cô nhiều lắm.” Tôi bước ra khỏi cửa hàng choáng váng và nghẹn ngào. Và rồi tôi thầm cảm ơn cô Ava nhiều lắm, vì hầu như mọi người, từ đàn ông, đàn bà đến trẻ con, đều nhìn vào tôi. Khi qua góc đường 78, tôi nhìn thấy Max đang cố gắng đẩy cái xe vận chuyển những tài sản quý giá. Chắc hẳn ông ta vừa gặp một cửa hàng bán đồ trên vỉa hè và đã thu gom ở đó rất nhiều hàng. Tôi đến gần và vỗ vai ông. Ông quay người ngạc nhiên.

“Chào Hepburn, Tôi yêu em ở Roman Holiday.” Ông ta nói ngọt ngào, vừa lau trán với một mảnh báo.

“Cám ơn ông, Max.” Tôi đưa cho ông một tờ năm đô la và mẫu chai kem dưỡng da mặt miễn phí. “Điều này là để tiết kiệm cho tôi tiền xe buýt.”

Ông ta không quan tâm đến số tiền, chỉ dùng thử chai kem tôi đưa: “Cám ơn Geri. Nó thật sự thích hợp.”

“Nhớ sử dụng nó cho lòng bàn tay ông. Bởi vì vùng da đó rất dễ bị lão hóa.”

“Ồ, cám ơn. Tôi sẽ nhớ sử dụng nó.” Ông ta bắt đầu tìm kiếm trong các đồng hộp và những mảnh giấy tạp trong giỏ hàng. Tôi đoán rằng ông sẽ cố gắng để đáp lại món quà của tôi bằng cách cho tôi một bình hạt hoặc một tấm sắt. Nhưng không, thay vào đó, ông ta lấy ra một cái chuông cũ.

Bàn tay nứt nẻ của ông ta đưa cho tôi một chiếc chuông đồng. Cảm thấy tự tin và hy vọng cho lần đầu tiên dường như là mãi mãi, tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu và rung chuông. Mong muốn của tôi rất đơn giản. Tôi muốn những gì cô Ava nói với tôi trở thành hiện thực. Đó là vào đêm đó, tôi sẽ gặp người đàn ông trong mơ của tôi. Các âm sắc của chuông dường như

vang vọng lại xuống đường phố. Tôi mở mắt và trả lại chiếc chuông cho Max, trong khi ông ấy đang loay hoay bôi kem vào má và cằm mình.

“Cô ước gì tôi nhìn trẻ hơn hai mươi tuổi à?” Ông vừa nói vừa mỉm cười. “Bởi vì tôi nghĩ điều đó đã trở thành sự thật.”

“Đúng. Nó đã gần trở thành sự thật. Chúc ngủ ngon, Max.”

Tôi chào Max. Mỉm cười với chính mình, tôi tự hỏi cô Lauder có bất ngờ với những gì mà hãng mỹ phẩm của cô đã biến đổi tôi. Sau cùng thì, người đàn ông cũng chỉ là những người giống như chúng ta, theo Sally đã nói. Tôi đã gần đến tòa nhà của tôi khi tôi nghe thấy Max khóc.

“Cô đã nhận ra nó rồi!”

Trái tim tôi như nhảy vào cổ tôi. Khi tôi quay lại, tôi thấy rằng ông ấy đã không di chuyển từ nơi mà tôi đã chào ông. Mặc dù tôi cho rằng ông ấy đang nói chuyện với tôi, ông cũng không nhìn theo hướng của tôi. Mắt ông nhìn chăm chăm một cách hoang dại trên các đỉnh của các tòa nhà lúc trăng tròn. Một cánh tay của ông đặt vào trong không khí, như thể cố gắng chụp lấy nó ra khỏi bầu trời. Cánh tay còn lại, chỉ vào tôi.

“Em đã nghe anh rồi phải không, Hepburn? Cuối cùng điều ước em đã sắp thành hiện thực!”

18. Hẹn hò với Wreckoning

Một tiếng đồng hồ cuối cùng trước buổi hẹn của tôi với nhiếp ảnh gia Nathan Ferrry, tôi vừa kẻ chì mắt một cách thật cẩn thận vừa nghe lén Maria trong phòng khách đang hướng dẫn Emmy cách đập vỡ sống mũi của một kẻ muốn tấn công mình mà không cần dùng đến tay phải. Emmy và Maria quyết định sắp đặt một cuộc hẹn của riêng họ trong lúc tôi chuẩn bị cho buổi hẹn của mình. Nhìn vào danh sách tôi đã làm ngày đó, tôi kiểm tra từng thứ một cần dùng phụ thêm cho cây son môi mới. Bản sao chép hướng dẫn tôi lấy sau khi từ Bloomingdales về nhà khá cần thiết và hữu dụng. Nó chỉ ra cách làm thế nào để đánh mắt bốn tông màu cam lên mí mắt trên. Tôi phải mất mười lăm phút mới làm xong một mắt. Bốn mươi lăm phút để chỉnh lại tóc mái. Tuy nhiên trước khi tôi hoàn thành cả mấy việc kẻ chì mắt, tô son môi, kẻ lông mày và chuẩn bị bằng vệ sinh hàng ngày, tôi chợt thấy hôm nay mình xứng đáng có được chiếc áo ngực vàng. Chiếc áo ngực còn nguyên vẹn nằm tận dưới đáy cặp vẫn được gói gọn gàng trong lớp giấy lụa hồng. Lúc tôi với tay và xé một cái mác, tôi cảm thấy có gì đó chích phải. Một búp đèn đỏ nổ cái bốp từ cái hộp giấy. Tôi đẩy cái hộp lại để coi thử chừng nào máu đã rỉ ra từ miệng vết thương. Chỉ có một giọt máu nhỏ ra. Tôi hít vào một hơi thật sâu rồi thở ra. Đây không phải là một điềm báo gì cả, tôi nghĩ. Đây chỉ là một vết cắt thôi. Và như mọi thứ khác, nó sẽ lành thôi.

Emmy và Maria la hét từ sau cánh cửa, ca cẩm tôi nhanh lên để họ có thể trông thấy hình ảnh cuối cùng ra sao. Tôi kêu họ chờ vài phút nữa trong khi tôi lướt qua sáu bức thư từ chối tôi đã nhận trong tuần đó từ mấy cơ quan khác nhau. Thỉnh theo yêu cầu của Emmy, tôi sẽ chuyển đồng thư cách xa khỏi cái tủ lạnh, và đặt trên cái bảng tin nhỏ trong phòng tôi với điều kiện là cô sẽ không vào phòng cho đến khi tôi bán được cái gì đó hay có cơ quan nào đồng ý. Rủi thay, điều này tốn nhiều thời gian hơn là tôi từng nghĩ vì cái bảng tin cứ rơi hoài dưới sức nặng của những lá thư. Thay vì mua cái bảng khác, tôi lại nghĩ ra cách là sẽ dính mấy bức thư ấy lên tường. Trong vòng ba tuần, căn phòng của tôi từ một căn phòng bé xinh gọn gàng với hoa cỏ chân ngỗng cùng tấm poster phim *Bác sĩ Zhivago* lại biến thành bộ phim Synchronicity II đúng nghĩa. Trong lúc ỉ ạch ngồi ghim mấy lá thư lên đầy ô cửa, tôi nghe thấy tiếng đi nhẹ như mèo ngay đằng sau tôi. Tôi quay người lại và cười với J.T đang ngồi trên giường, tay ra hiệu chế giễu mấy thứ trang điểm trên mặt tôi.

“Em không cần mấy thứ tào lao đó, em biết đấy.” Anh vừa nói vừa hít hít lọ kem nền. “Và nó bốc mùi y như thuốc sơn vậy đó.”

“Chỉ là cố gắng để làm mới mình một chút trong một buổi tối nhàn rỗi thôi mà.” Tôi thì thầm, ngồi xuống bên cạnh anh. “Không phải tất cả các chàng trai đều có thể nhìn thấy rõ bản chất của dầu mô tô đâu.”

“Thế thì em nên hướng đến người nào có thể ấy.”

“Em sẽ làm vậy. Em chỉ là cố gắng đi thật nhanh đêm nay, tất cả chỉ có vậy.”

“Anh thì vẫn nghĩ rằng mấy thứ này là vô giá trị.” Anh nói, lắc đầu có chút chán chường. “Trông em thật tuyệt khi không dùng đến chúng. Mà dù sao thì, em đã tốn bao nhiêu tiền cho mấy thứ này vậy? Một trăm, hay trăm rưỡi đô? Và cho ai? Một anh chàng nào đó đặt tên theo một loại xúc xích!”

Tôi quay mặt lại để anh có thể nhìn thẳng vào mắt tôi. Trông thấy vẻ mặt hòa nhã của anh, tôi để mặc cho đôi mắt mình lướt theo khuôn mặt ấy. “J.T, trong cuộc sống thực, nếu chúng ta từng gặp nhau, anh sẽ không thèm nhìn em lần thứ hai đâu.” Bất thành linh một âm thanh vang lên. Rồi Emmy kêu lên từ phía sau cánh cửa.

“Geri! Anh ta ở dưới nhà rồi đây. Nhanh chút đi chứ!”

Tôi đứng dậy, nhìn mình trong gương một lần cuối. Vui vẻ và khá hài lòng, tôi chộp lấy chiếc áo lót, mặc váy vào và bắt đầu đi. Khi sắp đến cửa, anh cất tiếng.

“Anh thấy em cũng ổn đấy. Chỉ là em dường như không thể nhận ra anh.”

Lúc vừa đi tới hành lang tôi trông thấy Nathan đập điệu xì gà. Anh tỏ vẻ chú ý và bước lại.

“Chào, Geri. Trông em thật tuyệt.” Anh nói.

Quên mất là mình đã kiểm tra dấu son môi trên hàm răng hay chưa nên tôi chỉ dám lăm lăm trong miệng. “... Ồm ờn”

Tôi hiểu là mình nên giữ im lặng cho tới khi có thể kiểm tra hàm răng. Mọi thứ đều dễ thương trong khi chúng tôi tản bộ trên vỉa hè và tận hưởng những tia nắng đỏ của hoàng hôn trải khắp thành phố. Mặc dù chúng tôi không nói gì nhiều nhưng anh vẫn nắm lấy tay tôi và kéo lại gần anh hơn. Tôi nhìn anh một cách chăm chú. Quần jeans của anh trông như cái gì đó thật nổi bật trong một bộ phim. Phần eo được mài thật hoàn hảo tới nỗi dường như biến mất luôn, còn những cơ bắp của anh cứ như nặng tới hai mươi pao. Anh không cao hơn hẳn tôi nhưng mái tóc vàng xỉn thức thời của anh dựng lên ít nhất là một in khiến anh dường như cao hơn nữa. Mùi khói xì gà trộn lẫn với hương dầu thơm khiến anh không những tỏa mùi thật quyến rũ mà còn bốc lên cái mùi rác thối thoảng phảng phất từ phía bên kia tòa nhà. Và mặc dù chiếc sơ-mi của anh có vẻ hơi bó và móng tay của anh cũng đã được cắt sửa, tôi cá là mình có thể thuyết phục bố rằng anh ấy thật tuyệt.

Trong lúc chúng tôi chậm rãi dạo bước xuống vỉa hè bắt taxi đến buổi triển lãm, tôi để ý thấy tất cả mấy chậu hoa treo đều ngập tràn thu hải đường và cúc bách nhật. Anh nhìn lên những chậu hoa và mỉm cười. Hai cái khóe miệng xoáy sâu trông như hai má lúm đồng tiền của Todd.

“Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ hẹn hò với một cô gái sống ở đây.”

“Đây là một nơi ở tệ à?”

Anh cầm tay tôi lên và khẽ đặt một nụ hôn. “Không, đây không phải là một chỗ ở tệ.”

Tôi mỉm cười với anh. Thật sự không tệ tí nào.

Chúng tôi lên chiếc taxi và trông thấy cuộc sống của mình sáng lóe lên ngay trước mắt trong lúc lao như bay về phía đường FDR. Sau khi suýt nôn đầy lên khắp cái váy mới của tôi, cả hai đứa đột ngột dừng lại tại triển lãm Tập hợp Vô thức tại tầng dưới của Bờ Đông. Diện tích của khu trưng bày kéo quanh cả một khu đất và rào cả góc. Nathan lại cầm lấy tay tôi và dẫn tôi qua đám đông, đến ngay cửa trước. Mọi người đều nhìn theo chăm chăm trong lúc chúng tôi tăng tốc vượt qua vạch giới hạn để vào buổi triển lãm. Trong khi đợi anh đi kiểm chút gì uống, tôi lắng nghe một giai điệu buồn da diết phát ra từ một người phụ nữ đang cầm cây vĩ cầm và cứ thế kéo đàn. Tiếng đàn thánh thót nghe cứ như kiểu cô đang chơi dụng cụ gỗ dưới nước. Tôi đứng lặng người như bị thôi miên cho đến tận khi Nathan trở về cùng hai cốc sâm-panh. Tay trong tay, chúng tôi bước vào đại sảnh của phòng trưng bày. Anh không hề rời mắt khỏi tôi trong lúc tôi nhìn lên bức điêu khắc khổng lồ của bạn anh ấy.

Mặt tôi không khác gì lúc xem một văn tự tiếng Ả Rập. Trước mặt bọn tôi là một bức tượng điêu khắc cao mười bộ mô tả một con gián trong bộ lễ phục dạ hội đang ăn một người đàn ông trông có vẻ như là Tony Blair hay là cái gã chơi Lenny trong *Laverne & Shirley*. Và không phải chỉ có một cái. Khắp mọi nơi trong khu triển lãm là những bức tượng gián khổng lồ trong đủ kiểu thịnh nộ khác nhau. Từ con gián với cái đầu của Geogre Bush đến loài côn trùng cùng với chương trình tivi Trái Cam Đồng Hồ, chủ đề chính của cuộc trưng bày dường như là chính trị,

mặc dù thông điệp nhắn nhủ thì không rõ ràng lắm.

“Để xem nào, anh đoán là em đang định mua một thứ ở đây.”

Tôi cười phá lên y như lúc tưởng tượng ra khuôn mặt của Emmy khi trông thấy con gián Bill Gates hiện lù lù trước cái bình gốm của bà ngoại trong cái bồn khô. “Em không nghĩ là nó sẽ vừa cái cống trước. Chúng to chết m...” Cố gắng nén mấy tiếng chửi thề tỏ ra khó hơn là tôi tưởng. Trước khi đến đây chúng tôi xem bị tay tài xế xe tải tông phải, tôi cũng đã nén được chút nóng nảy. “Nhân tiện, mấy cái này giá bao nhiêu tiền vậy?”

“Một trăm ngàn đô la.” Anh thản nhiên đáp. “Cho bức cỡ nhỏ.”

Tôi nhìn lên con gián khổng lồ mang khăn choàng nữ hoàng màu hồng treo lơ lửng trên trần nhà, mỉm cười. “Anh quen với nghệ sĩ mà. Có thể em sẽ được giảm giá.”

“Em sẽ xem xét lại một vài ơn huệ em có thể làm cho anh. Sau đó có thể anh sẽ nói tốt về em.”

Tôi có thể cảm nhận được đôi má mình chín rân vì ngượng. Vì thế tôi xoay người nhằm giấu đi nụ cười ngây ngô mà mê hoặc của mình. Hóp lấy một ngụm rượu, tôi nhìn những người khác ở quanh phòng. Cả phòng triển lãm này chính là Spy, theo một cách nào đó. Tất cả mọi người đều đẹp và hào nhoáng một cách kỳ quái. Đội ngũ nhân viên phục vụ trông như gấp đôi người tham gia thủ vai trong phim *Một đời để sống*. Mấy bà khách có vẻ như chỉ ăn trưa qua loa đại khái còn những chàng trai thì trở xăm đầy mình cùng mái tóc cổ tình rối bù lên. “Vậy thì gã này là ai?”

“Randy Cross. Bạn cùng phòng với anh và sẽ là một cái tên lớn trong thế giới điêu khắc hiện đại. Tất cả mọi thứ đều vận hành tốt bởi vì bọn anh cùng chia sẻ khách hàng, chi phí phòng lab, thời gian ở xưởng...”

Đột nhiên một người đàn ông hét lên từ phía sau lưng ngay khi tôi vừa bắt đầu hóp lấy ngụm rượu tiếp theo.

“Thở sâu!”

Tôi giật mình làm đổ cả rượu ra phần váy trước của mình trong lúc quay vòng vòng nhìn xem thử coi ai vừa mới hù dọa tôi.

“Geri, đây là Randy.” Nathan nói.

Trước mặt tôi là một anh chàng thấp hơn tôi, vận một chiếc quần da màu đen cùng chiếc áo thun bó có in chữ *“Mới làm xong.”* Tôi nghiêng đầu và nhìn anh ta giống như một chú chó đầy e ngại. Anh ta không có gì nổi bật. Mái tóc nhọn đen nhánh của anh ta khiến cái đầu to chỉ về một điểm. Nếu cao hơn thì chắc chắn anh ta trông đáng sợ lắm. Và nếu như nghệ thật chỉ là tấm gương phản chiếu nỗi lòng nghệ sĩ thì bên trong người đàn ông cao chỉ hơn mét sáu này phải là mười lăm căn mộ dành cho bảy gián và bốn mươi một cái đầu của mấy vị tổng thống. Anh ta nhắm mắt lại và tru lên như thể đang đứng phía bên kia đường chứ không phải chỉ cách tôi có vài cen ti mét.

“TÔI LÀ RANDY!”

Nghĩ rằng anh ta có thể có vấn đề nặng tai, tôi nghiêng người gần hơn chút và kêu lên: “RẤT VUI ĐƯỢC GẶP ANH”. Nathan giật mình nhìn tôi trong lúc anh giới thiệu.

“Randy, đây là Geri. Tớ đã kể cậu tối qua rồi đấy. Một người của Spy.”

“Chúng ta gặp nhau ở đó.” Tôi chen vào.

“Thì phải như thế. Đó là nơi Nate bé bỏng của chúng ta gom được những mảnh ghép của tình yêu đấy.” Tôi không thể chỉ ra liệu Randy là cao, là điên hay “Chơi bời lành mạnh”. Dù là gì đi nữa, tôi cũng chẳng kiểm soát được mình bình tĩnh nên cứ ngậm ngón cái. “Còn Geri, em thì biết ai?” Anh hỏi.

“Trong khu vực ba bang?”

“Để đến được câu lạc bộ. Ai đã cho em vào danh sách?” Randy hỏi, khẽ nhéo vào phần da dưới mũi mình. Mồ hôi bắt đầu lấm tấm hạt trên vùng tóc trán.

“Thì là bạn của bạn thôi. Mấy cô bạn của tôi chưa tới đây bao giờ cả. Thực sự là không hợp lắm.”

“Hiển nhiên rồi.” Anh đáp, khẽ liếc nhìn tôi. Giống như một cơn lốc xoáy nhỏ chứa đầy nhiên liệu là lòng kiêu hãnh và cô-ca-in, Randy loại tôi ra khỏi cuộc chơi của những tay sành điệu. Tôi muốn nắm lấy tay Nathan, chỉ để cảm thấy rằng tôi có một người bạn trong căn phòng, dường như chỉ có Nathan là có thể.

“Nathan bảo rằng cô em là nhà văn.”

“Là nhà văn tương lai.” Tôi cảm thấy mình bắt đầu nói lắp bắp trong miệng. “Ban ngày, tôi là quản lý cho công ty sách thiếu nhi Junior Varsity. Có thể anh đã từng nghe tới. Có Chú mèo Karate Kibbles và...”

“Cô em chán phèo. Đi rít vài điều thôi.” Rồi cứ thế anh ta quàng tay chụp lấy tôi và Nathan rồi dẫn chúng tôi vào phòng mật. Trên một trong những chiếc bàn gương là hai đồng bột màu trắng tán mịn xếp thành hàng cùng với mấy chiếc thẻ câu lạc bộ Sam. Trông thấy cảnh tượng đó tôi không muốn gì hơn là Maria cùng mười người đồng nghiệp sẽ vào kiểm tra phòng triển lãm và ném thứ thuốc thuốc phiện này vào mũi Randy. Tôi đứng đó không nói nên lời còn Nathan nghiêng về phía tôi và khẽ thì thầm.

“Anh nghĩ là em đã nói rằng em có viết lách mà?”

“Có chứ. Sau khi đi làm về.” Tôi đáp. Randy xoắn ra một tràng cười đầy chế giễu trong khi kéo cô gái bên cạnh lại gần lòng mình.

“Thế còn Geri, em có xài không?”

“Cần sa à. Em đã từng thử.”

“Không tính mấy loại nhẹ nhẹ như Pot và No-Doz nhé.” Anh cướp lời.

“VẬY... thì không.”

Randy lấy một quân bài ra khỏi tay cô gái và tiếp tục bóng gió. “Em có muốn đứng qua đây và nhìn anh hay là em sẽ tham gia cuộc vui?”

Nathan và tôi chỉ ngại ngần đứng đó trong lúc cả ba đều nhìn.

“Thôi mà, Nate! Cậu chung nửa tiền cho đồng này mà. Ôi, mẹ kiếp!” Randy nói, có vẻ như đã từ bỏ. Anh ta lấy tờ một đô la và lăn cuộn vào một cái ống nhỏ. “Thôi thì nói cho tôi nghe xem, Geri, cô em hay viết thể loại truyện gì?”

“Cô ấy chuyên viết kịch bản phim.” Nathan buột miệng.

“Phim nuy ư? Em đi tiên phong à?” Randy hỏi tôi, sau đó anh ta và hai người phụ nữ kia cười hô hố đầy đắc chí.

“Dành cho tuổi mới lớn. Kịch bản của em về mấy đứa trẻ trong dàn thánh ca. Không hẳn giống như là mấy điều đặc biệt sau khi tan trường bởi vì mấy đứa lớn thì uống rượu rất nhiều nhưng mà...”

Rồi ba người ngắt lời tôi bằng điệu cười man trá và liếc nhìn tôi. Randy đập tan cái im lặng khá ồ ồ bằng cách ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Sao chứ?” Tôi tỏ vẻ bối rối. “Đó không phải chỉ toàn là hài kịch. Một đứa trẻ bị mắc bệnh bạch cầu.”

Randy thở hỗn hển vì cười hụt hơi. “Tôi lấy cả bộ sưu tập của mình ra cá là kết thúc có hậu.”

“Phải rồi. Kết thúc mở, nhưng có hậu.”

“Người làm cho công ty sản xuất ra Mèo Karate Katie thì phải viết như thế thôi.”

“Mèo Karate Kibbles thì liên quan gì đến kết thúc có hậu chứ? Điên thật, cho tôi lý do tại sao lại phải dành thời gian và công sức của mình vào cái gì đó khiến mình và người xem đều phải mệt mỏi chứ?”

Randy kêu thê lên: “Bởi vì sự phiền muộn là thực tế!” Cả gian phòng rơi vào im lặng trong khi mọi người đều bắt đầu nhìn về phía chúng tôi. Tuy nhiên, tôi vẫn muốn nói cho xong, như thể tôi không hề bị xem thường trong lĩnh vực nghệ thuật với thêm nước cô-ca làm rối loạn tinh thần.

“Có hoặc không. Cuộc sống của em khá tuyệt, đúng vậy chứ?” Hai người phụ nữ kia nhìn nhau và gật đầu tỏ vẻ tán thành. “Nhưng nếu đối với người suốt ngày chỉ biết điền đơn, gửi fax, và gặp người này người khác thì hạnh phúc là một kiểu tốt bụng vậy đó.”

“Qua đây với anh nào!” Randy hét trong lúc bước đến một trong những bức điêu khắc của anh ta. Cả cái hội hờ này theo gót Randy ra khỏi phòng. Nathan chạy theo sau và chụp lấy cánh tay anh ta.

“Thôi đừng có như thế nữa, cậu đâu có để bụng, đúng không?”

“Tớ chỉ muốn vui vẻ một tí với đồng nghiệp là nghệ sĩ thôi, Nate à. Geri, đến đây đi.”

Tôi bước về hướng Randy đang đứng dưới bệ một chú gián to như thật với cặp râu bị đóng đinh vào thập giá. “Anh muốn cho em coi cái này. Nó gọi là *Sự cứu rỗi linh hồn*. Cái này đây.” Anh ta vừa nói vừa vung tay lên trời, “Đây là người mà những đứa trẻ của em hát ca tụng đây.”

“Có phải không vậy?”

“Chính xác, đúng vậy. Em thấy Chúa Giê-su là con trai duy nhất của Đức Chúa Trời, được tạo nên bằng trí tưởng tượng của Ngài. Đáng tối cao vượt qua mọi nguyên tắc sống! Giờ, nếu như chỉ một sinh vật sống có thể sống sót qua thảm họa hạt nhân là một chú gián, thì có phải có thể nói rằng gián được tạo nên bởi sự sáng tạo của Chúa Trời không? Rằng gián chính là Chúa Phục sinh không?” Sự say mê khiến anh ta bắt đầu đắm đuối vào không trung. “Đây không phải là Chúa Trời sao?”

Căn phòng càng trở nên im lặng hơn, mọi người chờ lắng nghe câu trả lời của tôi.

“Tôi thì không dám quả quyết, nhưng thực sự thì tôi không nghĩ rằng Chúa Giê-su là thành

phố gần New York.”

“Mình cũng nghĩ vậy.” Hai cô bạn của anh ta tán thành. Vì vậy mà Randy quay gót và bắt đầu la lối om sòm. Khi bước qua trước mặt tôi, hắn lại tiếp tục: “Cô em thậm chí không có não cho nghệ thuật nữa.”

Máu nóng bắt đầu sôi sùng sục trong tôi. Tất cả những lời khuyên mà bạn bè, Kelly Cox và người đàn bà tốt bụng ở Bloomingdales đã cho tôi về việc trở thành một mẫu phụ nữ chuẩn mực bắt đầu mờ dần đi. Tôi cảm thấy mọi người đều đổ dồn mắt về nhìn tôi, trong khi miệng tôi dường như đã nhận lời thách đố của gã kia.

“Anh có đùa không vậy? Chỉ bởi vì tôi không làm than cốc hay chơi đàn, và không nghĩ Chúa Trời là côn trùng thì đâu thể phán rằng tôi không phải là nghệ sĩ chứ?”

“Sở thích của em là viết lách. Chứ em đâu phải là nhà văn.”

Cái cảnh tượng căn phòng tôi chất đầy những lá thư từ chối bắt đầu hiện ra trong óc. Thế rồi tôi thốt lên một câu ngu xuẩn nhất trước giờ: “Tôi có 150 lá thư từ chối, họ đều nói ngược lại hết.” Tôi có thể nghe thấy tiếng cười rúc rích trong phòng nhưng tôi vẫn tiếp tục. “Được thôi, tôi không phải là một nhà văn thành công, nhưng tôi là nhà văn. Và thẳng thắn mà nói nhé. Chỉ vì tôi sống ở Tầng thượng Bờ Đông, có 401K và làm cho công ty xuất bản sách giáo dục trẻ em làm sao chùi dít sau khi đi toilet, điều đó không có nghĩa là tôi không có khả năng sáng tạo nghệ thuật. Ai cũng có thể hết. Dù sao thì cũng cảm ơn vì màn trình diễn của anh. Chúc may mắn. Tạm biệt.”

Tôi có thể nghe tiếng người phụ nữ gầy đét hỏi bạn mình “401k là cái gì?”

Cô ta lãnh đạm trả lời. “Nó cũng giống giống như thuốc Special vậy nhưng mà tác dụng lâu hơn.”

Nathan bước về phía tôi và bắt đầu kéo tôi rẽ về đầu kia căn phòng. “Đi thôi, Geri. Để cậu ấy đi thôi.”

Lúc xoay người lại, tôi trông thấy cả phòng cả phòng đều im lặng nhìn tôi. Tôi băng qua phòng trưng bày trước khi nghe thấy Randy lại xố om sòm.

“Cô em không cần phải có may mắn nếu như có tài năng thật sự. Nếu có ai đó cần may mắn thì chỉ có em thôi.”

Ngay lúc đó, những thanh âm mơ hồ của những lời khuyên trong đầu tôi tắt ngấm đi. Thậm chí người phụ nữ kéo vĩ cầm cũng ngừng lại. Âm thanh duy nhất tôi có thể nghe được là biển cả. Trong lúc tôi nhìn ra những khuôn mặt vô hồn trong phòng, tôi trông thấy một người đứng đây. Trong góc phía xa, giữa căn phòng đầy những bộ áo da màu đen và vải bông chéo, J.T đứng đó, mặc một chiếc quần kaki dài cùng với chiếc sơ-mi Tiffany xanh. Trông anh như thể vừa mới xuống xe buýt vậy. Trông mặt anh lộ vẻ phiền muộn lúc trông thấy tôi. Rồi tôi cảm nhận được một nụ cười anh khẽ trao cho tôi. Tôi biết rằng anh sẽ xuất hiện. Anh biết rằng tôi cần một khuôn mặt đầy ân cần, và anh đã ở đó. Tôi từ từ xoay người lại và gọi với Randy.

“Nhân tiện đây, tôi chưa hề nói cho anh biết suy nghĩ của mình về mấy tác phẩm điêu khắc của anh?”

“Làm ơn đừng để anh đợi nữa.” Randy nói, tay gấp trước ngực.

Tôi quay lại và cất giọng thật to để thậm chí người đang ở bên ngoài cũng có thể nghe được. “Tôi nghĩ rằng mấy bức tượng của anh lố lằng như anh vậy đó.”

Cả phòng chìm trong thinh lặng. Nhưng trong căn phòng kia, tiếng ồn duy nhất vang khắp cả khu triển lãm là tiếng cười của một người đàn ông. Xoay người nhìn quanh, tôi nhận ra âm thanh đó phát ra từ J.T. Anh chăm chăm đôi mắt mình bằng chiếc khăn tay trong lúc vỗ lưng người đàn ông đứng kế anh. Khi bước về phía nhân viên giữ áo khoác, tôi khoa chân múa tay dữ dội đến nỗi tôi muốn cô ấy tránh ra xa xa một tí. Sau khi lắng mạ người nghệ sĩ trong đêm khai mạc của buổi triển lãm, tôi tìm lối ra nhanh nhất hơn bao giờ hết. Lúc tôi đẩy cửa ngang qua một cặp đang ôm chặt lấy nhau vì hoảng sợ, tình cờ tôi đụng phải cái bình đựng tiền boa của cô nhân viên giữ đồ, khiến cho toàn bộ tiền và mấy đồng xu lẻ rơi vương vãi đầy sàn nhà. Tôi chỉ có thể thì thào. “Xin lỗi, tôi có việc phải đi.”

Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng, tôi có thể nghe thấy căn phòng ồn ào náo nhiệt đầy phần chấn. Tôi đợi Nathan từ một khoảng cách khá an toàn từ cánh cửa. Trong lúc tôi đứng đó, tôi không thể hiểu nổi tại sao cả buổi tối hẹn hò lại trở nên tồi tệ đến như vậy. Tâm trí tôi gào thét Nathan ra nhanh nhanh. Nhưng dường như càng nhiều người tôi nhìn thấy ra ngoài để hút thuốc và đồng thời ném cho tôi những cái nhìn bất thường bao nhiêu thì tôi lại càng nhận ra khả năng Nathan không hề ra ngoài càng nhiều bấy nhiêu. Không có ai xô cánh cửa ấy để có thể bảo vệ danh dự cho tôi hay để xem thử liệu tôi có ổn không. Tôi chỉ có một mình. Và sẽ cứ một mình như thế nếu tôi chọn cách cứ đứng ở đây.

Trái tim tôi chùng xuống trong lúc rảo bước xuống phố và vẫy đón taxi. Ngay khi tôi vừa bước lên xe, nước mắt tôi bắt đầu chảy giàn giụa. Cái ngày mà tôi bỏ công sức ra ngóng trông, chờ đợi, chuẩn bị, tin tưởng và lên kế hoạch thật kỹ lưỡng, giờ đây tiêu tan trong sự nhục, bẽ bàng. Tại sao lại tệ đến thế chứ? Trong lúc xe dừng lại chờ đèn đỏ, người tài xế ngả người về phía trước, nhìn vào tấm gương chiếu hậu. Tôi nghĩ có lẽ ông định hỏi tại sao tôi buồn khi tôi nhận ra rằng ông đang nhìn tôi.

“Con gái của bác dường như hoảng loạn khi bác nói với nó về người mà bác không chờ.” Ông vừa nói vừa lắc đầu và cười khúc khích. Đèn xanh và ông từ từ rẽ về phía đại lộ số 1.

“Dạ?” Tôi hỏi, tay chùi nước mắt.

“Anh chàng chỉ biết đấu võ mồm với người khác về tòa nhà đó. Một người thì cố gắng vẫy xe bác. Bác nghĩ rằng anh ta là gã trai trong tấm hình ghim trên tường phòng ngủ của con gái bác.”

Tôi chợt cảm thấy khuây khỏa hơn nhiều lúc chiếc xe rẽ qua đường số 78. Tôi bắt đếm từng lô chung cư từ phố 14. Tôi hiểu rằng mỗi lần qua một cột đèn là tôi lại đi xa hơn, xa khỏi cơn lốc xoáy của thuốc phiện khiến tôi ghê tởm. Ngay khi chiếc taxi dừng lại phía trước tòa cao ốc, tất cả những gì tôi tự nhủ là mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Sau cùng thì tôi cũng về nhà. Cái nơi mà mọi người thấu hiểu tôi và yêu thương chính con người thực của tôi. Lúc trả tiền xe, một người đang đợi trên đường mở cửa ra, bước vào xe. Lúc tôi nhìn xuống bàn tay đang nắm lấy cánh cửa đó, tôi chợt nhận ra cơn ác mộng của mình chưa hoàn toàn kết thúc.

“Ồ, Geri...” Todd nói, khẽ lộ đầu nhìn vào xe. Một mùi dầu cháy thải ra thối hoắc, phủ ngập chiếc taxi như mùi chiếc xe Nissan của anh cháy âm ỉ dưới tầng hầm.

Nếu theo bản năng, đầu tiên tôi sẽ nói với tài xế “Lên ga chạy luôn đi!” Tuy nhiên, thay vì thế tôi lại đưa tiền cho bác tài rồi miễn cưỡng bước ra ngoài. Cassie đứng ngay đằng sau anh đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Todd và tôi nhìn nhau, không ai nói một lời nào cho đến khi bác tài xế kêu lên.

“Này, có ai muốn đi không hả?”

“Có cô ấy.” Todd trả lời, mắt không ngừng rời khỏi tôi.

Cassie rê chiếc di động xuống thấp hơn cầm một tí, rồi cất tiếng chỉnh Todd.

“Chúng ta chứ, anh yêu. Anh trở lại với cái máy cát-sét của em, nhớ chứ?” Cô ta tiếp tục trở lại cuộc nói chuyện điện thoại, chân chen giữa chúng tôi để lên xe. Cảm thấy mình giống như một công cụ không còn giá trị, tôi quay lưng lại anh và hướng về phía tòa nhà.

“Này, trông em thật sự rất dễ thương.” Anh nói. Tôi quay người lại nhìn anh. Giọng nói của anh có vẻ như thật mệt mỏi và không vui. Nếu như tôi có thể trông thấy khuôn mặt trang điểm của mình, trông tôi chắc cũng không khác gì. Thậm chí tôi chẳng thể nói nổi một lời cảm ơn hay nở một nụ cười. Cảm giác như tôi đã bị từ chối quá đủ cho cả một cuộc đời. Những gì tôi muốn giờ đây chỉ là được leo lên cái giường của mình và tưởng tượng J.T đang cạo chân hay nháy một điệu gì đó thật vui khiến tôi có thể cười. Tôi thèm khát cái cảm giác được an toàn. Một nơi nào đó mà tôi hoàn toàn không phải thất vọng dù ở bước ngoặt nào. Rõ ràng là nơi duy nhất điều đó có thể xảy ra chỉ có trong đầu tôi mà thôi.

“Todd!” Cassie gọi. Tất cả những gì tôi có thể làm là quay lưng về phía anh và tiếp tục đi; bằng tất cả nghị lực, cố gắng để không phải ngoái đầu nhìn lại. Cuối cùng thì đó chính là điều mà Todd mong muốn. Lúc tôi đang mở dây cửa thứ hai, tôi nghe thấy tiếng Cassie hét lên lần nữa.

“Anh còn đợi cái gì nữa thế. Đồng hồ bắt đầu tính cây số rồi đó.”

Trước khi tôi bước vào nhà thì Maria đã đi rồi. Emmy thì đứng rửa chén bát lúc tối. Khi nghe thấy tiếng cửa sập lại, cô bước ra ngoài phòng khách, lấy khăn lau khô tay.

“Câu về sớm thế? Thế nào? Mọi chuyện tốt chứ?” Tôi nhìn cô trong hai giây trước khi giọng nói đầy hy vọng của cô nhỏ dần. Cô vút cái khăn xuống, thở dài. “Ôi, Geri.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu nhóm Depeche Mode đúng? Điều gì sẽ xảy ra nếu Chúa Trời có vấn đề về óc hài hước?” Tôi nói, thả mình đánh phịch xuống ghế sofa. Lúc nhìn xuống đôi chân, tôi mới để ý thấy đôi dép da đáng yêu của mình đã làm cho hai bên chân phồng rộp lên. Trong lúc tháo một chiếc giày ra, tôi mở lại tấm thiệp nổi của mình. Tôi nhìn ngón tay mình chảy máu. “Đúng vậy, lúc tớ chết, tớ nghĩ mình sẽ trông thấy anh ta cười mãn nguyện lắm.”

“Geri. Bọn mình cần nói chuyện.” Emmy khó chịu nói.

Tôi không tài nào đoán được là cần phải bàn luận cái gì trong tối nay. “Có thể đợi đến ngày mai được không? Tớ đoán là mình không có hứng nói chuyện về mấy cái hóa đơn hay là...”

“Không phải về mấy cái hóa đơn.” Cô nhẹ nhàng nói. “Mà là về chính cậu.”

“Tớ á?”

“Tớ nghĩ là có khi nào cậu cần được giúp đỡ chẳng? Giống kiểu như là vài lời khuyên thôi mà.”

“Về cái gì? Chọn nhầm dép đi à?”

“Không.” Cô siết chặt cái khăn, khuôn mặt lộ rõ vẻ thấp thỏm bồn chồn. “Về sự suy sụp.”

Tôi trợn mắt. “Đó là cái gì thế? Sự can thiệp của một người đàn bà à? Cậu phải ngừng xem *Bộ Năm* trên kênh Đời sống đi.” Tôi vỗ vỗ vào vai cô. Tôi nghĩ điều này thật là điên khùng. Tôi bị gàn dở, nhưng tôi cũng đã giữ cho mình như vậy vài năm nay rồi. Bạn bè tôi không thể đoán được mà không có cả một đội ngũ chuyên gia cùng một chai rượu Boones Farm.

“Geri, tớ nói nghiêm túc đấy. Tớ vào phòng cậu hồi tối rồi. Tớ trông thấy trên tường... Tớ

xin lỗi. Tớ biết là mình không nên...”

“Emme, tớ đã bảo cậu đừng có vào phòng tớ mà. Cho đến khi tớ bán được cái gì đó.”

“Geri, cậu làm tớ sợ đấy!” Cô la lên. “Cả Maria cũng vậy nữa. Cậu tự trói mình với một đồng những thư từ chối và mấy thứ tiêu cực; làm sao có thứ gì tốt đẹp có thể đến được chứ. Thật tình tớ nghĩ là, để bắt đầu, cậu nên dẹp đồng thư đó đi đã. Chúng phủ kín cả ba bức tường trong phòng cậu rồi. Và tớ không thể chịu nổi khi nghĩ tới việc cậu phải ngủ ở giữa mớ tòi tệ đó.”

“Chúng đâu có hại gì ai đâu?” Tôi nói, cố gắng trấn tĩnh cô ấy.

“Có, có chứ. Mà không phải chỉ có thế thôi đâu.” Cô hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp. “Maria nghe hàng xóm bên kia bảo là cậu dường như tự giết mình với trò kéo xà trên cửa thoát hiểm. Có thật không vậy?”

Chính lúc đó tôi mới nhớ ra khi Maria vẫy tay với tôi từ chỗ căn hộ trống nhà hàng xóm. Diên thật, tôi nghĩ. Nếu có ai đó bắt gặp cái trò hề này của tôi thì đó sẽ là những kẻ si tình khát khao tự do. Người New York có thể không nhìn lên, nhưng chắc chắn họ sẽ đứng từ trên cao nhìn xuống.

Chó má. Tôi nghĩ thầm. Mình thua rồi. Phải mất công suy nghĩ thêm vài trò nhỏ nữa đây. “Thỉnh thoảng tớ bị trượt chân lúc tưới mấy cái cây của cậu thôi. Tất cả chỉ có thế.”

“Ồ, mấy người hàng xóm thì không nói như vậy đâu. Họ nghĩ thật là lạ nên đã nói với Maria. Geri, tớ lo cho cậu quá, khổn nạn thật.”

Emmy dường như đã sồn ra quần rồi. Cô tiếp tục. “Tớ là bạn của cậu mà.”

“Làm ơn, nếu cậu không định đến gặp bác sĩ thì hãy bắt đầu bằng cách gỡ mấy lá thư xuống đi. Tin tớ đi, một ngày mà cậu không khởi đầu bằng đồng thư từ chối đó thì sẽ dễ đối mặt hơn nhiều. Nếu cậu để cho mọi thứ trôi qua rồi cuộc sống cũng sẽ tốt đẹp hơn mà.”

“Để cho mọi thứ trôi qua?” Tôi nghĩ. Tôi phải để cái gì trôi qua đây? Mọi thứ tôi từng khao khát đã rời xa tôi lâu lắm rồi. Ngay tại lúc này, cơn giận bên trong người tôi như trào lên đến đỉnh điểm. “Dễ hơn? Bằng cách nào?”

“Ý cậu là gì?”

“Tớ muốn nói rằng tất cả chúng ta đều phải đối mặt với sự từ chối, cụ thể bằng cách riêng của mình. Tớ xin lỗi vì đã dán mấy lá thư của tớ lên tường, thay vì để chúng đưa tớ ra ngoài uống café ba lần một tuần với mỗi tình tuyệt vọng.”

Emmy xanh mặt lại. Tôi muốn chấm dứt mọi chuyện ngay khi thốt lên câu bình luận. Nhưng tôi không thể. Nước mắt cô bắt đầu trào ra.

“Tớ xin lỗi, Emmy. Tớ không nên nói như thế.” Tôi thì thầm.

Lòng tràn ngập cảm giác bị tổn thương, Emmy hít một hơi thật sâu, đứng dậy và tự trấn tĩnh mình. “Geri, tất cả những gì tớ đang nói là cậu cần phải gỡ khúc mắc này với ai đó. Hơn là tự giải quyết một mình.” Nói rồi cô bước trở về phía phòng ngủ của mình và đóng cửa lại. Ánh đèn trong phòng cô vụt tắt ngay khi tôi kịp tự trách mình vì đã trở thành một kẻ ngu ngốc trong mắt đứa bạn thân nhất trong đời. Đứng trước cánh cửa khép vô tình, tôi nhận ra rằng tốt nhất là không thể nào nói thêm gì khác được. Cái miệng tôi đã biến mình trở thành một con lừa ngu ngốc, đủ cho cả buổi tối rồi. Chẳng còn gì để làm ngoài việc tắt mấy cái đèn còn sáng trong phòng, chốt cửa rồi bò vào phòng.

Tôi ngồi trong cái tĩnh lặng của đêm tối trên mép giường ấy và bắt đầu huýt sáo khe khẽ. Con tim tôi nài nỉ J.T xuất hiện. Nhưng không. Những ngày thật là tệ hại khi mà thậm chí cả những giấc mơ cũng không muốn ở cạnh bạn nữa. Lúc tôi nằm xuống và nhắm mắt lại, những gì tôi có thể nghĩ về Cô Ava và Max. Họ đã giúp tôi rất nhiều để tôi có thể có buổi tối đáng nhớ ở New York. Còn những gì tôi đã cố gắng làm chỉ là khiến cho họ thất vọng mà thôi. Tôi không hề có một chút tấm lòng khoan dung, lòng tự tôn lẫn sự đĩnh đạc. Lòng tự trọng sẽ không cho phép tôi gọi ai đó là tên ái nam ái nữ trong một chỗ đầy những người đam mê nghệ thuật. Sự khoan dung sẽ không cho phép tôi làm tan nát những suy nghĩ của bạn thân mình. Sự khoan thai sẽ bảo tôi hãy nói lời “cảm ơn” với những người hàng xóm đã hỏi thăm mình. Tất cả những gì tôi có được, cả thấy chỉ là một thái độ tiêu cực, sự suy sụp như Emmy đã phân tích cùng với một trăm năm mươi đô-la tiền mỹ phẩm Estee Lauder. Tôi nằm yên trên giường và chờ đợi. Nhìn ra phía ngoài những thanh sắt ở lối thoát hiểm. Tôi ước rằng sẽ có ai đó trèo lên để chỉ cho tôi một lối thoát.

19. Lần đầu tiên, bản tính thứ hai

Tôi không cần phải đợi quá lâu. Nghe thấy tiếng gõ cửa, tôi thức dậy. Đồng hồ chỉ 2 giờ 18 phút sáng, trong khi tôi hãy còn đang nằm lì dưới chăn. Tiếng gõ cửa nghe thật êm ái nhưng có vẻ gì đó nài nỉ, không muốn báo thức tất cả mọi người trong nhà mà như chỉ dành cho người gần cửa trước nhất. Vì quá sợ cái việc phải bật đèn lên, tôi bước thật khẽ tới cánh cửa trong sự che chở của bóng đêm. Tôi đưa mắt hé nhìn qua lỗ khóa và trông thấy Todd ở ngoài. Anh nhét tay trong túi quần, đôi mắt nhìn chằm chằm xuống chỗ phòng lớn. Tôi mau chóng mở khóa cửa dẫn anh vào, bản khoăn không hiểu tại sao anh lại đến vào cái giờ này. Chắc là anh phải có mặt ở đây để cảnh báo Emmy và tôi về vụ xì ga. Hay cũng có thể là anh tìm thấy một con rắn chuông sống cùng một tên gần dở trong cái toilet nhà 34.

“Mọi thứ vẫn ổn chứ?” Tôi thì thầm.

“Có... mà cũng không.” Anh khẽ đáp. “Emmy còn thức chứ?”

“Không. Cô ấy ngủ được vài tiếng rồi. Anh ổn cả chứ? Trông anh có vẻ sợ sệt cái gì đó...”

Anh thậm chí không để tôi nói hết câu. Todd đột nhiên vồ lấy tôi và đặt môi lên hôn tôi. Mạnh lực của nụ hôn ấy khiến tôi hoàn toàn mất bình tĩnh. Cả hai lăn xuống trước cánh cửa phòng tắm, đè lên trên cái vòng hoa Emmy đã kết trong khi xem lại chương trình Không gian Thương mại trên ti vi. Chúng tôi cứ mãi mê ôm chặt lấy nhau mà không bị ai quấy rầy, cái cây khuynh diệp héo queo vướng cả vào mái tóc tôi. Trong tích tắc, tôi nghĩ rằng đây có thể không phải là một ý hay nhất. Thế nhưng, con tim tôi giãy xéo tất cả những cơ quan nội tạng khác. Nó điều khiển cả thân thể tôi một cách tự động. Tôi cuốn mình vào vòng tay anh. Đôi chân tôi ôm lấy một vòng eo anh còn hai mắt cá chân giữ chặt đằng sau. Anh dùng một tay bế tôi lên, tay kia cố gắng luồn vào mái tóc tôi và đưa tôi về phòng ngủ.

Chúng tôi cần phải yên lặng. Chúng tôi cần phải thật sự yên lặng. Tôi nghĩ thầm trong lúc hai đứa ở trên cái ghế nệm. Chúng tôi lăn mình trên đó, luynh quynh cởi quần áo ra, đôi môi vẫn dính chặt vào nhau. Nụ hôn của anh kèm theo cả hương bơ hồ đào và húng quế; đúng y như tôi vẫn nhớ. Anh vươn người tới để khép cửa phòng trong khi tôi cố gắng gỡ bỏ mấy cành hoa cúc ra khỏi đầu. Anh khẽ cười khúc khích trong lúc cài cái chốt cửa bạc nhỏ trong phòng tôi.

“Em cần một cái khóa tốt hơn. Như thế này thì trốn được ai chứ?”

“Đó là cái then. Không phải ổ khóa.” Tôi thì thầm.

“Có gì khác nhau đâu?” Anh nói, mắt nhìn tôi.

“Then cài thì chỉ giữ vật ở ngoài. Còn khóa thì giữ người ở ngoài.”

“Phải không đấy?” Anh nói trong khi bắt đầu cởi những thứ đồ còn lại trên mình. Tôi ngồi trên giường ngắm theo anh với ra phía sau, tóm lấy vạt áo sơ-mi và chui đầu cởi ra thật nhanh. “Em muốn giữ ai ngoài đó? Tốt hơn là không phải là anh.”

Tôi nuốt cái ực. “Không. Không nghĩ về điều đó nữa kia.”

“Tốt.” Anh vừa nói vừa mở khóa nịt quần. “Còn nhiều hơn thế nữa.”

Tôi hoàn toàn ngạc nhiên về cái cách anh xuất hiện, vừa nhẹ nhàng lịch lãm lại vừa mạnh mẽ, nhiệt tình, giống như cái nệm mút mà tôi tin là được bọc đá hoa cương. Thế nhưng Todd lại không có vỏ bọc cách ly nào hết. Chỉ là những đường nét uyển chuyển trên từng cơ bắp ở mọi nơi trên cơ thể một người đàn ông mà một người đàn bà muốn phải mềm mại. Lúc anh

tập trung cởi nốt chiếc quần bơi bó sát của trường đại học năm 1999 xuống, anh khẽ gật đầu và ra hiệu cho tôi bắt đầu. Tôi chỉ còn phải cởi nốt chiếc áo ngủ của mình trước khi hình ảnh khuôn mặt của nhân vật Annet cùng bàn tay run rẩy của cô giữ chặt một bó cao su xuất hiện trong đầu tôi.

Trước khi tôi hẹn hò với Nathan Ferry – Nhiếp ảnh gia, Sally đã đưa tôi một gói ba cái bao cao su Sheik; cùng với lời dặn dò là không được dùng để quan hệ tình dục mà là chỉ để bỏ trong ngăn kéo trên cùng bên tay phải như là một phương thức chữa bệnh cho cuộc hò hẹn không suôn sẻ theo thuật phong thủy. Nếu Todd hỏi liệu tôi đã có bảo hộ chưa, tôi không biết liệu mình có đủ can đảm để với lấy mấy cái bao cao su hay không nữa. Cánh tay tôi không thể cử động được vì cứ hồi nhớ về lúc anh lồng lộn lên và cảnh tượng Tony Manero trong chương trình *Cơn sốt Đêm Thứ Bảy*. Ông này đã hỏi “Bạn muốn trở thành một con heo phải không, Annette?” Tôi nhìn trừng vào anh, rồi lại nhìn chăm chăm vào cái ngăn kéo. Todd, thấy được chỗ mà tôi đang nhìn, liền đặt tay lên hông và hỏi tôi bằng một giọng thật nhẹ nhàng. “Em vẫn chưa cho chúng qua nhà mới phải không?”

Tôi lắc đầu khẽ đáp “Chưa.” Anh tiến về phía chiếc ngăn kéo, mở nó ra và tìm thấy một cái hộp đen nhỏ có đựng bao cao su. Anh bò lên giường lại và cọ cọ mũi anh vào mũi tôi, miệng thì thầm “Hãy cho phép anh.”

Quan hệ với một ai đó lần đầu tiên có thể rất phức tạp; tuy nhiên, cái đêm khi cùng với Todd ấy, lần đầu tiên tôi cảm giác như trạng thái tự nhiên thứ hai. Như là tôi đang quan hệ với người bạn trai cũ vừa mới trở về sau một năm ở châu Nam Cực. Thật nhục dục. Bức bách. Khẩn thiết. Và nếu như anh là người bạn trai thật thụ, những tiếng rên rỉ và kêu la sẽ là những tràng dồn dập lời “anh yêu em”. Nhưng giống như hồi tối, tôi cần phải buộc mình nín mấy lời không hay lắm. Tôi cảm thấy được những nhược điểm cùng với giọng nói vang vọng trong đầu tôi.

Sau khi xài hết cả hộp ba bao cao su, (một cái tôi dùng răng xé ra nên không tài nào tìm thấy cái mép), hai đứa ôm nhau dưới tấm chăn hoa vá. Dù cho chúng tôi không ràng buộc một chút tình cảm nào nữa, nhưng anh không vì thế mà đứng dậy khoác áo rồi bỏ đi. Trong vòng một phút sau khi thấy chiếc bao cao su đã dùng vào sọt rác giấy của tôi, anh thở đều và chìm sâu vào giấc ngủ. Tôi ngồi trên giường, cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo. Ngọn đèn đường rọi qua những thanh sắt và chiếu sáng một bên khuôn mặt Todd. Trong lúc ngẫm anh ngủ, tôi hiểu rằng đó chỉ là vấn đề tạm thời trước khi hàng ngàn câu hỏi tại sao bắt đầu lũ lượt xuất hiện trong đầu tôi. Và ngay khi tôi nghĩ đến chuyện đánh thức anh dậy để hỏi “Tại sao anh lại mặc chiếc quần lót từ năm 1999,” tôi dừng lại. Một cái cảm giác khác lại tràn đến. Thay vì lay thức anh dậy, tôi nhận thấy mình đang với lấy tay anh. Rắn rỏi và chai sạn. Tôi lần những ngón tay mình theo những đường chỉ trong gan bàn tay anh. Đột nhiên, tôi cảm giác mình giống như một cô gái nhỏ trong một căn phòng treo những tấm rèm nhung tối. Tôi đặt tay anh áp lên khuôn mặt mình và bắt đầu cọ cọ lên má. Tôi khẽ lặp lại những câu thần chú vô ích mà tôi cứ lặp đi lặp lại rất nhiều lần trước đây, trong cái cuộc đời ngắn ngủi này của tôi.

“Làm ơn, làm ơn hãy để cho hạnh phúc dừng chân tại đây.”

Mẹ đã rời bỏ chúng tôi vào ngày thứ Ba. Mấy cái túi xách của bà đã được sắp xếp gọn gàng ở lối ra vào lúc tôi đã đi ngủ. Trong nhiều năm tôi vẫn tưởng tượng bà nói những lời chia tay đầy nước mắt trong lúc tôi hãy còn chìm trong giấc ngủ say. Đứng từ cánh cửa nhìn tôi thật triu mến và thổi những nụ hôn âu yếm trong khi tôi còn đang vui mình dưới tấm chăn Xi trum. Nhưng thật ra tôi chắc chắn rằng bà đã bỏ qua phòng tôi. Tôi không rõ về việc đã qua đó. Bà không đủ can đảm để đánh thức tôi dậy và nói cho tôi biết việc bà ra đi. Bà đã đi rồi, để “đi tìm bản thân” và tôi đoán rằng ngày 2 tháng 3 năm 1984 là một ngày rất tốt để bắt đầu tìm kiếm bản thân đã mất của mình. Tôi hỏi bố tại sao mẹ lại phải đi tìm bản thân mình nếu như chúng tôi đã có địa chỉ nhà và không phải hộp thư. Ông bảo tôi rằng nếu bà cần phải đi tìm chính mình, có nghĩa là bà chưa bao giờ thực sự ở đây.

Mẹ không bao giờ gọi tôi lúc đáp xuống Pháp. Bà không bao giờ nói gì với tôi, hay gửi cho tôi một lá thư từ khi bà đến đó. Mỗi năm hai lần tôi nhận được những tấm bưu thiếp có hình ngôi nhà xưa lợp mái tranh hay lâu đài bằng đá. Những lời nhắn thì lúc nào cũng ngắn gọn, nói về những nơi “kỳ diệu” nào đó mà tôi chẳng hề để tâm, hay muốn nhìn thấy. Chẳng bao giờ bà đề cập tới chuyện cố nghĩ về tôi hay nhớ tôi như thế nào. Luôn luôn chỉ là *“Gửi bố và con những cái ôm cho đến khi chúng ta gặp lại nhau.”*

Nhưng tôi và mẹ không gặp lại nữa. Bởi vì bà đã tìm ra chính mình. Ở Limose, Pháp. Tìm được một người đàn ông tên Jacques, yêu ông ta và làm đám cưới ngay sau khi ly hôn. Bà mang thai và sinh hạ một đứa bé gái đặt tên là Juliette. Sau đó thì tôi hiểu rằng bà sẽ không bao giờ trở lại với chúng tôi ở Long Island này nữa. Bà đã tìm thấy cuộc sống của riêng mình. Một cuộc sống trong một thị trấn nhỏ cùng với hàng tá những vườn nho. Như ở Southold. Một cuộc sống giống hệt như hồi bà còn ở cùng với bố và tôi. Chỉ có điều, cuộc sống này, ngôn ngữ mới, những thức ăn ngon hơn, và cái ti vi kinh khủng hơn. Jacques thay thế cho bố tôi. Và tôi thì bị Juliette chiếm chỗ. Vườn nho cũng được thay bằng những cây già hơn với rễ cây đâm sâu hơn vào mặt đất và trái thì thêm phần chín ngọt hơn.

Tôi mười hai tuổi và Juliette mới lên hai lúc bố nhận được bức điện tín thông báo việc chúng tôi chính thức là *“quan hệ huyết thống tiếp theo”*. Lúc Jacques lái xe trên đường cao tốc ở Pháp bằng chiếc xe ngoại xấu xí của mình, ông ta lướt qua một con nai đang tìm đường chạy. Lúc đến Pháp, bố ngồi bên cạnh tôi trên băng ghế của hành khách Muntz, chỉ cho tôi thấy chiếc đồng hồ vận tốc để biết họ đã đi nhanh như thế nào. Ông bảo rằng không thể không gặp tai nạn khi đi với vận tốc 130 km/h. Chiếc xe vắng đi nửa dặm sau khi tông vào con nai. Mọi người đều chết. Thậm chí là Juliette bé bỏng.

Lúc giữa giờ ăn trưa và giờ giải lao, tôi bị bắt ngồi cả tiếng đồng hồ trong văn phòng trị liệu của cô Flamholtz để nghe cô cứ lặp lại câu “Rồi cũng sẽ qua thôi mà.” Lúc đó, tôi hiểu rằng chữa bệnh sẽ không bao giờ giải quyết được vấn đề gì bởi sẽ không bao giờ có ngày đến tôi. Cái ngày mà tôi có thể bước về phía bà để đấu tranh. Cái ngày mà tôi có thể đứng trước mặt bà để la lớn rằng “Hãy nhìn những gì mẹ đã làm với con.” Không bao giờ có cái ngày mà bà quay về, van xin tôi tha thứ hay nài nỉ được trở lại cuộc sống bên cạnh tôi. Thậm chí đó không phải là một sự lựa chọn nữa. Một chiếc BMW cùng một con nai đực già đã tước đi cơ hội đó của tôi. Tôi nhận ra rằng có thể bà chưa từng nói gì về những chuyện này, nhưng ít nhất lúc bà còn sống thì tôi hãy còn hy vọng. Hy vọng đến một ngày, tôi sẽ vị tha hơn hay tôi sẽ có một người mẹ yêu thương mình. Thế nhưng, khi chết rồi thì những lựa chọn đó coi như xong.

Tôi lớn lên mà chỉ có hai hình ảnh kỳ lạ về mẹ tôi. Một là cảnh tượng bà đang đứng trước tôi và giúp tôi chỉnh lại chiếc soa-rê trong đám cưới của mình. Tôi hôn lên gò má mẹ tôi và nói lời cảm ơn vì đã luôn luôn ở bên tôi. Cảm ơn bà vì đã cho tôi tình thương và lòng tự tin vào chính bản thân mình, để tôi có thể trưởng thành và trở thành người phụ nữ tuyệt vời nhất, sánh đôi cùng với người đàn ông tuyệt vời nhất tôi từng gặp. Tôi biết ơn mẹ tôi vì đã truyền dạy cho tôi những điều phải trái mà phụ nữ cần phải biết, vì thế tôi chẳng cần phải nghiên cứu sách vở về chuyện hẹn hò. Bởi vì trong sách sẽ không có ai cho tôi một lời khuyên rắn rỏi hay lòng tự trọng của bản thân cũng như ý thức về điều đó. Và bà sẽ ở đó để lau đi tất cả những giọt nước mắt khổ đau bằng một chiếc khăn thấm tay. Và chúng tôi sẽ ôm chặt lấy nhau và cùng cười vang trong lúc trang điểm cho nhau. Bà sẽ nói với tôi rằng trông tôi thật tuyệt vời; trong lúc bố bóp còi hối chúng tôi nếu không nhanh lên thì sẽ muộn giờ đến nhà thờ. Đó chính là cảnh đầu tiên.

Trong bức tranh thứ hai, tôi là một cô y tá trực ca đêm ở bệnh viện Beaujon, và có vinh dự ban cho bà cái chết vì lý do nhân đạo.

20. Con Át thua cuộc

Todd đi sớm. Sau khi hôn ba cái để đánh thức tôi dậy, anh đòi tôi dẫn anh ra cửa.

“Em sẽ lắp một cái khóa tốt hơn cho phòng ngủ chứ? Anh không muốn phải lo lắng đâu.”

“Em sẽ làm ngay thôi mà. Ngay khi mặt trời lên.” Tôi cố gắng nhin ngáp để không để lộ hơi thở có mùi buổi sáng.

“Nên như thế. Anh sẽ quay trở lại và thử phá cửa xem sao.”

“Cứ thử đi.”

Nói rồi anh nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên đôi môi tôi và bước đi. Lúc quay người ngược trở lại phòng mình, tôi nhận thấy một tờ ghi chú nhỏ bị đóng xuyên qua cây đinh treo chiếc vòng nguyệt quế. Trên đó có ghi hàng chữ, *Nếu cảm thấy phát điên vì tớ thì hãy nói gì đó. Đừng trút giận lên đồ trang trí.*

Tôi cúi xuống nhặt những gì còn sót lại từ chiếc vòng hoa của Emmy mà cô ấy tin rằng tôi đã phá hỏng nó trong cơn thất vọng và mang nó vào phòng. Trong lúc cố gắng sửa lại nó, tôi cố nghĩ cách sẽ nói với cô ấy về việc đã đập phá nó và không đi chữa bệnh như thế nào. Làm thế nào để tôi có thể giải thích cho cô về Todd và đêm tình yêu giữa hai chúng tôi, khi tôi chỉ nên để nó lớn vờn quanh đầu mình. Lúc sửa xong, mấy chiếc lá cây khuynh diệp lại vừa khít với nhau, nối với sợi dây hoa lấy từ sợi dây kéo đèn chiếu sáng. Tất cả bằng chứng cho việc Todd đã ở đây và trò đùa tình ái của tôi sẽ vẫn là bí mật nho nhỏ của chúng tôi. Ít nhất là tôi nghĩ như thế.

Lúc nhìn xuống chiếc nệm để tìm xem thử còn cái que nào bị lạc mất hay vật cở khô nào bị rơi ra nữa hay không, tôi trông thấy cái gì đó lóe sáng trên sàn nhà. Cái chữ “Nissan” lóe sáng lên bên cạnh sợi dây nhựa in hình đội Knicks. Todd đã đánh rơi chìa khóa xe của mình. Đây là lý do mà tôi sẽ gặp lại anh. Tôi nghĩ thế. Và không lâu. Sau khi treo vòng hoa trở lại cánh cửa, tôi đi rửa mặt và cố gắng trang điểm một lớp thật mỏng, sử dụng mẫu trang điểm “khuôn mặt tươi tắn” mà tôi đã cắt ra từ tạp chí *Allure*. Những giọt mưa bắt đầu rơi lộp độp, tạt vào những chiếc lá cây treo bên ngoài cửa thoát hiểm trong lúc tôi bắt đầu thoa phấn nền. Nhận ra rằng sẽ phải tốn đến bốn mươi lăm phút để chuẩn bị một khuôn mặt sạch sẽ và tươi tắn nên tôi lùa tay vuốt vuốt lại mái tóc, thoa một tí son môi rồi rời khỏi nhà. Trong lúc nhảy lóc cóc xuống từng bậc thang, tôi hiểu rằng anh đã chấp nhận chính bản thân tôi. Sau tất cả những việc đã qua, tôi nghĩ, nếu anh cảm thấy hạnh phúc khi cùng tôi đêm qua thì hẳn anh nên cảm thấy phấn khởi vì được trông thấy tôi sau khi tôi chửi rủa.

Người ta thường nói rằng thân thể của bạn luôn nhận biết chuyện gì đang xảy ra trước đầu óc khá lâu. Ngay khi đưa tay lên gõ cửa căn nhà số 18, tôi bắt đầu chảy mồ hôi. Trong cơn mù quáng của tình yêu, tôi quên rằng anh đã có bạn gái. Và nếu họ chưa chia tay, và nếu cô ta vẫn còn cần chiếc máy cát-sét của mình, cô ta rất có thể đang ở trong đó. Trong vài giây ngắn ngủi, tôi bắt đầu nhận ra những chuyện này. Tiếng bước chân nhẹ nhàng thoăn thoắt của người phụ nữ ngày càng gần. Tuy nhiên, tôi hiểu rằng đã quá muộn để chạy ngược trở lại cầu thang nên đành đứng ngây ra đó. Tay tôi siết chặt chiếc chìa khóa xe của anh, mạnh đến nỗi tôi biết chắc rằng sẽ để lại vết hằn ngay khi thả ra.

Từ trong nhà, Cassie cất giọng thỏ thẻ. “Ai vậy?”

“Là Geri ở nhà 22 đây.” Tôi trả lời, giọng ghen ngào. Mấy cái ổ khóa mở ra, và Cassie đứng ngay chỗ cánh cửa, vịn chiếc áo phông của anh ấy. Đột nhiên tôi có cảm giác như thể mình vừa bước xuống từ chiếc ghế xoay cao ngất ngưỡng trong quầy bar sau khi đã nốc đến năm ly

tequila. Hành lang bắt đầu xoay tròn và tôi nghĩ mình sắp nôn đến nơi.

“Todd không có nhà. Anh ấy xuống tập thể hình rồi. Tôi có thể giúp cô gì không?”

Tôi giờ nắm tay rồi xòe ra, giống như một đứa bé năm tuổi phải chìa ra mấy viên kẹo chúng không nên ăn. “Tôi nghĩ cái này là của Todd. Tôi tìm thấy trong hộp thư,” tôi nói dối khi chùm chìa khóa trượt khỏi lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi của tôi. Trong khoảnh khắc ấy, Cassie nhìn tôi có vẻ dò hỏi.

“À. Đúng rồi. Làm thế nào mà cô biết được?”

Bởi vì anh ấy đã để quên trên sàn phòng ngủ của tôi, gần ngay cái quần lót và cái hộp đựng bao cao su rỗng đó. “Tôi có sửa hộ chiếc xe anh ấy vài lần. Tôi biết là anh ấy lái chiếc Nissan cũ mà.” Gan mật như trào ngược lên thực quản rồi đến họng tôi. Tôi không rời mắt khỏi khuôn mặt Cassie. Trông cô ta chẳng giống gì tôi hết. Cao và ốm, mái tóc đen như mực được kẹp lại, trông như thể có ai đó đang đứng đằng sau cô ta với tấm phản chiếu ánh sáng. Đây là kiểu mà anh ấy thích, tôi thầm nghĩ. Quá dối then thùng vì đã nhìn chằm chằm vào mặt cô ấy, tôi đưa mắt xuống thấp hơn. Mà điều này còn làm tôi trông tệ hại hơn nữa.

“Bọn tôi đang tính tải nó đi để mua chiếc Jeep mới đây. Giờ thu nhập của hai chúng tôi cũng ổn nên tôi nghĩ là anh ấy có thể lo được.”

Và anh ấy cần đến hai nguồn lương sau khi ném một đồng tiền cho viên kim cương bé tí xíu trên tay trái của Cassie. Viên đá kinh tởm dường như đang cười nhạo vào mặt tôi. Những gì trước mắt tôi trở nên nhòa dần trong lúc tâm trí tôi hình dung ra cảnh mình đang ở ngay giữa Quảng trường Thời Đại và xem những đoạn video giật tiêu đề ngắn.

ANH ẤY KHÔNG LỪA DỐI BẠN GÁI MÌNH BỞI VÌ ANH ẤY CHỈ NHĂM LẤN. ANH ẤY LỪA VỊ HÔN THÊ CỦA MÌNH VÌ ANH ẤY KHÔNG NHĂM LẤN.

Cassie khẽ búng búng chùm chìa khóa giữa mấy ngón tay. “Tôi sẽ nói lại với anh ấy là cô đã ghé qua. Và cảm ơn một lần nữa, Jeannie.”

“Là Geri.” *Kể thua cuộc Geri, nhiều hơn thế. Geri, đưa con gái dễ dãi bị lừa phỉnh. Geri, đưa ngu ngốc.*

Geri, với con át chủ bài trong tay cô ấy.

Ngày Thánh Patrick năm ngoái, trong suốt ba giờ ăn trưa với tôi và Sally, Hedda đã lên tiếng chỉ trích đàn ông kịch liệt. Cô nói chắc chắn là mọi phụ nữ hoặc là tự mình, hoặc là bị đặt vào cái vị trí phải thối sáo. Ngay khoảnh khắc này, cô hẳn đã nhận ra rằng đây là cách mà Chúa Trời đã đặt con át chủ bài trong tay cô ấy. Và Hedda đã đúng. Làm thế nào mà Todd đã tiếp cho tôi quá nhiều sức mạnh như thế? Chỉ với một lời mà tôi đã có thể thối bay cái đám cưới sắp tới của anh ra khỏi nước rồi. Tôi nắm quyền. Ngay bây giờ, lúc này đây tôi có thể nói với cô ta những gì đã xảy ra tối qua. Bằng chứng là vòng hoa bị nát bầy và ADN của anh. Con chóng mặt thôi không hành hạ tôi nữa, nhưng cơn giận dữ lại bắt đầu bốc lên. Trong chốc lát, tâm trí tôi thật thông trống, rõ ràng. Tôi nghĩ mình có thể kết thúc chuyện này. Tôi nên kết thúc mọi chuyện ngay lúc này. Tôi đưa tay tì lên cánh cửa đang chuẩn bị khép lại. Miệng tôi bắt đầu hình thành những lời lẽ để có thể nói với cô, cho đến khi tôi nghe thấy tiếng anh trên cầu thang.

Ở đâu đó giữa những tầng nhà là tiếng một người đàn ông khe khẽ: “Hãy giả vờ làm khuôn mặt hạnh phúc đi.”

Ngay cái lúc vừa định cất tiếng, tôi vụt mắt nhìn quanh khu cầu thang. Không có ai cả. Hoàn toàn trống. Chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng của người đàn ông cùng tiếng huyết gió khe khẽ

quanh chỗ hành lang.

“Cô có nghe thấy không?” Tôi hỏi.

“Cái gì cơ?”

“Tiếng huýt sáo đó?”

“Không. Nhưng mà khoan đã...” Cô ta rướn người lấy một xác lá khô trên tóc tôi.

“Đây.” Cô vừa nói, vừa đưa cho tôi. Tôi cầm lấy chiếc lá trong khi có tiếng chuông điện thoại đổ lên. Hộp thoại tự động trả lời ngay lập tức “Cassie và Todd hiện không có ở nhà...”

“Xin lỗi, tôi nên nhận điện thoại.”

“Tôi cũng nên đi thôi.” Tôi tìm cách mở miệng, ráng không để giọng mình vỡ òa ra. Tôi quay gót đi xuống, và bước một lúc ba bậc thang. Đó chính là ám hiệu. Và J.T. đã ra hiệu cho tôi. Tiếng huýt gió duy nhất trong ngày mưa ấy chính là giai điệu hạnh phúc của người đổ. Không phải tùy ý tôi mà thôi cho ai cũng được. Tôi cần phải tin rằng có người nào khác sẽ để tâm đến điều đó đúng giờ.

Chùm chìa khóa lắc lắc trong tay tôi khi tôi cố gắng mở cửa ra. Trước lúc đó, tiếng sáo càng ngày càng to, thậm chí tôi chẳng thể nghe thấy tiếng Cassie khép cửa lại. Lúc tôi vào trong, tôi chạy về giường mình và trùm chăn kín lại. Tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi của anh. Tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi của chúng tôi. Tôi quăng tấm ga trải giường ra rồi tung nó lên, rút cái phích thành một đồng ngay trước cửa. Sau khi kéo bung mấy cái vỏ gối ra, tôi để ý thấy tiếng huýt sáo thôi không ngân nữa. Tôi nhìn quanh kiếm J.T., nhưng không có. Tôi cất tiếng gọi J.T nhưng cũng không nghe thấy gì cả. Tiếng ồn duy nhất phát ra là những giọt mưa đập lên máy điều hòa và âm thanh của nước chảy tong tong trên những cột đèn giao thông bên ngoài. Đỉnh điểm của cơn ồn lên cao rồi hạ thấp, với âm thanh xe hơi đi ngang qua. Điều này khiến tôi biết rằng cho dù tôi không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài thì tôi vẫn biết những chuyện đang thay đổi đến một nơi nào đó, một đích đến nào đó.

21. Bạn không phải là người thắng cuộc – Vui lòng thử lại lần sau

“Manhattan! Thành phố thú vị nhất hành tinh! Khi tất cả những giấc mơ có thể trở thành hiện thực trong một phút ở New York!” Hedda hùng hồn tuyên bố trong căn phòng giám đốc tối om. Cái màn chiếu phía sau lưng cô có hình hai cô gái Trung Hoa đang cầm lấy mấy cái xúc xích, Một cô mang chiếc mũ Mets, cô kia đội chiếc Yankee còn mới. Tôi ngờ rằng cả hai đều không phải là người hâm mộ thể thao thật sự, bởi lẽ họ không hề phấn khích trên từng nét mặt. Thay vào đó là một sự kết hợp giữa vẻ bối rối ngượng ngùng và xấu hổ e ngại như thể họ sắp sửa phải hỏi người thợ ảnh liệu có trông thấy mẹ mình ở đâu không hay kiểu như “Ông đã làm gì với đứa em trai bé bỏng của chúng tôi?” Tấm ảnh trên có vẻ như hơi kỳ cục để bắt đầu buổi diễn thuyết của Hedda. Tuy nhiên cô lại nghĩ rằng nó chứa đựng những bộ phận quan trọng nhất của thành phố. Sự dè dặt, thức ăn rẻ tiền và bóng chày.

“Thủ phủ của thế giới. Thành phố của thành phố.”

“Cô ấy lấy cái câu ấy ở đâu ra thế?” Kevin thì thầm. Người điều phối thị trường nghiêng người về phía tôi và khiến tôi chìm trong hơi thở đầy khói thuốc hiệu Parliament loại nhẹ của anh ta. “Tôi có thực đơn với ba mươi loại thuốc lá ở một hiệu café ở Amsterdam nhưng tôi thậm chí không thể hút thuốc trong một quán rượu của bọn vô lại trong thành phố.” Tôi muốn nói với anh ta cái lý do thứ 5 tại sao tôi yêu cái thị trấn này nhiều đến thế; tuy nhiên, cuối cùng tôi lại quyết định ép mình nhe răng ra cười và gương gặt đầu tỏ vẻ tán thành. Sau chuyến đi nghỉ ngày cuối tuần của tôi, New York đã rớt xuống giữa Beirut và Baghdad trong bảng xếp hạng những địa điểm ưa thích để đi chơi trong công viên vào những ngày nghỉ.

Nhưng không phải Hedda. Thậm chí bạn có thể nghĩ thấy cái độ hào hứng của cô trong lúc cô đưa ra những ý tưởng mới cho bộ phận bán hàng và tiếp thị về một loạt những cuốn sách thiếu nhi dựa trên mỗi thành phố lớn của nước Mỹ. Tất cả bọn họ ghi lại từng từ cô nói lên kẹp tài liệu văn phòng của công ty một cách vội vàng vì nỗi sợ phải thi rớt giữa kỳ môn Thiên văn học. Như thường lệ, tôi vẫn chẳng mấy để tâm. Nổi thất vọng tràn trề trong cái “Thành phố của thành phố” không cho phép tôi làm chuyện đó. Trong tài liệu mà Hedda phát ra chúng tôi có nhiệm vụ phải nêu ra những suy nghĩ đầu tiên của mình và/ hoặc mấy chuyện linh tinh về những khía cạnh khác của thành phố mà cô đã đề cập đến. Bởi vì tấm ảnh hai cô bé Trung Hoa với đôi tay cầm lấy xúc xích Kosher mang ý nghĩa là sự đa dạng, tôi nghĩ rằng tấm gương cho mình noi theo cũng sẽ như vậy, trong những buổi tối thứ bảy bình thường. Tôi cố gắng để có được niềm kiêu hãnh, những ước mơ và trái tim đủ để phỉ nhổ vào ba thằng đàn ông với ba kiểu đầu hoàn toàn khác nhau.

Hedda tiếp tục nhấp chuột lướt qua những bức ảnh Manhattan mà cô và người lái xe đã chụp bằng chiếc điện thoại tích hợp máy ảnh kỹ thuật số mới toee trong kỳ nghỉ cuối tuần.

“Nơi đây ắp những cơ hội việc làm thú vị và tuyệt vời! Những công việc đầy thách thức cho những bàn tay và khối óc.” Trên màn hình là một người đàn ông mặc vest đang chạy ra từ ga điện ngầm. Nếu theo suy nghĩ của Hedda thì ắt hẳn cô đã nhìn ra một người đàn ông tất tả ngược xuôi để ký kết giao dịch làm ăn. Tôi trông thấy người đàn ông chạy về phía vợ con mình sau khi bỏ hai chục đô cho một ả điếm “thối kèn” trên tàu. Tôi quyết định không viết điều đó ra trong khi bức tranh tiếp theo xuất hiện: hình cô đang giữ lấy mô hình thiếc tòa nhà Empire State bằng mấy cái đầu móng tay kiểu Pháp dài ngoằng của mình.

“Nơi mà mỗi khu dân cư đều tự hào là điểm mốc chuẩn của kiến trúc đỉnh cao, sang trọng và thiết kế.”

Tôi chợt nghĩ về Emmy đang đứng trên bàn café và hét toáng lên vì con bọ nước khổng lồ.

Bức tranh tiếp theo là chú bò caro vàng đen từ cuộc triển lãm Cow Parade đang ngồi ngay trước tòa nhà Cuộc sống Thời đại. “Nơi mà những nghệ sĩ bậc thầy luyện nâng cao tay nghề của mình,” cô nói, giọng đầy kiêu hãnh. Kevin lại nghiêng người ra sau.

“Nghệ thuật tinh xảo?” Anh thăm thò. Tôi nín thở đáp lời.

“Ít nhất thì cũng không phải là gián Giê-su cao mét chín.”

Daisy Dickenson rút rè cất tiếng. “Đó có phải là Chicago không?”

“Không, đó là New York.” Nói rồi cô đưa tay hình dấu hiệu chiến thắng, sau đó lướt qua bức tranh tiếp theo. Khá quen thuộc. Chính là tượng Nữ thần tự do. Hedda hạ giọng trong lúc chỉ ra một chấm đen trong bức tranh.

“Trừ người đàn ông vô gia cư ra.”

“Max!” Một tiếng gọi từ sâu trong tôi. Tôi không thể tin vào mắt mình. Ông ấy ở đó. Thấp sáng bức tường phòng họp trên tầng thứ 12. Đường như ông đã vô tình lọt vào bức hình Hedda chụp. Nụ cười của ông trông vui vẻ và lém lỉnh trên từng nét mặt khi ông vẫy tay với chiếc camera còn làn da thì ướm đậm.

“Cậu biết ông ta à?” Kevin hỏi.

“Ừ, có chứ.” Tôi đáp giọng tự hào.

Căn phòng họp ban giám đốc lại sáng đèn trong lúc mọi người bắt đầu nối đuôi nhau đi ra. Trong lúc thu gom mớ giấy tờ và xếp mấy cái ghế lại, tôi nghe thấy Daisy hỏi, “Ông ta có liên quan gì tới cậu không?”

Sau khi bị cuốn vào hàng người đang từ từ đi ra, tôi ra khỏi hành lang và bước vào thang máy. Hedda nhảy vào vừa ngay lúc cửa thang máy chuẩn bị đóng lại. Đám đông lịch sự nép vào nhường chỗ cho cô trong khi cô từ từ lần sát bên tôi.

“Geri, cưng à. Cô vẫn ổn chứ?” Cô hỏi. Đường như cô thực sự rất lo lắng. Cô nhìn tôi, có vẻ ngại vì khiến cho đám người trong thang máy phải chen chúc, lấn ép vào nhau. Tất cả họ đều tập trung căng thẳng vào tầng đến của mình lần cuộc đối thoại giữa tôi và Hedda. Mặt tôi bắt đầu nóng bừng lên trong khi tôi đưa mắt nhìn về dãy số, đánh liều làm lơ không nhìn cô.

“Tôi khỏe. Thật đấy.”

“Trông không giống như Geri của mọi ngày, vui vẻ và tràn đầy sức sống.”

Tôi đã từng được mô tả bằng nhiều cách trong suốt cuộc đời mình. Nhưng “đầy sức sống” không phải là một trong số đó. Và tất cả mọi người trong phòng thang máy đều biết điều đó ngoại trừ Hedda. “Vẫn là rắc rối về mấy cậu con trai à?”

Tôi không thể nói láo sắp mình được. Nhưng tôi cũng không thể trả lời nốt. Cái thời khắc mà tôi gật đầu khẳng định với cô, tôi chỉ thầm cầu nguyện sao cho chiếc thang máy lao thẳng xuống địa ngục cho xong.

“Cùng một anh chàng đó nữa hả? Ôi trời ơi! Geri ơi, ngoài biển có nhiều cá lắm em. Một cô gái xinh xắn như em thì muốn ai mà không được chứ.” Ngay lúc đó tôi nghe thấy tiếng Kevin cố gắng nín cười từ phía sau. Anh ta cố gắng nén lại bằng một cái ho. “Cũng là mấy vấn đề hồi trước luôn hả? Cũng như tôi nói. Cô biết đó...,” Cô vừa nói vừa bẻ ngón tay về bên trái. Giờ đây mọi người lại đổ dồn mắt về phía bàn tay cô để xem cô sẽ làm gì.

“Không, không.” Tôi thầm thì. Tôi chỉ về phía ngón tay cô như thể chúng tôi đang chơi trò đố chữ.

“Anh ta thích mang đồ trang sức hả?”

Tôi lắc đầu, rồi lại chỉ ngón tay đeo nhẫn của cô lần nữa. Cô nhìn tôi như thể tôi vẫn chưa gợi ý đủ, thế nên tôi chỉ vào bàn tay của Daisy Dickenson với chiếc nhẫn đính hôn nạm viên kim cương nhỏ ở trên.

“Có phải là Ted không? Hôn phu của Daisy?” Cô thở gấp.

“Cái gì?” Daisy hét âm lên.

Đến lúc này thì tôi không thể giữ bình tĩnh hơn, tôi thú nhận. “Không. Là anh hàng xóm. Anh ta đính hôn rồi. Chúng tôi đã ngủ với nhau mà tôi không biết anh ta đã đính hôn rồi!”

Tất cả mọi người trong thang máy đồng thanh ồ lên, Hedda xoay người lại. Lúc này bọn họ đều hướng mắt về cái mũi tên đỏ nhấp nháy đang chỉ xuống.

Trước khi trở lại văn phòng làm việc, tôi thậm chí không để ý rằng Sally đã làm một cái nút thông long bằng mấy cái kẹp giấy. Trong lúc đang ráng cãi lộn với một thằng cha láu cá nào đó thì cô ấy bắt gặp tôi và Hedda đang đi qua. Cô ấy nhảy ra khỏi ghế và chạy qua phòng tôi. Tôi thả mình xuống ghế ngồi và lượm tờ giấy ghi chú có ghi tên Maria và số điện thoại cơ quan. Sally theo tôi vào.

“Maria gọi cậu cả sáng nay. Cô ấy muốn cậu gọi lại khi nào về bàn làm việc ngay.”

Mặt tôi lại nóng bừng lên. Chỉ có điều, lần này là do nỗi sợ hãi, chứ không phải là vì cục ngại ngùng to tướng như lúc nãy. Có gì đó không đúng đang xảy ra cái lúc ngón tay tôi lần theo từng con số. Một người đàn ông cầm máy ngay khi hồi chuông đầu tiên vừa đổ.

“Khu cảnh sát 19 xin nghe.”

“Xin chào, tôi là Geri O’ Brien. Tôi gọi lại theo yêu cầu của Sĩ quan Maria Pulchenic.”

“Cô là Geri?” Người đàn ông hỏi với cái giọng miền Brooklyn đặc sệt. “Đúng rồi, cô ấy đang chờ điện thoại của cô đấy. Đợi một lát nhé, tôi sẽ đi gọi cô ấy.” Thế rồi tôi nghe thấy tiếng anh ta kêu to tên Maria trong cái nền nhạc Dancing Queen bản giọng nữ cao bè saxophone.

Sally lúc này vẫn đứng ngay cánh cửa, trông có vẻ lo lắng. Cô nhăn mặt hỏi, “Mọi người vẫn ổn chứ?”

Tôi đưa tay vẫy cô, lúc này có tiếng bước chân chạy lại gần chiếc điện thoại. Giọng của Maria cất lên đột ngột.

“Gere?”

“Là tớ đây. Có chuyện gì thế, M?”

Cô thở dài, nghe như kiểu cô buộc phải tìm cách để giải thích cho tôi một cái gì đó mà bản thân cô thực sự không muốn. “Geri, là Emmy. Cô ấy đang ở đây. Cậu có thể tới đây được không? Cô ấy làm náo động cả sở cảnh sát.”

Tôi không nhớ là đã gác máy hay đã va phải Sally trong lúc tôi cuống chân chạy ra khỏi phòng làm việc.

Ngài cảnh sát trưởng ngồi chờ tôi ở ngay bàn trước khi tôi đi qua cổng trước của khu cảnh sát 19. Ông cầm chiếc điện thoại Nextel gọi Maria và chỉ tay về phía hành lang dài hun hút.

“Cô ấy không có gì chứ?” Tôi nói hỗn hển.

Ông đặt tay lên vai tôi và trấn an. “Tôi đã kiểm tra, không sao hết.”

Từ phía hành lang, Maria xuất hiện và vẫy tôi lại.

“Cám ơn cậu vì đã có mặt nhanh như vậy. Tớ không biết mình phải nên làm gì nữa.” Chúng tôi vội chạy qua cái hành lang dài ngoằng rồi leo lên cầu thang.

“Có chuyện gì đã xảy ra?”

“Tớ không biết nữa. Cô ấy cứ khóc hoài. Tớ đang làm nốt mấy giấy tờ thì nghe tiếng oang oang trong phòng chờ. Tớ quay qua thì trông thấy Emmy đang đứng đó, giữa vòng vây của mấy cầu thủ tình nguyện tạp nham. Họ một tay thì cầm mấy chai xô-đa, tay kia giữ chiếc mũ và hét lên ‘Tôi không phải là người chiến thắng. Tôi là kẻ thua cuộc. Cả thế giới đang chế nhạo tôi. Tôi là một kẻ thua cuộc đần độn.’” Maria lắc đầu, tỏ vẻ kiệt sức. “Tôi còn gì nữa đâu hả trời?”

“Cậu có nghĩ đó là vì Bryan không?” Tôi hỏi. Cô đứng lại ngay chỗ cánh cửa có hàng chữ “Phòng Giam Phụ Nữ” và ngược mắt nhìn tôi.

“Cậu còn nhớ buổi dạ hội mà bọn mình phải tốn hai giờ đồng hồ trong phòng tắm để thuyết phục Emmy là Bryan còn trinh, rằng anh ta chẳng bao giờ ngủ với mấy đứa con gái dở hơi đâu. Còn nhớ cơn ác mộng chó chết đó không?”

“Ừ, nhớ rồi.”

Phòng tạm giam phụ nữ không có ai, ngoại trừ Emmy. Cô đang ngồi trên tràng kỷ và nói oang oang với cái áo bóng chày đã cũ của phòng Cảnh sát New York. Cảm thấy choáng váng và ác độc vì đã gây lộn với cô chỉ mới ba mươi sáu giờ trước nên tôi ngồi cách cô một khoảng an toàn. Emmy hỉ hỉ mũi. Cô nói mà không nhìn tôi.

“Tớ biết cậu đã nói tớ như thế. Tớ biết cậu đang nghĩ cái gì. Đó là cái mà tớ đang nghĩ.”

Với một lòng tốt hiếm thấy chỉ dành riêng cho những người điên đang nắm những gậy và cuốc trong tay, Maria xen vào. “Ở đây không có ai nghĩ như thế hết, Emme à.” Emmy lại bắt đầu khóc lên, cho đến khi cô để ý thấy chiếc máy băng vệ sinh hăng ngày ở trên sàn.

“Cậu cần phải nói họ là không ai dùng loại có nịt nữa đâu.”

“Tớ đang có ý định đó đây.” Maria vừa nói, vừa đưa tay choàng vai Emmy. “Giờ thì cậu hãy kể cho bọn tớ nghe xem nào. Có cái quái gì xảy ra thế?”

“Thì bọn tớ vẫn đi café ở quán cũ đó,” Cô vừa nói vừa hít mũi. “Anh ấy gọi café espresso rồi gọi cho tớ món café sữa xô-cô-la nóng. Lúc nào cũng thế. Anh ấy biết là tớ chỉ thích một tí kem đánh bọt lên và không ai để ý đến chuyện đó trước đây, và...”

“Các cậu uống café và...,” Maria gọi để Emmy nói tiếp.

“Anh ấy bảo cần phải nói chuyện rõ ràng với tớ. Rằng anh đã suy nghĩ rất nhiều, và anh không thể cứ giữ những chuyện đó trong người nữa. Anh bảo rằng không thể hình dung được chuyện cùng với một ai đó mà yêu trẻ, quan tâm chăm sóc cho trẻ con quá nhiều...,” Nói tới đây, Emmy bắt đầu mềm nhũn ra trong khi Maria liếc nhìn tôi.

“Cứ nói đi, Emme à.”

“Rồi anh ấy bảo tớ là không có gì mà anh không thể làm trong lúc có tớ ở bên cạnh. Điều đó khiến anh cảm giác như chinh phục cả thế giới.”

“Thật tuyệt vời.” Maria cất tiếng. “Điều đó không tuyệt sao, Geri?”

“Đúng rồi đó, Emmy. Cậu phải lấy điều đó làm hạnh phúc chứ.”

“Hạnh phúc? Anh ấy bảo anh không bao giờ có thể ngỏ lời mời Ingrid đi chơi mà không có tớ bên cạnh vì sự ủng hộ tinh thần.” Emmy lại tan trong tiếng khóc nức nở. Maria chỉ bậm môi và tiếp tục an ủi.

“Emmy, Emmy, Emmy. Không sao đâu, thật đó...”

“Không, không ổn tí nào cả. Tớ là một đứa ngu. Một lần nữa. Cậu bảo tớ. Geri bảo tớ. Mười năm kinh nghiệm cũng bảo tớ nhưng tớ lại không thể hiểu được.”

Emmy không sai. Tôi không thể nghĩ ra gì để nói lại. Maria đứng dậy và lấy tay vuốt trán suy nghĩ.

“Emmy, đã có bao giờ cậu nghĩ tới chuyện tại sao cậu và thằng khốn Bryan Starr không bao giờ tiến triển không?”

“Đừng nói rằng ‘Bởi vì anh ấy là một người ngốc nghếch.’ Điều đó có nghĩa là tớ thích một người ngốc. Tớ yêu kẻ ngốc.”

“Mặc dù ý cậu nói là đúng, nhưng mà tớ lại không muốn bàn về chuyện ấy. Điều mà cậu không bao giờ nhận thấy đó là hai cậu giống nhau kinh khủng.” Tôi và Emmy đều nhìn Maria, tự hỏi không biết chuyến xe chở những dòng suy nghĩ này sẽ dừng ở trạm nào đây. Maria tiếp tục. “Sĩ diện. Cả hai đều không thể dẹp bỏ sĩ diện của chính mình để thấy được những gì đáng trân trọng. Anh ta chẳng bao giờ có thể vứt bỏ được suy nghĩ là cậu không phải một siêu mẫu nào đó, để có thể nhận ra một cô gái tận tụy và tài hoa mà tớ và Geri nhìn thấy ở cậu. Còn cậu, cậu chẳng khi nào chịu bỏ qua vẻ ngoài điển trai kiểu Aryan của anh ta để có thể hiểu được rằng anh ta là kiểu người sẽ không đi với cậu chỉ vì điều đó. Emmy, có rất nhiều chàng trai khác nữa.” Cô bắt đầu chỉ tay về phía cánh cửa, rồi ngưng lại. “Thôi được, có thể không phải trong tòa nhà này, nhưng ở thành phố New York này.”

Emmy khịt mũi, nói giọng đầy kiên cường. “Chỉ có bốn.”

“Vậy thì cũng giống như mẹ cậu nói đó. Trong khi cậu ở đây khóc lóc tại sao không có thằng đàn ông nào tốt cả thì chắc chắn có một anh chàng tốt bụng ở ngoài kia sửa oang oang như một con chó cái trước quầy xúc xích. Lý do là tại vì anh ta đau khổ, trái tim tan nát vì mấy cô nàng lả lơi ở công sở.”

“Tớ không nghĩ là mẹ cô ấy lại nói hùng hồn như thế.” Tôi nói.

Emmy quệt nước mắt và bắt đầu gấp chiếc áo phông lại. “Chỉ là ở đây tớ thấy mình cô đơn quá. Cảm giác như không ai có thể trông thấy mình được. Giống như mình được làm từ giấy sập. Như là tớ không được trò trống gì hết.”

“Chúng tớ cũng cảm thấy như thế mà, Emmy. Đúng không, Geri?”

“Ừ.” Tôi tự nghĩ. *Mình chơi trò sập ngửa sau khi làm tình. Phải vui vẻ để bọn họ không thấy.*

“Chỉ cần nghĩ thử coi, sau khi Geri bán được bản thảo Giáng sinh thì tất cả chúng ta sẽ ngồi

trên cổng trước Hollywood với mấy anh người yêu nóng bỏng. Cả bọn sẽ cùng ôm bụng mà cười về đồng chuyện tào lao ba hồn bảy vía đã xảy ra với bọn mình ở Manhattan. Trời đất ơi, thậm chí có khi Geri sẽ cho chúng ta vào phim ấy chứ.”

“Và trong phim của tớ, Ingrid là một thằng đực rựa.” Tôi để thêm.

“Cậu sẽ làm thế à?”

“Nhưng cô ta sẽ bị cắt tay. Không có tay thì cô ta sẽ không thể dùng ngôn ngữ cơ thể, cũng không thể cạo lông được.”

“Thấy không, Emmy? Mọi chuyện rồi cũng sẽ đâu vào đấy thôi. Cậu là người tốt bụng đến mức mọi chuyện không thể không tốt đẹp được.” Maria thuyết phục.

“Cậu nghĩ vậy à?” Emmy hỏi lại, hơi bối rối nhưng có vẻ đã bị lay chuyển.

“Tớ là cảnh sát. Tớ không nghĩ. Tớ biết.”

Đến lúc này, khuôn mặt Emmy như tan ra đầy cảm kích.

“Tớ yêu các cậu.”

“Tiết kiệm cái trò giận dỗi quỷ sứ đó cho học trò của cậu đi. Chỉ ôm tớ là được rồi, cô bé con của tớ.”

Một cảm giác tội lỗi tràn dâng trong người tôi lúc thấy Emmy ôm chầm lấy Maria. Không hiểu sao tôi có cảm giác vận xui của mình đã ứng lên người cô ấy, và nếu như tôi chạy lại để a dua, một khẩu súng sẽ lập tức cướp cò và bắn trúng một trong số bọn tôi. Thế nhưng, qua bờ vai của Maria, Emmy lại nhìn tôi và vẫy tôi đến. Tôi choàng tay ôm lấy cả hai và rồi chẳng mấy chốc, cả ba đứa ôm nhau theo điệu truyền thống của nhóm nữ. Bất kể dù trông chúng tôi ngu ngốc như thế nào thì đó cũng là điều tuyệt vời nhất trong ngày hôm đó.

Cho đến khi chúng tôi nghe thấy tiếng một người đàn ông khóc ré từ phía dưới. Maria đứng dậy và mở cửa phòng giam, cô trông thấy ngài cảnh sát trưởng cùng ba cảnh sát nữa đang ôm lấy nhau và kêu rên trong sự vui sướng tột cùng.

“Ta yêu cậu, cậu bé cưng của ta!” Cảnh sát trưởng kêu lên.

“Ai cũng có quyền yêu chứ” Một người khác hét to.

“Quý tha ma bắt mấy người đi!”

Maria đóng sầm cửa lại trước mặt họ và khẽ cười khúc khích. “Lại nữa, mấy người đàn ông tuyệt vời ở New York sẽ lại bắt đầu *sau khi* cậu rời khỏi tòa nhà cho xem.”

22. Những chiếc xe Mustangs ở Chambord

Hằng năm, khi những ngôi sao xếp thẳng hàng và huệ tinh xuất hiện qua, bố và ông nội Poppy lại phải dành ra hai tiếng đồng hồ để đi từ Southold đến Manhattan. Buổi trưng bày động cơ xe ô tô cổ thường niên hấp dẫn người xem tại trung tâm Jacob Javits nên ông nội và bố nhận ra rằng họ sẽ dành vài giờ đồng hồ tha hồ đi lại gặp gỡ vài người bạn thời xưa và những người đã tạo nên hoặc bán mấy bộ phận của mấy chiếc ô tô cổ. Cho dù tôi có cố hỏi han, mời mọc hai người cùng tham gia buổi tối nhưng cả hai đều lịch sự từ chối. Điều này cũng chẳng phải là thứ gì tồi tệ lắm bởi hai nguyên nhân. Trước hết là vì căn hộ của chúng tôi có vẻ như chỉ vừa đủ cho hai người phụ nữ nhỏ con từ dưới một mét sáu thôi. Thế mà giờ lại thêm hai người đàn ông cao lớn, tầm hai mét nữa. Điều này khiến căn hộ trở nên khá bất tiện khi mà mọi người cứ phải xin phép mỗi khi quyết định thức dậy hay đi tới bất cứ chỗ nào. Lý do thứ hai là vì dạ dày của ông nội không thể tiêu hóa những loại thức ăn mà không phải trồng từ mảnh đất của ông. Ông cũng không thể chịu nổi những bữa ăn béo ngậy mỡ trong những quán ở Phố Front. Lần cuối cùng khi tôi dẫn Bố và ông nội Poppy đến Marianne's Mexican, ông đã phải xin phép chạy về nhà kiểm tra xem liệu có ai để lò sưởi không tắt hay không. Và ông đi luôn cả tiếng đồng hồ. Dù tôi và Emmy luôn mở cửa sổ khi ngủ suốt mấy ngày còn lại trong tuần, chúng tôi vẫn không thấy con bọt nước trong bồn tắm trong suốt gần ba tháng sau đó.

Khi tôi đến gặp bố và ông nội Poppy ở trung tâm Javits thì nội đang say sưa bàn luận mấy chủ đề nóng hổi với bạn ông, ông Ned đến từ Arkansas. Họ thảo luận về những lợi ích của việc lắp đặt tường thép bảo vệ ở ghế sau mấy chiếc Mustangs cổ.

“Nhưng Tony à, họ đã đổ đầy nhiên liệu vào thùng rồi! Ông sẽ để cháu gái ông ra đằng sau bánh mà không lui xe à?” Ned tranh cãi, gần như cười mỉa khi Poppy hoàn toàn chẳng quan tâm gì đến sự an toàn khi lái ô tô. Trong những chiếc Mustangs cũ, mấy thùng nhiên liệu chiếm cả chỗ để hành lý sau xe, và ghét một nỗi nữa là, thỉnh thoảng xăng còn tràn ra cả ghế sau và dây vào hành khách ngồi trên xe mỗi khi bị xây xước nhẹ. Ông Ned nhẽ ra phải lắp hàng trăm bức tường bảo vệ như thế ở ghế sau của mấy cái súng phun lửa này. Tuy vậy, nội tôi cũng thừa nhận rằng việc sửa chữa mấy con xe Fords cũ này thật không nên chút nào. Ông Ned đã đứng nhưng Poppy lại khoanh tay và cầu nhàu một mình.

“Nếu ông không thể chịu được sức nóng thì ông nên đứng ngoài chiếc Mustang đi.”

Ông ấy nghĩ mấy chiếc xe cũng giống như đám phụ nữ vậy. Nếu bạn muốn có đồ ngon lành, bạn phải tìm cơ hội hoặc cướp lấy. Kiểu nói này bố tôi chưa bao giờ dùng cả. Bố chuyển cho tôi mẩu giấy nhỏ với vài dòng chữ: “Muốn đi dạo không bé cưng? Đi nào! Bố con mình sẽ uống chung soda nhé!”

Trông bố như thể đang chuẩn bị đi dự lễ nhà thờ vậy. Râu ria sạch sẽ, sơ mi gài cúc gọn gàng sơ vin trong chiếc quần jeans ưa thích của ông cùng chiếc mũ cao bồi Stetson. Người bố toát lên một vẻ thật sang trọng. Sau khi mua một lon Pepsi năm đô la, chúng tôi đi bộ ra khỏi khu hội nghị, băng ngang qua mấy chiếc Fords cũ và những chiếc xe đua lỗi thời để tới hành lang ngoài trời.

Tôi đề nghị, “Bố và ông có muốn ở lại với con và Emmy?”

“Không đâu cưng. Bọn ta không muốn gò bó phong cách các kiểu nữ thành thị của các con đâu. À mà này, ông con đề nghị chuẩn bị món sandwich thịt hun khói khoảng một giờ trước. Bố nghĩ thật là tuyệt cho con và các bạn cùng phòng nếu bố dẫn ông về nhà.”

Tôi khẽ cười rúc rích một mình trong lúc cứ kéo chiếc ống hút ra vào, tạo nên âm thanh giống như tiếng cú kêu. Chúng tôi tìm thấy một cái ghế còn bỏ trống nhìn ra đường. Bố cầm lon soda và tu lấy thật lâu. Im lặng một chút, ông hỏi: “Việc viết lách của con như thế nào rồi? Có ai

hợp vai cho kịch bản phim của con chưa?”

Tôi e thẹn thú nhận: “Chưa ạ. Chưa có ai cả.”

“Tại sao lại thế? Nó hay hơn 99% mấy bộ phim nhảm nhí mà bố thấy trên tivi dạo này.”

“Dạ, bức thư cuối cùng nói rằng kịch bản cần thêm những pha hành động, giống như những vụ nổ hay đại loại thế.”

“Vì Chúa, đây là câu chuyện Giáng sinh mà.” Ông vừa khoanh tay vừa nói. “Và đứa bé lúc nhỏ mắc bệnh bạch cầu. Có lẽ con nên phóng đại thêm về căn bệnh ung thư của đứa bé.”

“Trong lần viết lại kịch bản tới ạ.”

Ông vắt chéo chân và đặt tay sau lưng tôi. “Thế còn chàng trai ở tầng dưới như thế nào rồi?”

Tôi cảm thấy ghen đấng nơi cuống họng. Tôi lấy lon soda từ tay Bố và nốc một hơi. “Con không thể nói về chuyện đó được.”

“Nghiêm túc mà nói thì con có thể kể nhưng con sẽ không kể.”

“Chính xác là vậy bố ạ.”

“Con vẫn thích anh ta à?”

“Thích và không thích.”

“Thích và không thích.” Bố lặp lại và nhìn sâu vào mắt tôi. “Bố nghĩ đó là những gì cánh đàn ông thích gọi là một thông điệp mơ hồ.”

Tôi quay sang hoạch hộc lại ông. “Làm sao bố biết được? Về mẹ đó. Làm sao bố biết được rằng mẹ là người dành riêng cho bố?”

Câu hỏi dường như làm ông trút bỏ cả sự đề phòng. Ông lẩm bẩm thành tiếng: “Ồ, làm sao bố biết điều đó nhỉ?” Ông phồng má lên rồi thở ra một hơi dài. “Bố nghĩ chuyện đó giống như khi bố gặp chiếc Mustang đầu tiên của bố. Con có nhớ mấy tấm ảnh chụp chiếc ô tô xanh lá cây bé nhỏ đó không?” Ông vừa suy nghĩ vừa cười tủm tỉm. “Bố biết là nó nguy hiểm nhưng bố cũng biết rằng bố phải có nó. Không thứ gì có thể thay thế được. Và nếu bố không có nó, bố sẽ dành cả cuộc đời mình chỉ để mong ước bất cứ thứ gì bố có sẽ biến thành thứ đó.”

“Nhưng đó là cái bẫy tử thần...”

“Bố biết. Có lẽ chính điều đó khiến nó trở nên thú vị hơn. Chỉ là bố đã yêu mọi thứ thuộc về nó, từ dáng vẻ đến những thứ không thấy được. Cái cảm giác được gọi nó là của mình và đem nó về nhà. Bố nghĩ nó làm bố cảm thấy mình như một ngôi sao màn bạc.” Bố nói và lại cười một mình.

“Nhưng nó rất có thể sẽ thiêu sống bố.”

“Nhưng thực tế không có điều đó xảy ra.”

“Nhưng mẹ thì lại làm điều đó.” Tôi nhìn chăm chăm vào lon nước của mình, vừa bóp vỏ nhãn vừa đọc, “ăn kiêng”, “bia nguyên chất”, “nước”, “cola”.

Bố xoa đầu tôi. “Có phải con đang nói lẽ ra bố không nên đổi chiếc Oldsmobile đúng không? Vì nó an toàn ư?”

“Có lẽ an toàn thì cũng không quá tệ.”

“Con đúng. Đôi khi nó không phải là điều gì quá tệ. Nhưng mà đôi khi nó cũng không phải là điều gì quá tốt.” Tôi có thể cảm nhận được bố đang nhìn mình. Ông nắm lấy bờ vai tôi và xoay tôi một vòng để nhìn về phía một biển xe xếp dọc bên trong căn phòng. Ánh sáng lóe lên từ nhiều màu sắc lấp lờ biến sàn nhà thành một chiếc cầu vồng bảy sắc vàng chói.

“Nhìn vào trong đi. Con có thấy tất cả những chiếc xe kia không? Con có thấy chiếc Mustang đỏ gần chỗ ông nội không? Đó là mẹ con đấy! Xinh đẹp, một chút xíu nguy hiểm, và đáng giá. Ít ra, nó là của bố.”

“Sao hả bố? Làm sao mà ai đó có thể là người duy nhất khi họ rời xa bố được?”

“Bởi vì bố biết mẹ sẽ như vậy,” ông nói. Tôi nhìn bố sững sờ trong khi ông vẫn đang nhìn chằm chằm xuống nền nhà trung tâm hội nghị. Khi bố chìm vào suy nghĩ xa xăm, có lẽ như ông đi đến được một nơi nào đó đẹp hơn. Một nơi hạnh phúc hơn. Một nơi với những miền kí ức đẹp để không đau thương nhức nhối hay xót xa cay đắng gì. Giống như tấm ảnh tôi giữ trong ngăn kéo đựng đồ lót của mình, bố sẽ luôn ở đó, cảm nhận những cung bậc hạnh phúc như khoảnh khắc lúc đèn nháy vụt tắt. Lúc mẹ tôi ngập trong suy nghĩ, trông bà giống như đang ngược nhìn lên từ dưới đáy một cái giếng nước tối tăm nào đó. Bà biết rằng có một lối thoát. Tất cả những gì bà cần làm là lên khỏi miệng giếng. Thế nhưng bà không biết làm cách nào để leo lên.

“Geri à, bố luôn biết những điều đó về mẹ. Hồi đó bố mẹ gọi đó là chứng u uất. Bố biết mẹ mắc bệnh đó nhưng bố không thèm quan tâm. Dù thế nào đi nữa, bố cũng yêu mẹ. Và mẹ cũng yêu bố. Thậm chí khi những ngày u ám ấy kéo tới. Bố đã để mẹ đi vì bố biết bà ấy yêu bố. Bà ấy có thể kết hôn với một triệu người đàn ông khác. Nhưng bố có trái tim của mẹ. Dẫu cho đó chỉ là vài năm ngắn ngủi, còn hơn là chưa bao giờ có được nó. Bố hiểu với con, điều này khác hẳn, là con gái của mẹ và tất cả. Nhưng với bố, nếu cho bố cơ hội sống lại lần nữa, bố vẫn sẽ quyết định như thế. Trong một phút của New York.”

“Tại sao vậy? Bố đã tránh cái gì?”

“Bởi vì cả căn phòng chất đầy những chiếc Mustang sáng bóng có thể chẳng bao giờ sánh bằng một chiếc Muntz xanh lá cây mới toanh chính đức vua tặng bố. Geri à, mẹ con là một chiếc Mustang. Còn con thì sao hả con yêu? Con là chiếc Muntz ấy. Đó là điều duy nhất bố vẫn đang có trong cuộc đời này. Vì vậy, bất kể có lửa hay phân bò ngáng đường, bố vẫn phải vượt qua, đáng giá mà.” Nói rồi bố dang bàn tay rắn chắc của mình ra ôm tôi vào lòng. Trong phút chốc, những con gián khổng lồ, những tay nhiếp ảnh tọc mạch, những kẻ hôn thê dối trá đều biến ra khỏi đầu tôi. Đôi khi một ông bố có thể làm mọi chuyện khá hơn.

Tôi thủ thỉ, “Con yêu bố, bố à!”

“Bố cũng yêu con, Hạt đậu nhỏ Geri của bố. Nào, giờ nói về cậu trai này. Con nhận được cái đực bố và ông đã gửi cho con chưa?”

23. Chuyện của 2 người

Tối hôm ấy, sau khi ông nội Poppy và bố ăn hết mấy cái bánh mì xông khói bụi chẳng rồi tăng tốc trở về Long Island, tôi và Maria quyết định sẽ ở nhà làm mấy cô gái nghèo một đêm. Vì túng quá không thể ra ngoài được nên cả hai sẽ có quyền tận hưởng mấy chai rượu nằm khắp căn hộ sót lại từ hồi tiệc Giáng sinh năm ngoái. Trong lúc tôi và Maria chễm chệ trong phòng khách xử nốt mấy chai Zima và Chambord thì Emmy chuẩn bị cho lần hẹn hò cuối cùng với Bryan. Rủi thay Bryan lại mời Emmy đi ăn tối với hội bạn khác. Cô ấy sắp làm nhiệm vụ bùa hộ mệnh cho Bryan khi chàng ta mời Ingrid đi chơi. Emmy biết rằng nếu cô không đồng ý thì những gì anh ta đoán sẽ càng trở nên chắc chắn hơn. Đó là chuyện mà Emmy đã hết lòng tận tâm vì anh ta một cách vô vọng như một cô gái trưởng thành từ hồi còn học trong trường cấp 2, cấp 3, và thậm chí là mỗi kỳ nghỉ xuân trong quãng thời gian học đại học. Bọn tôi đã ráng khuyên nhủ cô thôi đi nhưng cô lại cho rằng nếu mình làm ngược lại những gì mình cảm nhận thì có thể sẽ giữ lại chút lòng tự trọng cho riêng mình. Maria nghĩ rằng việc cô không rơi lệ trong suốt buổi khai vị là hầu như không thể. Lúc ăn tráng miệng tôi đã gạt cô.

Maria và tôi đang nhấp mấy ngụm rượu mở đầu cho buổi tối thì chuông cửa reo. Maria đứng dậy mở cửa. “Ồ, Bryan!”

Bryan đứng phía ngoài cửa, trông thật bảnh trông bộ cánh màu xám phối với hồng phấn nhạt. “Maria, lâu quá không...”

Maria đóng sầm cánh cửa thép trước mặt anh ta. Cô gọi Emmy ra rồi quay lại ngồi trên tràng kỷ. “Emmy, Bryan ở đây nè.”

Emmy bước vào phòng khách sau khi gói cây mascara không thấm nước của mình.

“Vậy cậu đi đâu đấy?” Tôi hỏi.

“Tới vài chỗ của dân Nhật trong trung tâm thị trấn. Nhật Bản hay Nhật Bản? Đại khái như thế.”

“Ngẩng cao đầu lên.” Maria cất tiếng khi cả hai chúng tôi cùng nhìn cô với nụ cười gượng gạo trên môi.

“Và nếu cậu cảm thấy như mình sắp khóc thì hãy ăn bánh tương cay của Nhật nhé. Để giả vờ cho việc khóc đấy mà.”

“Cảm ơn các cậu.” Emmy nói rồi gượng nở một nụ cười với chúng tôi, tự tin bước về phía cửa và đối mặt với cơn ác mộng của cô. Gương mặt chúng tôi bớt căng thẳng hơn ngay khi cánh cửa sập lại.

Tôi bảo: “Tớ mong là cô ấy thích hát hò.”

“Tại sao?”

“Bởi vì chỗ đó là quán karaoke.”

Maria bật cười trong lúc với tay lấy cái túi. “Cô ấy đang có vận may giống cậu đấy”

“Uống đi,” tôi bảo Maria trong lúc vẫn tự hỏi không hiểu sao cô có thể đọc được suy nghĩ của tôi.

“Khoan đã,” cô nói rồi lục tung cái túi xách lên. Sau một hồi tìm kiếm cô kéo ra khẩu súng

ngắn. “Để tó tháo cái này ra trước đã.” Cô giữ khẩu Glock trước mặt một cách tự hào khi dọn ghém tờ tạp chí.

“Á, trời ơi, nó làm tó kinh hãi quá đi mất,” tôi co rúm người sợ hãi.

“Cái gì?”

“Cậu với khẩu súng đó chứ cái gì”

Cô liếc nhìn tôi, tay bẻ món vũ khí ra từng mảnh như một con tôm hùm. “Có ai đó gần đây phải sợ.”

“Cậu có bao giờ sợ không?”

“Vì cái gì?”

“Viêm lợi,” tôi bảo. “Giật cò súng?”

“Cái quái gì sắp xảy ra với tó trong khu này thế nhỉ? Mấy thằng ăn trộm đêm nữa, mấy thằng mà tất cả chúng ta đều biết là chúng chẳng vào trộm trong giờ cao điểm. Thứ tệ nhất tó sắp phải hứng chịu là cái bọn phóng nhanh vượt ẩu máu mặt với cái điện thoại xịn và ông luật sư giỏi bên cạnh.”

“Ý tó là cái chết, sự tàn lụi. Cậu đã bao giờ nghĩ về điều đó chưa? Cậu có thể chết trong lúc đang làm việc hôm nay? Hay có ai đó sẽ nhìn cậu và muốn cậu chết ngay tức khắc?”

“Bên cạnh cậu à? Không đâu.” Nói rồi cô nhẹ nhàng đặt từng phần khẩu súng lên bàn café, ngay bên cạnh cốc rượu tía của mình. “Đôi khi tó nghĩ không làm cảnh sát thì còn thấy sợ hãi hơn ấy chứ. Đi dạo quanh quanh mà không có quân hàm hay súng lục hay thậm chí chỉ là chuyện tập luyện để tự bảo vệ mình khiến cho tó cảm thấy mình như một mục tiêu mỏng manh dễ nhắm trúng trong cái thị trấn này.” Sau khi chắc chắn về từng bộ phận trong khẩu súng, cô hớp lấy một ngụm rượu rồi bảo: “Đối với tó, trở nên như cậu khiến tó sợ hơn đấy.”

Tôi tán thành: “Trở nên như tó thật đáng sợ.”

“Cậu không thể nghĩ về cái chết trong nghề nghiệp của tó.”

Tôi ngả người ra sau dựa vào cánh cửa rồi nhìn trùng trùng lên trần nhà. Trước đây tôi chẳng mấy may để ý đến nó nhưng rồi vết nứt thạch cao đã trở nên to hơn trong tháng vừa qua. “Đó là tất cả những gì cậu có thể làm khi là tó.”

“Cậu có không?”

“Gì cơ?”

“Có bao giờ nghĩ về điều đó không? Nghiêm túc đấy.”

Tôi thật sự lấy làm e ngại về dòng câu hỏi này rồi cuộc sẽ đi về đâu. Cô ấy biết rõ về nỗi căng thẳng của tôi lúc ở cửa thoát hiểm, thế nên tôi không thể nói dối. Tôi cầm cốc rượu lên môi “Tó hoàn toàn ý thức được về sự sống và cái chết, chắc chắn là có rồi.”

“Như thế nào?”

“Thật là ngu ngốc, biết không, cậu không thể chọn để sống hay chết,” tôi rầu rĩ đáp.

“Chắc chắn là cậu có thể”

“Thôi được, còn cậu thì sao?” Tôi hỏi ngược lại với ý đồ đánh lạc hướng câu hỏi kia.

“Thế đấy,” cô đáp khi quay lưng tựa vào ghế sofa. “Tớ phải nói là... và có khi bởi vì tớ là cảnh sát... tớ muốn ra ngoài làm việc gì đó thật to tát. Cậu biết đấy, như là cứu mạng mấy đứa trẻ khỏi cái nhà thờ thánh đang bốc cháy như trong *‘Người ngoài cuộc’* ấy, hoặc là chiến đấu chống lại bọn khủng bố bắt cóc con tin. Cái gì đó gây tổn thêm giấy mực của cánh nhà báo cũng như đưa cảnh sát ra ánh hào quang ngay lập tức. Như Al Pacino gặp gỡ đội banh nữ Hoa Kỳ năm 99. Mẹ tớ sẽ đặt lá cờ gấp tam giác ngay bên cạnh lá cờ của ông ngoại trên mặt lò sưởi. Thứ gì đó mà bố tớ sẽ cực kỳ lấy làm hãnh diện và vài phần thưởng cả nhà có thể ăn được.”

Dù rất ngưỡng mộ lòng quả cảm của cô ấy nhưng tôi vẫn nói, “Tớ nghĩ cậu sắp đề cập đến giết người với tự tử.”

“Rất hài hước.” Cô rút ra hai cốc Chambord nguyên chất. “Cậu nghĩ về chuyện này như thế nào?”

Tôi nằm dài ra sàn rồi tiếp tục ngược nhìn lên cái trần nhà bị nứt. “Tớ đã nghĩ rất nhiều về chuyện này. Và theo tớ thì New York sắp giết chết tớ rồi.”

“Bằng cái gì?”

“M79.”

“Cậu sắp bị giết bởi chuyến xe buýt băng ngang qua?”

“Không phải là giết,” tôi giải thích. “Tớ sẽ bị xe buýt đụng phải nhưng nó sẽ không giết chết tớ. Chỉ là gãy chân thôi. Rồi tớ sẽ phải trải qua đau đớn trong nhiều tháng dùng vật lý trị liệu và ngay khi tớ vừa bước thử những bước chân bình phục đầu tiên thì... BAM! Tớ bị sốc thuốc bởi do bác sĩ quên lấy cái băng gạc sau tai nạn.”

Tôi liếc nhìn Maria, lúc này vẫn còn đang nằm dài trên sàn nhà. Miệng cô khê mở với bờ môi bóng màu tím mâm xôi do ly rượu của mình.

Cô khê hỏi. “Tớ được cái máy tính chứ?”

“Cái gì?”

“Khi cậu chết đi rồi ấy, Tớ lấy được không? Tớ có thể dùng một cái.”

“Chắc rồi, tại sao lại không được chứ?”

Bất thành linh thứ rượu còn và nổi lâm li bi đát một cách tuyệt đối trong cái đêm chúng tôi ở nhà ấy đánh trúng tôi. Tôi nhảy cẫng lên và bắt đầu chạy. “Thật là đáng thất vọng. Lẽ ra chúng ta nên ra ngoài đó.” Tôi vừa nói vừa chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

“Trên cánh cửa thoát hiểm ư?”

“Không, cảnh tượng ngoài kia kìa, trong thành phố chứ không phải ngồi đây nhâm nhi rượu Chambord và Zima, tán gẫu về việc chúng mình sắp chết như thế nào.”

“Geri, mọi việc có thể còn tệ hơn. Cậu có thể ngồi ở quán karaoke chờ đợi chàng bạch mã hoàng tử đến hỏi mời nàng công chúa của chàng ta dạo chơi.”

Câu nói này thực sự có tác động đến tôi. Chính xác về nơi chúng tôi nên có mặt. “Hãy đi tìm cô ấy thôi!” tôi vừa nói vừa nhứ năm đám lên không trung. “Hãy đào tạo lại bạn mình thôi, cải cách cuộc sống của chính chúng ta!”

“Tại quán karaoke à? Geri, chết vì ngưng không phải là cách tốt muốn đâu nhé.” Maria vừa nói vừa rót thêm cho mình một cốc rượu nữa.

“Thôi mà, Maria.” Tôi nài nỉ.

Maria nâng cốc rượu lên. “Geri à, tốt thà nhai luôn cái ly còn hơn.”

Bất mãn, tôi lén tay vào túi quần và thấy còn một vài đồng xu lẻ. Rồi tôi chợt nhớ ra là mình đã giữ đồng 25 xu California cho Max. Tôi kéo đồng tiền ra và tung nó lên để tìm. Rồi tôi lại nhặt đồng xu và tặng cho Maria.

“25 xu. Ai đến 5 trước. Nếu tốt thắng thì chúng ta sẽ đi kiếm Emmy. Còn không, mình sẽ ở đây cho tới khi sáng đen luôn.”

Không bao giờ thoái lui từ thử thách uống rượu, Maria đồng ý. “Cậu bắt đầu rồi đây, đồ điên ạ.”

Rồi cô giữ lấy đồng xu bằng ngón cái và ngón trỏ, thả đồng xu nảy khỏi cái bàn café, văng qua cốc rượu rót xuống đùi tôi. Tôi lượm đồng xu lên, chà chà vào lòng bàn tay rồi reo lên chắc chắn. “Số mệnh của chúng ta sẽ được quyết định đêm nay và cuộc đời của chúng ta sẽ mãi mãi đổi thay.”

“Dù thế nào thì hãy cứ tung nó lên cái đã.”

Tôi khẽ chạm lấy rồi ném nhẹ đồng xu xuống bàn. Có vẻ như nó đang chu du cùng một bản nhạc chậm trong lúc nảy tung khỏi cái bàn rồi hạ cánh trên vành cốc rượu. Rồi như thể đang có phép thuật thôi miên, đồng xu cứ thế xoay trên vành cốc. Maria và tôi chỉ có thể nhìn trùng trùng theo đồng xu một cách sững sờ, rồi tự hỏi cuối cùng thì đồng xu sẽ ngã về hướng nào.

24. Sẵn sàng cho cả 3

Rất nhiều ý tưởng nghe có vẻ rất tuyệt lúc tôi còn là một đứa con gái mới lớn. Kết hôn trước tuổi hai mươi mốt, sơn tường nhà bạn màu tím. Tuy nhiên lúc tôi và Maria né người xuống sàn bếp của quầy Japas Karaoke Bar-n-Grill, điều đầu tiên là tôi không hoàn toàn chắc chắn là ý tưởng vĩ đại nào đã mang chúng tôi đến đây. Nhưng lúc đó, tôi không chắc chắn về nhiều thứ lắm. Như chuyện làm thế nào mà chúng tôi đến đó được. Chắc chắn là chúng tôi không hề đi bộ xuống phố. Và bởi vì cả hai đều để ví ở nhà nên chẳng có thẻ Metro để lên tàu điện ngầm hay tiền mặt để đi taxi. Thứ duy nhất kêu leng keng trong túi hai đứa là chùm chìa khóa của tôi và quân hàm của Maria. Tuy nhiên, làm thế nào đó mà hai thứ đồ này lại có thể giúp chúng tôi tìm đường vượt qua bốn mươi lô về hướng Nam từ căn hộ chúng tôi, để đến được cái nhà bếp của quán Karaoke thượng hạng này. Không thể nghĩ ra ý tưởng nào cho việc sẽ làm gì bên trong ngoài việc hù dọa nhân viên và củng cố bản thân lại như bọn chó đại cho một nhóm các nhà phân tích tài chính.

Sau khi cho đám nhân viên nhà bếp thấy quân hàm của Maria, mấy người có vẻ như là đang đợi đến lượt hút thuốc ở hành lang sau đều chấp nhận cho chúng tôi núp sau bếp của họ để có thể quan sát từ sảnh ăn. Trong lúc tôi và Maria lặn ngụp đằng sau phía kia của cánh cửa tự động, chúng tôi mới hiểu tại sao tất cả phụ bếp cần phải có chút ít thuốc phiện. Cứ mỗi lần cánh cửa này mở là lại kèm theo những tràng pháo liên hoàn chói tai không chút thành ý vào bếp. Nhân viên nào không có được vẻ sang trọng của thứ thuốc tê liệt này chỉ biết khúm núm lại trong khi bọn họ ném rau trộn tứ tung với nhau một cách giận dữ. Nhận ra được rằng thực khách hay chú ý vào những ca sĩ, chúng tôi chạy vội về phía sảnh ăn đằng sau cô phục vụ đang khệ nệ khiêng một khay súp miso lớn.

Ngay khi vào phòng ăn tối, chúng tôi có thể trông thấy kẻ gây ra những tiếng ồn kia. Trên sân khấu hào quang rực rỡ, dưới ánh đèn neon màu tím là một người đàn ông tròn trịa mình đầm mồ hôi đang cố gắng tìm lối tiếp cận ca sĩ Billy Joel, người thể hiện ca khúc *"Chúng ta không gây ra ngọn lửa"*. Tôi không tài nào rời mắt khỏi hắn ta bởi vì hắn ợ ra rồi quất tháo om sòm trong suốt 50 năm lịch sử nước Mỹ. Maria thì không bận tâm lắm bởi cô đang tìm kiếm Emmy trong căn phòng tối.

"Tớ không thấy cậu ấy đâu cả," Maria thì thầm trong lúc nhón chân cao để có thể trông thấy phía sau căn phòng rõ hơn. "Có đúng chỗ này không vậy?" Khi tôi tự kéo mình ra khỏi người đàn ông đang la hét về cuộc chiến Cola, tôi nhìn thấy Emmy mà không có bất kỳ vật cản nào. Cô và Bryan húp tô súp soàn soạt, chỉ khoảng chừng hai mét trước mặt bọn tôi. Cả hai đều quay lưng về phía chúng tôi. Ngay tức thì tôi và Maria thụp người xuống sàn, tưởng tượng như đang cột dây đôi giày không dây của mình. Người đàn ông mập mạp kết thúc bản nhạc của mình bằng những tràng pháo tay náo nhiệt không ngớt gần chỗ bàn của Emmy đang ăn. Ông ta quay ngược trở lại cái bàn trên, vỗ tay tán thưởng với tất cả mọi người.

"Billy Joel chẳng lấy được gì từ tôi," ông hét lớn trong khi lấy chiếc khăn ăn thấm mồ hôi đang lăn trên ba quầng trán. Ông nhét một đầu chiếc khăn và túi quần trước khi nhảy tồm xuống lại. "Và Christi Brinkley cũng không lấy được gì từ Ronni của tôi."

Nói rồi ông ta vớ tay lên trên và nắm lấy bàn tay cực mỏng của một người bà hết sức đầy đà đang ngồi cạnh mình. Bà ta âu yếm vỗ nhẹ lên cái chỗ bị hói khi cái vòng xuyên kim cương lấp lánh gặp phải luồng ánh sáng đang chiếu rọi từ chiếc nhẫn kim cương to như nắm đấm cửa. Chính ngay lúc đó, bà cất tiếng như trẻ con bằng hơi mũi:

"Em cũng yêu món súp miso nữa." Bà ta vừa nói vừa húp món đậu hũ mặn.

"Còn anh cũng yêu em nữa." Ông ta thủ thỉ rồi hôn lên bàn tay bà.

Cái đầu của Maria va phải cái vòng một của bà ta. “Chắc là bà ưa giỡn mặt tôi lắm.” Maria lau bầu.

“Bạn có thể nói gì đây? Đàn ông thích vú to.”

“Không phải Bryan của chúng ta. Anh ta dường như có chứa thứ gì khác trong đầu.”

Trong khi tất cả bọn đàn ông ngồi trong bàn đang cố hết sức để không nhìn vào bộ ngực con ghê đàng xa thì Bryan không hề rời mắt khỏi Ingrid. Ingrid không phải đang ăn. Cô ta chỉ ngồi chống tay lên bàn, những ngón tay đan chặt vào nhau trong khi xem Bryan cố gắng ngậm cái thìa vào miệng. Từ đằng sau, chúng tôi chỉ có thể trông thấy cái đầu của Emmy thấp thấp. Tôi tưởng tượng lúc cô ấy cứ đều đều xài khăn ăn mà lau nước mắt mình. Đầu cô thậm chí còn không ngẩng lên khi Billy Joel đứng dậy nâng cốc chúc mừng.

“Vì một lương lai rạng ngời với trường đại học kỹ thuật Far East.” Và rồi tất cả mọi người nâng cốc rượu sake.

“Vì một tương lai rạng ngời.” Ingrid liếc nhìn Bryan.

“Rạng ngời,” anh trả lời gấp.

“Rạng ngời,” Emmy phang lại đầy châm chích.

Tôi dựa vào trong và thì thào với Maria, “Bạn nghĩ thế nào về việc chúng ta nên đưa cô ấy ra khỏi đây?” Tôi hỏi nhưng không có câu trả lời nào. Maria đã biến mất. Tôi nhìn quanh cho đến khi tia sáng mờ dần đi. Người dẫn chương trình Nhật Bản đã chiếm sân khấu.

“Giờ đây chúng ta sẽ có một món quà đặc biệt. Cho tất cả học sinh trường trung học Southhold. Bản *Settler Young and Free!*!”

Cuối cùng, Bryan cũng chịu rời mắt khỏi Ingrid. Anh nhảy khỏi ghế của mình rồi hích Emmy. “Này Emmy, em có định hát một bài không?”

“Không,” cô khẽ nói, mắt vẫn nhìn trừng lên sân khấu.

“Đây là bài gì vậy nhỉ?” Ingrid thắc mắc rồi xoay ghế lại để hướng nhìn lên sân khấu.

“Đây là bài hát mà đội bóng đá đã từng hát,” Emmy đáp. “Chỉ có những người mà thuộc hết lời thì...”

Trước khi Emmy có thể nói xong, cô trông thấy Maria đứng ngay giữa sân khấu. Cô ưỡn ngực, chống nạnh đầy kiêu hãnh, gầm rú cái bài hát mà cô và đồng đội mình đã từng hát trước mỗi trận banh.

“Vì vinh quang của trường Old Southhold, những người thành lập trường chúng ta mạnh mẽ và tự do...”

Bryan, một ngôi sao túc cầu lớn thời của mình cũng nhảy lên và bắt đầu hát. Emmy chỉ ngồi đó, bờ môi khẽ mở.

“Chúng ta chiến đấu và làm việc mệt nhọc vì vùng đất của sự trung thành. Cho những người nông dân, tất cả chúng ta...”

Tôi đoán rằng cô ấy đã tính trước chuyện này rồi. Và nếu không tham gia cùng thì có khả năng tôi phải tự kiếm đường về nhà mà không có sự giúp đỡ của cái quân hàm Cảnh sát New York. Tôi luồn người qua mấy cái bàn rồi từ từ leo lên ba bậc thang, lên sàn diễn gần ánh đèn

neon. Từ phía dưới nhìn lên sân khấu, Maria xuất hiện như một cái bóng. Cái chói chang của ánh đèn sân khấu rọi bóng lên cô. Đôi bàn chân khiến tôi khựng lại. Tôi đứng cách sau cô ít nhất là năm mét, rầu rĩ lắm bám theo lời bài hát, với cánh tay áp chặt hông. Trông tôi như thể bọn học sinh lớp ba đang cố gắng kiếm cách viết cho ra từ “không biết mệt mỏi” trong cuộc thi viết chính tả vậy.

Nhưng không phải Maria. Cái miệng màu xanh dương của cô tuyên bố rõ tình yêu không chút nao núng đối với đội nhà. Maria có thể cảm nhận từng từ một. Và mặc dù không hề có phần thổi kèn trumpet đệm cùng nhưng cô vẫn khiến cả đám đông cảm nhận được tình yêu đó. Cô bước về phía sau sân khấu và quang tay lên vai tôi, đôi mắt rome rớm vài giọt nước mắt. Cô đặt micro lên miệng tôi và chúng tôi cùng đồng thanh khúc cuối của bản nhạc. Tôi liếc mắt nhìn xuống sân khấu đầy ánh sáng, trông theo Maria đang nhắm nghiền mắt.

“Ánh dương chiếu rọi, chúng ta hành động hoặc chết vì mảnh đất Settlers...”

Đám đông reo hò tán thưởng khi Maria thành linh mở mắt ra. Cô tháo cái micro và hét lớn “Những chiến binh không biết mệt mỏi! YEAH!”

Mặc dù không thể trông thấy Bryan nhưng chúng tôi có thể nghe thấy Bryan hét lên đầy phấn khích. Maria bước về phía trước sân khấu và đặt chiếc micro lại phía sau trong những tràng pháo tay náo nhiệt. Sau một lúc cô xoay người lại và bước về phía tôi. Đặt tay lên vai tôi, cô khẽ thì thào: “Đến lượt cậu.”

Đùm! Chát chát.

Tất cả là như thế đó. Tiếng bập bùng của hai dàn hợp âm rồi đến hai tiếng trống đánh giòn giã. Tôi chính thức chuyển động mình. Cả người tôi trườn sát theo bàn tay Maria đặt ngang hông mình và tôi uốn éo cả cơ thể. Lấy cái micro từ chỗ gác, tôi đứng cuối sân khấu đầy hãnh diện và hát vang bài hát đó bằng một tông giọng hoàn hảo, bài hát mà tôi đã hát ít nhất cả trăm lần từ cái ghế sau của Muntz.

“Ông cai ngục một bữa tiệc trong nhà tù hạt...”

Tôi không nhận ra được cái giọng nữa. Tôi không trông thấy lời hát đang chạy vèo trên màn hình lớn. Tôi không để ý sự xáo trộn kinh khủng của đám đông. Tôi không có ở đó. Tôi là một đứa trẻ đang hát vào cái đầu tước nơ vít Philips trong lúc xem bố mình quay chiếc bánh xe và xem mẹ nện gót vào sài nhà xi măng.

Đang hát giữa chừng lời hai thì tôi chợt nghĩ liệu mình hát quá tệ không, đến nỗi mà mấy người khách quen của quán bắt đầu rời khỏi. Sau khi cặp mắt đã tự điều chỉnh thích nghi với ánh sáng, tôi nhận ra rằng đám đông đã đứng dậy để bắt đầu nhảy. Những người bồi bàn Nhật Bản, các thương gia, mấy chàng bảo vệ bụi con, và cả những người trực tàu Thụy Điển đều bắt đầu đứng dậy lần lượt tại bàn của mình và nhảy vài điệu twist. Tôi xoay hông vòng quanh sân khấu, như thế cuối cùng tôi cũng bắt được nhịp để giữ chiếc vòng hula khỏi bị rớt. Dường như tất cả mọi người đều tiếp thêm năng lượng cho tôi. Và làm thế nào họ không thể chứ? Sau cùng, tôi không nhảy. Tôi không hát. Thậm chí tôi cũng không còn tỉnh táo.

Tôi đang thử giọng. Và tôi được chọn.

Trong cả đám người đang nhảy nhót, tôi để ý thấy Maria dẫn Emmy qua đám đông. Tôi kéo cô lên sàn và đưa micro về phía cô để cô có thể hát khúc cuối. Emmy làm tôi rất ngạc nhiên. Cô thấy cái túi của mình xuống, chộp lấy chiếc micro cất tiếng hát hoàn toàn thoải mái và tự nhiên, tháo dỡ tất cả những thất bại và tuyệt vọng của mình vào tông Elvis nhẹ. Đám đông dường như sốt lên khi cô khuyụ gối và hát lớn:

“Tôi muốn xoay theo từng điệu nhảy. Let’s rock.”

Tiếng reo hò cổ vũ từ những người khách to át cả tiếng hát đang nhỏ dần. Khi điện trong nhà từ từ bật lên, chúng tôi có thể trông thấy mọi người đang cực kỳ phấn chấn. Bryan gọi lớn tên Emmy nhiều lần đồng thời vỗ tay kịch liệt. Nhưng Emmy chẳng hề để ý. Cô quá mải trông theo Maria và tôi với tất cả niềm kiêu hãnh của một sinh viên vượt qua mấy kỳ thi liên tiếp với điểm F. Cô chớp lấy tay chúng tôi và đưa lên trời. Chúng tôi cúi gập người xuống và tặng cho đám đông những cái cúi chào của Broadway đầy kiêu căng. Nhìn về phía Emmy với búi tóc đang sắp xổ ra và Maria với hàm răng xanh lè, tôi tự nhủ rằng mình sẽ không bao giờ quên được đêm nay. Và nếu cuộc đời có bao giờ cuốn chúng tôi ra khỏi nhau, chúng tôi cũng sẽ luôn ghi nhớ khoảnh khắc này. Khoảnh khắc rực sáng tại New York.

Maria và tôi cùng nhanh chóng lùi lại về phía sau nên cả hai bị vấp chân với cái đầu bù xù. Emmy lượm cái túi xách lên, thở hổn hển.

“Các cậu, chúng mình về nhà thôi.”

Nói rồi cô kéo chúng tôi ra khỏi sân khấu vào cái hành lang gần đó, băng ngang qua phòng tắm của một người phụ nữ, qua khỏi căn phòng có biển “Lối thoát”. Ngay khi vừa ra ngoài, Emmy bước về phía đường phố, vẫy tay bắt taxi. Cái dạ dày của tôi vẫn còn xáo trộn do những luồng không khí lạnh ban đêm. Tôi đặt tay lên đầu gối để trấn tĩnh mình trong lúc Maria nhìn quanh mấy con đường trong sự ngỡ ngàng.

“Cậu để quên cái áo khoác lại rồi à?” Cô hỏi trong khi chiếc taxi dừng lại ngay trước mặt bọn tôi.

Emmy mở cửa xe để tôi và Maria chất vào xe. “Tớ không quan tâm,” cô trả lời rồi đóng sầm cánh cửa lại. Maria và tôi nhìn nhau rồi quyết định sẽ không hỏi thêm nữa. Chúng tôi có thể hiểu rằng bất cứ cái gì cô để quên trong nhà hàng đi nữa thì cũng không đáng để phải quay lại lấy.

Người tài xế cho chúng tôi xuống cách căn hộ khoảng chừng hai lô, bởi anh ta không muốn tôi nôn mửa trong xe. Anh xế của chúng tôi đã xử lý cực kỳ khéo léo như một chú khủng long trong khi chúng tôi phải lao đảo bốn mươi lô ở khu phố trên. Thứ chất lỏng trong dạ dày tôi dường như đã hoàn tất chu trình tẩy rửa và bắt đầu xoay vòng vòng. Tôi cố gắng hết sức để mỉm cười trong lúc Maria và Emmy phá ra cười như điên như dại.

“Có thể đoán chuyện gì xảy ra trong hai tiếng vừa rồi không?” Emmy hỏi trong lúc cười chảy cả nước mắt.

“Cái gì thế?”

“Bryan không hề để ý là tớ đã đi rồi.” Nói rồi cả hai lại cười vang trời. Tôi chỉ có thể ôm lấy dạ dày mình thôi. Tôi cố gắng dùng ngọn đèn đường để làm cho cái bụng mình êm êm chút.

“Các cậu ơi, dừng lại đã. Tớ sắp bị đau rồi.”

Emmy quệt nước mắt và bước về phía tôi. “Hay giờ về nhà đi?” Emmy vừa nói vừa xoa xoa lấy lưng tôi. “Tớ hãy còn chút tiền đây. Tớ sẽ đi mua chút sữa và gừng cho cái dạ dày của cậu.”

“Này, chỉ bởi vì Geri nhẹ đô không có nghĩa là chúng mình thôi nhau nhét đâu nhé.” Maria nói, chỉ về phía Emmy. “Cho tớ vay một vài đô, tớ sẽ đi mua rượu ở góc đường này. Geri, hãy làm cô gái ngoan và vui vẻ lên nhé.”

“Được rồi.” Tôi rên, cái miệng đầy những thứ nước bọt nhờn nhờn như sắp ọe. Hội ý xong,

cả ba chúng tôi bước về ba hướng khác nhau. Thường thì tôi sẽ nhìn quanh để coi có tìm thấy Max không, nhưng cảm giác rơi tong tong của những giọt mồ hôi đang túa ra từ người tôi thấm ướt cả áo sơ mi khiến tôi bắt đầu chạy về phía tòa nhà. Đường phố trông có tối đen và tĩnh lặng bất thường cho đêm thứ Bảy, nhưng tôi vẫn không muốn bị bắt gặp đang nôn mửa ngay trước tòa nhà mình ở. Todd gần đây đã trông thấy tôi trong những tình huống đầy phản cảm rồi. Tôi không hề muốn nôn ọe cả não mình ra trước cổng để trở thành một trong số họ.

Chìa khóa của tôi ở ngoài và sẵn sàng mở cửa trước khi tôi đến cổng trước của tòa nhà. *Chúa Giê-su, Mẹ Mary, Thánh Joseph và Đấng Chúa trời không để cho tôi chạy đâu được hết, tôi thầm nghĩ. Nếu tôi không chạy đi đâu được thì tôi thề tôi sẽ không bao giờ đụng vào rượu Chambord lần nữa.* Nghe như thể một lời hứa tôi có thể giữ được bởi vì tôi không thấy rượu Chambord là thức uống khó mà từ bỏ. Chỉ là một hỗn hợp mất mười năm để đóng chai, và, đến lúc bức thiết quá thì tôi vẫn có thể xài tới Schapps.

Sau khi tự đẩy người mình qua cánh cửa, tôi bắt đầu phi qua cầu thang tầng một. Lúc lên tới trên cầu thang thì tôi có thể cảm nhận bàn chân mình bắt đầu chậm dần lại. Dạ dày tôi đột nhiên thôi không quặn thắt nữa. Tất cả những giác quan đang được tập trung cho cái bao tử bắt đầu tan biến cả vào không khí. Cứ như thể là Jesus, Mary, Joseph và Chúa trời bắt bọn chúng phải tập trung vào chỗ nào khác vậy. Mồ hôi vẫn cứ túa ra trên lưng tôi khi tôi khựng lại và lắng nghe. Tôi đang chờ đợi một điều gì đó. Chờ đợi để chỉ ra tại sao đột nhiên tôi lại tỉnh táo như thế này và tại sao đột nhiên mọi thứ cứ như có gì không đúng.

25. Giữa những cánh cửa

Hàng nghìn lần tôi bước qua cánh cửa vào tòa nhà là mỗi lần tôi lại nghe thấy tiếng lách cách đôi cửa cái ổ khóa từ phía đằng sau. Phải đến khi đi đến cầu thang thứ hai thì tôi mới có thể nhận ra cái tôi không nghe thấy. Và không nghe giống như còi báo động vậy. Tôi đứng lặng người trong chốc lát và lắng nghe tiếng bước chân. Không có gì cả. Hedda từng kể với tôi là tôi sẽ biết mình là người New York khi mà tôi bị chứng khó ngủ. Thật quá đổi tĩnh lặng. Và cái yên tĩnh ấy khiến cho người ta thấy bồn chồn. Tôi tiếp tục leo lên cầu thang rồi tự cười khoái trá. Có thể tôi đã là một người dân New York thực sự vì tôi đã tự làm mình hết hoảng đủ độ.

Rồi tôi nghe thấy. Những tiếng bước chân đều, mạnh. Có ai đó đã theo tôi vào. Tôi dựa vào thành lan can để nhìn ra thử nhưng chỉ có một đoạn cầu thang bên dưới mà thôi.

“Maria đó hả?” giọng tôi cất lên vang cả hành lang lát đá. Tôi đứng đó một lát đợi cô ấy trả lời. Nhưng không có gì cả. Tệ hơn nữa là tiếng bước chân cũng đã ngừng lại.

“Todd à?” Tôi kêu lên bằng giọng ghen ngào. Tôi lại chờ đợi một khoảnh khắc có ai đó lên tiếng trả lời, một lời phủ định hay tiếng mở cửa. Nhưng vẫn không có gì cả.

Thế rồi hành lang vang vọng lại tiếng gót giày tôi nện dốc lên cầu thang. Lúc tiến sát hơn tới căn hộ của mình, tôi thầm nghĩ, *Mình bị hoang tưởng rồi. Đây chỉ là mình thật ngu ngốc, nát rượu và hoang tưởng thôi.* Và ngay khi tôi vào được trong căn hộ và nghe thấy tiếng lách tách an toàn của cửa then chốt cửa, tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Khi bước qua cửa, đôi tay tôi lắc mạnh đến nỗi đánh rơi cả chùm chìa khóa to đùng xuống tấm thảm chùi chân. Và khi tôi đứng dậy, tôi đã thấy hẩn.

Cái đầu bọc trong một cái mũ nylon ló ra từ bên trong cái bóng người mang áo sơ mi len trùm đầu màu đen. Một tiếng kêu lo lắng bồn chồn ập ủ từ trong ngực nhưng chặn ngang lại trong cổ họng tôi. Tôi cố gắng tập trung vào khuôn mặt nhưng đối mặt với tôi dường như là một cục đá to ở dưới đáy hồ đầy bùn. Khi tôi trông thấy hẩn ta nhướn mình ra khỏi cái áo trùm và chìa khẩu súng ngắn nhỏ trong tay ra, một tiếng thét tự nhiên bật ra từ trong cổ họng của tôi và nó bắt đầu lan tới cả cơ miệng. Hẩn nhảy về phía tôi rồi chộp lấy cái đầu từ phía sau. Cái mùi nghe như thuốc lá đã lâu, trộn với mùi tỏi nữa. Hẩn ghé sát cái miệng đã quần thật kỹ vào tai tôi.

“Nếu hét lên thì mọi việc còn tệ hơn nữa đó. Tệ hơn rất nhiều.” Hẩn nói. Tôi mím chặt môi lại rồi gật đầu khẳng định. Hẩn nói lỏng tay cò rồi tiếp tục: “Đi thôi, người đẹp. Vào trong. Nhanh!”

Mười một chiếc chìa khóa trong chùm va vào nhau xúng xoảng. Khi tôi nhìn xuống mấy cái chìa kim loại, tôi chẳng thể nhận ra chìa nào mở ổ nào nữa. Trông chúng giống nhau y hệt. Có mấy cái thì hoàn toàn lạ hoắc. Tay tôi run mạnh tới nỗi lại đánh rơi cả chùm chìa khóa thêm lần nữa. Tuy nhiên, ngay khi tôi cảm nhận được hơi thở của y sát bên tai phải, một giọng nói khác lại vang lên ngay bên tai trái. Không phải của tôi. Một giọng nữ. Giọng đàn bà. Nghe có vẻ bình tĩnh, chắc nịch và rất quen thuộc.

“Đừng cho hẩn vào nhà.”

Khi tôi cúi gập người xuống để lượm chùm chìa khóa, tia sáng của đèn vật chột hiện ra. Khẩu súng. Khẩu súng của Maria. Cô ấy đã để lại khẩu Glock tháo rời trong cái túi đồ trước khi bắt đầu uống. Nếu hẩn ta mở cái túi thì hẩn sẽ tìm ra. Rồi hẩn sẽ ráp chúng lại.

“Đừng cho hẩn vào nhà.” Giọng nói lại vang lên.

Rồi lại thêm một thứ đồ nữa. Cái tuốc-nơ-vít sắt không thể chơi lại súng lục rồi. *Nhưng mà có thể, nếu hắn ta xoay người lại*, tôi thầm nhủ. Giọng nói quái gở của người đàn bà nào đó vẫn cứ thể lặp đi lặp lại đều đặn.

“Geraldine, đừng cho hắn vào nhà.”

Trong khi tôi cố gắng trong vô vọng để thử xem đâu là chìa khóa mở cửa trước, tên trộm bắt đầu sốt ruột và hối nhanh. Nhưng khi tôi thử tra cái chìa mở cổng ga-ra xe cửa hàng bố vào ổ thì hắn đã mất hết kiên nhẫn. Hắn cố gắng nhắc cho tôi nhớ lại bằng cách tóm lấy cả nắm tóc tôi trên tay.

“Tao bảo nhanh.” Hắn rít lên qua kẽ răng, ra lệnh cho tôi trước khi giộng cái đầu tôi vào cánh cửa thép. Lòng mày tôi đập vào mép cửa, khiến nước mắt chảy dài xuống mặt. Tôi sẩy chân về phía sau trong kích động trong khi hắn ta giật lấy chùm chìa khóa từ tay tôi.

“Cái chìa quỷ quái nào vậy? Cái nào?” Hắn bạt tai rồi lại cố gắng tra chìa khóa phòng tắm tầng 12 vào ổ khóa cửa trước. Trong cơn thất vọng, hắn kéo cái mũ trùm đầu lên để quan sát kỹ hơn. Trong lúc lẫn mò, dò dẫm một cách điên cuồng, sai lầm của hắn bắt đầu lóe ra trong đầu tôi. Hắn không chờ đợi cho đến khi tôi vào trong. Hắn không đợi cho đến khi tôi thực sự mở cửa trước khi hắn bước ra khỏi bóng tối để thông báo tình trạng của mình là Kẻ thù số 1 của New York. Và khi hắn nghe giọng phụ nữ đang tiến gần về phía cầu thang, có thể nói rằng sai lầm của hắn cũng chợt lóe lên trong tâm trí hắn luôn.

“Geri, cậu đang nôn ngoài hành lang đó hả?” Maria hét lên từ dưới hai dãy cầu thang.

Hắn ta nhìn tôi, chờ coi tôi có trả lời lại không. Phía dưới ánh đèn hành lang vàng vọt, tôi có thể nhìn rõ khuôn mặt hắn. Trông hắn rõ là một gã trai lớn hơn chúng tôi vài khóa ở trường. Kiểu như cái hạng đã thôi học vì không tốt nghiệp được và làm việc tại cửa hàng của bố tôi. Có thể đó là kiểu những thằng hay nhậu nhẹt ngoài biển, làm một con bé nào đó có bầu rồi bỏ đi uống với bạn bè nó. Cặp mắt hắn tá cứ xoay xoay nhìn vào tôi, đợi coi thử tôi sẽ trả lời như thế nào. Tôi bình tĩnh kêu to trong khi vết cửa trên trán tôi rỉ máu ra chảy xuống mắt trái.

“Có cảnh sát đi với mày không?”

Giọng nói của hắn nhanh chóng biến đổi từ thất vọng sang sợ hãi. Khẩu súng biến vào trong cái mũ trùm đầu trên áo hắn trong khi gã xoay người lại và đẩy xuống cầu thang. Tôi vội vã theo sau đến đầu cầu thang. Nhìn xuống phía dưới cầu thang, tôi trông thấy Maria đang từng bước lết lên, vác theo cái túi màu nâu với hai chai rượu vang đỏ bên trong. Tên trộm giữ đầu mình nhìn xuống dưới vừa gấp gáp chạy đuổi theo Maria.

“Cậu say tới mức độ nào thế? Làm sao mà hắn có thể...?” Cô ấy bắt đầu hỏi trong lúc ngẩng đầu nhìn về phía tôi, khi cô bắt gặp cảnh tượng máu chảy ròng ròng trên mặt tôi, cô làm rớt cả chai rượu xuống.

Cái đầu cô nghĩ ra nhiều thứ nhanh chóng tới nỗi tôi không thể ngăn cô lại được. Âm thanh đổ vỡ loảng xoảng khiến tên trộm kéo lê cái mông mình xuống dãy cầu thang tiếp sau đó. Maria áp sát ngay đằng sau tên trộm, nâng cao chân và bước ba bậc thang một lúc. Tôi chạy đằng sau họ, tìm đập thành thích. *Mẹ ơi, làm cho ấy ngừng lại đi*. Tôi thầm kêu lên trong đầu. *Hắn ta có súng. Cô ấy phải biết điều này*. Nhưng tôi không thể thốt ra thành lời. Thay vào đó, những gì thoát ra từ miệng tôi chỉ có thể là: “Đừng, đừng, đừng.”

Trong tích tắc, âm thanh bước chân nện xuống cầu thang đã không còn. Thay vào đó là những tiếng lầm bầm cầu nhàu. Cuộc đuổi bắt đã kết thúc. Tôi quay lại và hướng thẳng về phía cửa phòng Todd. Không có ánh đèn bên dưới nhưng tôi vẫn đập cửa thành thành, hy vọng là anh ấy chỉ vừa mới ngủ thôi.

“Todd! Todd!” Tôi hét toáng nhưng không ai trả lời. Ở trên hành lang, lúc tôi sắp sửa gào lên “Có cháy” thì có tiếng súng nổ. Cú bắn được giữ lại như viên đạn bắn tía xuống phía dưới cầu thang. Tôi lấy tay bịt tai rồi quăng mình lên sàn hành lang.

“Đừng, đừng, đừng mà.”

Bò toài trên mấy bậc cầu thang tiếp thôi, tôi trông thấy Maria với tên trộm. Cô bắt hấn ngay trên tầng thang đầu tiên và giờ cô đang ráng hết sức tước khẩu súng khỏi tay hấn.

Phần kim loại hầy còn nóng ấm do để sát trong người tên trộm. Tôi cầm khẩu súng xa khỏi mình như một miếng thịt ôi, một chiếc vớ bốc mùi. Rồi tôi đặt nó lên tấm thảm chùi chân của căn hộ số 11 có ghi “Chùi sạch chân bạn.”

Khi tôi quay trở lại, tên trộm bắt đầu duỗi thẳng chân ra sau một hồi quỳ. Thế rồi cùi chỏ của Maria kê lên cầm hấn ta rồi cô cho hấn một phát ngay vào tường. Cái đầu hấn bật nảy ra khỏi sàn gạch khiến hấn trật người và rớt xuống một đoạn. Trong lúc trượt dốc trên tường, hấn nhìn theo Maria, hoàn toàn không tin nổi. Tôi chỉ có thể tưởng tượng về những gì hấn suy nghĩ trong cái khoảnh khắc ấy. Làm thế nào một cô gái lùn tịt, kiểu như những người đã từng là mục tiêu của hấn, cuối cùng lại có thể hạ gục hấn? Gã chìa tay với lấy cánh tay Maria trong một nỗ lực mờ nhạt để có thể đứng dậy. Nhưng vừa ngay lúc hấn giơ tay ra thì cô đã chộp lấy cổ tay rồi kéo cả cánh tay ra phía sau lưng. Cô đẩy gã cúi phịch xuống trong lúc một tay túm lấy gáy gã rồi đập ngгоди lên lưng và giang chân như đang cưỡi ngựa. Cô nhìn hấn như thể con ngựa con đang lao xuống dãy cầu thang cuối. Tôi đứng tê cứng người lại ngay phía sau họ chỉ vài bước. Maria xoay đầu lại nhìn tôi.

“Khẩu súng? Cất nó chưa?” Cô vừa hỏi vừa thở hổn hển.

Tôi gật đầu.

“Tốt lắm.” Cô lại tập trung chú ý vào gã đàn ông đang còn ở giữa hai chân cô. Rồi bằng ba cú đâm thật mạnh, cô nện cái đầu gã xuống dưới cầu thang lát đá cẩm thạch cho đến khi người gã mềm nhũn ra. Cô không hạ đo ván hấn, cũng không bừa cái đầu hấn ra. Khi cô thả cái cổ tay hấn ra, cánh tay của hấn như đập lại bên hông.

Tôi quàng tay lên vai Maria trong khi cô nhìn xuống kẻ thảm bại. Trông cô có vẻ như ngạc nhiên sững sốt nhiều hơn là giận dữ. Cứ như thể cô vừa đột ngột sẩy chân do trông thấy một cảnh tượng kinh hoàng trên đường về nhà. Vừa lấy tay gạt miệng, cô cất giọng lên cao như một đứa bé:

“Trời ơi, Geri. Tớ đã làm gì thế?”

Tôi liếc nhìn về phía tên trộm đang nằm sóng soài trên cầu thang, khẽ đáp “Không gì cả.”

“Geri, mình đi thôi. Đi thôi.”

Rồi cô chộp lấy tay tôi, chúng tôi cùng chạy xuống cầu thang. Nhưng không được bao xa. Ngay khi vừa sắp xuống đến hành lang thì cả hai đôi chân dường như đều đông cứng lại. Một vũng dòn ứ lại tại chân cầu thang. Hai đứa không thể thở được. Mãi cho đến khi chúng tôi trông thấy những chấm đỏ cuộn xoáy trong đó thì đôi chân tê cứng mới bắt đầu động đậy được.

Là Emmy.

Emmy ngồi đó, tựa người bên dưới thanh hòm thư ngay góc tường, giữa cả vũng máu và sữa. Cú bắn nổ ra trong lúc Maria và tên trộm đánh nhau đã trật khỏi bức tường và trúng vai Emmy. Cô ráng sức mình để dựa người vào bức tường trong lúc chai rượu gừng lăn qua lăn lại

dưới chân mình.

“Maria, có chuyện gì đã xảy ra vậy?” Cô thều thào.

Maria túm lấy Emmy kéo cô về phía trước để kiểm tra cái lưng với cái đầu xem cái đầu đạn nằm ở đâu.

“Cậu sẽ ổn thôi, Emmy à, cậu nghe chứ? Cậu sẽ không có gì đâu.” Cô bình tĩnh trấn an Emmy trong lúc rút cái nịt mình ra để cầm máu tạm. Tôi thậm chí không thể cử động. Tôi chỉ có thể đứng đó ngơ ngàng nhìn theo Maria đang quỳnh lên lo cho Emmy.

“Geri! Geri!” Maria gắt. “Coi thử có ai giúp đỡ mình được không.”

Tôi bước lui về phía sau ra ngoài cánh cửa dưới bầu trời đêm, nhìn về mấy tòa chung cư khác trên phố. Những cánh cửa sổ tối om như nhìn lại tôi thách thức, cho tôi biết rằng mấy căn nhà toàn những người không hề biết chuyện gì đang xảy ra trong tòa nhà của bọn tôi. Tôi mở miệng nhưng rồi không thể thốt lên một lời. Giống như đang trong khu vườn đầy ác mộng. Tôi cứ đập đập rồi đẩy đẩy, chỉ cố gắng để có thể phát ra một tiếng gì đó. Không có gì cả. Tôi cũng không thể nghe được gì.

Nhưng có ai đó nghe thấy tiếng gì đó. Đèn chột sáng. Cánh cửa sổ mở ra. Một người phụ nữ trung niên mặc bộ đầm ngủ cầm điện thoại nhìn về phía tôi. Rồi thêm một ánh đèn nữa sáng lên. Rồi lại thêm một cánh cửa sổ nữa mở ra. Cứ từ từ như thế, khu chung cư đối diện con phố như bắt đầu tỉnh giấc. Ngay sau đó tôi nhận ra những ánh đèn đỏ trắng lóe sáng ở phía cuối con đường. Chỉ có điều là không có tiếng còi báo động inh ỏi. Mấy người đàn ông đang chạy về phía tôi dường như không gây ra một tiếng ồn nhỏ. Người đàn bà sống cùng với mười chú mèo trong căn 17 đứng trong hiên nhà mặc một bộ đồ ngủ cùng với đầu tóc đầy cuốn lô chỉ cảnh sát vào trong hành lang. Tôi trông thấy ông cảnh sát nhảy ra khỏi chiếc xe đặc nhiệm với một bộ đồ không hoa văn. Ông chạy về phía tôi và choàng tay quanh người tôi. Tôi có thể cảm nhận được cái cử động của đôi môi ông ngay sát bên tai nhưng lại không thể nghe thấy gì.

Ngay khi tôi trông thấy ba nhân viên cứu hộ đằng sau Emmy và Maria, tai tôi như nghe rõ hơn và tất cả những tiếng ồn trong đêm lại thành linh vọt ra trong đầu tôi. Tiếng còi hú inh ỏi, tiếng nói của mấy người cảnh sát, những giọng người không ngớt, tiếng đài phát thanh bíp bíp và cả giọng của ngài cảnh sát trưởng đang cố trấn an dỗ dành tôi.

“Chúng tôi ở đây, Geri. Mọi chuyện sẽ không sao hết. Ổn rồi.”

Viên cảnh sát công Emmy ra khỏi hành lang, đến hiên trước của tòa nhà, tách xa khỏi đám đông những người tò mò đang bắt đầu tụ lại trước hành lang. Từ cây gậy đánh bóng chày cho đến những cái chảo chiên rồi tới mấy con chó săn dữ tợn, dường như tất cả mọi người đều mang ra một thứ gì đó để tự bảo vệ mình. Tuy nhiên trong lúc tôi nhìn theo Maria ôm lấy cái đầu của Emmy khi nhân viên y tế cắt hai cánh tay của chiếc áo đầm máu ra, mọi thứ dường như mờ dần đi. Những giọt nước mắt trộn lẫn với cả máu tuôn ra từ cái đầu Emmy khiến cho cảnh tượng cứ như thể đang xảy ra ở dưới nước. Ngài cảnh sát trưởng giữ lấy tôi bằng một tay. Một nhân viên cứu hộ đang cố gắng hết sức để giúp tôi băng bó vết thương với hy vọng vết rách sâu và dài trên đầu tôi có thể ổn hơn.

“Geri, Geri, không sao đâu.” Ngài cảnh sát nài nỉ. “Cô có thể thôi không la hét nữa.”

26. Những ngày ở bệnh viện

“Tôi gặp cô ấy được không?” Tôi hỏi cô y tá Roshonda trong khi cô ấy quấn đoạn gạc cuối cùng lên đầu tôi. Mà có vẻ như vị bác sĩ khám cho cái đầu của tôi không phải là một fan hâm mộ của máu me thì phải. Chỉ mất sáu mũi để khâu vết thương trên trán tôi nhưng phải mất đến tám pao gạc phẫu thuật và ba cuộn băng keo y tế để băng bó nó lại. Sau khi chụp X quang, Roshonda trông thấy tôi đi bộ quanh sảnh bệnh viện Lenox Hill, trông cứ như một tên cướp biển được phủ bông vậy. Cô y tá tốt bụng đã kéo tôi vào một căn phòng trống để chải chuốt lại cho tôi trông dễ nhìn hơn.

“Tôi rất ngạc nhiên là cô có thể.” Cô vừa nói vừa thoa một cục thuốc mỡ lên miếng dán chữ nhật. “Mấy vị bác sĩ ở gần đây nghĩ rằng gạc y tế lớn lên trên cây và phụ nữ thì không cần có gương.”

Tôi cứ tắc lười nghĩ mãi cho đến khi cơn đau lên đến đỉnh điểm nhói trong tận thái dương. Roshonda lắc lắc đầu trong lúc bước về phía cái tủ lạnh nhỏ để rót lấy một cốc nước.

“Viên thuốc giảm đau đó chưa có tác dụng hả?” Cô giữ cầm tôi rồi đặt cốc nước màu hồng phấn lên môi. “Nó sẽ làm cô đỡ ngay thôi, cung à. Sẽ có tác dụng liền mà.”

“Tôi muốn gặp bạn tôi.” Tôi phun nụm nước ra. “Tôi có thể đi được không?”

“Thời gian thăm bệnh ở tầng ba hết rồi. Hơn nữa, tôi nghĩ tốt nhất là cô nên để bạn mình ngủ một giấc.”

“Vết thương chỉ có ở vai thôi đúng không?”

“Vâng, nó chệch về bên phải. Bác sĩ đã xử lý vết thương rất tốt rồi. Cô ấy sẽ ổn thôi mà. Giờ cổ cần nghỉ ngơi một lát. Và cô cũng vậy nữa. Cách duy nhất để trấn tĩnh lại đó.” Cô làm xấp bông cái gối ngay đằng sau tôi rồi nhẹ nhàng dìu tôi nằm xuống, nâng mắt cá chân tôi lên để tôi có thể ngủ ngon mà không tỉnh giấc giữa chừng. “Giờ thì nằm nghỉ một lát đi. Tôi sẽ quay lại đánh thức cô nếu gia đình cô đến.” Roshonda khẽ vỗ nhẹ vai tôi trước khi quay người đi. Mấy lọn tóc uốn dài vẫn nằm im sau lưng khi cô bước về phía cửa.

“Maria ở đâu? Cô gái đi cùng tôi ấy?” Tôi vừa hỏi vừa chống cùi chỏ để ngồi lên. Mọi thứ đều không rõ ràng kể từ cái lúc chúng tôi đến bệnh viện. Maria ở cùng với Emmy trong lúc một nhân viên cứu hộ kiểm tra cái đầu bị thương của tôi. Thứ mà Emmy cầu nguyện lẽ ra sẽ xảy ra thật lâu trong đêm hôm đó. Tôi vẫn chiến đấu, la hét lên rằng tôi muốn ở cùng với bạn bè mình; thế mà; trời ơi; họ đã không có được điều đó. Roshonda xoay người về phía cánh cửa và đặt tay lên núm xoay công tắc điện.

“Lần cuối cùng tôi trông thấy cô ấy là đang nói chuyện với một viên cảnh sát khác cùng với hai người đàn bà ở ngoài. Phải nói một người là cô ấy xài quá nhiều nước hoa.”

Nói rồi cô vịn thấp ánh sáng dần cho tới khi tối hẳn. Tôi nằm xuống giường và lắng nghe âm thanh đôi giày thể thao lúc cô bước đi ngoài sảnh. Khi cảm thấy chắc chắn rằng cô ấy sẽ không quay lại, tôi lăn mình xuống giường và trườn tới cánh cửa. Tôi mở cửa rằng rắc và khẽ lộ đầu nhìn ra hành lang bệnh viện trống trơn. Chỉ có mấy chiếc xe lăn bị bỏ rơi lại. Tôi nhẹ nhàng tháo giày ra và bước ra hành lang về phía cánh cửa xoay có ghi “Cầu thang”.

Tấm biển trên tầng ba có cái mũi tên hướng về bên trái là tới khu chăm sóc đặc biệt, bên phải là tới khu tiền sản khoa. Cô y tá trực đêm không hề để ý tôi trong lúc tôi vội vã chạy băng ngang qua phòng y tá. Cô hoàn toàn tập trung vào quyển tạp chí lá cải NGÔI SAO với những hình ảnh khoa trương của những bữa tiệc tùng và đồng mờ thừa của các ngôi sao nổi tiếng. Tôi

hé đầu ngó qua cửa sổ mỗi căn phòng cho đến khi trông thấy một cánh cửa đang để ngỏ ở phía cuối hành lang. Khi nhẹ nhàng bước vào căn phòng tối đó, tôi trông thấy Emmy.

Emmy tựa người vào giường và ngủ say. Băng gạc quấn quanh vai phải và cánh tay cô. Ánh sáng từ ngọn đèn đường chiếu qua những miếng vải khiến tôi có thể trông thấy rõ những vết máu tròn trên chỗ băng bó. Âm thanh duy nhất phát ra trong phòng là chiếc đồng hồ khẽ đếm nhịp tích tắc và tiếng lách tách của chiếc máy theo dõi tình trạng sức khỏe của Emmy trong suốt đêm.

Tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi trượt qua sàn nhà trên đôi chân chỉ mang tất của mình đến bên cạnh giường nơi cô đang nằm. Tay tôi nắm lấy tay cô đang đặt dưới lớp chăn phủ, có thể cảm nhận được bàn tay cô lạnh ngắt và dinh dính khi tôi lần ngón tay theo cái ống cao su của chiếc máy kiểm tra sức khỏe.

Trong cái tĩnh lặng của căn phòng ấy, cuối cùng thì tôi cũng nhận ra mình là một đứa ngốc như thế nào. Có quá nhiều lần tôi đã nắm được cuộc sống của chính mình trong tay. Ngả người về những chiếc xe điện ngầm, đốt trụi công tắc đèn chiếu sáng, nhẩy vọt ra khỏi cửa thoát hiểm xuống bốn tầng cầu thang, chẳng bao giờ bận tâm liệu tôi sẽ ngã. Hy vọng là tôi có thể. Nhưng rồi trong cả bốn chúng tôi, Emmy lại là người bị thương. Trong khi tôi nhìn xuống tấm thẻ bệnh viện quấn quanh cổ tay cô, một cảm giác tội lỗi dâng tràn trong tôi. Cô ấy phải ở đây chỉ vì tôi đã không có đủ dũng khí để đối mặt với tên trộm và chiến đấu với hắn. Bởi vì tôi không để hắn vào trong căn nhà. Tôi đã gián tiếp bắn viên đạn đó vào Emmy bởi vì khi tôi có cơ hội đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm thì tôi lại không đối mặt.

“Cô ấy đã cứu em đó, em biết chứ?” Một giọng nam vang lên. J.T. đang đứng đó, tựa vào cái lò sưởi. Ánh đèn đường chiếu sáng bộ đồ vết trắng tinh của anh lên. “Đúng ra hắn đã giết em.”

“Không.” Tôi thì thầm. “Em nên để cho hắn vào nhà. Lẽ ra hắn chỉ giở trò trộm cướp rồi đi. Mà dù sao thì em cũng đâu có gì đáng giá mà lấy trộm cơ chứ. Không có gì không thể thay thế được ngoại trừ cô ấy.” Trong lúc tôi cố gắng chà xát cho đôi tay Emmy được ấm hơn, cái đầu tôi bắt đầu tê cứng lại rồi ớn lạnh toàn thân. Tôi cho rằng mấy viên thuốc giảm đau lẽ ra phải có tác dụng, bởi tôi chẳng còn cảm nhận được khuôn mặt mình nữa.

“Em nói đúng. Đó là lý do tại sao mà hắn muốn giết em.” Anh vừa nói vừa bước về phía cái ghế xếp màu xanh đặt ở góc phòng. Anh khẽ ngồi xuống và chống khuỷu lên chỗ gác tay, bàn tay gập lại ngay trước mặt. Đôi mắt anh nhìn chằm vào mắt tôi. “Không có gì để lấy cả. Ngoại trừ cả đồng những bức thư từ chối và mấy bộ vest rẻ tiền. Thứ duy nhất trong căn hộ sẽ chỉ là một cô gái. Một cô gái có thể mô tả chính xác khuôn mặt tên trộm với cảnh sát. Và món vũ khí không phải của hắn ta.”

“Anh đang nói cái gì vậy?” Câu hỏi từ miệng tôi thốt ra như thể tôi chẳng hề nghe anh nói.

Anh xích ra ngoài rìa cái ghế và đổ người về phía trước. “Geri, đúng ra em đã bị bắn. Và đúng ra hắn đã chạy thoát rồi.”

Tôi lắc đầu không tin. Tôi muốn anh thôi đi nhưng anh vẫn cứ tiếp tục, không hề bối rối. Giống như anh đang dạy đời tôi cả loạt thứ trên đời dưới đất.

“Maria lẽ ra phải tìm ra em trước. Đối mặt ở sàn bếp. Em cầm chiếc tuốc-nơ-vít một cách đầy ngưỡng mộ. Em cố gắng ngăn hắn ta lại khi gã đặt khẩu súng cùng với khẩu súng của Maria. Nhưng em đứng. Khẩu súng phải thẳng cái tuốc-nơ-vít.”

“Không.” Tôi thấy mình bắt đầu lắc qua lắc lại. “Anh chỉ dựng chuyện thôi.”

J.T. ngả người dựa vào cái ghế. Anh nhặt tờ tạp chí nằm trên cái bàn sát ngay bên cạnh và lật

tới một cách hờ hững. “Thật tức cười. Trong tất cả mọi người, mèo cưng à, em là người dễ đi nhất. Maria sẽ không bao giờ chịu nổi chuyện này. Cái hình ảnh đó sẽ ám ảnh cô suốt quãng đời còn lại. Và điều đó cũng sẽ giết chết cả bố em. Đánh mất cả vợ và con gái mình. Ai sẽ đổ tội cho ông ấy vì đã vận hành Muntz cùng một công ga-ra bị đóng? Không ai ở Southhold làm điều đó. Và còn ông nội Poppy nữa, quên ông già đó đi...”

“Thôi đi!” Tôi gắt. Căn phòng bắt đầu từ từ đảo lộn. Tôi thả lỏng đôi tai mình và giữ vững mình trên giường. Không có gì anh nói là đúng hết. Không có điều gì xảy ra hết. Thế nhưng trong khi J.T. đang sơn vẽ một bức tranh kỳ cục và lố bịch, tôi có thể nhìn thấy những hình ảnh bay vút ngang trí óc mình như những hồi ức. Chúng thật tới mức như là đã từng xảy ra vậy. Máu tràn lên ngực và lên não trong khi tôi nằm trên tấm thảm nhà bếp. Cái lỗ nhỏ mà viên đạn đã xuyên vào lưng tôi dường như không có ý nghĩa gì. Tôi giang tay lấy chiếc tuốc-nơ-vít nằm cách tầm với của tôi chỉ vài inch. Tôi mở mắt ra và bất động vì sững sốt. Giống như Maria, người đã kịch liệt chiến đấu đưa Emmy ra khỏi nhà bếp để cô không trông thấy được. Giống như bố tôi trong khi ông chìm dần vào giấc ngủ ở ghế trước xe cùng với những âm thanh bí bô của chú gấu Teddy Elvis nhảy xung quanh cái ga-ra bị khóa. Nhưng không có gì xảy ra hết. Tôi vẫn còn sống. Nhưng mà cô ấy đang nằm đó. Ngủ miên man, bị thương, và vẫn đang được điều trị. J.T bước về phía bên kia giường, mắt không hề rời khỏi tôi. Tôi chuyển mắt trông về Emmy, tay tôi vuốt mái tóc trước của cô ra phía sau tai.

“Chuyện này có phải xảy ra không?”

Anh lắc đầu: “Bà ấy không cho phép điều đó xảy ra.”

“Có phải anh muốn nói rằng Emmy đã chọn cách giải quyết như thế này?”

“Không. Anh không có nói như vậy. Ít ra là cô ấy không biết sẽ bị như vậy.

Anh gật đầu với ai đó đằng sau tôi. Rồi tôi biết bà ấy là ai. Tôi có thể ngửi thấy mùi bà. Mùi thơm của những cơn gió trên đồng xanh và hương kem mát lạnh. Từng tế bào da sau lưng tôi đều tập trung chú ý. Như thể là tôi đã bước vào căn phòng tối mà tôi chưa bao giờ quay lại kể từ khi tôi còn là một đứa trẻ, và tôi có thể nhớ nơi mà mọi thứ nội thất được sắp xếp ở vị trí bà muốn. Trong chốc lát, trái tim tôi dường như ngừng đập khi nghe thấy giọng mẹ vắng vắng từ phía sau.

“*Con có nhiệm vụ phải sống.*” Bà ấy khẽ thì thào vào tai tôi. Chính là cái giọng đó. Cái giọng tuyệt vời đó. Tôi đã không được nghe trong gần hai mươi năm nay. Là cái giọng đã thì thầm bên tai tôi trong lúc tôi giằng co với tên trộm ở cánh cửa. Hơi thở của bà như được thổi vào trong tận màng nhĩ và len lỏi lên tới tận não. Trái tim tôi thôi thúc cơ thể xoay người lại để trông thấy bà ấy. Để có thể đặt bàn tay lên khuôn mặt bà. Để có thể lần theo đôi lông mày uốn cong của bà. Để có thể cảm nhận được đôi gò má của bà trên mặt tôi. Thế mà thuốc tây khiến đầu tôi đau nhức và sưng tấy; chưa kể nỗi sợ hãi đáng khinh của tôi khiến cho tôi đứng yên bất động. Quá sợ hãi nên không thể quay lại nhìn xem liệu thực sự có phải là mẹ tôi đang đứng đằng sau tôi hay không. Quá hoang mang rằng bà sẽ biến mất nếu tôi trông thấy. Miệng tôi thốt lên nhưng rồi chỉ có một luồng khí vô nghĩa thoát ra. Tôi muốn lấy hết can đảm để có thể nói chuyện với bà. Tôi muốn lấy hết dũng khí để nói hết tất cả những gì giấu kín trong lòng tôi bấy lâu nay. Cổ họng tôi như quặn quại vì phải ấp ủ những điều đó nhưng miệng tôi lại không cho phép chúng thốt lên thành lời.

Giọng bà lại càng tiến sát về phía tôi hơn: “*Con có nhiệm vụ phải sống.*”

Bất thành linh lung tôi trở nên ấm và căng ra, như thể tôi đang được một ai đó ôm. Cái giá lạnh biến mất khỏi căn phòng, thay vào đó là những luồng không khí thơm tho, tươi mới. Tôi đưa tay ôm lấy mình. Ngay khoảnh khắc đó, tôi lấy lại được dũng khí và cố gắng quay mình lại để gặp bà. Thế mà lúc đó, mí mắt tôi đóng sập xuống. Cái đầu tôi như rở bóng đang nói lảng

vòng quay khỏi ngón tay cầu thủ. Cơ thể tôi đổ sụp xuống giường Emmy. Đầu tôi ở ngay trên đôi chân cô ấy. Rồi khi đó, ngay lần thứ hai của buổi tối, tôi cảm nhận được có ai đó đang nâng cả người mình đặt lên giường. Tôi mơ hồ xếp chân mình dưới gối của Emmy, nhắm mắt lại và để cho một cái gì đó, dường như to lớn hơn tôi, mang tôi chìm vào giấc ngủ.

Tôi không nhớ nổi lúc đó là mấy giờ khi cô ấy lay lay đầu gối tôi.

“Này, cô bạn. Đừng có lấn giường nữa chứ.” Emmy làu bàu.

Tôi mở mắt ra và trông thấy cô đang nhìn tôi chằm chằm từ đầu kia giường. Từ làn môi nứt nẻ, cô nhoẻn miệng cười. Tôi vẫn cảm thấy nặng nề từ chỗ sưng tấy nên chỉ có thể ngẩng đầu mình lên đủ để dựa vào chân cô đang đặt dưới chân.

“Vết băng bó khiến cho vết thương trông tệ hơn nữa. Tin tớ đi.” Tôi thì thào.

“Ừ.” Cô vừa đáp vừa ấn cằm xuống ngực, ráng căng mình ra để nhìn vào vết thương trên vai. “Giá mà trước đây bọn học trò nhỏ của tớ nghĩ rằng tớ thật là mạnh mẽ.”

Rồi cả hai cùng khẽ cười khúc khích; như thể hai đứa bé vẫn còn thức trong bữa tiệc đêm đang cố gắng không làm cho bố mẹ chúng tỉnh giấc. Những tia nắng đầu tiên của ngày mới bắt đầu chiếu rọi vào phòng qua ô cửa sổ. Trong lúc Emmy ngăm nhìn thành phố, những giọt nước mắt cứ từ từ lăn trên mặt.

“Có phải Maria đã ngăn hẳn lại?”

“Đúng đó, Emme.” Tôi đáp, tay phải cái chăn bông trắng đang phủ trên gót chân cô. “Cô ấy đã thắng hẳn.”

Emmy thở vào một hơi rồi đáp: “Tốt quá.”

Thế rồi bà mẹ Thuốc tê và ông bố Thuốc giảm đau ra lệnh cho cả hai đứa chúng tôi về lại giường. Chúng tôi nhắm mắt lại và dạt trôi về nơi mà chúng tôi đi.

“Geraldine Agnes O’Brien, cô phải trở về giường của mình ngay lập tức.”

Hai con mắt to nâu sòng thoáng gần khuôn mặt tôi, chỉ cách có vài xăng ti mét.

“Dì Bitsy à?” Tôi ngạc nhiên kêu lên.

“Tôi ước là bà ấy bây giờ đây. Tôi muốn đập vào cái mông cô bay qua sông Đông vì đã lén ra khỏi phòng bệnh của mình quá đi mất.” Roshonda vừa nói vừa lôi tôi ngồi dậy. “Thôi mà, tôi đã bảo cô là sẽ gọi cô dậy khi gia đình cô đến mà.”

“Ai cơ?” Dường như tôi không thể hiểu được cô ấy đang đề cập tới cái gì.

“Gia đình cô. Cô biết mà, hai người đàn ông đáng sợ mà cô gọi là bố và ông nội ấy.” Cô đáp trong lúc nhẹ nhàng kéo tôi khỏi phòng của Emmy, ra ngoài hành lang. “Người đàn ông già đã đe dọa nhân viên bảo vệ cho tới khi để cho ông ta giữ sợi dây chuyền của mình.”

“Sợi dây chuyền?”

Rồi tôi hiểu ra. Nhìn xuống hành lang, tôi trông thấy bố, ông nội và một cô y tá đang khổ sở năn nỉ để lấy sợi dây chuyền kim loại mà ông nội đang quấn quanh bàn tay. Bố thì ra sức làm người trung gian hòa giải. Bất chợt ông bắt gặp ánh mắt của tôi nhìn xuống.

“Geri!” Thân hình vạm vỡ của ông đột ngột chuyển động nhanh một cách đáng kinh ngạc

trong lúc ông bước xuống sảnh đợi. Bố ôm tôi trong tay và nâng xốc tôi lên ít nhất cũng vài bộ trên không trung. Ông vẫn cứ lặp đi lặp lại tên tôi thế trong khi đôi bàn tay khổng lồ của ông vuốt vuốt mái tóc tôi, còn lồng ngực ông phập phồng căng lên trong khi nước mắt chực trào ra.

Ông nội Poppy đứng ngay đằng sau tôi và đập vào lưng tôi. “Nhìn bố cháu mới ẻo lả làm sao. Nó cứ khóc suốt trên đường tới đây. Y chang cháu hồi còn nhỏ xíu ấy.”

Rồi bố thả tôi xuống và chụp lấy tai tôi. Ông thở hổn hển trong tiếng khóc thốn thức. “Không chuyện gì được phép xảy ra với con cả, con nghe bố chứ? Con là con gái của ta. Là cô gái tuyệt vời nhất của ta.” Ông đẩy tôi vào ngực mình nghe cái ạch rồi siết tôi chặt đến mức tưởng chừng mấy mũi khâu cũng bung ra. “Ta không bao giờ muốn mất con.”

Ông nội đổ người về phía trước và khẽ lau nước mắt đang lặn trên đôi gò má đang tím lại vì ngạt thở. “Và nếu cháu bỏ ta lại một mình với cái thằng ẻo lả này, ông sẽ giết dần cháu cho tới khi cháu chết luôn.”

Tôi chìa tay ra cầu cứu Roshonda. Sau khi nhận ra dấu hiệu thiếu oxi trên mặt tôi, cô nhẹ nhàng yêu cầu bố tôi thả tôi ra. Rồi cô chỉ chúng tôi căn phòng lớn gần cánh cửa có ghi chữ “Lối ra.” Khi cả ba chúng tôi từ từ bước đi, những người y tá khác cũng tạm dừng những việc họ đang làm và trông theo chúng tôi băng qua. Đi kẹo giữa bố và ông, chắc hẳn trông tôi chẳng khác gì một ổ bánh mì kẹp di động giữa hai tòa nhà chọc trời.

“Và từ giờ trở đi, bố không muốn con lang thang ngoài đường một mình vào buổi tối nữa.” Bố vừa nói vừa chỉ ngón tay cái bắn về phía tôi.

Roshonda ầm ừ ra vẻ đồng ý.

“Bố à, chỉ vài năm nữa là con đã ba mươi rồi!”

“Bố không cần biết!”

Ông nội với tay và vỗ vỗ lên vai Roshonda. “Xin lỗi, quý cô? Tôi có thể xin số phòng của người đàn ông đã làm chuyện này không? Tôi chỉ muốn thể hiện lòng tôn trọng của mình thôi.”

Roshonda chớp lấy sợi dây chuyền từ trong tay ông nội và nửa đùa nửa giỡn đẩy ông ra ngoài cửa ra.

“Ông đừng kiếm thêm việc cho cháu nữa, Ông nội à. Cháu đã dọn dẹp mấy cái đồng lộn xộn đủ rồi.”

27. Tất cả chúng ta đều ngã xuống

“Có con heo cơ không?”

“Thôi.” Tôi đáp, cặp mắt nhìn xuống sảnh bài vô giá trị trong tay.

“VẬY thì thua đi nhé.” Maria trả lời trong lúc nhào người về phía trước chìa bài ra. Cô ấy đã tính toán những lá bài không dùng được ngay trong khoảnh khắc trước khi kẹp chúng vào bộ bài khổng lồ xĩa ra như cánh quạt mà cô phải chận vật lăm mới giữ yên trên tay.

“Mình chơi xì phé được không?”

“Dẹp mẹ nó đi!” Cô trả lời.

“Tớ đâu có xin bài cậu.”

“Tớ biết.”

Đẹp-mẹ-nó-đi thật ra là trò chơi đánh bài của bọn tôi. Đó là một trò bài mà cô đã trù mẩn đổi tên lại từ hồi học lớp ba do cãi lộn về tên của trò chơi là “Go Fish”, “Goldfish”, hay là “Godfish” gì đó. Maria đứng dậy lấy ly thạch đông anh đào thứ tám trong buổi tối. Cô ném mấy lá bài của mình trên giường bệnh và bước về phía cái tủ lạnh mini ở bên kia phòng. Cô vừa cúi xuống vừa hỏi ngược lại:

“Thế hồi nào thì người ta mới cho cậu ra viện?”

“Vào buổi sáng. Họ muốn giữ tớ qua đêm để còn theo dõi thêm.” Tôi trả lời trong lúc mắt vẫn kiểm cái điều khiển từ xa của chiếc giường. Hiểu được cách dùng của ba nút bấm trông vậy chứ không hề đơn giản. Sau mười tám lần thử thất bại mà tôi vẫn không thể biết được cái nút nào là nút để ngồi thẳng trên giường và nút nào là nút gọi y tá đến. Maria lại ngồi xuống, miệng ngậm chiếc muỗng lủng lẳng, mỗi tay cầm một ly thạch. Cô mở nắp và bắt đầu ăn ly thạch thứ tám.

“Tớ ở đây hai giờ đồng hồ rồi mà có thấy ai tới quan sát theo dõi cậu đâu.”

“Roshonda nói là họ muốn tớ ở đây để xem thử lỗ tớ có chết trong lúc đang ngủ hay không. Nếu không phải vậy hay không rơi vào tình trạng hôn mê thì tớ có thể về nhà.”

“Giấc mơ ngọt ngào làm sao.” Cô lăm bầm, miệng đầy món tráng miệng đỏ kè.

Nói rồi cô đưa tôi cốc thạch còn lại. Tôi lắc đầu từ chối trong khi coi thử bài của mình như thế nào. Chúng tôi ngồi trong im lặng lúc cô ăn. Mặc dù cô không nói với tôi nhiều, tôi vẫn rất vui vì có cô bầu bạn. Suốt cả ngày, lúc tôi không còn có ý thức hay không còn tỉnh táo hay phải nghe bố và ông nội chí chèo về xem tin tức lúc năm giờ, tôi hỏi bất kỳ ai bước vào phòng tôi về nơi ở của Maria. Một cô y tá bảo tôi rằng đã trông thấy Maria vào bệnh viện lúc trưa. Nhưng khi Sally đến thăm tôi sau khi ghé thăm Emmy, cô lại bảo rằng Maria cũng chưa gặp cô. Lần cuối cùng khi cô xuất hiện, gương mặt cô trông giống như cọng rơm bị chà xát với mấy dây vải rẻ tiền. Cô khóc lóc hàng giờ đồng hồ. Chỉ có điều là tôi không biết nơi mà cô thực sự ngồi đó khóc là ở đâu.

Cho qua quân già cơ và xì bích, tôi hỏi: “Hedda và Sally hôm nay đã ghé qua đây. Họ hỏi thăm tình hình cậu như thế nào.”

“Thật là tốt quá.” Cô vừa nói vừa liếc ly thạch. “Họ ở chơi lâu không?”

“Cũng một lúc. Họ đi với bố và ông nội Poppy. Hedda có Junior Varsity cho xuất hiện tại lâu đài Carlyle vài ngày.”

“Thật tốt quá.” Cô lặp lại.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi hỏi: “M, hôm nay cậu đã ở đâu thế?”

Cô kéo lê chiếc cốc rào rào rồi trả lời: “Ở khu cảnh sát. Tớ phải làm một bản tường trình.” Nói rồi cô ngoáy chiếc muỗng sâu xuống đáy cốc với hy vọng tìm thêm được một ít thạch. “Họ bảo rằng Cảnh sát trưởng muốn dùng bữa tối danh dự với tớ. Tớ bảo đừng bận tâm mấy chuyện đó. Nhưng mà họ thật là tốt bụng đấy chứ?”

“Ừ, phải đấy.” Tôi nói, ngả nghiêng người về phía trước. “Nhưng ý tớ là ở đây này. Lúc ở bệnh viện, cậu đã đi đâu?”

“Có vài thứ tớ cần phải để mắt tới ấy mà.” Cô đặt chiếc cốc rỗng xuống và với lấy thêm một ly nữa trên giường. Tôi nhanh chóng vỗ vào cô một cái.

“Cậu có bị thương à?” Bàn tay cô ấy đông cứng trong tay tôi. “Nói tớ biết sự thật đi. Có phải cậu bị thương trong lúc đánh nhau không?”

Cuối cùng cô nhìn tôi đáp: “Không, Geri. Tớ không có bị thương.”

“Vậy thì cậu đã ở đâu?”

Cô hít mạnh một hơi rồi trả lời: “Tớ đã gặp Charlie Matteo.”

Tôi cố gắng lục soát trí nhớ mình để tìm một gương mặt phù hợp với cái tên đó nhưng không có ai như thế cả. “Hắn là ai?”

“Cái gã đã rạch dao vào đầu cậu đó.” Cô ngồi xuống chiếc ghế của mình và lấy tay chải chải mái tóc: “Gã bị tớ bửa vào đầu bây giờ đang nằm hôn mê trên tầng năm.”

Một cảm giác rùng mình bất chợt chạy ngang qua khắp cơ thể tôi. Hắn ở ngay đây. Cùng những bức tường này, giống như tôi và Emmy. Được chăm sóc và theo dõi bởi cùng những bác sĩ. Đột nhiên tôi muốn nhảy lên và chạy ngay trở về căn nhà cùng với Emmy và tất cả những thiết bị y tế lủng lẳng của cô. Trong khi tôi nhìn chăm chăm vào Maria thì miệng tôi thốt lên: “Trời ơi, tại sao?”

“Tớ không biết, Geri. Tớ không biết nữa.” Cô lấy một cái nắp ly thạch và bắt đầu xé thành những mảnh nhỏ. “Có thể tớ cần phải chắc chắn rằng hắn sẽ không đi làm hại ai lần nữa. Hoặc có thể tớ cần phải xem thử tớ có thể làm gì cho một người khác nữa. Tớ cũng không rõ lắm.”

Tôi dựa người chiếc giường, chộp lấy đầu gối cô và gắng nhìn kỹ đôi mắt cô đang cố giấu tôi. “Maria, đừng hối tiếc vì những gì cậu đã làm. Cậu đã cứu chúng tớ.”

“Tớ không tiếc vì những chuyện đã qua. Hắn là một mầm mống xấu của xã hội. Chỉ là...,” cô ngẩng đầu lên nhìn tôi. Một giọt nước mắt cô đơn khề lăn xuống. “Đã bao giờ cậu ước rằng mình có thể sửa lại một điều gì đó mà cậu đã cố tình làm hỏng nó chưa?”

Tôi lắc đầu. “Tớ không chắc là tớ hiểu ý cậu.”

“Hồi còn bé, tớ và ông anh trai từng chơi đá banh trong phòng khách của bà ngoại. Cái phòng ấy lớn lắm. Hai đứa chỉ cần dọn dẹp mớ đồ nội thất qua một bên, cởi giày ra và trượt trên cái sàn gỗ đó cả buổi chiều. Nhưng trên chiếc bàn nhỏ trong góc gần ngay cây đàn piano của bà là một bình hoa màu xanh được trang trí thật lộng lẫy. Ông ngoại đã kiếm cho bà khi

ông còn ở bên Nhật trong suốt thế chiến thứ hai. Và câu biết không, y chang như cái đồng hồ hẹn giờ, cứ mười phút là bà lại đến và nhắc ‘Cháu mà làm vỡ cái bình của ông thì ta sẽ đập cho vỡ sọ đấy.’”

“Đúng là một người bà tuyệt vời.”

“Là dân y khoa đấy. Trận đánh Bulge và kinh lý hai cuộc ở Hàn Quốc. Một người đàn bà cứng rắn và dẻo dai. Mà dấu có bị rắn như thế, vào một buổi sáng Chủ nhật, khi chúng tớ đang chơi trò đội Penn State đấu với đội Illinois thì...”

Tôi đưa tay lên: “Hãy nói là cậu không phải đội Illinois.”

“Cậu hâm à? Giống như tớ nói đó, chúng tớ đang chạy đuổi nhau thì làm sao mà tránh được cơ chứ...”

“Chiếc bình vỡ mất.”

“Không. Billy nhổ nước bọt vào tớ. Anh ấy biết là tớ ghét thứ đó nhất trên đời thế mà vẫn cứ làm thế mỗi lần tớ chạy đằng sau. Đến lần thứ tư thì tớ chịu không nổi nữa cho nên bọn tớ bắt đầu đánh nhau thật. Anh ấy cứ kêu la khóc lóc hoài nên tớ với tay lấy cái thứ gì đó gần nhất trong tầm tay mình, là cái bình hoa đó, và đập vào đầu anh ấy.”

“Trời ơi. Tại sao cậu lại làm như thế chứ?” Tôi rên rỉ.

“Bởi vì tớ biết có thể đổ lỗi tại anh Billy. Bà ngoại thương tớ mà. Nhưng ngay sau khi cái bình vỡ, ngay sau khi tớ trông thấy đám mây đen thối lên bầu trời, tớ mới nghĩ rằng, Chúa ơi, con có thể lấy lại không? Con có thể quay ngược lại thời gian trước đây hai phút, và con sẽ không làm điều đó. Tớ thực sự không có ý muốn đập bể bình hoa, tớ chỉ muốn Billy ngừng lại. Điều này cũng giống như gã trộm trên cầu thang đấy thôi. Tớ chẳng muốn bửa vào đầu hân tí nào, tớ chỉ muốn hân dừng lại.” Maria cúi đầu giấu mặt vào đôi bàn tay. “Tại sao bọn họ không dừng lại chứ?” Đôi vai cô cứ nhấp nhô vì thổn thức. Thật lòng tôi chỉ muốn kéo cô về phía mình và ôm lấy thật chặt nhưng tôi hiểu rằng tốt nhất là hãy để cô có được khoảng không gian riêng của mình. Những biểu lộ cảm xúc ra ngoài hay cá nhân đều không phải là những ly thạch anh đào của Maria.

Tìm không ra khăn giấy, tôi lặn tới chộp lấy mấy miếng vải gạc. Lúc đưa chúng cho Maria, một suy nghĩ chợt thoáng qua tôi.

“Một bóng mây?”

“Đúng thế.” Cô thấm nước mắt rồi đáp. “Đó không đơn giản chỉ là cái bình hoa. Đó chính là ông ngoại.”

Tôi bật ra một tràng cười.

“Ý cậu đó là...”

“Tro táng của ông. Đó là tro táng của ông.”

Tôi cười to. Và tôi cười thật nhiều. Tôi cười nhiều tới mức mà tôi nghĩ mình cần tiếp oxi thêm nữa. Thấy tôi hoàn toàn không có vẻ gì là tôn trọng người ông quá cố của mình, Maria ném cái gạc ướt nước mắt và giữ mấy lá bài “Có gì đáng cười đâu. Ông ngoại là một anh hùng, đã cứu toàn bộ trung đội của mình...”

“Mắc cười quá đi mất!”

“Cậu sẽ như thế nào nếu cậu ném đồ tro táng của ông nội lên đầu bố cậu chứ?”

Ý nghĩ việc bố phun ra mấy bãi nước bọt trong một cuộc đấu banh đầy thân thiện khiến tôi cười đau cả bụng. Tôi thở hổn hển trong lúc cố gắng để giải thích cho Maria hiểu. “Cậu đùa đấy à? Tớ nghĩ ông nội Poppy sẽ nhờ người ta viết vào di chúc luôn đó.”

Maria xòe bài ra đầy dỗi hờn. “Thôi được rồi, kết thúc ván này thôi.”

Tôi cố gắng tập trung vào bộ bài trên tay, mắt chớp chớp để mấy giọt nước mắt ra bớt. “Có con bốn không?”

Cô không trả lời. Cô cười thầm. Rồi bật cười lớn. Cười vật vã, trên thực tế là cô không phát ra một tiếng ồn nào cả. Không lâu sau cả hai chúng tôi cười như bị chứng cuồng loạn. Cô nhảy điệu jazz đậm mạnh chân xuống sàn còn tôi rên rĩ quanh phòng, ra tận hành lang. Một cô y tá trực đêm bước vào phòng cùng một khay thạch và một cái nhìn nghiêm nghị tỏ vẻ không tán thành.

“Mấy cô à. Mọi người đang ráng ngủ đó.”

“Chúng tôi xin lỗi, thưa cô.” Tôi vừa nói vừa dụi mắt bằng góc cứng của cái khăn. “Chúng tôi sẽ giữ trật tự.”

“Tốt nhất là cô nên ngủ một giấc đi, cô O’Brien. Còn cô, cô Pulchenic, cô cũng nên về nhà đi thôi.” Cô y tá đặt mấy ly thạch anh đào vào tủ lạnh. “Trể rồi, tôi cũng hết đông sương rồi. Cái này tôi phải lấy từ chỗ khu hộ sinh đấy. Và cô cũng biết mấy bà mẹ trẻ sẽ giận dữ như thế nào khi hết thứ mà họ thích rồi đó.” Bất chợt cô rùng mình như kiểu có mấy con ma kẹ bay qua hù.

Maria lướt tay lên quần jeans rồi đập một cái chắc nịch. “Tớ đoán là mình nên đi thôi. Để cho mọi người cũng được chợp mắt tí.” Cô y tá gật đầu tỏ vẻ tán thành trong khi Maria đứng dậy bước về phía cô ta. Tay chộp lấy hai ly thạch để ăn dần trên đường, Maria xoay người và chỉ tay về phía tôi. “Có một phòng đợi ở dưới tầng hai đó. Hứa với tớ là cậu sẽ đến gặp tớ khi cậu muốn rời khỏi đây.”

“Dĩ nhiên rồi, M à.” Tôi vừa nói vừa rúc mình vào chăn. Cô y tá tốt bụng theo gót Maria ra ngoài trong khi tôi điều chỉnh cái giường lại thế bằng phẳng mà không gặp vấn đề gì. Lúc mí mắt tôi bắt đầu sụp xuống, tôi hy vọng rằng mình sẽ có một giấc ngủ thật sâu nhờ mấy viên thuốc. Thay vào đó, cơ thể tôi cứ như thể đường hầm Lincoln sau khi khi đóng cửa để bảo trì bảo dưỡng. Không xe cộ giao thông nhưng vẫn ồn ào với đủ các hoạt động. Nhãn cầu của tôi dường như nổ tung ra khỏi hốc mắt và rớt dần vào khoảng không gian trống trong não, sau đó lại lăn qua lăn lại chỗ trùng trong hộp sọ. Tôi không muốn phải trải qua đêm nay như thế này nhưng tôi hiểu rằng nếu tôi mở mắt và ráng làm cái gì đó thật lớn lao, ví dụ như ấn nút điều khiển từ xa để xem Mẹ Angelica trên Telecare, hay đọc quyển tạp chí Những người thợ cơ khí nổi tiếng mà bố đã đưa cho thì cuối cùng tôi sẽ trở nên vô dụng mà thôi. Nếu như tôi mở mắt, tôi sẽ không tiếp nhận được gì và cho đi thậm chí còn ít hơn.

28. Không còn anh bên bậc thang thoát hiểm

Maria và tôi rời khỏi bệnh viện lúc năm giờ ba mươi hai phút sáng sau khi tôi nói dối bác sĩ rằng mình đã trải qua một đêm ngon giấc nhất trong đời. Họ bằng lòng đợi đến đến bảy giờ để báo cho bố tôi biết tôi đã rời khỏi đó. Mà bất kể là do thiếu ngủ hay chỉ là trí nhớ tồi của Emmy mà khi đứng uể oải trên sàn hành lang, tôi chẳng hề muốn trở lại tòa nhà với bất kỳ ai ngoại trừ Maria. Tôi hiểu rằng nếu tôi không trở lại đó, nơi đó sẽ không còn giống như nhà nữa mà giống như là nhà ma hơn. Bởi vậy tôi và Maria quyết định quay trở lại căn hộ, với hai túi mua sắm đầy những hoa ngập trong phòng bệnh của Emmy.

Manhattan trong buổi sớm mai thật lạ. Hai mươi hai giờ đồng hồ trong một ngày bình thường của New York, bạn chỉ nghe thấy âm thanh của xe cộ. Cho dù là tiếng taxi hay tiếng những chiếc xe tải ra sức bóp còi lẫn nhau; còi xe buýt inh ỏi khắp các đại lộ, còi báo động của cảnh sát, còi xe cứu hỏa hay còi xe giao hàng bị tắc nghẽn, dàn hợp xướng âm thanh của đường phố để lại cho thành phố những tạp âm không ngớt. Thế mà, dường như cũng có lúc, thường là một giờ trước khi mặt trời ló dạng, những con đường trở nên tĩnh lặng và chim muông không phải bận tâm về việc tìm không gian ca hát riêng cho mình.

Đó là thời gian của riêng bọn chúng, cứ như thể là đã được thành phố cho phép. Đó không phải là cái ợ lên của bọn chim bồ câu mà là sơn ca, hải âu và đặc biệt là tiếng hót của chim cun cút Bob White. Lần đầu tiên tôi nghe loài cun cút hót là khi tôi đang lấy bánh mì tròn trước khi đón chuyến xe buýt sớm tới DC. Thanh âm đó gọi lại cho tôi về gia đình, da diết tới nỗi tôi không thể làm gì khác ngoài việc thừ người ra đó và lắng nghe. Tôi ngược nhìn lên những cây sào, ráng tìm tổ của chúng mà lòng tự hỏi thế nào mà loài chim này có thể đi lạc xa khỏi bầy đàn mình đến thế, đến nỗi mà chúng ở đây, Upper Eastside, khắc khoải, bồn chồn đến thế. Thế mà chúng vẫn cất cao tiếng hót, tiếng hót gọi gia đình.

Tôi còn nhớ mình đã buồn thương cho chúng, vì chúng cách xa gia đình nhiều lắm. Nhưng may mắn thay, chúng lại hát lên để nhắc tôi về chính bản thân mình. Và trong thời gian ngắn ngủi ấy, tôi trở lại những ngày đó; khi bố nướng thịt trên thềm nhà. Mẹ xay ngô còn tôi bóc vỏ đậu hái từ đầu mùa của Poppy. Sáng nay, khi tôi và Maria đang trên đường trở lại căn hộ, một chú cun cút Bob White hót với chúng tôi. Với tất cả hơi thở của mình, tôi đáp trả chúng như hồi nhiều năm trước J.T đã dạy tôi trên cây táo nhà Poppy.

Lần đầu tiên tôi nghe Maria nói cũng là vừa khi tôi lấy chìa khóa mở cửa trước.

Cô ấy nhìn trừng trừng vào sàn và bảo tôi “Đi vào trong xem thử cho tớ biết liệu họ đã dọn sạch chúng chưa.” Một bông cẩm chương ở trên cùng trong túi xách lắc qua lại dữ dội mặc dù Maria chẳng hề nhúc nhích.

Tôi mở cửa và leo lên cầu thang. Đứng trên đầu cầu thang, tôi kiểm tra mấy chỗ xung quanh. Không có một vết máu nào cả. Chỉ có những mẩu băng keo vàng chóa của cảnh sát vẫn còn dính trên ngưỡng cửa. Một vòng phấn tròn bao quanh những mảnh vỡ kể từ miếng đá cẩm thạch thứ tư bước từ đầu cầu thang tầng hai. Nấc thang đó là nơi mà Maria đã đập mạnh vào đầu Charlie Matteo. Tôi bóc từng mảnh băng keo nhỏ khỏi cửa sổ trước khi quay ngược xuống dưới. Tôi quay đầu về phía góc và mỉm cười với Maria để cô ấy biết có thể an tâm bước vào.

Chúng tôi mở cánh cửa vào phòng nhưng không vào. Chỗ ở trông cứ như đã đóng băng vậy.

Chúng tôi có cùng suy nghĩ. Đây là điều chúng tôi lẽ ra nên biết vài ngày trước. Mấy cái chai không của Zima vương vãi trên bàn uống café. Bộ túi đồ nghề đi cắm trại của Maria vẫn nằm trong góc, ngóc đầu lên nhìn về phía chúng tôi từ đáy chiếc ly chấm bi. Cảm giác mệt mỏi do dùng thuốc dăng đầy người khi tôi bước qua phòng khách và phòng ngủ của Emmy. Tôi đặt túi xuống và bắt đầu lấy hoa. Maria nhìn có vẻ rất âu lo bởi cô ấy ngăn tôi lấy bất kỳ thứ gì ra.

“Ngồi lên giường của cậu đi, tớ sẽ pha cho cậu một tách trà. Trông cậu như thể sắp chết đến nơi rồi.” Tôi miễn cưỡng lê chân vào phòng, nơi ánh nắng ban mai đã bắt đầu chiếu qua khe cửa sổ. Tôi ngồi trên mép giường; cái giường đã bị mẻ với chiếc khăn trải đầy hoa và chăn bông thêu chanh. Thật an toàn và tĩnh lặng, không như cái giường máy trong bệnh viện. Tiếng lê chân quanh bếp của Maria nghe cũng thật là hay như tiếng chim cun cút Bob White mà tôi có thể lắng nghe từ bên ngoài cửa sổ. Trong vòng vài giây nghĩ ngợi tôi cảm thấy mê man buồn ngủ, không bao giờ nghe thấy tiếng ấm nước báo sôi, tiếng chim hoàn hồn kết thúc bản nhạc của mình hay tiếng gõ cửa.

Tôi không cảm thấy buồn ngủ trong một lúc lâu trước khi cơn đau đầu quay trở lại. Chỗ băng bó làm tôi đau đớn và căng lên như thể đã cuộn cả dạ dày lên. Cuộn người trở lại tư thế ngồi, tôi nhìn ra cửa sổ phía trên cửa thoát hiểm. Đám cây mà Emmy nhờ tôi chăm sóc bị bỏ rơi thê thảm. Lá cây ráy thơm vàng úa cả và con chuột lang New Guinea thì trông cứ như là đang phải trải qua giai đoạn biếng ăn. “Tớ nghĩ là Emmy sẽ giết mình mất thôi.”

Khi tôi định rời khỏi giường kiếm chút nước uống, tôi có thể nghe loáng thoáng giọng của Maria từ trong bếp vọng ra. Bằng trái tim mình, tôi biết ai là người cùng bị giết với tôi.

Tôi ngồi thừ ra đó đối mặt với cái cửa sổ thì nghe thấy ba điệu rap chậm từ phía trong cánh cửa phòng ngủ của mình. Hương khử mùi của anh ấy ngập khắp cả gian phòng khiến cho xương tủy tôi cứ đông cứng lại như một thứ xi măng.

“Geri?” Todd nhẹ nhàng hỏi tôi “Geri, em thế nào rồi?”

Thứ xi măng đó bắt đầu đông rắn lại. Tôi không thể quay người lại mà nhìn anh. Tôi cũng không thể đáp lời. Cơn mệt khê lắng dịu lại khi Todd ngồi xuống

“Lúc đó anh không ở nhà,” Todd nói. “Anh đang thăm bố mẹ thì thấy tin tức về tòa nhà của bọn mình. Rồi anh lê dài giọng, “Khi họ bắt đầu đem cho...” Hít thở mấy hơi khoan thai, anh lại tiếp tục. “Khi họ bảo người phụ nữ trẻ bị tấn công. Khi họ miêu tả em...” Rồi anh thôi không nói nữa.

Tôi chợt nghĩ nếu mình mà quay lại nhìn Todd, ắt hẳn móng xi măng sẽ se đặc lại thành đá mất. Thứ duy nhất làm tôi tập trung đó chính là đám cây héo queo lay động trong gió bên cửa thoát hiểm.

“Cái suy nghĩ rằng có người trong căn nhà này làm tổn thương em khiến anh đau lòng lắm.”

Tôi bật ra một nụ cười thâm mĩa mai anh ta.

“Tại sao? Anh muốn gỡ gạc chút danh dự cho bản thân à?” Tôi cự lại, nhờ vậy mà chiếc giường cũng gọn thẳng lại. Todd đứng dậy mà bắt đầu đi qua đi lại.

Người tôi kêu răng rắc khi tôi quay lại đối mặt với Todd. “Tôi vẫn tự hỏi sao anh không nói gì với tôi là anh đang tiến hành đám cưới?”

Trông anh có vẻ sững sốt trong mấy giây, rồi anh tìm kiếm mấy chỗ băng bó của tôi. Nhanh chóng phủi sạch nó, anh lại trả lời. “Anh không thể. Anh chỉ thấy mình thật không phải. Anh thật không phải.”

“Vì làm chuyện đó với tôi rồi đính hôn với người khác? Như vậy thì phải lắm chẳng?”

Anh lèn tay vào túi áo, đưa mắt nhìn quanh phòng để kiếm câu trả lời. Rốt cuộc anh nhìn tôi. “Phải, Geri à. Là như thế...”

Máu tôi sôi sục lên. Đống xi măng bắt đầu nứt ra và cơn thịnh nộ của tôi choán hết cả không

gian.

“Làm thế nào mà chuyện đó lại xảy ra?”

“Cái gì cơ?”

“Làm thế nào mà tôi, là một người bạn, là người hàng xóm từng giúp anh sửa xe lại trở thành một thứ mà anh lợi dụng để lừa gạt người yêu mình vậy?”

“Geri, khoan đã...” Anh lấp bắp, bước về phía tôi, giơ tay khẽ vuốt lấy gương mặt tôi. “Em hiểu sai tất cả mọi chuyện rồi.”

Tôi hờn trách. “Bởi vì tôi sống ngay trên tầng sao? Tiện lợi quá chứ sao? Chắc với chiếc xe cà rích cà tang đó anh không thể nào chọn được một người chở đi cùng mà bòn rút nữa?”

“Geri, anh không hề lợi dụng em.”

“Thế thì anh làm cái gì chứ?”

Trông anh như thể sắp khiến tôi lay chuyển: “Anh yêu em”

Lời giải thích khiến tôi muốn xé toạc mặt anh ta ra.

“Anh chẳng khác gì một thằng hèn.” Todd gắng để thoát khỏi tình cảnh này nhưng tôi gạt phăng đi. “Thảo nào anh không thể nào chia tay với Cassie hay nói một lời khiến cho bố anh biến đi. Anh thậm chí không dám đương đầu với chính bản thân mình nữa.”

Nhưng rồi khi tôi nhìn anh, tất cả những gì tôi có thể trông thấy là cánh cửa xanh bằng thép mang dấu 18. Tôi nện thình thịch vào cửa, cầu nguyện rằng anh ở bên trong, cầu nguyện anh sẽ xuất hiện và giúp tôi. Nhưng vì anh đứng ngậy ra bất động, tôi nhận ra điều đó không hề có tác dụng. Thậm chí nếu có ai ở bên trong, họ sẽ chẳng bao giờ đến với tôi. Sẽ không có ai ở nhà cả.

Anh lấp bắp. “Đó là thứ anh muốn.”

“Thật chứ? Lấy một người anh lừa dối? Người lừa dối anh? Đó là mục tiêu cao cả trong cuộc đời anh đó sao?”

Nếu Todd mà là con gái, anh hẳn đã khóc òa lên vì thất vọng rồi. Thay vào đó anh gạt chiếc hàm rộng của mình lại, nghiêng răng. Nhưng vì tôi là con gái và tôi có thể cảm nhận điều đó trong tâm trí. Rồi tôi ngồi dựa vào giường và chống tay lên đầu.

Tôi thôi không nói chuyện với Todd nữa. Cuối cùng, tôi cũng tìm được mấy lời muốn nói với cô ấy khi còn ở bệnh viện. Tôi phát ra thành tiếng với một giọng khó mà nghe thấy. “Tại sao anh không ở lại với em?”

Lần này, tôi để anh ấy vuốt ve khuôn mặt mình, để gò má mình áp vào đường cong của đôi tay anh. Những ngón tay ấy như thiêu đốt tôi. Máu tôi thôi không rùng rục nữa. Tôi không ghét Todd. Tôi cũng chẳng ghét mẹ. Thậm chí tôi không căm ghét chuyện cả hai người đều bỏ rơi tôi. Mấy chuyện đó giờ đây dường như không còn là vấn đề nữa. Điều khiến tôi khó chịu nhất là tôi yêu họ nhưng chẳng bao giờ tôi nói ra được thành lời. Họ không bao giờ lắng nghe điều đó. Họ cũng chẳng bao giờ có thể nói mấy lời như thế. Tất cả tình yêu thương trong trái tim tôi sẽ không làm thay đổi gì cả, cả hai đều rời xa tôi quá lâu trước khi tôi nhận ra.

Rồi tôi ngẩng đầu lên và nhìn anh lần cuối. “Xin anh đừng đến đây nữa.”

Mũi anh phồng to lên. Tôi đảo mắt cúi xuống nhìn tà áo mình. Những bước chân anh trở

nên nặng nề hơn khi anh bước về phía cánh cửa. Nhưng anh chưa ra về. Tôi có thể cảm nhận ánh mắt anh hướng về phía tôi. Nhưng tôi không muốn nhìn anh, cũng không muốn hiểu anh. Tôi chỉ muốn anh ta biến đi. Quả thật, khoảng hai mươi giây sau, anh ta biến mất thật.

Sau khi anh đi, tôi nghe thấy tiếng khóa cửa đằng sau. Maria khẽ ló đầu hé nhìn vào bên trong ô cửa. “Có chuyện gì thế? Trông anh ta chẳng ra làm sao cả.”

Như con rối mà đứa trẻ con đã chơi chán, đám xi măng còn lại trong tôi tan chảy ra, tôi ngồi phịch xuống giường. Nhìn ra mấy chậu cây héo trên cửa sổ, tôi chờ được nghe tiếng đóng cửa phòng Todd ở ngay bên dưới. Nhưng không có gì cả. Không một tiếng lách cách. Âm thanh duy nhất từ ngoài phát ra là tiếng máy trồng cây quay tới quay lui cọt ca cọt két như muốn cho tôi thấy những nỗi tuyệt vọng của chúng.

“Geri, có chuyện gì xảy ra với hai cậu thế?”

Tôi cuộn tròn mình lại, ngược nhìn Maria đang cầm một tách trà nghi ngút khói và một chai nhựa đựng mấy viên thuốc giảm đau của tôi.

“Cậu đã bao giờ ước rằng mình có thể hàn gắn lại một thứ mà cậu đã cố tình làm hỏng chưa?”

29. Giặt sạch sẽ, gấp lại, và cất đi

Tôi mở mắt ra. Thứ ánh sáng duy nhất trong phòng là ánh mặt trời rọi bóng Maria in hằn lên cửa sổ. Điều cuối cùng tôi còn nhớ trước khi mình thiếp đi đó là Maria đã đưa tôi mấy viên giảm đau và hỏi xem liệu tôi có phiền nếu cô ấy theo dõi trận banh nữ trên Telemundo không. Giờ thì tôi chẳng thể nào biết được là mặt trời đang mọc hay đang lặn, cũng không hay rằng mình đã nằm mê man suốt cả ngày hay chỉ mười phút lại đây. Dưới tách trà lạnh ngắt là mẫu tin nhắn của Maria:

“Khi nào dậy thì gọi tớ nhé. Tớ đang ở Carlyle xem qua dịch vụ phòng với bố cậu và Poppy.”

-M

PS: Cậu đã ngủ với Todd à?

Đầu tôi rớt phịch xuống gối khi đôi mắt chĩa trừng trừng vào vết nứt trên trần nhà thạch cao. Lúc xoa bóp cái đầu, tôi mới nhận ra là nó không còn khiến tôi đau nữa. Tôi ngồi dậy, chờ cho cơn đau dồn về phía thái dương. Nhưng không có gì cả. Một ngọn gió khẽ lùa vào phòng phá tan chiếc bóng, làm căn phòng trở nên sáng sủa hơn một chút và cũng khiến cho mấy lá thư kêu sột soạt. Hàng tá những thư từ chối mà tôi dính khắp phòng vẫn cứ gai góc lỏm chỏm như những chiếc lá tháng mười cuối thu bướng bỉnh nhất quyết không chịu lìa cành. Vượt qua bức tường mặc cảm, tôi bắt đầu làm những việc Emmy đã nài nỉ tôi làm trong mấy tháng nay. Từng việc một.

Tâm trạng thất vọng bắt đầu ập đến. Mỗi lá thư chuẩn được tạo nên bởi kiểu công thức “*Trợ lý từ ban...*” rồi ký tên đóng dấu bởi mấy người không có đủ thời gian hay thiện chí để hồi âm những thư tôi thích. Mỗi lá thư đều nói rõ ra tiền đồ của vở kịch. Không thể chấp nhận. Không phải thời điểm này. Hy vọng bạn tìm được một nơi tốt cho vở kịch. Tốt nhưng không dành cho chúng tôi. Tôi bắt đầu đọc từng lá thư cho tới khi tất cả những chữ cái đầu viết tắt của các cơ quan trở nên nhòa dần đi. CAA, IMG, ICM, NBC, CBS, PMA, GMC, tất cả 52 hãng và công ty sản xuất kịch tôi đã gửi kịch bản đều có thứ chung với Todd và mẹ. Không một ai muốn hợp tác hay cùng làm gì chung với tôi. Tôi quăng phịch mớ thư xuống thùng rác, chống tay lên đầu suy nghĩ. Giọng J.T. cất lên từ phía sau: “GMC không muốn cộng tác với em là chuyện hiển nhiên rồi, cưng à. Nói gì thì nói, một công ty xe thì làm được gì với kịch bản phim chứ?”

Tôi nhấc đầu lên khẽ liếc mắt về phía cái thùng rác. Mấy bức thư từ chối vẫn nằm đông đó.

“Dù kịch bản của bạn thực sự rất tuyệt, General Motors không thể giúp bạn làm phim được. Tuy nhiên, nếu sau này bạn có những nhu cầu khác về ô tô, chúng tôi hy vọng rằng bạn sẽ tìm đến mấy thương gia GM tại địa phương, họ rất thân thiện và dễ thương...”

Thế rồi có cả một đồng số má ở dưới kèm theo. Tôi quay người về phía J.T cười khúc khích.

“Em đoán là mình phải giới hạn lại phạm vi nhà sản xuất tiềm năng của mình.” Tôi nói băng quơ, trông theo J.T. đang chọn ra một chiếc quần trắng trong đồng quần áo trên giường ngủ của tôi. Anh gấp chúng lại rồi cất gọn vào trong hành lí.

“J.T.? Anh làm gì thế?”

“Trông chúng thế nào? Cho em đoán hai lần đó. Nhưng anh không làm kem brulee đâu nhé.”

Tôi sững sốt trả lời. “Em không biết. Nhưng bất kể gì đi nữa, làm ơn thôi đi mà.”

Anh giơ một cái quần lót lên rồi hé nhìn tôi qua cái lỗ quần “Không, anh đâu có định đánh

banh tennis vào đây.”

Tôi bước xuống thành giường và nhìn trừng trừng vào cái va li. “Anh lấy mấy thứ quần áo này ở đâu?”

“Chúng dành cho hiệu ứng điện ảnh đấy, mèo con ạ. Em học về về điện ảnh thì phải hiểu chứ.”

“Hiệu ứng gì mà anh cố gắng gửi gắm tới em?”

Anh để cái ngăn kéo xuống va li rồi đóng nắp lại. Sau khi đóng chốt vali, anh ngả người ra. “Geri, giờ là lúc phải anh rời bỏ em.”

Tôi lắc lắc đầu. “Anh không thể làm vậy được.”

“Có chứ, anh có thể chứ.” Anh sắp xếp cái va li gọn lại rồi cầm lên. Tôi nới gót sau anh còn anh thì đi vòng quanh cái giường tôi.

“Không, không, anh không thể.”

“Có, anh có thể.”

“Không đâu, anh sẽ không...”

“Geri Ferri, nhìn anh đi.” Anh ngừng lại nhìn vào không trung với thái độ dò hỏi. “Geri Ferri. Anh đã yêu một người. Nhưng chuyện đó chẳng tới đâu cả. Anh ta không có tình hoàn.” Anh tỉnh bơ nói và tiếp tục bước đi. “Tình hoàn rất chi là quan trọng. Tin anh đi em sẽ nhận ra điều đó sớm thôi.”

Sự ra đi của J.T hiển hiện rành rành trước mắt bắt đầu hành hạ tôi như kiểu trông thấy Todd bước vào phòng làm huyết áp tôi cao lên bằng ông nội vậy. Cảm giác hoang mang và run sợ khắp toàn thân, tôi dậm những bước chân thật nặng nề, chống nạnh và huýt sáo.

J.T. dừng bước rồi từ từ xoay người lại. “Geri, đừng khiến chuyện này trở nên nặng nề hơn thêm nữa, bản thân nó đã tồi tệ lắm rồi.”

“Anh không được phép bước khỏi đây. Em sẽ không để anh làm như thế.” Giọng tôi như vỡ òa ra và nước mắt bỗng lăn dài trên gò má tôi.

J.T. khẽ cười và đặt túi xuống. Anh bước về phía tôi rồi dùng cả đôi bàn tay anh ôm lấy khuôn mặt tôi và lau khô giọt nước mắt đang chảy dài. Anh thì thầm nói, khẽ tới mức hầu như chẳng thấy môi cử động.

“Geri, em yêu à...”

“Em không quan tâm chuyện anh có còn thích em nữa hay không. Anh buộc phải ở lại đây”

“Anh đâu nói vậy. Anh thích em nhiều lắm.”

Tôi cố nài nỉ. “Vậy tại sao anh còn ra đi?”

“Bởi vì anh nghĩ là đã đến lúc rồi.”

“Đến lúc gì cơ?”

“Đến lúc để em biết cảm giác này như thế nào.”

Nói rồi anh ngã người ra và hôn tôi nụ hôn đầu tiên, đầu tiên kể từ khi quen anh. Chỉ có điều nụ hôn không chạm trúng đôi môi tôi, cũng chẳng khiến tôi có cảm giác phải khuyu gối hay rợn tóc gáy. Thay vào đó là cảm giác cứ như thể tất cả các cơ quan nội tạng từ tim gan óc não cho đến ruột lớn ruột nhỏ chiếu sáng vào phần còn lại trên cơ thể tôi. Tôi có thể nhận thấy được cả cuộc đời mình ngay giây phút này; *giây phút mọi thứ trở nên thật hoàn hảo*. Đồng thư từ chối, đám cây héo treo trên cửa thoát hiểm, vết thương trên đầu, những tàn tích còn sót lại, vết lõm trên giường; tất cả dường như đều tuyệt mỹ. Đó không phải là tình yêu, cũng không phải đam mê. Nó không phải sự chấp thuận, không phải cảm giác tự do hay phấn khích. Tất cả những đồng lộn xộn đáng bị lãng quên đó của tôi. Đó là cuộc sống của tôi. Và đây là lần đầu tiên nó thực sự có ý nghĩa.

Rồi J.T. đẩy bờ môi mình ra khỏi tôi. Tôi vẫn nhắm mắt, cố gắng để giữ cái cảm xúc đó kéo dài càng lâu càng tốt.

“Và vấn đề là, nụ hôn này sẽ không đi đâu dù anh có ra đi. Đó là điều anh muốn em luôn có. Mỗi sáng. Trong mỗi cuộc điện thoại. Nhưng anh không thể trao nó cho em ở đây. Không phải như thế này, em ạ.”

Tôi mở mắt ra. Tia sáng ấy đã ngừng xuyên qua chiếc bóng. Và căn phòng lại trở nên tối om. Mặt trời không mọc như tôi nghĩ ban nãy. Mặt trời đã tắt.

Và J.T. cũng ra đi.

30. Đồng hồ điểm hai giờ

Tôi không thể thấy được gì nhiều trước khi tôi đi đến Carlyle. Đi bộ dọc theo hành lang rực rỡ ở đại lộ Madison, tôi hiểu tại sao Hedda lại chọn nơi này. Nó sắc mùi tiền. Ánh sáng từ chiếc đèn chùm khổng lồ như làm tôn lên sàn nhà và những chiếc bàn đá cẩm thạch cùng với bộ khung lấp lánh ánh vàng viền quanh những chiếc gương và khung cửa. Tôi thầm cười, nghĩ tới chuyện nếu lần sau mình rửa tay trong nông trại nhà ông nội Poppy thì chắc cũng sẽ rửa bằng xà bông Carlyle và lau khô bằng khăn mặt nhuộm dầu của Carlyle. Khi tôi lướt qua hành lang với hy vọng gặp được Maria, tôi trông thấy mình trong một chiếc gương khổng lồ sau chiếc ghế bành da. Khuôn mặt tái xanh nhợt nhạt còn mascara đánh từ mấy đêm trước khiến hai con mắt tôi thâm tím lại và tái mét. Miếng gạc trên đầu thấm đầy thuốc sát trùng toạc bươm ra như sắp rớt đến nơi, còn áo quần thì co dúm lại như bị nhỏ đi hai size. Hoàn toàn bất ngờ và giật mình bởi cái diện mạo đó, theo bản năng tôi nâng cánh tay tự ngửi mùi của cơ thể mình bốc ra; với suy nghĩ rằng nếu trông mình khủng khiếp thế này thì chỉ có thể ngửi cái mùi ghê gớm nhất. Khi cúi xuống nách tự ngửi tôi mới để ý ra có một vài người tùm lại ở phía sau. Đám người hâm mộ những đêm nhạc blue của Dixie Carter này ăn mặc đẹp, tiêm thuốc chống nhăn da. Trời ơi, chắc họ lầm bầm với nhau khi nhìn về phía tôi. *Có lẽ họ nghĩ tôi là người vô gia cư.* Tôi để tay xuống như cũ quay lại khẽ nhìn bọn họ. Chưa kịp có cơ hội để bước đi thì một người đàn ông trực khách sạn đứng tuổi đáng kính bước ngay bên cạnh tôi.

“Xin lỗi...”

“Tôi không phải là người vô gia cư,” tôi ngắt lời ông.

“Tôi không có ý đó. Cô có phải là Geraldine?”

“Geri là được rồi,” tôi vừa nói vừa nhìn về phía đám đông.

“Cả gia đình cô và bạn bè đang đợi cô. Hãy để tôi đưa cô tới chỗ họ.”

“Vâng.” Tôi đáp khi ông dẫn tôi đi về phía cầu thang máy. Thực sự tôi chỉ muốn biến thành viên đá cẩm thạch hay mấy con vịt đằng sau dây hoa cẩm tú cầu khổng lồ kia. Dường như mỗi ánh mắt đổ dồn về phía hành lang đều hướng tới phía tôi, giống như một con chim bồ câu đang đậu trên rìa cửa sổ. Người đàn ông trực tầng là kẻ duy nhất không trở mắt ra một cách ngớ ngẩn như thế. Đôi mắt ông chăm chú nhìn vào bảng số trên cửa thang máy, theo dõi từng chuyển động chậm chạp của nó cho đến khi thang đến, ông đưa tay ra mời tôi bước vào phòng thang trống. Nếu như tôi trông đang hoảng một tí, chắc tôi sẽ nghĩ ông là một người đàn ông lịch lãm. Nhưng vì trông tôi như thể vừa ngủ cả tuần trong hầm xe điện với mấy tên nghiện ồm ồm nên tôi đoán ông chỉ muốn giữ khoảng cách an toàn cho những vị khách của mình tránh xa nơi bốc cái mùi khó chịu của tôi ra.

Khi chúng tôi bước vào thang máy, một cặp vợ chồng vội ráng chạy theo vào. Người trực khách sạn lại giơ tay ra, lịch sự nói với họ bằng cái giọng ở khu đông Luân Đôn:

“Vui lòng chờ thang máy tiếp theo. Đây là chuyển dành riêng.”

“Dành riêng?” tôi hỏi.

Ông bỏ tay vào túi rồi lấy ra một chiếc chìa khóa móc trong sợi dây chuyền vàng dài. Mấy cánh cửa thang máy bằng đồng sáng loáng khép lại khiến chúng tôi có thể thấy cận cảnh mình trong gương. Tôi giật mình kinh hãi khi chợt nhớ lại pha ngoạn mục đầu chiếc giường ngủ hôm ấy.

Người trực khách sạn lấy chiếc chìa khóa đặt vào bảng điều khiển thang máy và xoay. Tất

cả đèn chỉ thị cho các tầng đều sáng lên cùng lúc.

“Vâng, thưa cô O’Brien. Chúng tôi không được phép để lộ số tầng của gia đình cô.”

“Tại sao?” tôi hỏi, liếm tay rồi cố gắng vuốt gọn lại mái tóc mình.

“Không có nói gì thêm. Cảnh sát yêu cầu như thế.”

“Ôi trời, thật là chẳng thể hiểu nổi,” tôi thoáng chút bối rối.

Người đàn ông trực khách sạn nhìn vào bóng mình trong cửa thang máy rồi chỉnh ngay ngắn cái nhả trên áo và cất tiếng “Tôi không biết liệu cô đã xem báo sáng nay chưa nhưng cô và bạn cô đang được vinh danh như những anh hùng.”

“Anh hùng ư? Anh có nghĩ người như tôi bây giờ trông giống như là anh hùng không?” tôi cười phá lên, chỉ về phía mình trong gương.

“Anh hùng thì không xét về ngoại hình, cô O’Brien ạ.”

“Ồ, Maria mới là người hùng, chứ không phải tôi. Tôi chẳng làm được gì ngoài việc bị đánh cả. Maria mới là người xứng đáng được hưởng mọi công trạng.”

“Cứ cho là như vậy đi, nhưng cô là người góp phần cản bọn ăn trộm đã làm bị thương, đe dọa mọi người trong khu vực quanh đây. Cô nên tự hào về điều đó.”

Tôi gắng vuốt mạnh phía trước cái áo sơ mi của mình cho mấy nếp nhả thẳng thớm ra. “Maria mới nên cảm thấy tự hào. Những gì tôi làm được là gì chứ. Chỉ là không đứng lúc và không đứng chỗ.”

Nghe tôi nói vậy, ông xoay người và nhìn thẳng vào tôi lần đầu. “Chúng ta luôn luôn đứng lúc và đứng chỗ. Suy cho cùng, ở đây là New York.”

Rồi tôi và ông nhìn nhau cho đến khi tiếng còi cào từ trong dạ dày tôi nổ ra phàn nàn, phá tan bầu tĩnh lặng. Khi đến tầng thứ hai mươi, ông vặn chìa khóa và dừng thang máy, giữ cửa cho tôi bước đi.

“Phòng 22A, và chắc chắn tôi sẽ đưa bữa tối lên phòng cô ngay lập tức.”

Tôi thốt lên lời cảm ơn khi thấy cánh cửa đóng lại.

“Không, lời cảm ơn đó là của tôi, thưa cô O’Brien.” Ngay trước khi cánh cửa khép lại, ông quay lại nhìn và nháy mắt với tôi.

Cả hành lang như tràn ngập mùi hoa bạch thiên hương. Tôi hít thở thật sâu mãi cho đến khi đồng hồ lớn ngay đằng sau tôi bắt đầu điểm giờ. Tôi nhìn lại đồng hồ của mình. Cả hai đều chỉ tám giờ mười phút. Nhưng mãi cho đến khi đi được nửa đường qua hành lang, tôi mới giật mình và gãi đầu suy nghĩ. *Tại sao đồng hồ lại điểm quá mười phút?*

Chẳng cần thiết phải kiểm tra số phòng trên cánh cửa. Tất cả những gì tôi cần phải làm là lần theo tiếng cười đùa của ông nội Poppy và Maria. Âm thanh của họ vang vọng xuống cả hành lang. Sau khi gõ cửa hai cái, tôi nghe rõ tiếng bước chân của bố tiến về phía cửa. Tôi bước vào và nhận được sự chào đón của ông bằng một cái ôm vĩ đại.

“Cô gái yêu dấu của ta thế nào rồi? Con có ngủ được chút nào không?”

“Bố ơi, con không thể thở được,” tôi nói với cái giọng nghẹt thở.

Ông bỏ tôi ra rồi liếc nhìn cái đầu tôi “Con biết không, trông con có vẻ khá hơn rồi đấy.”

“Ôi trời, thế ý bố lúc trước trông con tệ lắm cơ à?”

Lúc này Maria hét to lên “Trông cứ như gã này này.” Rồi tôi trở mắt ra nhìn cả căn phòng. Đây là căn phòng khách sạn lộng lẫy xa hoa và được trang trí công phu nhất tôi từng thấy trước giờ. Nào là rèm lụa cao cấp, nội thất gỗ gụ, vàng được trang trí ở khắp nơi còn hoa tươi thì tràn ngập mọi mặt. Maria và Poppy đang xem ti vi ở ngay chính giữa căn phòng. Maria xẻ lấy một miếng thịt bò kho thượng hạng rồi nằm ườn ra trên chiếc giường cỡ bự trong phòng. Ông nội Poppy nằm trên chiếc giường còn lại, một tay gối phía sau đầu và giữ một chai Crown Royal trên cái bụng to bè. Maria chỉ vào chiếc ti vi treo tường màn hình phẳng phía xa. Trên đó là cảnh một người đàn ông châu Á mất khả năng giữ thăng bằng đang sắp rơi xuống một cái hồ đầy những chất nhờn màu xanh. Maria và ông nội tuôn ra một tràng những lời căn nhắc ngay khi anh ta rơi chạm xuống đồng tử mũi thò lò ấy.

“Lẽ ra anh ta không nên nhận lời thách đố đó. Thật là quá đần độn! Giờ thì anh ta sẽ phải chịu mất ba trăm ngàn yên cùng với chiếc xe!” Poppy vừa nói vừa vùng tay khu vào không khí, rồi ngồi dậy ôm tôi một cái. Ông sẽ có được một cái TV loại bự này.

“Mớ đó khoảng chừng ba nghìn đô la đó ông à.” Maria nói với giọng hân hoan.

“Sau đó tốt hơn là ta nên đi xuống cầu thang phía dưới kia và kiếm cho mình một bà góa phụ giàu có.” Rồi ông bước về phía cái tủ lạnh mini và lấy ra một chai sô đa không đường cùng một thanh sô cô la hình tam giác thật to.

Bố tôi đặt tay lên hông phẫn nộ. “Bố này, bố không định hỏi thăm cháu gái bố lấy một lời sao?”

“Ơn Chúa, nó trông vẫn ổn.” Ông la lên, đưa thanh kẹo hướng về phía tôi, hỏi “Có phải cháu đã đi bộ ở đây?”

“Vâng ạ.”

Rồi ông giơ ngón tay giữa về phía cha. “Mấy ngón đây?”

“Một.”

“Thấy chưa thằng ranh con. Nó đi được. Nói được. Rồi nó sẽ sống thôi. Bây giờ thì, mày có muốn một thanh Toblerlone không nào?”

“Cháu muốn, cháu muốn.” Maria kêu lên, rồi chỉ bằng một tay cô nhanh chóng chụp lấy thanh kẹo mà Poppy quăng cho.

“Cháu sẽ đợi đến bữa tối.” Tôi nói, giọng sần sãi. Sau khi nhìn thấy mớ thức ăn hỗn độn trên giường Maria, tôi mới nhận ra rằng mình đã không có chút gì bỏ bụng trong suốt hai ngày. Bố tôi đề nghị ra ngoài và ăn tạm mấy miếng bánh pizza nhưng tôi đã bảo ông là sẽ đợi xem người trực khách sạn ban này gọi gì. Tôi ngồi trong tiệm làm móng Chippendale trong suốt nửa tiếng đồng hồ tiếp theo, tay cầm thanh sô cô la Toblerlone lớn và xem Super Showdown, một chương trình mà mấy cặp vợ chồng người Trung Quốc gần như giết nhau bằng mấy thủ thuật ngu ngốc để ly hôn thật nhanh, sau đó phân chia tài sản và dành quyền nuôi dạy bé trai.

Chuông cửa reo ngay trước khi Jing-wei chuẩn bị để uống tách cafe đầy nhóc những hạt hải ly trên ti vi. Dạ dày tôi lại gầm gừ khi nghe bố trả lời với một cái giọng đầy mỉa mai nhưng thân thiện với viên cảnh sát.

“Chào cán bộ, sao chúng tôi lại được hân hạnh thế này nhỉ? Chúng tôi đang làm ồn quá à?”

Viên cảnh sát tên Patrick cởi mũ ra rồi bước vào phòng. Trang phục của ông trông giống như một người vừa tốt nghiệp học viện ra hơn là đồng phục ngày thường. “Chào ông O’Brien.” Ông vừa nói vừa thoáng nhìn qua Maria. Khuôn mặt cô sáng lên như thể vừa mới tắm xong. Cô cất tiếng hỏi, tay vẫn bẻ lấy một nút sơ cô la. “Ai đã chết?”

“Chúng tôi cần cô trở lại sở cảnh sát.”

“Tôi đã yêu cầu được nghỉ ngơi cơ mà.”

“Tôi biết, tôi biết. Chẳng qua là họ cần thêm xác nhận khác nữa.”

Maria ngồi phịch xuống hết sức giận dữ “Ngài có nghiêm túc thật không đây? Tôi cần phải đi. Thật chứ?”

“Và Geri cũng nên đi nữa,” ông nói, đưa mũ chỉ về phía tôi. “Họ cũng cần xác nhận từ phía Geri nữa.”

Maria rên rỉ: “nhưng nhà Changs đang đánh nhau để dành lấy chiếc xe đi cắm trại đó”

“Xem này, tôi đã được lệnh đưa cả hai cô đi. Muốn đi trong yên lặng hay để tôi phải bắn đây?”

Maria giận dữ vớ lấy cái ví bọc chác ra khỏi cái ghế bành nhưng đồ tía và nhét nó vào túi quần sau rồi lầm bầm: “Tôi đoán là mình nên đi. Thật tình là chúng tôi không muốn ngài bắn lung tung vào người qua kẻ lại trên đường phố với cái chứng loạn thị đó đâu.”

“Nghe rất hài hước đó, Pulchenic.” Rồi ông nhìn mình trong gương và chỉnh sửa lại mái tóc, hỏi bố và ông nội. “Này, hai người có muốn đi cùng không? Chúng ta có thể đi cùng xe.”

Ông nội liền xuống giường và chộp lấy áo khoác, dè chừng hỏi thêm. “Bật còi báo động lên được chứ?”

“Chắc chắn rồi, thưa ông O’Brien.”

“Chúng ta có thể tổng hãn vào xà lim chứ,” cha hỏi, đặt tay ra sau lưng tôi và dẫn ra cửa.

“Điều chắc chắn, thưa ông O’Brien.”

Bị kẹp giữa bởi ông bố nặng hơn chín chục ký và ông nội đến gần một trăm ký, tôi không thể nào ngọ nguậy gì với thanh kéo vẫn còn giữ trong tay. Không có cái gác tay ở băng ghế sau của chiếc xe cảnh sát. Cũng không có dây an toàn. Cái duy nhất chiếc xe có là cái lưới rào kim loại ngăn cách cảnh sát khỏi bọn tội phạm ở phía sau xe. Tôi thiết nghĩ cái lưới kim loại thừa này sẽ chẳng có tác dụng làm cho túi khí an toàn êm hơn nhưng Maria lại quả quyết rằng nếu một nhà môi giới chứng khoán cứng đầu đang còn ngà ngà say xỉn hay phê thuốc lác mà bị thương trong một vụ tai nạn giao thông thì chắc chắn cũng đỡ hơn so với việc kéo cái đai an toàn rồi tự thất lại làm mình nghẹt thở.

Bị chắn mất tầm nhìn bao quát nên tôi chỉ có thể ngửi và tưởng tượng ra mùi vị của thanh kéo thôi. Băng ghế sau hẳn sẽ bốc mùi tội ác nếu bố và ông nội không lôi xúc xích Ba Lan kèm với thịt bít tết ra ăn. Từ đằng sau, họ cứ đưa ra những yêu cầu sắc mùi trẻ con mới lớn. Trông cả hai cứ như thể bọn trẻ ranh và la hét tài xế tìm đài phát thanh yêu thích. Theo yêu cầu của ông nội Poppy, ngài cảnh sát bật còi hú lên cho vui vẻ chút. Còn bố đề nghị Maria đưa sổ trên mấy tấm giấy phép lái xe của một vài tên từng làm việc cùng ông tại cửa hàng. Trước khi đến khu vực cảnh sát thứ 19, chúng tôi phát hiện ra Lefty Szotcka đã bị bắt giữ vì hai lần đá bay nơi công cộng, còn Fat Marty thì mắc nợ thị trấn đến sáu mươi bảy vé đậu xe cùng một phụ nữ Philadelphia còn được nhận trợ cấp để nuôi tám miệng ăn.

Chuyện Fat Marty khiến người phụ nữ mang thai sẽ là cú sốc duy nhất của buổi tối. Ngay sau khi cả năm chúng tôi bước qua cánh cửa trước khu cảnh sát, vị cảnh sát sắp xếp đồ đạc thật ngăn nắp. Maria nhìn quanh tất cả những anh sĩ quan bạn đồng nghiệp của cô, thấy tất cả bọn họ dường như đều có thương tích nhưng họ đều mặc đồng phục nghiêm chỉnh. Mũ bóng, găng tay trắng và giày đen loáng kin kít.

Maria nhìn quanh quất rồi hỏi đùa. “Có ai nói cho tôi biết quý tha ma bắt ai chết mất rồi không nhỉ?”

Không một lời cảnh báo, vị cảnh sát hô to:

“Ngh...iêm!”

Rồi đột nhiên mọi người đều dừng những việc họ đang làm. Tất cả bọn họ đều đứng dậy hướng mặt về phía Maria. Những cánh tay giơ cao trong không trung tạo nên một làn sóng chào cô. Không ai nói một lời nào cả còn chúng tôi đều sững sốt ngỡ ngàng. Maria đứng đấy, há hốc cả mồm ra, đôi mắt cô dạt hết chỗ này tới chỗ khác trong căn phòng. Ba người đàn ông bước qua cái bàn phía đằng trước cô ấy. Tôi chợt nhận ra một người được in trên báo, Cảnh sát trưởng C. William Kelly. Ông luôn là người đầu tiên xuất hiện ở hiện trường để giải thích cho John và Jane Q. New Yorker biết và hiểu thấu được từng nước cờ mà các sĩ quan cảnh sát đã vạch ra trong thành phố. Dù cho một cảnh sát cứu mười mạng người khỏi đám người quần trí đang vận chuyển súng ngắn trên sân ga xe điện ngầm hay là bắt quả tang lạm dụng tình dục với trẻ vị thành niên trên ngọn đồi trồng thuốc phiện, Kelly luôn biết rõ về cảnh sát hơn ai hết, bởi vì một lẽ rằng chỉ có chiến mã mới hiểu rõ nòi giống ngựa là như thế nào mà thôi.

Kelly đưa tay ra và bắt lấy tay Maria, siết chặt đến nỗi khiến toàn cả thân cô cử động theo. Ông xoay quanh mình để nhìn những tay phóng viên núp sau ngọn cờ Hoa Kỳ đang chực chờ để chụp được hình.

“Sĩ quan Pulchenic,” ông nói với cái giọng nồng nhiệt và thành tâm nhất xuất phát từ đáy lòng. “Cô đã đem lại niềm tự hào cho cả vùng 19, thành phố New York và tất cả các cảnh sát viên ở tiểu bang này. Vì sự hy sinh bản thân, không hề ngần ngại đặt mình vào nguy cảnh, tôi xin trao tặng cô biểu hiện lòng biết ơn của chúng tôi vì đã bắt tên tội phạm hình sự nguy hiểm ngoài vòng pháp luật.” Người đàn ông đứng ngay bên cạnh đưa Kelly một tấm thẻ trao cho Maria. Không kịp xem trên tấm thẻ có khắc những gì nhưng tôi đoán chắc nó nói về vấn đề gì đó liên quan tới Nhân viên Cảnh sát Số 1 của Năm. “Nhờ cô mà tất cả chúng tôi có thể ngon giấc hơn.”

Maria liếc nhìn tấm thẻ, rồi lại nhìn Kelly. Vẫn xúc động không nói nên lời, cô chỉ có thể lắc đầu hoài nghi. Đèn flash của ống kính máy ảnh chớp nháy tanh tách trong lúc Kelly thao diễn về Maria với một nhiếp ảnh gia. Tay phóng viên bên cạnh giơ tay xin phép được đặt câu hỏi.

“Sĩ quan Pulchenic, Hinkle từ tờ New York Post. Cô có thể cho biết cảm giác khi nhìn thấy tên trộm bỏ đồng?”

Maria chỉ có thể phát ra được mấy tiếng ú ớ. Kelly, người chưa bao giờ gặp khó khăn trong việc đỡ lời nhảy vào:

“Không có thời gian để suy nghĩ đâu. Phản ứng tự nhiên thôi. Cô cứ từ từ mà trả lời Hinkle.”

Đến lúc này, Maria mới có thể lên tiếng “Tôi không nhìn thấy hắn ta.”

“Xin lỗi thưa cô?” Hinkle vênh đầu lên.

“Tôi không nhìn thấy hắn ta. Tôi chỉ trông thấy cô ấy.”

Rồi cô chỉ về phía tôi. Mọi ánh mắt đều đổ dồn theo hướng tay Maria chỉ. Cầm thanh Toblerlone, tôi chỉ có thể cười ngượng ngịu.

“Tôi thấy máu trên đầu cô ấy chảy, và cái suy nghĩ đầu tiên thoát đến là tên chó má đó đã làm bạn tôi bị thương. Nên tôi đuổi theo hắn. Mãi cho đến khi thấy khẩu súng tôi mới nhận ra tên chó để cút gà đó.”

Hinkle luống cuống ghi chép lại. Anh ta lăm bắm cứ như đang viết chính tả “chó...để...cút...gà”.

Maria quay về phía Cảnh sát trưởng Kelly. “Tôi rất lấy làm cảm kích vì đã ghé qua và trao cho tôi vinh dự này. Nó thật tuyệt vời. Phần thưởng, tấm thẻ và tất cả. Và thật hân hạnh khi được tất cả các đồng nghiệp sửa soạn, ăn mặc chải chuốt như thế này. Nhưng vào cuối ngày hôm đó, tôi không hạ gục tên đó dưới danh nghĩa là một người cảnh sát. Tôi đã cho hắn đo ván bởi vì hắn đã làm bạn tôi bị thương. Và không đứa chó nào có cái quyền làm chuyện đó cả.”

Nghe Maria nói, tôi chỉ muốn chạy lại và ôm chầm lấy cô. Nhưng cha tôi đã làm thay. Tôi thoáng nghĩ có khi ông đã làm gãy một cái xương sườn của cô với cái ôm đó.

Hinkle lại quỳnh quáng lên “không...đứa...chó...nào...”

Kelly tựa vào hắn và thì thầm. “Nhớ dẹp mấy dấu trích dẫn khi đưa lên báo đó.”

Sau khi chụp hàng tá hình của Maria và cảnh sát trưởng Kelly, tay phóng viên hỏi xin chụp bức hình của tôi và Maria. Tôi bước tới phía cô bạn thân, cả hai đứa đứng sát cạnh nhau, trước quốc kỳ. Tay phải cô cầm lấy tấm huân chương mới được trao, còn tay trái tôi vẫn nắm lấy thanh Toblerlone. Và chúng tôi siết chặt tay nhau bằng tay kia của mình.

31. Tình yêu và Những nguyên nhân thất lạc khác

Một đám học sinh nhỏ đã tập trung trước trong phòng bệnh viện khi tôi ghé thăm Emmy tại bệnh viện Lenox. Tôi lướt qua căn phòng, không để ý thấy rằng cả phòng đầy ắp học sinh ngồi đó. Tất cả đều chăm chú nhìn xuống quyển sách giáo khoa giở sẵn trước mặt trong khi một đứa đọc to hàng loạt những chữ cái và con số nghe có vẻ giống như một sự tổ hợp các mã khóa. Trong lúc tôi gắng tìm chỗ ngồi, Emmy nhìn lên cuốn sách dựa vào gối cô, nháy mắt với tôi một cái. Mỗi khi ghé qua, tình hình của Emmy có vẻ cải thiện tốt hơn đáng kể, không còn bị gấn với thứ thiết bị máy móc nào nữa, sắc mặt cô trông cũng khá hơn nhiều. Sau khi tìm được một chỗ trống còn sót lại trên lò sưởi, tôi nhặt lấy quyển nguyệt san Mathletes nằm vương trên sàn, quyển tạp chí định kỳ mà Emmy làm giám sát biên tập, viết chủ yếu về những loại thông tin toán học lý thú. Những tiêu chuẩn được bọn trẻ con cho là đánh cờ thì cũng như một môn thể thao. Tôi giở cuốn tạp chí tới phần “Đố vui” và gấp mép lại đây, cố gắng tìm ra những điểm khác nhau giữa hai cái hộp trông có vẻ cực kỳ giống nhau. Rồi tôi tự hỏi mình tại sao Emmy trông có thể tốt như thế khi mà gặp phải mấy chuyện rắc rối khiến cả người như một đồng rối bù thế kia. Mãi cho đến khi vị bác sĩ bước vào phòng thì tôi mới hiểu được nguyên nhân cho sự phục hồi nhanh chóng này.

Rồi vị bác sĩ với quyền lực đáng yêu mặc chiếc áo choàng trắng kia cất tiếng. “Xin lỗi, các cháu nhỏ à, giờ thăm bệnh gần hết rồi và bệnh nhân cần được nghỉ ngơi. Lệnh của bác sĩ.” Rồi như thể để thể hiện quyền lực của mình, anh kiêu hãnh chỉ vào tên mình được ghim lệch trên ve áo: Bác sĩ đa khoa Bradley Pitt. Tôi lấy quyển tạp chí che miệng, giấu nụ cười của mình lại.

Shoshanna vừa thổi kẹo cao su vừa thăm vấn chàng bác sĩ tốt bụng hết chuyện này tới chuyện khác. “Chúng cháu không đến thăm bệnh, Bác sĩ Muffin. Đây là bài học.”

“Thật sao? Thế các cháu đang học gì thế?”

“Chúng có bài kiểm tra toán giải tích vào thứ hai tới, bác sĩ Pitt à.” Emmy lên tiếng giải thích. “Các em, đây là bác sĩ đã chăm sóc cho cô trong thời gian qua, bác sĩ Pitt. Và người ở góc đằng kia là bạn cùng phòng của cô, Geri O’ Brien”

Một đứa lớn ở đằng sau đồng dục lên tiếng. “Cô có phải là người trên trang bìa tờ New York Post hôm trước không ạ?”

“Chính xác.” Tôi đáp. “Cô và Maria, một người bạn cùng phòng khác nữa.”

“Cô có phải là người cầm thanh kẹo Toblerlone không ạ?” Shoshanna hỏi, tay con bé chìa cây bút màu hồng dài có cầu lò xo trắng trí trên đầu vào tôi. “Cô biết không, nhờ cô mà quầy của mẹ cháu bán với giá hai mươi đô la mà vẫn hết sạch,”

Tôi lúng túng bào chữa. “Cô hoàn toàn bị bất ngờ mà”

May thay, Emmy cứu nguy cho tôi bằng cách chuyển hướng. “Geri, Bác sĩ Pitt, đây là lớp toán giải tích của mình. Nói cho hai người biết nhé, đây là những học sinh giỏi nhất trong những học sinh giỏi nhất. Những nhà khoa học, những bác sĩ tương lai,...”

“Những kỹ sư sở hữu hàng loạt các thẩm mỹ viện nữa,” Shoshanna ngắt lời.

“và các chủ doanh nghiệp nữa chứ?”

Bác sĩ Pitt luồn tay vào mái tóc vàng nâu bờm xờm của mình “Được đấy, nghe hay lắm. Chúng ta cần nhiều hơn thế nữa.”

Một đứa trẻ khác mang áo pull bóng rổ Lady Liberty từ sau đứng dậy. “Bác sĩ, nói cho cháu nghe đi. Cô Kozak sẽ phục hồi nhanh chứ? Chú có thể nói thật mà, chúng cháu chấp nhận sự thật được.”

Bác sĩ Pitt kéo cặp kính đen cũ kỹ Buddy Holly ra khỏi túi áo. Rồi anh lấy ra đồ thị của Emmy từ đáy giường. Sau vài giây quan sát kỹ lưỡng, anh hạ thấp gương xuống sống mũi, khẽ liếc nhìn Emmy. Cặp mắt xanh của anh như nhấp nháy khi nhìn Emmy. “Có nên cho chúng biết không?”

“Chắc chắn là như thế rồi, bác sĩ ạ. Chúng lớn cả rồi. Chúng tự biết phải làm gì.”

“Thôi được, ta đoán là các cháu nên nghe điều này từ ta. Rốt cuộc, ta là bác sĩ của Emmy, à không, là người chữa trị cho cô Kozak.” Rồi anh kéo bật cặp kính ra và nhìn xuống sàn, buồn bã lay lay cái ổ khóa vàng của mình. “Tình hình không được tốt cho lắm. Cô ấy chỉ còn vài ngày nữa thôi. Nhiều nhất là hai hay ba ngày gì đó.”

“Cái gì cơ?” Shoshanna hét lên, đứng bật dậy khỏi ghế.

“Ở ngay đây. Tại bệnh viện. Cô ấy sẽ xuất viện trong vài ngày nữa và sẽ đi dạy lại.”

Đám học sinh lăm băm vì trò đùa. Nụ cười trở lại trên gương mặt Bác sĩ Pitt. “Thôi nào, hãy để cô giáo của các cháu nghỉ ngơi một tí chứ.”

Bọn trẻ đành miễn cưỡng thu dọn đồ đạc của chúng lại và bắt đầu xếp hàng thay phiên nhau chào tạm biệt hết đứa này tới đứa khác trong lúc Bác sĩ Pitt bước về phía tôi.

“Chào xong cũng phải mấy phút. Tôi sẽ xem thử đường khâu thế nào chứ? Cô có vấn đề gì cần hỏi không?” Vừa nói, anh vừa đặt chai cô ca xuống.

“À vâng, bề mặt của sao Hỏa thì trông như thế nào nhỉ?” Tự dưng tôi tha thiết hỏi anh ta. Cặp mắt sáng màu xanh ngọc lấp lánh của anh trông to như quả banh gôn ẩn đằng sau cặp mắt kính. Nhưng rồi tôi lại thành thật trả lời. “Tôi không sao cả, dù còn hơi bị đau đầu một tí.”

“Tốt lắm, thực sự là tốt đó.” Anh nói rồi nhẹ nhàng gỡ lớp băng quấn trên đầu tôi ra. Dù vậy, tâm trí anh rõ ràng là hoàn toàn tập trung vào Emmy.

“Thỉnh thoảng tôi lại có xu hướng quên mất tên của mình.” Tôi nói.

Anh vừa trông theo Emmy đang hôn lên những đứa học sinh vừa đáp lời tôi. “Đó là điều sớm muộn sẽ xảy ra thôi.”

“Và đôi khi tôi ngủ ở nhà người lạ bởi vì tôi không nhớ nhà mình ở đâu nữa.”

“Thử đặt ít nước đá lên đầu xem sao.” Anh trở lại nói về cái đầu tôi. “Có vẻ tốt đấy. Trong chừng hai ngày nữa thì cô hãy để cho vết thương được thoáng khí, nhưng bây giờ thì cứ tiếp tục băng lại như thế này là được.” Rồi anh lần trong túi lấy ra một cuộn băng y tế. “Để tôi băng gọn lại cho cô.” Nói rồi anh giương tay và kéo ra một đoạn khoảng ba mét hơn ra khỏi cuộn băng. Anh cứ kéo cho đến khi tôi dừng anh lại.

“Tôi có thể tự làm được mà.” Tôi vừa nói vừa xé toạc miếng băng. Anh ráng cuộn phần băng thừa trở lại nhưng không được.

“Cô biết đấy, cô bạn của cô chắc chắn là một phụ nữ được lòng mọi người. Chưa bao giờ tôi thấy có nhiều người đến thăm bệnh đến thế. Đồng nghiệp, học trò, bạn trai...”

“Không có bạn trai đâu.” Tôi nói, khẽ nhìn Bác sĩ Pitt bắt đầu tự quấn băng vào tay mình.

“Thật chứ?” Anh kêu lên. Giống như Emmy, bác sĩ Pitt không bao giờ che được cảm xúc thật của mình. Anh cố giấu đi nụ cười của mình nhưng niềm vui của anh khi biết thông tin này rõ ràng như có thể chạm hoặc thấy được. Tôi chỉ có thể tưởng tượng ra trông anh tẻ như thế nào khi phải nói với bệnh nhân của mình rằng họ chỉ còn sống được hai tuần, hay thậm chí là khen với bố mẹ của đứa trẻ đầu bết hình nón là nó thật dễ thương. Tự thấy mình có phần diễn đạt cảm xúc hơi phần chần của mình và nhận ra đó là điều bất thường, anh chuyển giọng ngay lập tức. “Thật chứ? Thật kỳ lạ. Một cô gái thông minh, quyến rũ như thế cơ mà, và còn có thể dính đạn nữa chứ!” Anh liếc nhìn Emmy rồi quay sang nhìn tôi. “Cô ấy đã ẩn nấp ở nơi nào vậy?”

Tôi đáp một cách hiển nhiên như là trái đất vẫn quay. “Phố 78.”

Ngay khi những đứa trẻ cuối cùng bước ra khỏi căn phòng, một người khác lại ghé thăm. Gương mặt Emmy như sáng rạng hẳn lên khi trông thấy đầu Bryan thấp thoáng lộ sau cánh cửa.

“Đang chờ ai tới thăm nữa hả?” Anh hỏi, trong tay ôm một bó cầm chương thật rục rở.

“Bryan!!” Emmy phấn khởi ngồi dậy. Cô chỉ đột ngột thay đổi thái độ vui mừng đó khi trông thấy tay kia của Bryan nắm lấy tay Ingrid. Họ đã chính thức thành một cặp. Tận mắt chứng kiến cặp này thể hiện tình cảm yêu đương ngay trước mặt, Emmy lại nằm dài trên giường và gượng cười, nụ cười giả tạo hết như câu nói xã giao của Bác sĩ Pitt. “Thật vui vì các bạn đã đến.”

Bryan gật đầu chào tôi rồi dẫn Ingrid về phía giường bệnh của Emmy. Anh hôn lên đôi gò má Emmy rồi đặt bó hoa vào lòng cô.

“Emmy, em thế nào rồi?” Anh hỏi, nắm lấy bàn tay còn lạnh lặn của cô.

Không nỡ vứt đám hoa cúc đó qua một bên, cô bèn gọi bác sĩ Pitt. “Cũng không biết nữa. Tôi ổn chứ bác sĩ?”

Bác sĩ Pitt, lúc này vẫn còn đang mải vật lộn với cuộn băng y tế, đẩy cặp kính mắt lên và khẽ mỉm cười đáp. “Từ góc nhìn của tôi mà nói thì trông cô ấy thật hoàn hảo.”

Nhận thấy những nét dễ thương ngời ngời của Bác sĩ Pitt, Ingrid bèn uốn ngực ra quăng cho anh một nụ cười nhẹ nhàng đầy quyến rũ theo kiểu Bắc Âu. Tuy nhiên, sức hấp dẫn rẻ tiền đầy cám dỗ này chẳng mấy may có chút ảnh hưởng tới anh chàng bác sĩ tốt bụng. Anh thoáng nhìn Ingrid rồi sốt ruột nhìn đồng hồ:

“Còn một phút nữa là hết giờ thăm bệnh, các bạn à!”

Thất vọng tràn trề vì rõ ràng bị anh chàng bác sĩ coi thường vẻ đẹp của mình, Ingrid lại hướng về phía Emmy. “Bọn tôi đã rất lo cho cô. Đúng ra cô không nên bỏ về trước như vậy.”

Trong lúc Ingrid nói ba cái chuyện tầm phơ tầm phào, Emmy bắt đầu lộ rõ sự thất vọng mình đang cố giấu đi. Môi dưới của cô run run khi nhìn chăm chăm vào bàn tay mình đặt trong tay Bryan. Chắc chắn đây là lần đầu tiên cô được gần sát bên anh như thế. Rốt cuộc thì những đồng xu cô ném vào đài phun nước, những ngọn nến sinh nhật cô thổi tắt, vô số những lời nguyện cầu tới những vị thần tình yêu chắc chắn đã bị thất bại. Sau khi học thuộc lòng cả cuốn sách về tình yêu, thì tất cả những gì Emmy nhận được từ người đàn ông mà cô yêu hết lòng trong hơn mười lăm năm qua chỉ là một cái nắm tay.

Tôi cảm thấy bực mình thay cho Emmy. Con người ta, cho dù là đang giữ một thẻ bin-gô không khớp nhau vẫn cảm thấy hụt hẫng khi có kẻ la lớn rằng họ đã thắng. Cảnh tượng này lại gợi nhắc cho tôi về lý do để tôi có người bạn vô hình trong đời. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng tôi có J.T. trong cuộc đời mình. Rồi tôi lại nhớ rằng anh đã ra đi. Rồi tôi lại cảm thấy xót xa

thay cho chính bản thân mình.

Bác sĩ Pitt dường như đánh giá được tình huống khá nhạy bén, điều này khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên. Anh túm lấy bó hoa trong lòng Emmy và đi vào phòng tắm, không quên giải thích thêm.

“Chẳng ai muốn những bông hoa tươi tắn này phải chết héo queo đâu!” Nói rồi anh mất hút trong phòng vệ sinh. Cũng lúc đó, Ingrid không ngừng ngân nga cái giọng cao vút đáng ghét của mình. Á ta tự thể hiện rõ ràng mình là người hai lòng bằng cái việc trách móc Emmy đã qua mặt cô ta ở quầy karaoke, gây ra nên điều tất yếu là ả và bạn ả phải chịu cảnh đau đớn ngập tràn; rồi cùng lúc đó ả lại xát muối vào vết thương Emmy. Á ta còn giải thích nếu không nhờ Emmy rời khỏi đó, mình và Bryan đã không thể dành nguyên cả buổi ăn tối mà tán gẫu về việc là cả hai đều yêu Versailles vào mùa xuân nhiều như thế nào, chơi gôn và khẩu tình vào mỗi buổi sáng sớm ra sao. Thật tình mà nói tôi chỉ muốn cắt ngang lời và phun vào mặt ả cái chuyện người đàn ông của đời ả đã phải làm tình với một quả dưa hấu thực thụ chỉ để được vào đội đá bóng hời còn năm nhất. Nhưng rồi tôi lại hiểu rằng cả tôi và Emmy không đủ khả năng mà xoắn theo cái nghiệp chướng kinh tởm đó nên lại thôi.

Ngay khi Ingrid đang định khoe với Emmy về cái lắc tay mà Bryan mua tặng thì cũng là lúc có tiếng loảng xoảng phát ra từ phòng vệ sinh.

“Mọi thứ đều ổn cả. không có gì phải lo lắng hết.” Tiếng bác sĩ Pitt hét lên từ bên trong. Bryan nhìn Emmy một cách kỳ quặc khó hiểu, “Có thực là anh chàng đó là bác sĩ chữa trị cho em không?”

Rồi bác sĩ Pitt bước ra cùng với những bông hoa. Anh đã tháo tung bó hoa ra và cắm chúng vào cái bình tiểu nhạ di động, dụng cụ mà những ông mắc chứng sỏi thận dùng đi tiểu vào đó khi người thân chở họ về nhà sau trị liệu tán sỏi. Chàng bác sĩ kiêu hãnh đặt “bình hoa” lên cái bàn nhỏ bên cạnh giường Emmy, nói với giọng hồ hởi:

“Được rồi. Tôi nghĩ là chúng rất đẹp đấy.”

Gương mặt Emmy trở nên rạng rỡ hơn một chút. Trong khi tất cả chúng tôi nhìn mấy bông hoa một cách ghê rợn thì Emmy lại liếc nhìn bác sĩ và cười sảng khoái như thể sự ê chề trước mặt cô có hai mét không hề tồn tại ở đó.

Chuông cửa từ ngoài hành lang chọt vang lên. Bác sĩ Pitt vỗ vỗ hai tay với nhau vui vẻ đoán trước về sự ra đi của chúng tôi.

“Giờ thăm bệnh đã hết, nào mọi người!” Anh nói với sự phấn khởi còn hơn cả tôi tưởng tượng. “Giờ là lúc tôi kiểm tra sơ qua bệnh nhân của mình.”

Tôi hôn nhẹ Emmy và hứa sẽ trở lại vào ngày mai. Ingrid hôn lên cả hai má của Emmy còn Bryan thì ôm một cái ôm thật chứa chan. Sau khi bác sĩ Pitt lùa cả lũ chúng tôi ra khỏi phòng, Bryan lại chất vấn tôi.

“Tay đó là bác sĩ phẫu thuật à?” Anh ta hỏi với giọng sợ hãi.

Tôi nhún vai. “Người ta nói rằng anh ấy là một trong những người giỏi nhất về xương khớp trong thị trấn.”

Cả ba chúng tôi cùng bước tới cầu thang máy. Ingrid khẽ luồn cánh tay của mình vào tay Bryan lúc tôi còn bước đằng sau hành lang. Nàng ta quay lại nhìn tôi qua bờ vai Bryan với một nụ cười nham nhở.

“Anh chàng bác sĩ đẹp trai đấy chứ nhỉ?”

Bryan liền xen vào. “Thật là một tay hề lú. Anh nghi ngờ không biết là hắn đã học qua trường y hay chưa nữa.”

Rồi tôi lại nhớ đến câu đố trong tập nguyệt san *Mathletes*. Tôi muốn giải cho ra, dù chỉ là để cho bản thân mình cảm thấy thông minh hơn một tí. Thế rồi tôi quay gót và hướng đầu trở lại phòng bệnh của Emmy mà không thèm cho cặp kia hay. Nhưng khi đến phòng Emmy, tôi dừng chân. Tôi có thể nghe thấy tiếng họ cười vang từ bên trong căn phòng. Thay vì bước vào, tôi lặng lẽ mở cửa và ló đầu vào trong, thấy họ từ bên kia căn phòng. Bác sĩ Pitt ngồi trên cái ghế ngay bên cạnh giường. Bảng kẹp hồ sơ và kính mắt nằm ở dưới chân giường trong lúc anh giải thích vài thứ về cách dùng cử chỉ bằng tay. Nhìn anh như thể là đang đánh trống trong dàn nhạc hay là đóng đinh vậy. Mà bất kể là gì, tôi thấy Emmy nhìn anh mê mẩn. Và dù chẳng thể nghe được anh nói gì, tôi biết là anh chẳng chữa cái xương nào cho Emmy hay chỉ cho cô cái gì thì nên hạn chế làm. Chẳng biết anh có biết hay không, nhưng có một điều rất rõ ràng là anh đang chữa lành cho cô khỏi một căn bệnh khác trầm trọng hơn nhiều.

Tôi nhẹ nhàng khép cánh cửa mà không tạo nên bất kỳ một tiếng động nào rồi chạy ngược trở lại hành lang với Ingrid và Bryan. Anh chàng vẫn tiếp tục thao thao câu chuyện. Cả hai không hề để ý tới chuyện tôi đã đi. “Còn Geri, thực sự thì em có nghĩ anh chàng đó là bác sĩ không?”

Tôi lại hướng nhìn về phía phòng Emmy. Với cái vẻ mặt hân hoan chỉ có thể thấy được khi cùng Bryan uống tách café latte hay lúc bàn về tiểu sử của nhà toán học Andrew Wiles, tôi có thể thề đảm bảo là Emmy đã đủ khỏe để anh chàng bác sĩ chữa lành vết thương sâu đậm mang tên Bryan trong lòng cô.

Rồi tôi khẽ cười, đáp lời: “Ừ, tôi nghĩ anh ta có thể là bác sĩ thật đấy.”

32. Đi tìm ánh sáng của đời tôi

Sau khi tạm biệt Bryan và Ingrid, nhìn họ bên nhau và khuất dạng trong chiếc taxi, tôi quyết định sẽ đi dạo một chút. Chút không khí tàn dư của đêm hạ còn sót lại thật tuyệt vời. Có thể nói cả cuộc đời tôi gói gọn trong giây phút này kể từ lần cuối tôi tản bộ khắp đại lộ số 2 hoặc nhìn thấy Max.

Nhưng rồi vào cái lúc ngang qua quầy rượu Ireland, chứng kiến người ta ra ngoài ăn uống với mấy chú chó cưng của mình, tôi lại cảm thấy lòng mình nao nao. Trong tuần qua đã có quá nhiều việc ập đến làm thay đổi cuộc sống của cả bọn chúng tôi, nhưng tôi vẫn chưa có gì mới. Tôi vẫn bước trên con đường ấy, đi qua cái nhà hàng ấy, với những khách hàng ấy, với những chú chó ấy. Trong khi đó thì Maria đã được trao tặng chứng nhận, còn Emmy tìm được thứ mà tôi hy vọng là người đàn ông mới cho đời mình. Điều độc nhất tôi có được là tự mình đi bộ đến nhà hàng Soupberg với hy vọng tìm một anh chàng vô gia cư có nguồn thu nhập duy nhất bằng mấy chiêu rẻ tiền, giống như tôi đây, người đến tận giờ vẫn khờ dại tin rằng định mệnh và đức phật sẽ đáp lại thời thỉnh cầu của tôi chỉ bằng rung vài cái chuông. Nếu như tôi tìm được Max và rung cái chuông đó, tôi sẽ lại bỏ hết mọi thứ để chạy tìm Todd và vị hôn thê chắc khác gì đức mẹ của anh ta. Và nếu như tôi có chạy về phía Todd, J.T. sẽ không có ở đó cho tôi nương tựa. Và Emmy cũng thế. Tất cả những thứ đợi tôi ở nhà là hộp thư với đầy nhóc những lá thư từ chối. Rồi vào ngày mai, tất cả những gì đợi tôi sẽ chỉ là một ngày làm việc tại nơi mà đồng loại cầu xé ăn thịt lẫn nhau. Cứ như thế, tôi càng lúc càng nhận rõ rằng, cuộc sống chung quanh tôi càng có nhiều điều thay đổi thì tôi lại càng ít đổi thay.

Điều này càng trở nên cụ thể và xác thực hơn khi tôi bước về phía góc đường số 72 và số 2. Cả một tuần lễ qua, quán ăn Soupberg đã thay đổi người làm mà tôi chẳng hề hay biết gì cả. Mấy chỗ bọn tôi hay lui tới hàng tuần nơi mà nhân viên bồi bàn tha hồ đùa giỡn không ngại ngần gì giờ là quán ăn nhanh của Sid và Café Internet. Những chiếc bàn lát đá vuông hồng phối xanh lọt lúc trước giờ đã được thay thế bởi quầy thu tiền màu cam chói và xanh lá chuối non với hàng loạt các màn hình phẳng và bàn phím. Mấy cái ghế da lót nệm thấp tẹt để mấy chai rượu vang đỏ không còn nữa. Thay vào đó là những thứ mà phải dùng đến dây nịt bảo hộ thì mới leo lên được. Và còn nữa, chỗ cái kệ đựng đầy những bánh trái lâu ngày thì giờ đây trở thành chỗ trưng cái bảng kê ra năm mươi thứ sinh tố trái cây khác nhau mà tôi thì giỏi lắm là chỉ biết được hai mươi loại. Thứ duy nhất vẫn như thế không thay đổi là cái xe đẩy mua sắm với những thứ thuộc sở hữu của Max cùng tấm biển báo “Rung chuông” ở ngay trước cửa. Chỉ có Max là không thấy đâu cả. Tôi bước đến chiếc xe và tìm thấy lời nhắn để lại trên cái túi quần áo.

“Mười phút nữa sẽ quay lại.”

Nhờ đó tôi đoán là Max bận làm kẻ vô gia cư, tôi bước vào quán café của Sid và ngồi vào cái quầy quay mặt ra đường. Chẳng bởi Ba Lan trước đây từng bảo tôi hãy ăn anh ta đã được thay bởi một sinh viên trường Hunter College. Cô bé vui vẻ chỉ tôi mười loại sinh tố thập cẩm hàng đầu và lợi ích cho sức khỏe của mỗi loại là như thế nào. Theo lời giới thiệu, tôi chọn món sinh tố kiwi rồi ngồi xoay xoay ghế đến khi có thức uống.

Trong lúc ngồi trên ghế xoay lơ lửng giữa không trung, tôi liếc ra phía ngoài cửa sổ, nhìn vào cái đồng hồ lộn xộn của Max. Hôm nay là buổi tối thứ Ba và Max đang đi đâu đó còn tôi thì không. Dường như Max hạnh phúc và cảm thấy hài lòng, còn tôi thì không. Max mang một cái túi Hefty. Tôi đảo mắt hết từ chiếc xe đẩy chứa một đồng tào lao đến cái màn hình máy tính đang nhấp nháy ở phía trước. Theo bản năng, tôi lần tay kéo rê chuột. Bất thành linh, một dòng chữ xuất hiện trên màn hình.

“Thẻ còn ba mươi hai phút.”

Tôi không trả tiền truy cập Internet nên tôi hỏi cô phục vụ liệu tôi dùng có được không.

“Ồ, được chứ. Có người ngồi đây vài phút trước. Họ đã trả trong từng đó thời gian, nên chị cũng có thể tranh thủ một tí.”

Tôi cảm ơn cô về thứ sinh tố có mùi vị khá ổn, mặc dù nhìn cái ly sinh tố giống như cái thứ bên trong ruột kết của người bị hội chứng yếu ruột, sau đó tôi bắt đầu truy cập email. Có chín mươi bảy thư đã nhận trong thời gian tôi không kiểm tra. Cặp mắt tôi dờ ra nhìn cái danh sách đề nghị cần trả lời dài dằng dặc cho đến khi tôi bắt gặp lá thư được đánh dấu là bản nháp. Tôi mở lá thư ra xem, không nghĩ ra được tôi có thể soạn thứ gì mà không gửi đi.

Đó là bức thư từ chức mới xong một nửa của tôi. Chỉ có ngày và tháng là được cập nhật thành ngày hôm nay.

Trước khi rời khỏi quán Sid, tôi gọi thêm một phần bơ đậu phộng và bánh sandwich Halla (nhờ họ cắt thành những lát nhỏ) và món xúp canh bắp ngô hầm. Dù Max chưa trở lại, tôi rón rén lục tìm ra thứ gì đó phẳng phẳng trong mấy thứ đồ của ông để đặt thức ăn lên. Bên dưới cái biển tôi tìm thấy một tờ báo cũ. Tờ New York Post có tôi và Maria ở trang bìa. Chỉ có tôi bị vòng lại và có một ngôi sao nhỏ được vẽ ở góc phải tờ báo.

“Hoàn hảo,” tôi vừa tự nói vừa đặt tờ báo lên đồng lon sô đa rỗng, rồi để đồ ăn lên mặt mình. Trong tích tắc tôi chợt nghĩ về việc để món sinh tố kiwi lại cho ông, nhưng lại đoán là Max không cần cái thứ này.

Đi bộ ngược trở lại đại lộ số 2 dường như đáng sợ hơn lúc đi xuống một chút. Hương tỏi bốc ra khỏi nhà hàng vẫn tỏa cái mùi như thế. Bọn chó vẫn cứ sủa ăng ẳng giống như ban nãy. Nhưng giờ đây, cuối cùng mọi thứ trông đều khác.

Giày tôi bị tuột lại trên thang máy lúc tôi cố gắng chen qua đám người đông đúc. Ngay khi vừa ra được hành lang kiếm được chút không khí để thở, có một người nào đó đã ném đôi Hush Puppy của tôi ra ngoài, đập phải vai tôi.

“Cô chưa đọc tờ New York Post sao!?”, tôi nghĩ thế nhưng nghĩ lại chắc cũng ít ai chịu đọc tờ báo đó. Họ chắc chắn sẽ thích đọc nguyệt san Mathletes hơn bất cứ tờ báo nào cùng mấy tấm ảnh màu hay chuyên mục tử vi bói toán nào.

Tôi lò cò một chân lên nhảy tới chỗ chiếc giày và ráng mang nó vào. Cũng như mọi khi, Berta không cần phải giáo huấn anh chàng chào tôi mà không cường điệu lên tí chút.

“Chào buổi sáng, Geri. Viết lách thế nào rồi?”

“Cảm ơn vì đã hỏi thăm, dù anh không phải là Berta.” Tôi nói rồi bước về phía cánh cửa gần Howard.

“Geri đây rồi. Luôn luôn đúng giờ, cứ như mặt trời ấy.” Anh nói, vừa giữ cánh cửa mở.

“Giá mà lúc nào tôi cũng nóng bỏng như mặt trời vậy.” Tôi cuộn mình qua anh vào với Sally và Daisy. Họ lướt qua tôi trong vòng xoáy của mấy tờ báo. Sally cầm cả chồng kẹp tài liệu đủ màu được mã hóa trong khi Daisy thì phải vật lộn với khoảng chừng hai mươi pound tài liệu. Cả hai đều vận đồ tông màu xanh giống như màu vương miện nữ thần tự do. Daisy gọi ai đó để giữ thang máy lại lúc Sally hét qua vai cô.

“Geri, tớ đã in kế hoạch của cậu tối qua. Nó thật tuyệt đó.”

“Ai đã giúp cô viết thế?” Daisy hỏi, hàm răng cô ta trắng đến mức độ trông cứ như có thể nhìn xuyên qua được. “Hay là cô thuê người nào đó...”

Rồi Sally đẩy Daisy vào thang máy. “Sếp sẽ xem qua nó, Geri à. Thật đấy. Hedda nói là sẽ đến trễ nên bọn tớ sẽ tới sớm. Tớ sẽ tiếp cậu ở tầng trên vào lúc năm...”

Tôi trả lời lại, không di chuyển khỏi cánh cửa. “Tớ sẽ không đến đâu.”

Sally ngừng lại. “Cái gì? Geri, cậu phải trình bày thảo của mình chứ, nó là của cậu mà.”

“Không. Tớ cho cậu.”

Sally vênh đầu lên nhìn tôi cứ như là tôi là một kẻ bị quẫn trí. Và có khi cô ấy đúng cũng nên. Nhưng tôi chỉ có thể mỉm cười, nói. “Cậu sẽ làm việc rất lớn đó, Sally.”

“Nhưng mà Geri ơi...” Sally nài nỉ trong lúc cánh cửa thang đóng sầm vào chân cô. Daisy giật mạnh Sally vào trong. Tôi vẫy tay ra hiệu trước khi Sally kéo đầu mình cùng cái tay quay màu xanh khổng lồ đó vào buồng thang máy. Ban giám đốc sẽ thích bản kế hoạch đó. Họ cũng sẽ thích cô. Họ sẽ như vậy. Như đúng kế hoạch của tôi.

Tôi có thể ngửi cái mùi của Hedda trước khi bước vào trong văn phòng mình. Cô ngồi chỗ ghế dành cho khách. Cô đặt trong lòng mình một đồng giấy tờ lúc đọc bản in của lá thư tôi gửi tối qua. Lúc đi ra sau bàn làm việc và bật máy tính lên, hai bàn tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi. Hedda cầm tờ giấy vừa đủ tầm để đọc cỡ chữ nhỏ.

“Ở New York, Timmy đã tìm thấy một điều đúng đắn. Cô không có kinh nghiệm với cô ấy, nhưng ngược lại thì có.” Hedda đặt lá thư xuống và nhìn lên phía tôi. “Đây là một đoạn điệp khúc tuyệt vời.”

Tôi cảm ơn vì lời khen đó trong lúc mở ngăn kéo với đầy nhóc những đồ dùng văn phòng ra. Sau khi dồn mớ ghim bấm, mười sáu cái giấy ghi chú và ba lọ bút xóa nhỏ không dùng được của White-out thành đồng rác, tôi bắt đầu để mấy cái thẻ doanh nhân và đồ văn phòng phẩm vào.

Việc này dường như khiến Hedda phát chán lên. “Geri, cô thực sự có tài. Hãy để nó có cơ hội tỏa sáng...”

“Để tìm một thứ gì mới trong việc xuất bản,” tôi ngắt lời nói hộ cô ấy. “Tôi rất lấy làm tiếc, Hedda à. Con tim tôi, tâm hồn tôi không nằm ở đây. Chưa bao giờ.”

“Tôi không nói về chuyện xuất bản. Tôi nói về chuyện viết lách cơ. Cô biết mà, cô có tài thiên phú thật đó.”

Nếu trông thấy mớ thư từ chối mà tôi vừa mới ném đi, cô ấy sẽ khiến các công ty văn học và các nhà sản xuất ở New York và Los Angeles đều có ý kiến ngược lại. Cũng giống như ba đại lý xe hơi lớn hơn ở khu vực Denver. Tôi làm lơ những lời khen và bắt đầu gỡ mấy cái đinh ghim lấy ảnh của Elvis ra khỏi bản thông báo.

“Tất cả mấy tài liệu của tôi đều nằm trong ổ đĩa F. Tôi đã liệt kê ra mọi thứ phân theo các tiêu chí lần lượt là họ tác giả, rồi sau đó là bảng mã số xuất bản ISBN. Cũng khá dễ hiểu thôi.”

Rồi Hedda giơ cao bản in kịch bản phim của tôi như thể nó là vật triển lãm hạng A. Tôi cảm giác như không khí sắp tràn ra khỏi phổi.

“Một trong số mấy cái kịch bản của cô đã được gửi trở lại.” Cô vừa nói vừa mở vở kịch ra. Tôi chờ xem liệu cô sẽ sao nó lại bằng máy photocopy của công ty hay dùng mail của công ty để phát ra. Nhưng không, thay vì làm thế, cô điềm tĩnh lật từng trang. “Cô đã ghi sai mã bưu chính nên nó bị gửi ngược lại cho công ty. Tôi đã đọc nó tối qua. Khá tốt đó. Tôi thích cái ý tưởng bạn bè đến với nhau để giúp nhau hiểu được ý nghĩa của lễ Giáng sinh. Vừa đủ để khiến

cho câu chuyện trở nên thật dễ thương mà không cảm thấy nhạt nhẽo hay vớ vẩn.”

Bình thường mà được nghe mấy lời phê bình hay ho như thế thì tôi sẽ phấn chấn lắm. Thế nhưng dường như giờ đây điều đó không còn là vấn đề nữa. Tôi bước tới phía kệ sách và chộp lấy cuốn sách dạy hò hẹn của Kelly Kox và một tờ New York Post mà Sally để nằm lạc trong văn phòng tôi. Sally dán tờ ghi chú lên hình mặt tôi. *“Không ai có thể làm tình với mái tóc như thế.”* Tôi vò nát tờ giấy và quăng nó vào thùng rác trước khi Hedda có thể nhìn thấy.

“Nếu cô không phiền thì tôi có thể gửi cái này cho bạn tôi ở Hãng phim Universal. Biết đâu nó lại thành một siêu phẩm?”

“Cảm ơn cô, nhưng không cần thiết phải làm thế đâu.”

“Geri, thôi ngay đi,” cô ấy ra lệnh. Tôi ngồi xuống, và lần đầu tiên tôi nhìn thẳng vào mặt cô. Sau khi nhìn kỹ đôi mắt cô ấy một lúc, tôi chợt nhận ra là Sally đã đúng. Hedda đã xăm lông mày. “Tôi biết cô trải qua quá nhiều thứ trong tuần vừa rồi. Và tôi biết ước mơ của cô không phải là làm cho bọn trẻ con tuổi từ 4 đến 11 có thể thích thú với chuyện đọc sách nói về lịch sử của cây lúa mì. Cô đã nghĩ kỹ chuyện này chưa? Cô dự tính sẽ làm gì đây, ngay khi rời khỏi cánh cửa này?”

«Tôi không biết, Hedda à,” tôi nói, lơ đãng chộp lấy hòn đá rồi ra sức cọ xát nó. “Tôi không biết. Nhưng những gì tôi biết là tia sáng hy vọng đang tỏa sáng lên mọi người, ngoại trừ tôi. Và tôi biết tôi đang đứng ở sai vị trí.”

“Có thể như thế.” Cô ấy nhìn lại kịch bản của tôi. “Hoặc có khi cô đang làm một công việc quá tốt nhưng cô chỉ biết trốn chạy khỏi nó.”

Tôi tung cục đá bị mài nóng vào hộp, khẽ nói, “Ước gì được như thế.”

Hedda đứng lên và ôm tập kịch bản của tôi trong lòng. Nụ cười rộng mở thoáng man mác buồn nhưng lại rất đổi chân thành. Tôi nghĩ đó là nụ cười buồn nhất từ trước tới giờ. “Giờ thì xin phép cô, tôi còn một bản thuyết trình nữa. Có vài thứ hay ho trong cuộc họp mà tôi không muốn bỏ lỡ.” Hedda chìa kịch bản của tôi ra. “Tôi có thể giữ nó, đúng không?”

“Giáng sinh an lành!”

Lúc Hedda vừa định rời đi, cô lại quay người về phía tôi thoáng chút bối rối. “Dù sao thì, thứ duy nhất tôi thấy có vấn đề trong câu chuyện là bà mẹ. Cứ như là cô có tới hai bà mẹ trong cả bộ phim ấy.”

“Tôi không hiểu ý cô lắm.”

“Người mẹ và đứa con gái bị chia cách nhưng đứa con lại bị ám ảnh từ người mẹ. Câu chuyện nên được phát triển theo hướng đó thì tốt hơn.”

“Không,” tôi vừa nói vừa tắt máy tính. “Người mẹ đã bỏ rơi đứa con ở trang 5. Còn nhớ cảnh ngọn lửa bên cây thông không?”

“Có thể đó là trường hợp đơn cử nhưng một người mẹ thì thực sự không thể bỏ rơi con mình được.” Cô nói rồi bước về phía mép bàn. Luồng nước hoa từ người cô tỏa sang lúc cô dựa người vào tôi và giải thích. “Nhân vật chính của cô mười tuổi. Geri à, lúc đang học lớp 5, một ngày cô nghĩ về bố mình bao nhiêu lần?”

Thoáng suy nghĩ một chút, tôi ngược nhìn lên phía trên trần rồi đáp. “Tôi không biết. Có thể là hai lần? Nếu đến lượt bố đón tôi và Emmy từ trường thì có lẽ là ba.”

“Cứ cho là bốn đi. Geri, tôi có hai đứa con và tôi phải chăm sóc hàng tháng khi mà ông bố chó chết của chúng không thèm nuôi chúng mà cũng không có nghề nghề gì, trong khi những cuộc họp hành cũng đủ làm tôi bận rộn mất nửa ngày rồi. Nhưng, thậm chí là khi tôi đang nói chuyện với một lũ toàn những tên điên lảm tiễn, mỗi phút giây trong tâm trí tôi luôn là hình ảnh lũ bé con của tôi cùng với mười lăm thứ đồ ăn mà chúng dị ứng...”

“Thế ý cô là tôi nên cho nhân vật chính của mình bị dị ứng đậu phộng à?”

“Không, cái tôi đang nói đến ở đây là, dù cho cô có đi đâu, dù cho cô ẩn nấp ở đâu đi chăng nữa thì cô cũng không thể rời xa những đứa con của mình được. Đó là điều không thể. Không phải chỉ đến lễ Giáng sinh hay ngày sinh nhật của chúng, hoặc khi nhìn thấy những đứa trẻ đồng trang lứa mới gọi nhắc cô về chúng. Mà là từng giây từng phút.”

Mặc dù tôi muốn tin vào lời Hedda lắm nhưng tôi vẫn nghĩ tôi là người hiểu rõ vấn đề hơn. “Một số bà mẹ thì khác. Có thể đó chỉ là cô mà thôi.”

Cô nở một nụ cười thông thái lúc quay người bước về phía cánh cửa. “Cô nên biết là cho tới bây giờ, tôi luôn luôn đúng. Cô nhớ hãy đến gặp tôi khi cô làm mẹ. Chúng ta sẽ cùng uống rượu gin, nước khoáng quinin và cùng nhau nói chuyện.”

Nhìn Hedda quay bước ra đi, tôi chợt tự hỏi liệu mấy đứa trẻ nhà Hedda có trở nên giống cô không, một người phụ nữ thông minh, năng nổ và nhạy bén. Nếu may mắn thì chúng sẽ giống mẹ.

“Hedda.” Tôi gọi với theo trước khi cô ấy bước ra khỏi văn phòng. “Tôi không nghĩ là đã nói với cô điều này chưa nhưng cô là một bà sắp tuyệt vời. Cảm ơn nhé.”

“Chưa, cưng à. Cảm ơn cô.” Môi nở một nụ cười, cô nháy mắt với tôi rồi mất hút sau cánh cửa.

Tôi ngồi xuống ghế và ngược nhìn lên tấm bảng tin. Chỉ còn lại một bức ảnh trên đó, bức ảnh được ngài cảnh sát chụp cả bốn đứa chúng tôi tại Vườn Quảng Trường Madison trong lễ nhậm chức cảnh sát. Maria đã bắt sắp mình đứng lên ghế để có thể lấy được hình cả bốn đứa. Trong bức hình, Maria, Sally, Emmy và tôi trông như bị hóa đá vì lao về phía trước để giúp Ngài cảnh sát đang rớt xuống ghế. Emmy, Sally và tôi thực sự bị mắc kẹt trong biển đồ vét xanh bảnh bao đó. Chiếc áo choàng lụa đỏ Donna Karen của Sally làm lộ rõ lên bộ đầm hoa hăng Banana Republic của Emmy, rồi theo đó làm nổi thêm chiếc áo len nâu tổng hợp tôi mặc. Và người cuối cùng Maria, chúng tôi cũng cố chụp cô trông nổi bật giữa đám đông. Tấm ảnh luôn luôn khiến tôi phải bật cười. Nhưng tôi biết, nếu tôi mang nó về nhà, nó chỉ khiến tôi càng thêm nhớ Sally mà thôi. Thế nên tôi đã quyết định để nó lại trên bảng tin cho người tiếp theo sẽ ngồi vào đây.

Thế rồi tôi nhảy vọt qua ghế, chạy ra khỏi văn phòng với hy vọng sẽ đuổi kịp Hedda. Tôi quên nói với cô ấy những gì tôi không thể viết ra trong lá thư xin thôi việc. Ơn Chúa, cô ấy chưa đi quá xa vì một tay trợ lý Giám đốc điều hành đã đến bắt chuyện với cô trong lúc đi qua hành lang.

“Hedda,” tôi gọi lớn. “Tôi biết một người thực sự tuyệt vời chỉ yêu...”

“Tôi biết,” cô nói khi kí tên vào tập tài liệu và đưa trả lại tay trợ lý. “Cô ấy sẽ bắt đầu vào sáng thứ Hai.”

33. Những điều vẫn còn trôi dạt đâu đây

“Cứ tiếp tục viết đi!” Berta nói đầy khích lệ trong khi vẫn chúi mũi vào cuốn sách. Khẽ vẫy tay chào nhưng cô không thấy nên tôi cứ bước vào thang máy. Tôi hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy thang máy trống rỗng. Thay vì bị nhồi nhét giữa đám đông với tấm lưng bị mắc kẹt cố thoát ra khỏi háng của kẻ nào đó, tôi đứng ngay chính giữa buồng thang máy. Chỉ một mình. Giữ chiếc hộp đồ cá nhân trong một tay và kẹp tờ *New York Post* cũ vào một bên nách, tôi chờ xem liệu có ai sẽ cùng bất đồng ý kiến như tôi hay không. Thế nhưng dường như hôm nay tôi là người duy nhất trong công ty.

Khi thang máy đang đi xuống, tôi có thể cảm thấy những năm tháng tại Nhà xuất bản Junior Varsity đang quay ngược trở lại rồi dần biến mất. Những con số sáng trên thang máy dường như đếm ngược từng giây phút để tôi bước vào một cuộc sống mới. Trong tích tắc thôi, tôi sẽ ở tầng trệt. Những cánh cửa sẽ mở ra và tôi sẽ chìm trong nỗi kinh hoàng trước một thế giới mới ngay trước mắt mình. Thế mà khi thang máy tiếp đất, tất cả những gì tôi thấy là hành lang. Trần nhà dát đồng sáng chói, sàn nhà bằng cẩm thạch và chỉ duy nhất một người bảo vệ đang đếm từng phút để đến giờ ăn trưa. Lúc này, tất cả nhân viên của nhà xuất bản J.V. đã ở trong tòa nhà và đang bắt đầu một ngày của mình trong một thế giới tuyệt diệu với mấy cuốn sách thiếu nhi rồi. Ngày của tôi đã hết. Lắng nghe những tiếng bước chân của mình ngoài tòa nhà, tôi tự hỏi liệu có phải mình vừa đưa ra hành động dũng cảm nhất trong đời hay lẽ ra nên tận tụy hơn với cơ quan.

Ngay khi ra bên ngoài, mọi thứ lướt qua trước mắt tôi đều trở nên khô héo dần trong ký ức; chiếc xe ngựa bạc phục vụ điểm tâm nơi mà Howard, người đàn ông Pakistan bán cà phê và bánh vòng vào buổi sáng, hay thậm chí cái nhìn cuối cùng của Berta, cô tiếp tân. Cuộc sống của họ như được lên dây hồi sinh lại và trở nên tươi mới hơn. Giờ đây mỗi ngày họ sẽ là những nhân vật mới trong câu chuyện của những người nào đó. Họ trở nên quen biết với nhau trong chốc lát, để sau đó sớm trở thành những người xa lạ và rồi chỉ còn lại là những kỉ niệm. Berta sẽ hỏi Sally về tôi một tuần một lần, rồi thỉnh thoảng và đến một lúc nào đó sẽ không bao giờ hỏi nữa. Và tôi sẽ không biết những lời hỏi thăm đó. Tôi sẽ là kẻ để cho Daisy đổ tội khi có tài liệu gì đó bị thất lạc đâu đó trong tòa nhà. Còn Howard sẽ để ý đến những cái bị thiếu hụt mất trong mớ bưu kiện tôi gửi đến California cùng lời “chào” của tôi lúc tám giờ năm mươi lăm phút sáng. Rồi ngay sau đó ông ấy sẽ hỏi thăm tin tức về nơi ở của tôi.

Và rồi Sally sẽ kể gì với họ? Lúc đó tôi đã rời Manhattan đến Los Angeles hay tôi đã về lại nhà ở Southold nhỉ? Liệu tôi sẽ có một công việc ở hãng phim hay tôi sẽ lăn tởm lăn lui với những cái lốp xe ở cửa hàng của bố? Tôi sẽ có một căn hộ riêng vì quá khó tính hay tôi sẽ không có đủ tiền để trang trải nửa tiền thuê nhà nhỉ? Vào cái ngày trong xanh và nắng đẹp đó, tôi sẽ không thể nào không nghĩ về cái tương lai xám xịt trong màn sương mù mịt của đời tôi. Liệu Hedda có đúng không? Tôi có nên dành nhiều thời gian hơn để nghĩ thấu đáo chuyện này không? Sau khi suýt va phải người đạp xe đưa tin và hai chiếc xe tải chở hàng, tôi nhận ra những gì tôi có thể dùng nhiều nhất là một bảng báo hiệu. Một thứ gì đó có thể chỉ cho tôi đúng hướng đi. Nhưng khi tôi tập trung vào dòng người hối hả của Manhattan quanh mình, tôi chỉ thấy người ta đổ xô vào những nơi họ cần hoặc là đứng đưa những cái túi xách từ những cửa hàng xin đến nỗi tôi không còn có đủ tiền để mua sắm nữa, như hãng áo khoác Burlington chẳng hạn. Mấy chiếc chuông ngân vang lúc trưa từ nhà thờ Episcopal không cho tôi biết một tín hiệu nào. Chúng đã quá bận bịu với việc để người ta biết đã đến giờ trưa và giờ là để tôi biết rằng không những tôi cần tìm một công việc gì đó mà còn phải tìm ra cách sử dụng công việc đó thế nào nữa.

Vấn đề đó cứ mãi luẩn quẩn trong đầu khi tôi đi qua những chiếc ô tô đang bị mắc kẹt ngay giữa ngã tư đường. Sự ùn tắc bắt đầu tràn ngập khắp các giao lộ sau khi cảnh sát phong tỏa tất cả những đường ngang. Thấy phía đường bên kia đã an toàn, tôi đi bộ về phía người cảnh sát

đang đứng ở góc đường. Anh này đang uống một tách cà phê trong lúc theo dõi cơn thịnh nộ dữ dội của những con phố.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Nữ hoàng đang ở trong thành phố.”

“Anh nói khu thành phố hả?”

“Không phải, ý tôi là hoàng gia đến từ Anh quốc. Chúng tôi phải dọn sạch đoạn đường từ bờ Đông đến trung tâm thành phố. Nữ hoàng có dự định đến Liên Hiệp Quốc, sau đó đi thu cho chương trình Maury.” Nói rồi anh nhấp lấy một ngụm cà phê.

“Vụ tắc nghẽn này là để dành cho chương trình trò chuyện trên truyền hình sao?”

“Này quý cô, chúng tôi chỉ làm những gì được bảo.” Anh ta vừa nói vừa chĩa tách cà phê về phía một chiếc xe đang bóp còi. “Không phải lỗi của tôi, bà ta có muốn kiểm tra huyết thống cha con cũng vậy.”

Trong lúc anh ta đi bộ băng đến chiếc xe để viết giấy mời triệu tập vì gây ồn, tôi tản bước xuống ga tàu điện ngầm đường 32. Tôi chắc cũng sắp yêu Maury đến nơi vì mười một giờ trưa mỗi ngày tôi cũng ở nhà để nhìn anh.

Dù xe cộ bên ngoài thật đông đúc, trong sân ga chỉ có lèo tèo vài người dùng vé tháng đang thất vọng. Phần lớn những người này không thể đi taxi hay ô tô đến phòng tập thể dục và dường như bọn họ đang bức mình bởi cái chuyện bà Nữ hoàng buộc họ phải đi dưới tầng hầm cùng với những người làm việc theo ca, như cái sở thích của tôi vậy. Con tàu cuối cùng cũng đến, vừa bước vào bên trong thì một người phụ nữ mặc bộ Birkin hàng hiệu với đôi gò má giả tông sầm vào tôi, khiến hộp đồ dùng văn phòng của tôi vương vãi khắp nơi. Cô ta không thèm xin lỗi một lời nào trong khi tôi co rúm người dưới đất. Tôi cố gắng nhặt lại mấy tấm thẻ kinh doanh của mình mắc dưới sàn nhà, cố kìm nén cơn tức giận. Đây không phải là một cách tốt để bắt đầu cuộc đời còn lại của tôi.

Sau khi thu lượm lại mớ đồ bừa bộn và trải qua cơn đau, tôi ngồi xuống hàng ghế trống. Trong lúc tôi kiểm tra cái hộp để chắc chắn là đã gom hết mọi thứ thì có một bàn tay nắm lấy hòn đá cũ của tôi. Và rồi một giọng nói quen thuộc từ phía trên vang lên.

“Xin lỗi, anh nghĩ cái này là của em.”

Anh ấy đứng đó. Như thể chưa bao giờ ra đi.

J.T. đứng ở trên nắm lấy hòn đá của tôi, trông anh thật tuyệt vời trong cái áo thun trắng và chiếc quần jeans. Đứng trước mặt anh, tim tôi như vừa thốt ra những tiếng thở phào nhẹ nhõm, lại vừa đập thình thịch loạn xạ cùng lúc. Anh không cất lời chào hỏi vui vẻ như mọi khi mà chỉ mỉm cười đầy ẩn ý. Nhưng tôi không quan tâm.

“Chào!” Tôi cười rạng rỡ rồi lấy lại hòn đá trên tay anh. “Em biết là anh sẽ xuất hiện dù sớm hay muộn mà!” Rồi chuyển tàu bắt đầu lăn bánh. Anh bối rối nhìn rồi ngồi xuống ngay bên cạnh tôi.

“Em đã biết?”

“Đúng thế.” Tôi bỏ hòn đá vào lại trong hộp và đặt tờ báo lên trên. “Đặc biệt là ngày hôm nay.”

Lúc tôi nhìn J.T., mắt anh vẫn tiếp tục trông theo từ bức tranh trên tờ báo đến khuôn mặt

tôi. Tôi ngỡ rằng sự căng thẳng quá độ đã che mờ đi cả trí tưởng tượng của tôi bởi khuôn mặt và thái độ của anh có chút khác hơn so với tôi nghĩ. Giọng nói anh nghe sâu lắng hơn, âm vang hơn với cái giọng pha đặc sệt miền Trung Tây nước Mỹ. Tóc anh nâu nhiều hơn là màu vàng hoe còn khuôn mặt anh đang tỏ ra bối rối hơn là hạnh phúc.

“Sao vậy? Hôm nay có chuyện gì à?” Anh hỏi.

“Em nghỉ việc rồi.”

Anh bắt chéo chân và lại nhìn tôi vẻ quan tâm. “Đó có phải là một điều tốt không vậy?”

“Em cũng không biết nữa.”

“Vậy à, thế sao mà em lại nghỉ việc vậy?”

“Em không thể cứ tiếp tục thăng chức nữa.”

J.T. nhìn về phía bà lão đang ngồi đọc quyển tiểu thuyết lãng mạn về cao bồi giống như quyển sách của Berta.

“Chạm đến đỉnh cao trong công việc của mình rồi à?”

“Không, em nghĩ nếu ở lại đó thêm nữa thì Hedda có thể sẽ cử em làm Phó Chủ tịch luôn quá.”

“Ồ!” Anh vừa nói vừa gãi đầu. “Thật là kinh khủng.”

“Em biết mà.” Tôi nói với giọng đồng tình.

Tiếng chuông ngân lên khi con tàu đến trạm tiếp theo. Mấy cánh cửa mở ra, đón chào những hành khách mới. Một cặp vợ chồng già lúng túng mang vội bộ quần áo mà đúng ra là nên mặc vào mùa thu đông hơn là vào một buổi sáng cuối hạ như thế này. Hai cụ từ từ tiến chậm đến một chỗ ngồi ở phía xa cuối chiếc xe. Bà lão gầy gò teo với chứng loãng xương cố gắng giữ thẳng bằng khi dựa vào ghế. Ông cụ đứng ngay bên cạnh và giữ lấy một tay bà cho đến khi ngồi xuống an toàn. Tay kia ông cầm lấy chiếc túi xách màu trắng đầy trang trọng của bà. Xong, ông ngồi xuống ngay bên cạnh và đặt chiếc túi vào lòng bà cụ. Hai người không nói gì với nhau cả vì họ đang mãi nhìn về phía tấm bản đồ tàu điện ngầm trên bức tường phía đối diện. Nhưng dẫu cho họ không nói gì với nhau, ông cụ vẫn nắm chặt tay bà lão. Ông dịu dàng vuốt ve làn da điểm đồi mồi của bà như thể đang nựng một chú chim yếu, đủ nhẹ nhàng để thể hiện sự ấm áp và tình yêu thương mà không gây tổn hại gì cho những khúc xương dễ vỡ bên trong. Tôi nhìn sang J.T, óc tò mò của anh dường như cũng đang bị kích thích bởi cặp vợ chồng già.

“Em chỉ muốn làm hay tìm cho mình thứ gì đó có ý nghĩa thôi.” Tôi trả lời câu hỏi của anh..

J.T. xoay đầu lại phía tôi. “Trở thành Phó Chủ tịch sẽ là một thứ có ý nghĩa chứ.”

“Nhưng không phải với em. Đó không phải là chuyện chức vụ. Cũng không phải là việc bán một kịch bản phim hay trở nên nổi tiếng hoặc...” Tôi giữ mạnh tờ báo. “Hay trở thành anh hùng cứu thế gì cả. Rốt cuộc lại thì nó còn có ý nghĩa gì nữa đâu. Mà là cái đó kìa” Tôi nói và chỉ tay về phía cặp vợ chồng già. J.T lướt nhìn họ. “Đó là việc cung cấp đủ canxi ở cái độ tuổi bốn mươi của em ư?”

“Không, J. à. Đó là chuyện tìm cho mình một bến bờ. Và có lẽ là một ai đó cùng với mình có thể giúp mình những lúc ngã bóng trong cuộc đời.”

Tôi thả lỏng tại chỗ và ngả đầu vào vai anh. Hít một hơi thật sâu, tôi có thể ngửi thấy mùi xà

bông thơm anh tắm buổi sáng ấy. Tôi lẩn đôi môi mình vào cánh tay anh và khẽ nói.

“Tại sao anh không thể là người thật?”

Anh ngồi thẳng dậy với cái nhìn thẳng thốt trên khuôn mặt. “Anh đang ngồi ngay bên cạnh em. Em muốn anh thật như thế nào nữa đây?”

Một lần nữa, chiếc hộp lại rớt xuống sàn. Tôi quay người lại túm lấy nắm tóc sau gáy anh rồi hôn anh thật chặt có thể. Bờ môi anh như đông cứng cả lại. Và rồi anh bắt đầu đẩy tôi ra. Nhưng điều đó chỉ trong vài giây trước khi anh bỏ cuộc vì không thể cưỡng lại nổi. Mọi thứ cảm nhận về anh là rất thật. Lưỡi, môi và cả miệng anh nữa như đang sống trong tôi. Và cũng như trước đây, mọi thứ dường như là sai lầm trong thế giới của tôi lại bất chợt khiến tôi cảm thấy cuộc đời thật có ý nghĩa biết bao.

Rồi sau đó lại không phải như thế.

Ánh sáng trên tàu vụt tắt. Trong chùng hai giây, cả toa tàu chìm vào bóng tối. Nhưng trong hai giây ấy, tôi mới nhận ra môi mình đang dính chặt vào một ai đó trên tàu điện ngầm. Sự căng thẳng vì vừa mất việc làm tôi quẩn trí. Khi ánh sáng trở lại, tôi từ từ nhấc đầu mình ra khỏi người đàn ông mà tôi bất ngờ cưỡng đoạt một cách quá vô tội. Đôi mắt tôi kinh hoàng tròn lên nhìn chăm chăm vào cái khuôn mặt tôi thường bắt gặp đang di chuyển ba mươi dặm một giờ trên các chuyến xe bus khắp Manhattan ấy.

Không phải là J.T., người bạn trong trí tưởng tượng của tôi. Mà là Joshua Tenor, người mẫu kaki. Tôi đưa tay che miệng lúc anh ta nhảy lùi lại. Mặt anh nhả cả lại vì thất kinh.

“Cô là ai?”

“Ôi... lạ... Chúa...,” tôi lắp bắp và đứng bật khỏi ghế.

Joshua lấy tay chùi môi và nhìn kĩ những đầu ngón tay như thể anh ta đang tìm kiếm một câu trả lời. Giọng anh ta cất lên kích động. “Tôi đã gặp cô trước đây rồi. Tại Spy. Và buổi triển lãm khinh khủng lần đó...”

Con tàu bắt đầu chuyển bánh. Người đàn bà ngồi ở phía bên kia chúng tôi với cái miệng mở to vẫn ôm cuốn tiểu thuyết lãng mạn vào lòng và ngón tay giữ chặt lấy trang sách. Tôi loạng choạng ngã người ra sau khi vẫn nắm chặt hai lòng bàn tay về phía anh ấy, giống như cái cách người ta làm khi họ bị bắt nhốt trong một căn phòng cùng với một con chó Doberman Pinscher đang đói bụng. Tiếng chuông vang lên từ những cách cửa báo hiệu lối ra chỉ cách vài bước chân nữa thôi.

“Tôi xin lỗi. Tôi rất lấy làm tiếc.”

Hành khách trên tàu điện ngầm dường như chết điếng ngoại trừ những người mới lên. Họ bước đi và ngồi xuống quanh chúng tôi như không có chuyện gì xảy ra. Chúng tôi vẫn nhìn chăm chăm lấy người kia, rồi tôi bước ra khỏi những cánh cửa và tiến về sân ga. Cánh cửa khép lại sau khi tiếng chuông cuối cùng vang lên. Anh ấy vẫn đứng im bất động trong toa tàu, không biểu hiện gì thay đổi cả cho đến khi đoàn tàu bắt đầu rục rịch lăn bánh. Sau đó anh hét lớn một từ gì đó. Tôi không thể nghe được nhưng tôi có thể đoán được từ đôi môi anh.

Ở trong toa tàu đó, dường như anh la lên: “Khoan đã!”

Đôi chân tôi như được truyền một thứ năng lượng tràn trề sức sống. Tôi chạy xuống sân ga về phía lối ra. Trong tôi giờ đây có một điều gì đó cần được giải thoát khỏi cái tầng hầm này và được hít thở không khí ngoài trời. Lúc chen lấn vượt qua những hành khách khác trên sân ga

và đi vòng qua cửa quay, tôi nghe tiếng tim mình đập mạnh. Điều đó đã xảy ra ư? Điều đó đã thật sự xảy ra ư? Mình đã hôn Joshua Tenor trên chuyến tàu số 6 ư? Lí trí điều khiển đôi chân tôi lao tới. Và khi tôi chạy càng nhanh, nỗi ê chề trong tôi càng lớn. Thế nhưng, khi bước lên những bậc thang vào cửa sáng phố 59, tôi thấy nỗi lo sợ của mình mờ hẳn đi. Trên đầu môi mình tôi vẫn có thể cảm nhận được Joshua. Và khi nhìn theo dòng người New York quanh mình đang trôi đi, cố chen vào Bloomingdales, tôi nhận ra cái cảm giác ấy vẫn còn nguyên vẹn. Mọi thứ dường như đang đi đúng hướng. Mọi thứ trông thật rõ ràng. Mọi thứ vẫn thật có ý nghĩa biết bao.

Ngay cả Max mặc cả bộ vét tuxedo.

Max đứng trên khu nhà ngang qua Bloomingdales, không mang túi rác hay đẩy một chiếc nôi em bé với đầy những thứ bỏ đi mà vận một bộ vét đắt tiền. Ông đi ra khỏi tiệm Zeller's khi nhân viên bán hàng của tiệm đang bắt taxi. Max vượt lại chiếc áo khoác dài đang vắt trên tay. Một anh tài xế taxi ế khách mời gọi ông lên xe. Cô thư ký chạy đến chỗ chiếc taxi, mở cửa và dẫn đường cho Max vào trong. Tôi kinh ngạc trông theo cảnh tượng đó cho đến khi tôi nhận ra rằng mình đang chạy lại chỗ chiếc xe taxi ấy.

“Max!” Tôi vừa kêu lên vừa chạy vào dòng xe. “Max!”

Max hạ cửa sổ xuống và thò đầu ra ngoài. “Geri! Chúc cho tôi sẽ gặp may mắn đi. Tôi đến Atlantic đây!” Ông hét lớn.

Những chiếc ô tô dồn ép nhau quá dày đặc đến nỗi tôi không thể chen qua. “Max, nó đã linh nghiệm! Nó đã thật sự linh nghiệm!” tôi la lớn trong những tiếng còi xe.

“Chuyện gì cơ?”

Xe cộ bắt đầu di chuyển và chiếc taxi của Max bắt đầu tăng tốc. Tôi chạy lên vỉa hè trở lại và nhảy lên trên quầy phát báo. Tôi khum tay và hét vang, “Cái chuông! Nó đã linh nghiệm!”

Ông cười vang và trả lời, “Tôi đã bảo rồi mà, Quý cô Hepburn!” Rồi Max vẫy tay chào trước khi chui đầu trở lại vào xe.

“Cảm ơn ông!”

Đứng trên nóc của quầy báo, tôi cũng vẫy chào cho đến khi chiếc taxi biến mất hút vào đại lộ số 3. Tôi ngẩng đầu lên dãy những tòa nhà khổng lồ trong hẻm núi này. Dang tay về phía thành phố, tôi sung sướng hét vang thật to để tất cả mọi người đều có thể nghe thấy bất kể ở gần hay xa, dù là trong quá khứ hay hiện tại.

“CÁM ƠN!”

34. 4 tháng sau

Cả đám đông mấy cô chưa chồng với tay cao lên hy vọng chụp được bó hoa cô dâu đang bay vút qua sàn nhảy, nảy về phía tôi và Maria. Cả hai đứa cúi thụp xuống né, tay vẫn nắm chặt hai ly Zima và Chambords. Một bó hoa hồng phấn và cúc baby đáp ngay phía dưới chân tôi với một tiếng huých nhẹ. Thay vì nhìn bó hoa như một tín hiệu của số mệnh rằng tình yêu đích thực của cả hai sẽ xuất hiện vào năm nay, Maria và tôi nhìn sững nó như thể một ai đó đã văng cái cánh gà vào đôi giày chúng tôi.

Sally chậm rãi nhấc chiếc váy cưới dài đến mười mét của mình lên và quay lại nhìn. Khi trông thấy người có duyên tiền định với những bông hoa kia đã chọn, cô đưa mắt nhìn rồi hỏi, “Một trong hai cậu sẽ lấy nó chứ?”

Tôi nâng tà áo sari Ấn độ bằng lụa đỏ của mình lên, lấy mũi giày hất bó hoa đến trước mặt Maria. Cô đặt ly rượu xuống bên cạnh.

“Mia Hamm sắp dành một huy chương vàng cho nước Mỹ.”

Ngay khi Maria lùi bước chuẩn bị đá bó hoa trở lại phía sàn nhảy, bác sĩ Pitt rướn người đón lấy bó hoa rơi. Anh bước về phía Emmy trong giữa những tiếng “Ồi chào ôiiiiiii” đồng thanh vang lên. Emmy đang ngồi phía cuối chiếc bàn hình chữ nhật dài, điền vào thẻ thông tin. Rồi anh trao bó hoa cho cô và họ hôn nhau trong tiếng vỗ tay của tất cả khách mời. Tôi buông một tiếng thở dài, đưa mắt nhìn Maria.

“Emmy đã có một chàng trai thực sự rồi đấy!”

Maria ngả đầu về phía sau, nốc vội ly rượu đang uống dở. “Cứ để xem anh ta có giống đàn ông thực thụ không, mười phút nữa sẽ có một thằng nhét cái nịt bít tất lên bắp đùi anh ta.” Cô ợ một tiếng rõ to và đặt cái cốc vào tay tôi. “Cậu sẽ luôn là tình yêu bé nhỏ của tớ chứ?”

Maria quay trở lại cái bàn của chúng tôi nơi mà Emmy và bác sĩ Pitt đang ngồi vuốt ve nhau. Tôi lê chân qua sàn nhảy đến quầy rượu, thầm cầu nguyện rằng sẽ không vấp phải tà áo sari lụa đỏ mà Sally bắt tôi mặc trên người hôm nay. Dù Sally chắc chắn sẽ không từ bỏ mơ ước được mặc chiếc váy đầm Vera Wang trong lễ cưới của mình, cô vẫn có thể vui vẻ dẹp đi cái ý tưởng bắt phù dâu mặc một chiếc như thế. Mấy chị em của Habibe được phân công để giúp tôi xuất hiện như một cô sắp đi dự đám cưới vua nước Ấn Độ chứ không giống như đang dự một buổi tiệc của người La Mã cổ đại. Thế nhưng sau bốn lần té va vào Jackson Heights, mớ vải lụa quấn quanh nửa trên cơ thể tôi cũng đủ để che đậy một cái sân banh, còn trang sức vàng lấp lánh chắc cũng thừa sức phủ kín cả đội bóng chuyên nghiệp chơi trên sân banh đó.

Tôi chưa từng tham dự bất cứ một đám cưới nào vương giả kiểu Celine Dion, thành thực mà nói tôi không thể tưởng tượng nổi có hôn lễ nào lớn hơn của Sally không nữa. Điều phối viên của buổi lễ suýt sồn ra bộ đồ Calvin xịn của mình khi nhận ra Sally là con gái một của vị bác sĩ Do Thái siêu giàu có ở Long Island còn Habibe là con trai trưởng của một bác sĩ Ấn Độ có tài sản kếch xù ở New Jersey. Mà hình như suất ăn cưới hôm nay cũng đắt đỏ không kém, được mệnh danh là “Tam đại kim cương”. Họ đảm bảo cho ba trăm người người có thể no căng bụng với một phần tối thiểu là ba trăm đô la.

Hôn lễ có sự kết hợp trộn lẫn giữa truyền thống Ấn Độ và Do Thái. Món súp đậu Matza được phục vụ ngay trước món Dal. Những vị khách hòa mình vào nhảy theo bài dân ca Hava Nagila quanh đồng lửa bập bùng. DJ chơi bản Grease Lightening trước bản techno Bhangra. Tuy nhiên tại tòa nhà Puck trong đêm New York lạnh giá này, giữa bầu không khí của lễ hội dân gian, đám cưới xuất hiện như một bức tranh hoàn hảo về một cặp vợ chồng yêu thương gia đình chan chứa, cũng như tình yêu của họ dành cho nhau và những người tin rằng một trinh nữ không thể

mang thai khi lần đầu tiên làm chuyện ấy.

Sau khi bartender đưa tôi hai ly Zima và Chambords đã chọn, tôi quay lại và tình cờ đụng phải hội mấy bà dì của Habibe. Bọn họ quây lại thành vòng tròn quanh Hedda. Cô khẽ nháy mắt với tôi rồi chìa tay ra đầy kiêu hãnh. Tiếng cô hét lên với mấy người đàn bà này đủ to để lấn át cả tiếng nhạc. Mấy bà thì cứ tùm tùm chung quanh, nhìn viên kim cương màu vàng sáu cara của Hedda với cái nhìn nể phục.

“Ông chồng số 3,” Hedda la lớn khi nâng chiếc nhẫn rơi vào ánh sáng. “Mấy cô biết những gì họ nói đấy. ‘Số 3 thật là số phép màu.’”

Một bà dì cất cái giọng Hindi đặc sệt lên, “Đúng là phép màu.”

“Anh ta sở hữu một tài khoản ngân hàng kha khá ở đảo Cayman. Còn tôi đã chẳng tốn để thuê một luật sư giỏi nữa.” Lời bình luận này làm mấy bà dì nhốn nháo lên rồi phát ra những tràng cười khúc khích. Hedda mỉm cười hóp một ngum rượu và vẫy tôi lại. Tôi cũng gật đầu đáp lại trong lúc cố len qua cái hội buôn dưa lê để tới chỗ Hedda. Cô đưa bàn tay đính kim cương của mình lên ôm chặt tôi vào lòng đầy tự hào. Tôi chỉ mỉm cười và nhìn theo mấy chỗ rượu bị loang lên trên tà áo sari.

“Các quý bà nghĩ sao? Có phải trông cô ấy... rất là...,” cô dừng lại và liếc tôi thật nhanh. Tôi không thể xác định liệu những giọt nước mắt rơm rớm trên khóe mi cô là vì niềm kiêu hãnh cô dành cho tôi hay là sắp sửa xảy ra một cơn kích động đến nơi. “Rực rỡ xiết bao?”

Mấy dì đều gật đầu mỉm cười lộ vẻ tán thành. Hedda không thể kiềm chế mình nữa. “Tất cả mọi người đều biết cô gái này phải không?”

Một bà la lớn, “Là bà mai mỗi chứ gì. Cô ấy đã giới thiệu Habibe cho Sally...” Người phụ nữ tự tóm lấy cổ họng mình và ráng hết sức mình để nhại lại cho thật giống điệu bộ của cô lúc trước. “Trên cánh cửa sổ nhà hàng của Habibe.”

Cái tin này xuất hiện nhanh và lan đến cả đại gia đình, dấy lên tràng cười thứ hai từ mấy bà. Tôi cất cao giọng át cả tiếng cười với mục đích phản bác lại.

“Xin lỗi, nhưng tất cả hiểu nhầm rồi. Mọi người thấy đấy, Sally...”

“Sally!” Hedda ngắt lời, “Sally là người thay thế cho Geri vì Geri đã chuyển đi để trở thành một kịch bản gia nổi tiếng.” Những tràng cười dừng lại, các bà chỉ biết đồng loạt há hốc mồm ra vì kinh ngạc. “Cô ấy đã bán kịch bản về Giáng sinh cho một hãng phim lớn ở Hollywood. Điều này nghe có tuyệt vời không?” Cặp mắt Hedda bỗng nhiên sáng lấp lánh, còn hơn cả viên đá quý trên tay cô. Cô tự hào về tôi như thể tôi chính là con gái cô ấy. Và nếu không phải vì tôi đang cầm hai ly rượu tía còn chảy giọt mà chắc chắn sẽ làm đổi màu bộ vest hồng hiệu Chanel của cô thì chắc chắn tôi sẽ ôm chầm lấy cô ấy ngay lập tức. Khi Hedda bảo tôi rằng cô ấy biết một người trong phim, cô ấy đã không nói kể anh ta là bạn trai cũ thời đại học của cô, hiện đang làm giám đốc phát triển tại hãng phim Universal. Tình cờ thay, người bạn trai cũ ấy, vẫn còn yêu cô điên dại. Nếu tôi viết tên mình trên khăn ăn sáu mươi lần thì anh ta sẽ biến chúng thành một cái gì đó chắc chắn phải nổi danh hơn cả tài tử Alec Baldwin. Anh gửi tôi bản hợp đồng thậm chí chưa đọc xong kịch bản. Thư ký của anh ta bảo là anh yêu những câu chuyện Giáng sinh, nhất là những chuyện có những chú chó. Trong kịch bản của tôi thì không có bất kỳ con vật nào. Nhưng tôi không quan tâm.

Tôi cắt ngang “... tất nhiên là với sự giúp đỡ nhiệt tình của Hedda.” Ngả đầu vào vai cô, tôi cố gắng hết sức để thể hiện tình cảm của mình. Chúng tôi nhìn nhau bằng cái nhìn đầy ngụ ý tới khi một người phụ nữ Pujnabi cất tiếng. Cô hỏi với cái nhìn đầy bối rối: “Họ sẽ làm bộ phim bom tấn chứ?”

Hedda hét lớn, "Điều đó là chắc chắn! Bom tấn! Ngay đầu bảng của phòng vé." Cô ấy nâng cốc sâm panh lên chúc mừng. "Và bom nổ nên liên tục những cuốn sách của thanh niên trẻ Junior Varsity sẽ xuất bản. Bùm! Doanh thu cao nhất! Ngay đầu danh sách bán chạy nhất."

Thế rồi các bà các cô lũ lượt nâng những ly rượu rum và coke rồi hét lớn, "Nổ bùm!" Tôi hớp lấy một ngụm rượu trong ly đang uống dở rồi xin cáo biệt. "Tôi trở lại chỗ Maria đã. Có khi cô ấy đang tự hỏi rượu của mình ở đâu rồi cũng nên."

Vừa bước đi tôi vừa ráng vẫy chào nhóm phụ nữ vui vẻ đang mỉm cười lại với mình bằng mấy ngón tay không ôm chai rượu. Chỉ duy khuôn mặt Hedda là tiếp tục cười tươi khi những người còn lại thì giả vờ nôn giống Sally. Không ai có ác ý gì cả. Họ chỉ muốn tôi cùng cười và cho tôi biết rằng họ nhận ra tôi. Tôi chỉ có thể tưởng tượng ra hàng giờ liền Sally đã kể lại phút giây gặp gỡ người trong mộng của cô có thể còn hay hơn kịch bản của tôi. Nhưng thôi khoan để điều đó làm nao núng. Điều quan trọng nhất là cuối cùng Universal cũng muốn bắt đầu việc quay bộ phim "*The Carolers*" của tôi trong mùa Giáng sinh tới. Và nếu tôi sắp trở thành một nhà biên kịch nổi tiếng, tôi sẽ phải học cách hâm nóng mình. Mấy bà dì của Sally mới chỉ là sự bắt đầu thôi.

Lúc tôi quay lại bàn mình thì Emmy đang hít hà món súp còn Maria thì bận thưởng thức cái bánh kẹp cà chua trên tay. Tôi đặt ly rượu xuống trước mặt cô. Maria nâng ly rượu còn có một nửa lên.

"Tớ không lái xe, cậu thấy đó."

"Này, ý cậu là tớ phải gánh chuyện đó chứ gì," tôi nói và ngồi phịch xuống cạnh Emmy. Emmy nhìn quanh phòng với niềm vui vô hạn. "Nơi đây quá tuyệt vời để tổ chức đám cưới."

"Không tệ cho một đám cưới cấp tốc. Để ý mà coi, Martha Stewart đâu có gặp vấn đề dành cho những đám cưới chạy kiểu Do Thái – Ấn Độ đâu."

"Chúa ơi!" Maria nói, miệng ngồm ngoàm bánh kẹp khoai tây. "Đến giờ mà vẫn có những người lại có cái suy nghĩ rằng không thể dính thai ngay lần đầu chứ?"

Emmy và tôi nhìn Maria và đồng thanh trả lời "Sally chứ ai."

Gương mặt của Emmy bỗng nhiên trở nên rạng rỡ khi trông thấy bác sĩ Pitt đi qua sàn nhảy cùng ly Merlot mà cô gọi từ ban nãy. Với những cuộn băng y tế quấn quanh cái gọng kính và những vệt đỏ ở phía trước sơ mi, trông anh hơi khờ khờ như kiểu bản sao của Paul Neuman. Vẻ mặt anh trông như bừng sáng lên khi tiến lại phía chúng tôi, tất nhiên là để ngồi ngay sau Emmy. Anh đưa khuôn mặt mình kề sát vào tai cô rồi đặt cốc rượu xuống.

"Của cung đây. Tiếc quá chỉ còn một nửa. Anh bị trượt tí xiu trong lúc nhảy với điệu Hoppa ấy." Nói rồi anh đặt bờ môi mình hôn lên gò má Emmy.

"Lại thế nữa rồi." Maria nói rồi liếc vào cái áo sơ mi của anh chàng.

"Không sao đâu cưng. Em có muốn ngồi xuống không?"

"Không được đâu. Em đã hứa với Sally là sẽ nói chuyện với mấy người anh em họ của cô ấy về việc làm tình nguyện cho 'Môi trường sống cho nhân loại'. Họ dường như rất quan tâm và chương trình này thực sự có thể tận dụng tất cả những nguồn lực tuyệt vời đó."

Tôi nhìn qua Maria, cô cúi gập cả người xuống đĩa ăn của mình và phun hết đồ ăn trong mồm ra. Cô lảo lộn xuống mà cười. Bác sĩ Pitt cuống cả lên vì cứ nghĩ rằng Maria đang mắc nghẹn.

“Maria! Em không sao chứ hả? Có bị ngạt thở không? Ra dấu gì đó đi nếu như em không thở được.” Anh ta đứng trước mặt cô ấy, đôi chân như đánh vào nhau còn đôi bàn tay thì ra dấu chữ thập trên cổ họng mình.

Với khuôn mặt ửng đỏ, Maria nhìn anh và đưa ngón tay giữa lên. Nhận ra đấy chỉ là một trò đùa, bác sĩ Pitt vỗ nhẹ lên lưng cô: “Hài hước lắm, Maria.” Cô ấy vẫn tiếp tục cười vang còn anh khẽ hôn vào đầu Emmy lần cuối. “Anh sẽ trở lại. Nhớ để dành cho anh vài điệu nhảy nhé.”

“Cứ thông thả, anh yêu.” Emmy nói theo lúc bọn tôi nhìn anh bước đi. “Và lần sau hãy cứ để cô ấy mắc cổ mà chết vì ngạt thở nhé.”

Maria lấy chiếc khăn ăn và chấm chấm nhẹ ở khóe mắt. Emmy vẫn chăm chăm nhìn theo bác sĩ Pitt còn Maria ngả người về phía tôi, nhả mặt nói xấu Emmy. “Nhìn kìa!”

“Emmy này, tớ trở về thăm nhà hồi cuối tuần trước và đã gặp Bryan trên xe bus. Cậu ta hỏi thăm cậu đấy.”

“Bryan Cooper đó hả? Chứ không phải anh ta sống ở Cincinnati?” Emmy vừa trả lời vừa dò tìm trong đám đông kiếm cái nhìn từ người đàn ông của cô.

Maria và tôi nhìn nhau cười rồi hớp một ngụm rượu. Tuy là Maria cực kỳ khoái chế giễu chứng sỗ mũi của bác sĩ Bradley Pitt hơn bất cứ gì, cả hai chúng tôi đều vẫn mang nợ chàng bác sĩ tốt bụng này vì sự bền bỉ tuyệt đối của anh ta. Rốt cuộc lại, chỉ mất hai lần thăm bệnh, sáu bữa hẹn ăn tối, năm tá hoa hồng được chuyển đến trường học và bốn cuộc gặp ở phố 77 và cồng vào tàu điện ngầm Lexington để bác sĩ Pitt có thể chữa trị cho người bạn thân nhất của chúng tôi thoát khỏi một chấn thương tệt nhất trong lịch sử trường trung học Southold.

“Nhân tiện nói chuyện này, khi nào thì cậu đến phòng mạch thăm tớ đây?” Maria vừa nói vừa lấy cổ tay khẽ chùi miệng. “Không thể nào có cái kiểu sống sót diệu kỳ như Hollywood lần nữa đâu. Cậu không bao giờ biết khi nào mình sẽ phải đo ván một thằng gàn dở cả.”

Nói rồi cô xiên lấy một miếng bông cải xanh ở trên đĩa. Emmy tiếp lời. “Nói cho cùng, nó cũng khá hay đấy. Tớ đã tham dự lớp học của Maria vài lần và cảm thấy mình hoàn toàn tràn đầy năng lượng. Cậu cũng nên đi.”

Trong suốt thời gian nghỉ ngơi ở sở cảnh sát New York, Trường Đại học Hunter đã gặp Maria để đặt vấn đề về việc giảng dạy một khóa học tự vệ ban đêm. Cô ấy đồng ý và mừng rỡ tưởng rằng nó sẽ có ích cho cái túi tiền bé nhỏ của mình, đồng thời cô sẽ có những giây phút vui vẻ hơn. Nhưng sau bài viết rẻ tiền in trên tờ Time Out New York cùng với sự xuất hiện của Sarah Jessica Parker trên chương trình lớp học “Ghì chặt đai ốc và bu-lông”, khóa học tự vệ ban đêm của Maria được nằm trong danh sách đơ khoảng ba năm. Bây giờ, vào bất cứ đêm thứ 7 nào, khi tản bộ đến phòng cấp cứu Lenox Hill, người ta có thể thấy ít nhất bốn chàng trai với mấy cái mũi chảy máu cam đầm đìa vì cố trốn sau lưng bạn gái để tạo sự ngạc nhiên bằng cái ôm thật bất ngờ.

“Các bạn, độ tuổi trung bình của mấy đứa trẻ có thể gây hấn là từ tám tuổi. Tớ có thể nhận dạy một đứa tám tuổi.”

Maria chộp lấy một miếng bánh khoai tây tươi và chỉ nó vào tôi. “Tớ vừa mới nói những thứ có thể dẫn tới hiệu ứng không tốt cho lắm. Và nếu cậu cần thoát khỏi bọn quỷ sứ này, cậu cần phải có kĩ năng. Cậu biết sẽ phải gọi điện thoại cho ai rồi chứ.”

“Tất nhiên, mấy bà mẹ của chúng chứ gì.”

Tiếng chuông cùng tiếng nhạc Bhangra bắt đầu nhỏ dần và chậm rãi như một bài hát quen

thuộc ở đây. Mọi người thì thầm với nhau khi Sally nắm tay Habibe và dẫn anh đến giữa sàn nhảy. Đây là bài hát mà tôi yêu cầu, bài hát trong đám cưới của bố mẹ tôi.

DJ Bengali giật lấy micro và nói to các vị khách. “Bài hát dành cho Habibe và Sally từ một người bạn với lòng biết ơn chứa chan. Nào mọi người cùng thưởng thức, hãy rời khỏi bàn và hòa cùng niềm vui với cặp đôi hạnh phúc này.” Sau đó là đến tuyệt phẩm của Elvis “*I can’t help falling in love with you*”, thu hút được sự tham gia của các cặp đôi lớn tuổi vào sàn nhảy. Sự nhuần nhuyễn đầy lịch lãm trong điệu nhảy slow có được từ nhiều năm kinh nghiệm của họ làm cho những cặp đôi trẻ như chúng tôi cứ như mắc phải chứng viêm khớp vậy.

Emmy nâng cao ly rượu rồi cất tiếng, “Cùng nâng ly này chúc mừng – cho Sally.”

“Cho Sally,” tôi lặp lại.

Maria kiêu hãnh đẩy cặp mắt kính lên. “Cho người phụ nữ đã hết mình vì nghệ thuật.”

Chúng tôi đồng thanh kêu lên. “Nghe rõ nghe rõ” rồi hóp thêm một ngụm nữa.

Emmy hài lòng mấp máy đôi môi. “Các cô gái, một người xong rồi. Còn ba người đi.”

“Hai người đi,” tôi sửa lại. “Cậu xong rồi.”

Emmy hơi bối rối. “Ý cậu là sao?”

“Ý cô ấy là vào năm sau, bọn tớ sẽ ở đây trong phục trang thật chỉnh tề để uống rượu mừng của cậu và bác sĩ Dufus đằng đó kia.”

Emmy lắc đầu hoài nghi. “Tớ cũng chẳng biết thế nào nữa. Cũng có thể là một trong số các cậu sẽ là người kế tiếp mà.”

Tôi tuôn ra một tràng với mùi Zima nồng nặc. “Tất nhiên, khi mà các hành tinh xếp thẳng hàng và sao chổi bay xẹt ngang qua đầu bọn mình...”

“và khi trái đất va phải mặt trời,” Maria tiếp lời.

“Thôi nào các cậu. Đời có muôn chuyện khó ngờ. Và hãy ghi nhớ những gì mẹ tớ thường dặn. Đừng bao giờ nói rằng không có những chàng trai tốt ở ngoài bởi vì khi chúng ta nói vậy thì chắc chắn cũng có mấy anh trai tử tế phản rằng trên đời này chẳng có người con gái nào tốt cả”

“Và điều đó là đúng,” Maria nói.

“Phải rồi, chỉ còn lại tớ và Maria bị bỏ rơi một cách ê chề.” Tôi nói rồi vội vàng nốc thêm một ngụm nữa. Nhưng tôi đã nói dối. Tôi không bị bỏ rơi. Tôi đã tìm thấy một người nào đó, nhưng tôi không có ý định nói về anh. Cho đến khi nào tôi biết chắc mọi chuyện. Anh là người đàn ông mà tôi biết trong thời gian khá dài. Một người khiến tôi cảm thấy như ở nhà, và người ấy cuối cùng đã nhận ra và hiểu thấu được tôi.

Emmy nhìn cả hai chúng tôi và mỉm cười. Cô nâng ly lên lần nữa rồi khẽ nói. “Nâng ly vì định mệnh.”

Tôi khẽ cười và cũng đưa ly của mình lên, “Cho Một phút New York.”

Chúng tôi cùng ly rồi đưa lên môi. Ngay khi cả bọn vừa định hóp lấy một ngụm rượu thì mấy ánh mắt lại dạt về phía đầu kia của chiếc bàn chữ nhật nơi bác sĩ Pitt đang an tọa cùng hai đứa em họ cực kỳ bảnh trai của Sally. Ba người đàn ông khẽ cười như thể họ cũng mới vừa kết

thức cái việc chúc tụng ăn mừng của mình. Bản nhạc “*Blue Suede Shoes*” của Elvis bắt đầu nổi lên. Cả sáu chúng tôi trao nhau những cái nhìn thật lâu rồi đứng dậy và gặp nhau ở giữa con đường.

BỮA ĂN TỐI (MỞ MÀN)

-Đêm.

Geri ngồi một mình viết cái gì đó vào sổ trong quán ăn bình dân. Anh chàng bồi bàn đặc sệt giọng Balan tiến đến.

Bồi bàn: Cô đã xong chưa?

Geri khẽ liếc ổ hamburger đang ăn dở đặt bên cạnh bản sao của tờ báo Village Voice.

Geri: À, vâng, tôi đã xong, không còn đói nữa.

Bồi bàn: Không, ý tôi là về câu chuyện của cô đấy? Cô đã hoàn thành nó chưa?

Geri trầm tư nhìn vào cuốn sổ của mình.

Geri: tôi nghĩ nó sắp được hoàn thành.

Bồi bàn: nó viết về cái gì?

Geri: về ba người bạn.

Bồi bàn:Ồ, hi vọng nó phát triển theo đúng chiều hướng tốt!

Geri: Thì đúng như thế mà.

Geri mỉm cười với anh, tay thu gom đồ đạc của mình và đặt tấm hóa đơn với tờ mười đô la xuống rồi rời khỏi đó. Cô đặt tờ báo nằm trên mặt bàn. Phần góc dưới của phần bản tin là một mẫu tin nhắn gửi: “*Gửi cho người phụ nữ đã hôn tôi trên chuyến tàu điện ngầm. Chẳng thể thôi nghĩ về em. Chờ em cho đến ngày ta gặp lại. J.T.*”

(CẢNH CẮT) Mờ dần vào bóng đêm đen.

Đoạn kết

“Sao, anh nghĩ kịch bản như thế nào?”

Tôi không thể thở được nữa. Suốt cả tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay tới L.A., tất cả những gì tôi có thể làm là chú ý tới hình ảnh khuôn mặt của anh ấy phản lại trong ly vodka pha với nước cam vắt của mình. Trong hàng tuần liền tôi đã trông đợi chuyến đi này biết bao. Tôi không thể nói ra được cái gì là thú vị hơn; đưa vở kịch mới của tôi cho một ngôi sao điện ảnh thực thụ muốn lựa chọn quyền quyết định đối với nó hay dành nguyên cả tuần lễ ngắm anh mặc độc nhất chiếc quần bơi màu xanh của mình. Sự căng thẳng lẫn chứng sợ máy bay khiến tôi phải đi tiểu sáu lần trong một giờ. Thường thì khi trên máy bay, tai tôi trở nên thính như dơi. Tôi có thể nhận ra từng thay đổi nhỏ, thậm chí là từng đề-xi-ben, từng tiếng lách cách của ly tách, mọi thay đổi về cao độ trong tiếng rền rền của máy điều hòa nhiệt độ. Thế nhưng, trong lần bay này, tôi lại tự hỏi những gì anh nghĩ đến khi anh đọc vở kịch của tôi thay cho việc suy nghĩ là người ngồi ghế phía trước đánh giá trông tôi như thế nào. Tôi băn khoăn liệu điều đó có làm anh sợ không? Anh có nghĩ rằng tôi hoàn toàn say xỉn khi viết về đoạn nhảy ra khỏi cửa thoát hiểm? Anh có nghĩ rằng tôi không đủ khả năng để có được mối quan hệ lành mạnh? Liệu anh có rút lui khi biết chuyện tôi đã uống Zima?

Anh đọc to từng hàng như cái cách Emmy đọc bài tập về nhà cho học sinh vậy. Anh nhúu mày tập trung suy nghĩ một chút, sau đó anh tình cờ nghĩ ra hay nhớ lại trong đầu thứ gì đó vui vui rồi lại nở một nụ cười. Không bao giờ cười phát ra thành tiếng, chẳng bao giờ bàn luận, cũng chẳng bao giờ tìm kiếm trong những trang giấy. Chỉ là anh thường giấu đi cái cười toe toét nhe răng khi anh cảm thấy tôi đang nhìn. Cuối cùng, anh nhắm mắt lại và đặt vở kịch xuống.

“Em viết về anh cứ như một thằng khốn ấy.” Anh vừa nói vừa mở tệp kịch bản mới DOING TIME và nhẹ nhàng đặt vở kịch của tôi vào trong.

“Em không có ý đó. Nhưng mà, nó có...” tôi nhìn anh để kết thúc câu nói.

“Nó sao?”

“Làm anh sợ?” tôi hỏi.

“Thế ra đây là một bộ phim kinh dị à? Nếu thế, anh nghĩ là em cần sửa đổi vài chỗ, mèo con à.”

Nói rồi anh hóp lấy một ngum 7-Up. Anh bình tĩnh nhìn phía trên lối đi ngăn của khoang hạng nhất vừa chờ cho thức uống xuống ruột vừa suy nghĩ. Có vẻ như dù thậm chí là một vụ nổ máy bay cũng sẽ không bao giờ có thể khiến anh sợ. Trái ngược lại với vẻ điềm đạm và đỉnh đạc đó, tôi liên tục ráng lau mồ hôi tay vào quần jeans. Không nhận được câu trả lời mình muốn, tôi lại dè tay xuống đùi.

“Ý em là anh có thấy nó lập dị không? Như là, em không tự tử hay gì cả nhưng... giả sử thế, anh có thấy quái đản không?”

“Geri, anh từng hẹn hò với một cô đã từng nhả cocaine vào mắt để không làm hỏng mũi. Không có gì khiến anh thấy em lập dị hết.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng tôi vẫn muốn biết.

“Nhưng mà anh có thích không?”

Và sau đó anh nhìn một cái nhìn mà tôi không thể nào đoán biết được. Anh xoay cả người về phía tôi và dùng đôi bàn tay mình vuốt ve lấy khuôn mặt tôi. Lúc ánh mắt anh tập trung nhìn tôi, tôi không thể phân biệt được là anh đang nhìn tôi như một người mất trí hay là người yêu nữa. Hơi ấm của đôi bàn tay anh phảng phất trên gương mặt tôi và cái thiện ý ép tôi phải nhìn anh khiến cho đôi mắt tôi như nài nỉ câu trả lời. Rồi anh cũng đáp trả lại lời tôi. Đó là một nụ cười cực kỳ trêu mếu.

Trên chuyến bay đó tôi thôi không cố gắng chỉ rõ cuộc đời và phán xét nó. Nơi tôi dừng chân chờ đợi phút giây màu nhiệm. Bởi vì tôi không muốn mất đi một khoảnh khắc nào diễn ra cả. Thực tại dường như thật tuyệt vời, tôi không phải lo nghĩ về ngày mai, hay cố gắng đoán trước tương lai sẽ như thế nào. Nếu tôi có thể đi chẳng nữa, tôi cũng không muốn biết rằng chiếc vali màu xanh lá của mình sẽ bị thất lạc lúc tiếp đất ở LAX, cũng không muốn hay chẳng một phụ nữ ở khoang nhất sẽ ngăn tôi lại trên đường tới nhà tắm và hỏi liệu tôi có phải là trợ lý riêng của anh chàng đẹp trai tuyệt vời bên cạnh hay không. Tôi cũng không thích thú với chuyện có người đàn ông ngồi trên xe điện ngầm đã chia tay với vị hôn thê của mình vì anh ta nhận ra rằng mình thực sự yêu một cô khác nhiều hơn trong lúc xe bị hư trên đường tới buổi liên hoan của hội độc thân, Tôi chẳng bận tâm. Tôi không muốn biết gì cả. Bởi vì dù cho chúng tôi đang ở tận trên chín tầng mây xanh, cuối cùng cuộc đời tôi cũng đã chạm đến bến bờ hạnh phúc.

Kỷ yếu

Giống như Geri, nhà văn này đã chứng kiến những trải nghiệm của việc bị từ chối và những sự giúp đỡ nhiệt thành. Những người trong danh sách dưới đây thuộc về phe thứ hai.

Tới nhà xuất bản

Đầu tiên, tôi phải gửi lời cảm ơn đến Susan Raihofer, người đại diện của mình. Với tôi, lòng nhiệt thành của cô dành cho tôi là cả thế giới. Chữ cảm ơn chưa đủ để nói hết về cô.

Các biên tập viên Alicia Condon, Alissa Davis, Erin Galloway và cả các bè bạn ở Dorchester đã thổi hồn vào cuốn sách của tôi.

Các bậc sinh thành

Xin cảm ơn bố và mẹ. Tình thương yêu và tầm ảnh hưởng của bố mẹ từ thiên đường và thế giới này sẽ luôn sát cánh bên con. Bố mẹ là những người thầy tuyệt vời nhất con có thể hỏi xin cuộc sống ban tặng cho mình. Con cảm thấy mình thật may mắn khi bố mẹ là bố mẹ của con cũng như bố mẹ cảm thấy hạnh phúc vì con là con gái của bố mẹ, bởi lẽ Beth và Rich quá đôi rắc rối và phiền phức.

Xin cảm ơn cô Teresa Taylor và thầy Larry Presby giáo viên tiếng Anh ở trường trung học. Những bài giảng của thầy cô vẫn tiếp tục soi sáng con đường em đã và sẽ đi. Xin cảm ơn.

Tất cả những người dân lao động chân chính

Beth và Rich. Cảm ơn vì những trận chiến bằng gối có khóa kéo bự, vì đã dùng em như sợi dây nhảy hay người thí nghiệm sắt uốn, vì đã nhường em miếng chocolate trong bánh kem và vì đã chỉ em cách xử lý tất cả mọi tình huống từ đau khổ tuyệt vọng cho đến chuyện phỏng vấn xin việc làm. Em gái bé bỏng yêu các anh nhiều nhất.

Xin cảm ơn ông bà nội, ông bà ngoại Grigonis và Pierson, dì Carol và dượng Bill, Eric và Shelby, Ethan, Ava và Evan, Doreen, Cliff, Tara, Renee, dì Boots và tất cả các gia đình nhà Rowe, Carrig, Smith và Normann, Cô chú Allen, Parker Wickham và tất cả các sinh viên tại Hunter College.

Bạn học

Xin gửi lời cảm ơn đến Stephanie Blumenfeld và Becca Cancro vì đã luôn ở bên cạnh và lắng nghe tớ, đến những cô bạn tri kỷ đáng yêu: Jennifer, Robin, Melissa, Katie, Lisa, Jessica và Caroline. Cảm ơn John, Zareen, Joel and Phaedra vì đã luôn khích lệ và cho tớ những ý kiến chuyên môn sâu sắc. Cảm ơn các cô trong Sigma Phi Pi, đặc biệt là Erin, Melinda và Stephanie. Cảm ơn Sanford, Bob và Mark, những anh bạn tốt bụng luôn sẵn sàng ngồi chờ ở phía kia cùng tớ.

Lớp Văn học Anh khóa 9 của tôi

Lời cảm ơn cuối cùng và quan trọng nhất xin dành cho nhóm viết văn XR Bar: Claire Marie Israel, Chris Kelly, Jennifer Campaniolo, Damian Sadeghi và Mike Shohl. Họ là những người có thể lắng nghe tôi ca cẩm về câu chuyện này trong vòng mười trang giấy cùng lúc nghe nhạc tại quán bar Phố Houston. Đây là trang duy nhất các cậu không đọc và tớ viết nó là dành cho các cậu. Góc nhỏ New York của chúng ta sẽ sống trong trái tim tớ. Mãi mãi.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>